

Giới thiệu Độc Sủng Ái Phi

Thể loại: xuyên không, cung đình, sủng

Cớ sao đột nhiên lại...xuyên qua? Vốn nàng cũng chỉ là một người con gái bình thường thôi mà!

Không chỉ vậy mà ngày lúc nàng còn sống thì nàng cũng không làm điều ác, cớ sao ông trời lại đối xử với nàng tệ hại tới vậy chứ hả? Cho nàng xuyên qua vào thân xác của một...điều phụ?

Không chỉ là một điều phụ, nam nhân đáng chết kia còn gọi nàng là...xú nữ. Phi phi phi!!! Nàng phi nhỏ một vạn lần, một vạn lần a~ Hắn mới chính là xú nam nhân, là thiên hạ đệ nhất xú nam nhân, cả nhà hắn mới là đồ xấu xí.

Vậy mà cư nhiên, không chỉ mình hắn nói vậy. Ngay cả cha mẹ nàng nhìn thấy nàng cũng phải lắc đầu cảm thán " Tại sao chúng ta lại sinh ra con xấu xí như vậy? Thật bi ai~ Tiểu bảo bối, ủy khuất cho con rồi. " Nguyên lai thì ra nàng chính là...xú nữ điều ngoa nổi tiếng nhất kinh thành.

Thiên a~ Cái thế giới gì thế này?!!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ái Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

"Về đi, trở về lại với nơi nàng thuộc về. Mau trở lại bên nam nhân của nàng. Mau trở về!!!"

Ai da~ Thật đau đầu. Mỗi lần nàng ngủ đều nghe thấy giọng nói này vang lên trong đầu, lặp đi lặp lại không ngừng nghỉ, ngày này qua tháng khác. Nhưng là...nàng biết về đâu? Nhà của nàng ở đây, cha mẹ của nàng ở đây, chẳng phải nàng vẫn luôn ở đây sao? Về đâu? Nam nhân của nàng là ai? Hơn nữa, chẳng phải mọi lần chỉ là nghe thấy giọng nói hay sao? Cớ sao lần này lại còn trông thấy người? Nữ nhân kia mặc một thân y phục màu hồng phấn hoa hoa lệ lệ đứng nơi hoàng cung nguy nga tráng lệ đang gọi nàng. Tà áo phiêu dật, suối tóc bay bay, thật xiết bao diễm lệ. Thế nhưng màn sương mờ ảo lại che khuất đi gương mặt của nữ nhân kia. Dù nàng có cố gắng cũng chẳng thể nhìn ra dung nhan của nữ nhân ấy, chỉ thấy giọng nói đó, sao thật quen. Còn nữa, tiếng nói ấy sao lần này lại thống thiết đến thế? Nhưng mà khoan, chẳng phải nàng đang lái xe tới chỗ làm sao? Làm thế nào lại có thể ngủ? Mau tỉnh dậy, mau tỉnh dậy, nhất định phải mau tỉnh dậy!!!

Vì thế nên...nàng tỉnh rồi.

Nhưng mà...nơi đây là cái nơi nào? Cớ sao lại có lắm người vây xung quanh nàng đến như vậy? Còn nữa, còn nữa, tại sao tất cả bọn họ đều mặc trang phục cổ trang chứ hả? Không lẽ...nàng nàng nàng nàng nàng, chính là...chính là đã xuyên không rồi sao??? Không thể nào xui xẻo đến vậy chứ? Nàng muốn xỉu thêm lần nữa. Chỉ là nàng không có cơ hội đó, một nữ nhân mập mập mặc thanh y mặt đầy mừng rỡ ôm chặt lấy nàng, vô cùng vui mừng kêu lên.

"Tiểu thư, tiểu thư tỉnh rồi, tiểu thư đã tỉnh rồi. Thiên Thiên mừng quá."

Này, này, mừng gì thì mừng, có thể đừng ôm nàng như vậy không? Mập như vậy, lại còn ráng ra sức ôm nàng thật chặt. Lực phủ ngũ tạng của nàng bị ép tới mức sắp thổ huyết rồi. Việc đầu tiên nàng cần làm lúc này là đẩy nữ nhân đang ôm mình chặt cứng ra, nếu không, nàng chắc chắn sẽ không phải ngất xỉu lần nữa mà là thăng thiên luôn đó. Hơn nữa, việc đầu tiên nên làm không phải là đỡ nàng dậy sao? Có lí nào lại quý trên nền đất mà ôm nàng như vậy chứ?

"Người, trước tiên bỏ ta ra đã. Đè chết ta." Nàng gắng sức đẩy nữ nhân kia ra, chỉ là cơ thể này dường như quá yếu ớt, hoặc là nữ nhân này quá mạnh mẽ, không cách nào đẩy ra được. Cũng may là nữ nhân này nghe nàng nói vậy, vội vội vàng vàng buông nàng ra. Mừng mừng tủi tủi gạt đi chút xíu nước mắt vương trên đôi mắt một mí híp tịt.

"Xin lỗi tiểu thư, Thiên Thiên mừng quá, quên mất." Nói rồi liền vội vàng đỡ nàng dậy, phúi đi bụi bẩn trên y phục của nàng. Lúc này nàng mới chú ý tới, trước mặt nàng là một nam nhân có bộ dạng tuấn nĩ, cùng một nữ nhân mập mập, còn mập hơn cả nữ nhân tên Thiên Thiên đi cùng nàng tới mấy phần. Nam nhân kia nhìn thấy nàng đã tỉnh, tia hồi lỗi trong mắt lập tức tắt đi, hắn hằm hằm nhìn nàng, chỉ thẳng vào mặt nàng mà gằn giọng.

"Hừ, điều phụ kia, người nhớ lấy. Lần sau nếu còn xuất hiện trước mặt ta, làm cho Liễu nhi của ta thấy khó chịu thì đừng trách sao ta không khách khí."

Nữ nhân mập mập tên Liễu nhi kia càng thân thiết níu lấy tay nam nhân kia, che miệng cười khúc khích.

"Lý ca ca, muốn nàng ta không bám lấy huynh, có phải là quá khó rồi không?"

Nàng nhìn nữ nhân tên Liễu nhi kia, cơ mặt cứng nhắc, khoe miệng khê giết giết. Nữ nhân này như vậy mà lại gọi Liễu nhi? Nếu gọi là Bò Đê nhi, Ngô Đồng nhi, hoặc là...Tượng (voi) nhi thì nàng mới thấy có lí. Nhìn coi, nhìn coi, mập tới như vậy, da mặt toàn đầu nhòn bóng loáng, hai mắt cũng bị mỡ lấp

đến mở không ra rồi. Vậy mà lại còn mặc một thân hồng y, nhìn chẳng khác gì một con heo mặc váy. Thật sự là quá đau mắt nàng rồi mà. Đã vậy, giọng nói lại cổ tở ra nũng nịu, yếu điệu. Lúc này nàng không phải muốn ngắt, mà là muốn ới luôn rồi.

Nhưng là...nàng xuyên không tới đây, chẳng biết sự thể gì đang diễn ra, cũng chẳng hiểu bản thân mình lúc này đang là ai. Hơn nữa, những người đứng chung quanh nàng dường như chỉ là một bộ dáng xem chuyện vui, thậm chí còn có vẻ đồng tình với đôi nam nữ đang đứng trước mặt nàng. Vì vậy, nàng phi thường bình tĩnh, đưa tay lên trán, sờ tới nơi vết thương đã khô máu, nhú mảy nhìn hẩn, nàng lãnh đạm hỏi.

"Người đánh ta?"

Lý Dịch Chi những tưởng rằng khi nàng tỉnh lại sẽ lập tức chửi bới hẩn cùng Liễu nhi, sẽ gào thét đòi mách phụ thân của nàng, mượn tay phụ thân đòi lại công đạo cho nàng. Không ngờ tới câu đầu tiên nàng nói sau khi tỉnh lại lại là muốn hỏi tội hẩn, hơn nữa lại nói với thái độ vô cùng bình thản như vậy nên thoáng chút bối rối. Suy cho cùng, hẩn cũng là một trang nam nhi đỉnh thiên lập địa, ra tay đánh một nữ nhân tới mức ngắt xiu thì thật là không hay ho chút nào. Quách Liễu cũng có chút bất ngờ, thấy Lý Dịch Chi ậm ờ không nói được gì, liền liếc xéo nàng, vội nói.

"Hừ, đánh người thì có sao chứ? Thứ đồ nữ nhân không có liêm sỉ, một mực bám lấy Lý ca ca, huynh ấy chỉ khế đẩy một cái, người đã tự ngã lăn ra, đập đầu vào tảng đá. Là do người tự chuốc lấy thôi. Người..."

"Câm mồm, ta không có hỏi người, tới lượt người lên tiếng sao?"

Nàng lạnh lùng lên tiếng, đánh gãy câu nói của Quách Liễu, khiến nàng ta ngạc nhiên tới tròn mắt há mồm, kể đó chính là giận tới tròn mắt há mồm to hơn.

"Lý ca ca!!!" Quách Liễu hậm hực kéo tay áo Lý Dịch Chi, bắt mẩn kêu lên.

Lý Dịch Chi thấy nàng mắng Quách Liễu, lập tức liền nổi giận. Mặc dù hẩn ra tay đánh một nữ nhân yếu đuối là không nên, nhưng mới này hẩn cũng chỉ là vì quá tức giận mà lỡ tay thôi, cũng không phải là cố ý. Nhưng nàng thấy hẩn không nói gì lại được nước làm tới, dám mắng Liễu nhi của hẩn. Hẩn bực tức chỉ vào mặt nàng, vừa định mắng nàng thì liền bị nàng cắt ngang.

"Người." Nàng lên tiếng, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng, khiến cho không gian xung quanh đột nhiên lặng ngắt không một tiếng động. Những người đứng xung quanh cũng nín thở, chờ xem nàng sẽ chửi mắng những gì. Nàng nhìn hẩn chăm chăm, vô cùng nghiêm túc nói "Người...cái đó...người có thể lại đây ta một lần nữa giống như vừa này được hay không?"

"..."

Ngoài tiếng hít vào thật sâu đồng loạt vang lên thì dường như nàng còn nghe thấy cả tiếng dây thần kinh căng thẳng đứt phụt một cái. Chẳng lẽ nàng đã nói sai cái gì sao?

Ngón tay Lý Dịch Chi run run giữa không trung, cơ mặt co giật mãnh liệt, sắc mặt đen kịt vô cùng khó coi. Một hồi lâu sau, cuối cùng hẩn mới hạ tay xuống được, khinh bỉ liếc nàng một cái.

"À đàn bà điên, Liễu nhi, chúng ta đi." Nói xong, Lý Dịch Chi kéo theo Quách Liễu rời khỏi. Những người xung quanh cũng nhìn nàng khinh bỉ, sau đó dần dần đi hết. Nàng khóc không ra nước mắt. Sao chứ? Nàng chỉ muốn xuyên không trở về thôi mà. Chẳng phải nàng xuyên không tới đây là vì nữ nhân này bị tể đập đầu vào tảng đá hay sao? Thế nên nàng mới nghĩ rằng nếu có thể làm lại, có thể nàng sẽ lại được trở về thế giới của mình. Nhưng nếu nàng tự làm, đương nhiên là nàng không dám rồi, thế nên nàng chỉ muốn mượn tay hẩn thôi mà. Dẫu sao hẩn cũng đã làm vậy một lần rồi, làm lại lần nữa cũng đâu có sao. Cuối cùng, sau một hồi lồi lõm kéo kéo, nàng đành đi theo Thiên Thiên trở về nhà, chỉ là nàng không ngờ tới, nhà của nàng ở nơi này, lại chính là...phủ tể tướng. Nhìn phủ đệ rộng lớn, tráng lệ trước mắt, nàng không khỏi kinh ngạc. Bước chân vào tới đại sảnh, nàng nhìn thấy một đôi phu thê đã lớn tuổi đang ngồi uống trà. Vừa nhìn thấy nàng, hai người liền đứng dậy, nhìn vào vết thương trên trán của nàng. Tể tướng gia liền nộ khí xung thiên, lập tức tóm lấy vai nàng mà hỏi.

"Tam nhi, bảo bối của ta. Ai? Là ai đã làm con bị thương? Mau nói, ta giúp con đòi lại công đạo." Tới lúc này, nàng mới biết nữ nhân này tên là gì. Bắt đầu từ lúc này, nàng mang một thân phận mới - Lưu Tuệ Tâm, ái nữ của tể tướng gia Lưu Khai.

Tể tướng phu nhân thì dịu dàng hơn một chút, bàn tay mảnh dẻ nhẹ nhàng sờ vào vết thương trên trán nàng, xót xa nói.

"Tam nhi, con bị ngã hay bị ai đánh, sao lại bị chảy máu thế này. Thiên Thiên, còn không mau đi gọi đại phu."

Tuệ Tâm nhìn tể tướng phu nhân, không khỏi kinh ngạc. Người này nhìn còn rất trẻ, mặt đen mảy liễu, làn da mịn màng điểm vài nếp nhăn khó nhìn thấy. Bà mặc một thân y phục màu huyết dụ, không quá rực rỡ, lại mang một vẻ nền nã, dịu dàng. Vẻ đẹp của bà khiến nàng phải ngơ ngẩn. Nhìn qua tể tướng gia, nàng muốn khóc thầm. Mẫu thân đẹp như vậy, phụ thân cũng vô cùng đẹp, hiền lành, phúc hậu, có sao lại không cho nữ nhi một chút gen tốt chứ? Để cho người ta chỉ vào mặt nàng mà mắng, nói nàng là xú nữ, quả thật là đau lòng mà. Nàng đưa tay che lên vết thương, hơi lùi bước lại một chút, mỉm cười nói.

"Phụ thân, con không sao. Chỉ là bất cẩn té ngã, người đừng lo lắng quá."

Tể tướng gia hơi ngạc nhiên vì thái độ của nàng, hoàn toàn không giống thường ngày, nhưng ông còn chưa kịp thắc mắc thì Thiên Thiên đã hậm hực nói.

"Tể tướng gia, không phải đâu, là Lý công tử xô tiểu thư té ngã bất tỉnh, còn chảy rất nhiều máu."

Nàng thờ dài, nghĩ thầm trong lòng "Chẳng phải người đi kiếm đại phu sao? Về sớm thế làm gì? Đầu ai mượn người nhiều chuyện." Nàng hơi cúi đầu, nhỏ giọng nói. "Phụ thân, con cảm thấy hơi mệt, muốn lui về phòng nghỉ ngơi trước. Khi nào đại phu tới thì bảo ông ta vào phòng con."

"Được, được, mau đi nghỉ ngơi đi." Tể tướng gia vội vàng vỗ nhẹ vào lưng ái nữ, ân cần vỗ về nàng, thờ dài một hơi. "Bảo bối, đều là tại chúng ta không tốt, không thể sinh con ra sinh đẹp một chút, nên bây giờ con mới bị tên khốn Dịch Hạch đó khi dễ. Ủy khuất cho con rồi."

"Phụ thân, là Lý Dịch Chi, không phải Dịch Hạch." Nàng có lòng tốt nhắc nhở.

"Hừ, hẳn chính là Dịch Hạch, là tên Dịch Hạch chết tiệt. Cái tên chết tiệt đó, có ngày ta sẽ..." Tể tướng gia tức giận tới nỗi hàm rìa mép cũng vênh cả lên.

"Phu quân." Giọng nói nhỏ nhẹ của tể tướng phu nhân vang lên, khéo miệng dịu dàng khẽ nhếch thành nụ cười hiền từ. "Chú ý hình tượng."

"Phu nhân, phu quân biết rồi." Tể tướng gia lập tức cúi đầu, vẻ hung hăng ban nãy biến mất trong chớp mắt. Tuệ Tâm suy nghĩ chút thì bật cười. Chỉ vừa nghe thấy phu nhân nói một câu, tể tướng gia đã lập tức giống như một tiểu hài tử nhận lỗi trước mẫu thân. Xem ra, người này không những thương con hết mực, mà lại còn sợ vợ. Nét mặt của ông cũng hiền từ phúc hậu, có lẽ cũng không phải hạng tham quan vor vét tiền của của dân chúng.

Tuệ Tâm trở về phòng cùng với Thiên Thiên, trước khi đi còn ngoái lại nhìn tể tướng gia đang bồi phu nhân uống trà, khẽ mỉm cười.

Đại phu tới thăm bệnh cho nàng, chỉ nói nàng bị thương ngoài da, vết thương cũng không nặng lắm, chỉ cần nghỉ ngơi vài bữa, uống thuốc đúng giờ là vết thương sẽ sớm đóng vảy, ngoài ra còn đưa cho nàng một lọ thuốc bôi ngoài da, tránh để lại sẹo. Nàng chỉ cảm thấy mệt mỏi, lúc đại phu bắt mạch cho nàng, nàng cũng mơ mơ màng màng, tới lúc đại phu vừa đi khỏi là nàng ôm lấy gối ngủ luôn. Tể tướng gia cùng tể tướng phu nhân cũng không làm phiền nàng. Chỉ cần thận kéo chăn đắp cho nàng rồi ra ngoài.

Tại đại sảnh, tể tướng gia phiền muộn nhấp một ngụm trà. Đầu lưỡi đọng lại vị đắng chát của trà khiến ông cảm thấy chua xót. Phu thê hai người họ, cố gắng lắm mới sinh được một nữ nhi, thể chất của tể tướng phu nhân lại yếu đuối, lần đầu hạ sinh nữ nhi đã suýt mất mạng. Chính vì thế, ông đối với nữ nhi này chính là hết mực cưng chiều, yêu thương hơn tất cả, mọi thứ tốt nhất đều dành cho nàng. Nhưng cũng vì quá nuông chiều nên nàng đâm ra kiêu ngạo, tính cách không được tốt, hay mắng chửi người, ngoa ngoắt, điều toa, vì thế nên mới bị người dân trong kinh thành chê cười, gọi là điều phụ. Hơn nữa, nàng lại không may mắn, có dung nhan không được xinh đẹp, nên không những bị gọi là điều phụ mà còn bị gọi là xú nữ. Bởi thế, dù mang tiếng là ái nữ của thừa tướng, tới nay đã tròn mười tám, mà vẫn không có nam nhân nào ngó ngang đến, người làm phụ thân như ông thật đau buồn lắm thay.

Tể tướng phu nhân đôi mắt ngấn lệ, tay ngọc khẽ nâng, khăn lụa nhẹ chấm

lên mi mắt, thút thít khóc.

"Là tại thiếp, tại thiếp xấu xí, nên mới sinh ra Tâm nhi xấu xí như vậy. Thiếp một đời làm hổ danh phu quân, lại không thể sinh cho phu quân một nam nhi để nối dõi tông đường. Tất cả là tại thiếp không tốt."

"Phu nhân, nàng nói gì vậy? Ai dám nói nàng cùng Tâm nhi xấu xí, ta cắt lưỡi kẻ đó, nàng chính là người đẹp nhất, hiền lành, thánh thiện nhất thế gian này, Tâm nhi của chúng ta là tiểu bảo bối đáng yêu nhất, xinh đẹp nhất, nàng và Tâm nhi chính là bảo bối của ta, là tất cả của cuộc đời Lưu mỗ này. Phu nhân, sau này đừng nói như vậy nữa, ta và Tâm nhi sẽ đau lòng." Tể tướng gia thâm tình nắm lấy tay tể tướng phu nhân mà nói, lời lẽ chân thành, cảm động, khiến mắt phượng ngấn đọng lệ quang, gò má hây hây đỏ ngượng ngùng như thiếu nữ. Bà nhẹ nắm lấy tay tể tướng gia, e thẹn mỉm cười ngọt ngào. Đời này của bà, lấy được phu quân tốt như tể tướng gia, chính là phúc phận lớn nhất.

Tuệ Tâm chìm trong giấc ngủ sâu, tận tới khi nàng tỉnh dậy, sắc trời xung quanh đã tối. Nhìn tới chiếc bàn tròn đặt giữa phòng, thức ăn đã được sắp sẵn. Nàng ngầy ngậy ngồi trên giường hồi lâu, chân tay dường như thừa thải không biết phải làm gì. Đột nhiên lại tới một nơi hoàn toàn xa lạ, với những con người không quen biết, nàng vẫn chưa thể nào thích ứng ngay được. Nàng không biết nơi đây là nơi nào, số phận mai sau sẽ ra sao, những lời mà nữ nhân trong giấc mơ đã nói với nàng là có ý gì, nàng hoàn toàn không biết. Còn thể giới của nàng, thân xác của nàng, liệu ở nơi đó, nàng đã chết hay chưa, còn cha mẹ nàng, họ sẽ ra sao, có nhớ thương nàng tới mức nào? Càng nghĩ, lòng nàng càng thêm rối ren, càng đau xót, nước mắt bất giác rơi xuống. A hoàn Thiên Thiên vừa đúng lúc bê một thau nước vào phòng, vội vàng chạy đến bên hỏi.

"Tiểu thư, tiểu thư còn đau lắm sao?"

Nàng khẽ lắc đầu, đưa tay áo lên quạt nước mát. Thiên Thiên vỗ nhẹ vai nàng, phiền muộn nói.

"Tiểu thư, người đừng buồn nữa, Lý công tử không thích tiểu thư thì cũng không cách nào cưỡng ép được. Sau này tiểu thư thích một người tốt hơn Lý công tử là được."

Tuệ Tâm suy nghĩ một lúc mới nhớ ra, Lý công tử ở đây là Lý Dịch Chi, là nam nhân tuấn mĩ mà nàng đã gặp lúc chiều. Nàng tuy không phải là khóc vì hán, nhưng cũng chẳng buồn giải thích. Nàng xò giấy vào, muốn tới ăn một chút.

Thiên Thiên thấy vậy vội vàng đỡ lấy tay, dìu nàng xuống giường.

"Thiên Thiên, ta muốn đọc sách, trong phủ có bao nhiêu sách viết về triều đại của chúng ta đều mang hết tới đây."

"Tiểu thư, tiểu thư muốn đọc sách?" Thiên Thiên dường như không thể tin nổi, tròn tròn mắt nhìn nàng.

"Ừm." Nàng gật đầu, khẽ vén tay áo gấp thức ăn. Chỉ là muốn tìm hiểu về thời đại này một chút, đâu cần phải kinh ngạc đến vậy chứ? Vậy mà Thiên Thiên kích động tới mức nước mắt đầm đìa, miệng cười không khép lại được, Vội vàng chạy đi kiếm sách cho nàng. Vừa chạy ra tới cửa liền bị nàng gọi

giật lại, Thiên Thiên lại chậm chậm đi về phía nàng, nét mặt có vẻ hơi thất vọng, có lẽ là tưởng nàng đã đổi ý, không muốn đọc sách nữa.

"Trước khi đi, mau lấy cho ta cái gương trước đã." Nàng bật cười.

Thiên Thiên hơi nghiêng đầu, chớp chớp mắt, chỉ vào một vật đặt trên chiếc bàn nhỏ ở góc phòng, gần phía giường nằm của nàng.

"Tiểu thư, chẳng phải gương kia sao?"

"À, đúng rồi. Thôi được rồi, em mau đi lấy sách về đây cho ta đi." Nàng quên mất thời đại này không giống thời đại nàng đang sống, vẫn còn dùng gương đồng.

Thiên Thiên lại vui vẻ chạy ra khỏi phòng, còn nàng thì đặt đĩa xuống, đi tới ngồi trước bàn trang điểm soi gương. Nàng muốn biết, rốt cuộc dung mạo của nữ nhân này như thế nào mà lại bị Lý Dịch Chi gọi là xú nữ. Nàng không nghĩ tới, giây phút nhìn thấy chính mình trong gương, nàng lại không thể tin nổi vào mắt mình.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ái Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Thời đại này còn chưa phát triển, vẫn còn sử dụng gương đồng, nên hơi khó nhìn. Nhưng nàng vẫn có thể thấy rõ, nữ nhân này da trắng tựa ngọc, mịn tựa như nhung, không chút tí vết, tóc đen suôn dài, môi thắm như son, rèm mi cong vút, đen như mực phủ trên một đôi mắt to tròn trong sáng, dịu dàng như làn nước thu ba. Sống mũi cao thẳng như một bức tượng điêu khắc hoàn mỹ, hàng lông mày thanh mảnh như lá liễu còn non tơ, gò má hây hây như thoa một lớp phấn hồng cánh sen. Nữ nhân này, quả thực quá xinh đẹp. Vì có gì lại nói nàng là một xú nữ chứ? Người ở thời đại này bị hồng mắt hết rồi hay sao? Nàng cân trọng suy nghĩ một chút, nhớ ra những người mình đã gặp ngày hôm nay, lại nhớ đến cách nói của mọi người. Nàng đã lờ mờ hiểu ra được sự việc. Có lẽ ở thời đại này, người ta quan niệm nữ nhân phải béo mới được coi là đẹp. Bằng chứng là lúc này đây, khi nàng đang đứng tựa cửa sổ ngắm Thiên Thiên mang sách về, những gia đình nam trong phủ đều ngoái lại nhìn, ánh mắt lộ rõ vẻ si mê. Nàng hoàn toàn bất lực. Một nhan sắc kiêu diễm đến nhường này, vậy mà lại bị coi là xú xí, quả thực quá uổng phí. Nhưng một lúc sau suy nghĩ lại, việc nàng bị coi là xú xí biết đâu lại là điều tốt. Quả xinh đẹp không chừng sẽ mang phải họa sát thân, nhưng nếu quá xú xí cũng sẽ có nhiều thiệt thòi. Vì vậy nàng suy nghĩ rằng, trước hết nàng cần tập quen với thân phận này, tìm hiểu về thế giới nàng đang sống, rồi sau đó tìm cách để quay trở về. Cách duy nhất để tìm hiểu về nơi này mà không muốn bị lộ thì phải đọc nhiều sách. Dù rằng cách nhanh nhất để tìm hiểu là hỏi những người xung quanh nàng, nhưng nàng e rằng sẽ khiến người khác hoài nghi, muốn giải thích cũng sẽ khó khăn, nói không chừng nàng còn bị cho là bị điên. Ai lại có thể tin tưởng vào chuyện tá thi hoàn hồn này, đến bản thân nàng là đương sự còn cảm thấy khó tin nữa là.

Thiên Thiên khệ nệ vác đồng sách vào phòng, sau đó, từng chồng sách lớn được các gia đình khác lần lượt bê vào, chất đầy ở đầu giường của nàng. Tiếp đó nữa là cha mẹ của nàng nước mắt lưng tròng tiến vào phòng, xúc động nắm tay nàng, bày tỏ niềm hạnh phúc vô hạn.

"Tâm nhi, cuối cùng con cũng đã biết suy nghĩ rồi, thật tốt quá. Chúng ta rất tự hào về con." Nàng im lặng, không nói được lời nào, thiên địa ơi, nàng chẳng qua chỉ là muốn đọc sách thôi, có cần bày ra bộ dạng như thế nhìn thấy điều gì quá kì lạ như vậy hay không? Mãi tới sau này nàng mới biết, thì ra ở phủ tể tướng, đây quả thực là chuyện lạ, vô cùng lạ. Vì nữ nhân này, tuy là ái nữ nhà quan, nhưng lại vô cùng lười nhác, từ nhỏ tới lớn chỉ ham chơi chứ không ham học. Dù tể tướng gia đã mời biết bao thầy tài tới dạy văn thơ lễ nghĩa cho nàng, nhưng nàng lại nhác học, luôn tìm cách trốn đi chơi, thế nên đã tới từng này tuổi, biết đọc, biết viết đã là một kì tích chứ đừng nói là bỏ thời gian ra đọc sách. Nàng muốn ngửa mặt kêu trời mà kêu than, nữ nhân này, có chút ý thức nào về bản thân mình hay không vậy hả? Đã bị gọi là xú nữ, lại không biết trau dồi kiến thức, tài nghệ, lại để tới mức bị gọi là điều phụ, rốt cuộc thì nàng đã nhập hồn vào một nữ nhân tệ hại đến thế nào vậy hả?

Nàng phải nói khéo mãi, mới tiến được hai vị phụ mẫu cùng Thiên Thiên ra ngoài để có không gian riêng. Nếu không, nói không chừng họ sẽ mở tiệc ăn mừng ngay tại phòng nàng cũng nên.

Tể tướng gia cùng tể tướng phu nhân miễn cưỡng bị tiến ra khỏi phòng, vẫn vô cùng hân hoan phấn khởi, tay bắt mặt mừng, hỷ lệ rơi đầy mặt, mừng tới nỗi muốn mở tiệc khao cả phủ.

"Phu nhân, nàng nói xem, Tâm nhi của chúng ta đã lớn rồi, đã biết chuyên tâm đọc sách rồi." Tể tướng gia mừng mừng tủi tủi nắm tay tể tướng phu nhân.

"Phải, phải, thật đáng mừng, thật đáng mừng." Tể tướng phu nhân cũng hi hả nắm tay tể tướng đại nhân.

"Nàng nói xem, hình như từ sau khi bị cái tên Dịch Hạch đó xô ngã, nó mới trở nên như vậy."

"Đúng, đúng, có phải là vì bị đập đầu vào tảng đá nên mới thành ra như vậy?" Tể tướng phu nhân hồ nghi.

"Vậy..." Tể tướng gia suy nghĩ một chút "Nếu xô nó ngã lần nữa..." Nói không chừng có thể khiến cho nàng trở thành người hoàn toàn khác.

Đương nhiên, tể tướng gia bị tể tướng phu nhân véo tai không chút thương tiếc.

Có bậc cha mẹ nào lại muốn xô ái nữ của mình ngã đầu vào tảng đá cơ chứ? Tể tướng gia cũng quá hồ đồ rồi.

Tuệ Tâm ở trong phòng liền mấy ngày, trừ lúc ăn uống và làm vệ sinh cá nhân ra, nàng không lúc nào rời tay khỏi cuốn sách. Số lượng sách đã đọc chất ở đầu giường ngày càng nhiều. Qua những quyển sử sách nàng đã đọc, nàng ít nhiều biết về đất nước này. Thiên hạ trước kia chia thành bảy nước lớn: Thiên quốc, Di quốc, Nguyệt quốc, Vân quốc, Thiên An quốc, Ngân quốc và Kim quốc. Thuở đó, Di quốc là cường quốc hùng mạnh, thịnh trị nhất trong thất quốc. Cách đây khoảng hơn một nghìn năm trước, triều đại của hoàng đế Nam Cung Thiên, Di quốc cùng Nguyệt quốc sát nhập, đổi tên thành Nghi quốc, thuở đó có nhiều lời đồn đại nổi lên, có người nói Nguyệt quốc là cái tên được kết hợp từ tên của hai nước, cũng có người nói, cái tên Nghi quốc thực chất lấy từ tên của nhị vương phi – Uyển Nghi, là người mà cả hoàng đế Di quốc và hoàng đế Nguyệt quốc si mê. Đương nhiên, sự thật thế nào thì không ai hay biết. Nghi quốc có mối giao hảo với Kim quốc, trải qua thời kì thái bình thịnh trị nhất lịch sử trong khoảng tám mươi năm. Khoảng hơn bốn trăm năm sau, kể từ khi hoàng đế Nam Cung Thiên qua đời, Nghi quốc bất ngờ trải qua một trận hỏa hoạn lớn, toàn bộ đế quốc chìm trong biển lửa, Nghi quốc từ đó sụp đổ. Hơn chục năm sau, tộc trưởng của bộ tộc Mãn Thị đứng lên thống nhất đất nước, xây dựng nên một đế quốc mới, bản thân ông ngồi vào ngai vàng, lấy hiệu Hiên Viên đế, đặt tên đất nước là Hiên Viên quốc. Chỉ trải qua khoảng hơn năm trăm năm từ thời Hiên Viên đế, Hiên Viên quốc sớm trở nên cường thịnh, hùng mạnh, người dân kéo đến sinh sống ngày càng đông đúc, các hoạt động thương nghiệp, nông nghiệp, công nghiệp đều phát triển vô cùng mạnh mẽ. Sớm đưa Hiên Viên quốc từ một đế quốc điêu tàn trở thành một cường quốc hùng mạnh, sánh ngang với lục quốc.

Đọc càng nhiều, biết càng nhiều, thì thất vọng cũng càng nhiều. Càng tìm hiểu, nàng càng cảm thấy hoang mang. Tất cả những điều này, nàng chưa từng được học trước đây, nàng chưa từng được nghe tới cái tên Nghi quốc hay Hiên Viên quốc, càng chưa từng nghe nói thế giới này chia làm bảy nước lớn. Nàng rốt cuộc đã lưu lạc tới đâu? Nơi đây, dường như hoàn toàn không thuộc về thế giới của nàng. Xuyên không về nơi này, nàng làm cách nào mới có thể trở về? Nàng phải làm sao? Ai sẽ nói cho nàng biết?

Tuệ Tâm cảm thấy vô cùng đau đớn, nàng phẫn nộ, nàng tuyệt vọng. Chỉ một cái gạt tay, nàng đem toàn bộ sách ở trên bàn gạt xuống đất. Nàng gục mặt xuống bàn, bàn tay đập thật mạnh lên mặt bàn, như muốn để cảm giác đau đớn ở tay lấn áp đi nỗi đau đang dâng tràn nơi lồng ngực. Nàng thét lên, như một con thú bị thương đang bị dồn vào đường cụt, nước mắt nàng thoáng chốc rơi ướt đầm tay áo. A hoàn Thiên Thiên ở ngoài nghe tiếng gào khóc của nàng, vội vàng chạy vào, liền bị nàng cầm sách ném đuổi ra ngoài. Bất cứ ai, kể cả tể tướng gia cùng tể tướng phu nhân cũng đều không dám bước chân vào phòng nàng, chỉ cần lại gần, nàng sẽ ném sách đuổi đi. Họ chưa từng nhìn thấy nàng mang một bộ dáng đau đớn tuyệt vọng đến như vậy, đôi mắt nàng đỏ ngầu, nàng cứ thế thét lên, gào khóc đến mức cổ họng như muốn rách toạc ra. Nàng muốn khóc cho tới khi mắt mình chảy máu, cho tới khi nàng không còn nhìn thấy cái gì nữa, để nàng không phải nhìn thấy mình đang sống trong một thế giới đầy xa lạ. Nàng muốn xé toạc cổ họng mình ra, để không phải trò chuyện với những người nàng biết mặt. Muốn đôi tai mình không còn nghe thấy bất cứ điều gì nữa, để không phải nhận ra nàng đang phải sống cùng với những người nàng chưa từng quen biết. Nàng muốn bản thân mình chết đi, như vậy, có khả năng nàng sẽ được trở về. Nàng không muốn sống ở đây, nàng muốn trở về với gia đình, với những người thân yêu của mình. Nàng còn bạn bè, còn một đợt thực tập tốt nghiệp chưa hoàn thành, nàng còn muốn sau khi tốt nghiệp, có thể cùng gia đình đi ăn mừng một bữa, còn có thể cùng bạn bè đi du lịch.

Nhưng thế giới của nàng nay đã hoàn toàn đảo lộn, mọi sự trật tự bị phá nát, nàng chông chênh giữa một nơi hoàn toàn xa lạ, với những con người xa lạ.

Nàng không nhớ nổi mình đã khóc bao lâu, cho tới khi đôi mắt cay xè, cổ họng khô khốc, toàn thân mệt nhừ, nàng leo lên giường ngủ thiếp đi, nước mắt vẫn ứa ra ngay cả khi nàng say ngủ. Tỉnh giấc, nhìn khung cảnh xung quanh vẫn lạ lẫm như vậy, nước mắt lại vô thanh vô tức rơi xuống. Nhìn tới bàn ăn đặt giữa phòng xếp đầy cao lương mỹ vị, nàng lao tới, ra sức ăn, ăn thật nhiều, ăn cho tới khi ói ra vẫn tiếp tục ăn. Vừa ăn, nước mắt nàng vừa rơi xuống, nàng hành động như một kẻ điên mà chính nàng còn chẳng biết mình đang làm gì, với mục đích gì. Nàng cứ ăn cho tới khi ói ra, rồi lại ăn, lại ói, cứ liên tục như vậy, cho tới khi trên bàn ăn không còn chút gì, cho tới khi cơ thể rã rời, nàng lại lên giường ngủ, rồi lại khóc, lại ăn, lại ói, lại ngủ...

Nàng cứ như vậy hành hạ chính bản thân mình, dường như chỉ có cách đó mới có thể làm vơi bớt đi nỗi đau của nàng. Một ngày kia, nàng tỉnh dậy, mỗi cái nhấc chân nhấc tay đều không có chút sức lực. Toàn thân nàng bại hoại, không có sức sống, cơ thể bị nàng hành hạ tới rệu rã. Nàng nghĩ, cứ tiếp tục hành xác như thế này đến bao giờ, chi bằng chịu đau đớn một lần, tìm cách để trở về thế giới hiện đại, như vậy còn hơn là cứ phải sống một cách tuyệt vọng như vậy. Nghĩ thế, nàng gắng sức gượng dậy, bàn tay nàng miết trên thanh chắn phía đầu giường, sau đó, nàng dùng hết sức mình, đập đầu thật mạnh vào đó.

Một cơn xây xẩm choáng váng kéo theo cảm giác đau đớn ập tới, nàng có thể cảm thấy, có một dòng ấm nóng đang chảy từ trán mình xuống. Sau đó, thế giới xung quanh chìm vào bóng tối, nàng lịm đi.

Một giọt nước mát từ đầu rơi xuống bên má Tuệ Tâm, lăn xuống, rồi dường như, có một chiếc khăn ẩm đang nhẹ nhàng lau trên gương mặt nàng. Nàng yếu ớt mở mắt, nhìn thấy khung cảnh xung quanh vẫn cổ xưa như vậy. Nàng thở dài, thất bại rồi, thì ra không phải cứ chấn thương ở đâu là có thể trở về. Thiên Thiên đang vừa lau mặt cho nàng, vừa khóc thút thít. Nhìn thấy nàng tỉnh dậy, Thiên Thiên mừng quýnh, vắt vội chiếc khăn đang cầm trên tay vào chậu nước, quỳ sụp xuống đất, liên tục dập đầu.

"Tiểu thư, Thiên Thiên cầu xin tiểu thư, tiểu thư có phiền muện điều gì thì xin cứ lấy Thiên Thiên ra trút giận chứ đừng tự hành xác mình như thế. Tiểu thư cứ như vậy, cả lão gia lẫn phu nhân đều lo lắng. Lão gia mấy lần muốn dẫn người đi tìm Lý công tử tính sổ, nếu không phải có phu nhân ngăn lại thì đã xảy ra chuyện lớn rồi. Phu nhân thì khóc lên khóc xuống, cơ thể suy nhược mà đổ bệnh. Cả hai người vì tiểu thư mà đau lòng lắm. Nó tì cầu xin tiểu thư, ngàn vạn lần bái lạy tiểu thư, xin tiểu thư đừng như vậy nữa."

Thiên Thiên dập đầu liên tục, khiến cho vầng trán trắng trẻo đỏ ửng lên.

Tuệ Tâm nhìn Thiên Thiên, muốn giải thích nhưng rồi lại thôi. Nàng sẽ phải giải thích như thế nào đây? Rằng nàng thực sự không phải là Lưu Tuệ Tâm, nàng là người hiện đại xuyên không tới đây, và nàng cảm thấy đau đớn là vì nghĩ rằng mình không thể trở về ư? Vì vậy, nàng im lặng, thà rằng cứ để mọi người nghĩ rằng nàng đang đau khổ vì tình, ít ra, lý do đó nghe còn hợp lý.

"Em đứng dậy đi, ta không sao. Không cần phải lo lắng như vậy nữa, ta hứa với người, ta sẽ chăm sóc bản thân mình thật tốt."

Thiên Thiên mừng rỡ nhấc váy đứng dậy, lau đi nước mắt vương trên mặt.

"Tiểu thư, người nói thật ư? Thiên Thiên mừng quá. Tiểu thư, xin người đừng bao giờ làm như vậy nữa. Lão gia và phu nhân thấy tiểu thư đột nhiên muốn chuyển tâm đọc sách, những tưởng rằng người đã suy nghĩ thông suốt, muốn trau dồi kiến thức, ai dè người lại làm như vậy lần nữa, còn muốn tự vẫn, suýt chút nữa hù chết mọi người rồi."

"Lần nữa?" Tuệ Tâm khẽ nhủ mày.

"Vâng, lần trước tiểu thư vì muốn trở nên xinh đẹp để Lý công tử chú ý đến, ra sức ăn tới mức ói hết ra, kết quả ngã bệnh suốt một tuần." Thiên Thiên không nhận ra câu hỏi kì lạ của Tuệ Tâm, vô tư kể lại. "Sau lần đó, tiểu thư không ép mình ăn thật nhiều tới mức đó nữa, nó thì cũng tưởng rằng người đã bỏ cuộc rồi, ai dè lần này..." Thiên Thiên e dè liếc nhìn Tuệ Tâm, như sợ nàng sẽ nổi giận.

Tuệ Tâm trầm tư suy nghĩ, không nói gì. Một lúc lâu sau mới lên tiếng.

"Không phải sẽ có rất nhiều người cảm thấy vui mừng khi thấy ta như vậy hay sao? Bình thường ta đối xử với mọi người chẳng mấy tốt đẹp, thấy ta chết đi, nói không chừng sẽ có nhiều người hả hê ra mặt."

"Tiểu thư, sao người lại có thể nói như vậy?" Thiên Thiên cao giọng, phẫn nộ ra mặt. "Lý công tử cùng Quách tiểu thư đều là người xấu bụng, người không thể vì lời nói của bọn họ mà suy nghĩ lung tung. Tiểu thư tuy đôi lúc độc miệng, nhưng đều là những lời nói thật lòng, chỉ là không biết cách nói chuyện sao cho uyển chuyển nên mới bị mang tiếng. Hằng ngày tiểu thư đối xử với gia nhân trong phủ tuy không nói là tốt, nhưng cũng không hề bạc, những lúc vui vẻ còn ban thưởng. Ngày xưa, nếu không phải nhờ tấm lòng bỏ tất của tiểu thư, chắc giờ này Thiên Thiên đã chết đói nơi đầu đường xó chợ rồi. Người đừng suy nghĩ quá nhiều, đối với Thiên Thiên, tiểu thư chính là tốt nhất. Ai dám mừng rỡ khi tiểu thư gặp chuyện, Thiên Thiên nhất định sẽ không tha cho kẻ đó."

Tuệ Tâm nhìn bộ dạng tức giận của Thiên Thiên, khẽ nheo mắt. Lời nói vừa này chỉ là nàng tùy tiện nói ra để thăm dò mà thôi, không ngờ câu trả lời lại hoàn toàn khác với suy nghĩ của nàng. Xem ra, thực chất Lưu Tuệ Tâm này cũng không phải người xấu bụng, chỉ là lời nói không hợp lòng người, lại thêm bộ dạng xấu xí nên mới bị người khác đem pha, thêm dè, gán cho tiếng xấu. Nàng không nói thêm gì nữa, chỉ khẽ phất tay, ra hiệu cho Thiên Thiên lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ái Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Từ sau ngày hôm đó, Tuệ Tâm đã suy nghĩ thấu đáo hơn, tự vực dậy tinh thần. Dục tốc bất đạt, quá vội vàng sẽ làm hỏng chuyện. Lúc này, nàng có đau khổ cũng chẳng làm được gì, chỉ là tự hành hạ chính mình thôi. Thay vì ngồi đây đau khổ một cách vô ích, nàng cần phải trau dồi thêm kiến thức về thế giới này, đồng thời tìm hiểu về thân xác mà mình đã nhập vào, để lỡ có ai hỏi tới cũng không bị lộ. Ngoài ra nàng còn cần phải nạp thêm năng lượng bù đắp cho những ngày vất vả vừa qua. Vì thế, những ngày sau đó của nàng, hết ăn rồi lại ngủ, ngủ dậy lại đọc sách, đọc sách xong lại tiếp tục ăn, vô cùng thoải mái.

Chỉ có điều, nàng không ngờ rằng, trong lúc nàng đang an nhàn hưởng thụ cuộc sống thảnh thơi của mình thì trong kinh thành cũng nổi lên không ít lời đồn đại. Người người nhà nhà rỉ tai nhau rằng, ái nữ của Lưu đại tể tướng vì bị Lý công tử từ chối tình cảm, quá đau khổ dẫn đến ngã bệnh, không còn thiết sống. Vì tin đồn phi lí này mà Lưu tể tướng đã mấy lần muốn vác đại đao đi chém người, còn Lưu lão mẹ thì thật vất vả tìm cách để lời đồn không lọt tới tai hài nhi yêu, đồng thời kịch liệt ngăn cản đức lang quân không làm chuyện xúc nổi. Mà thật ra thì dù tin đồn có tới tai nàng thì nàng cũng đâu có thêm đề ý. Đó là chuyện của Lưu Tuệ Tâm, đâu phải chuyện của nàng?

Mới chớm hè, thời tiết vẫn còn mang chút hàn khí của mùa xuân, nhưng trong phủ đã sớm bận rộn thu dọn chăn chiếu, cất bớt nệm dày, thay bằng chiếu trúc. Trong lúc thu dọn nệm nằm, Tuệ Tâm tình cờ phát hiện ra một cuốn sổ được giấu dưới hai lớp nệm phía đầu giường. Cuốn sổ hơi sờn, bìa màu nâu vàng, chỉ lớn hơn hai bàn tay, không có tên sách. Tuệ Tâm tò mò mở ra coi, liền phát hiện ra một loại sự tình nàng không ngờ tới.

"Lý ca ca đột nhiên lạnh nhạt với ta, ta đã làm gì khiến huynh ấy giận ta sao? Tại sao đột nhiên lại cùng hồ ly tinh Quách Liễu kia thân thân ái ái? Lý ca ca không còn cần ta sao? "

"Ta đem trân ngọc Lý ca ca tặng ra cái, cô ý trước mặt huynh ấy cười thật sáng lạn, vậy mà huynh ấy lại không thêm chú ý tới ta, lại cùng Quách Liễu kia cười thân mật. Á tiện nhân Quách Liễu chết tiệt, đáng giận. "

"Lý ca ca..."

Nàng phẫn nộ, thì ra đây chính là nhật kí của Lưu Tuệ Tâm. Bỏ qua vấn đề người cổ đại cũng viết nhật kí thì điều nàng phần chính là quyển nhật kí này tuy mỗi ngày đều viết rất ngắn gọn, nhưng không ngày nào không nhắc tới người có cái tên Lý Dịch Chi kia. Mà đọc tới hết cả quyển, nàng đã phần nào hiểu được bản chất của cái tên Lý Dịch Chi kia. Thì ra tên Lý Dịch Chi này trước đây cũng có từng tán tỉnh qua Lưu Tuệ Tâm, tới khi nàng yêu hắn thì cũng là lúc Quách Liễu kia để ý tới hắn ta. Hiên Viên hoàng triều có hai tể tướng, phụ thân của nàng là Tả tể tướng, còn phụ thân của Quách Liễu là Hữu tể tướng. Chức vụ ngang nhau, gia thế hai bên như nhau, đương nhiên Lý Dịch Chi sẽ không làm kẻ ngốc nghếch đi chọn một xú nữ. Hắn tất nhiên chọn

lạ mỹ nhân đệ nhất kinh thành Quách Liễu rồi.

Điều đáng nói ở đây là Lý Dịch Chi tuy không cố tình lừa gạt tình cảm của Tuệ Tâm, nhưng thỉnh thoảng lại giả bộ quan tâm một chút, ân cần một chút, khiến Tuệ Tâm ôm vọng tưởng, hằng ngày vẫn ngỡ rằng hân thích mình. Tối khi nhìn thấy hân chuyển qua yêu thương Quách Liễu thì nàng vẫn ngây thơ tin tưởng rằng hân chỉ là bị Quách Liễu mê hoặc, nhất thời không khống chế được bản thân. Vẫn gốc gác nghiệt chày đợi ngày hân hồi tâm chuyển ý, quay trở về bên nàng. Mà Lý Dịch Chi thì như thể đang nuôi một con thú nhỏ, bình thường đối xử không tốt với nó, nhưng thỉnh thoảng hân vẫn sẽ quay về, ném cho con thú đó một miếng ăn ngon, để tối khi bên cạnh hân không còn ai để dựa dẫm, hân sẽ lại quay trở về, nơi đó vẫn có một con thú gốc nghiệt mừng rỡ đón chờ hân. Cách xử sự của hân thật sự quá đốn mắt, mà nữ nhân Tuệ Tâm này, thì lại bị yêu thương che mờ mắt, đánh mất đi lý trí rồi. Đáng giận.

Bao ngày nằm mốc ở trong phủ, nhàn rồi quá cũng khiến Tuệ Tâm phát chán. Nàng cẩn thận cất quyền nhật kí vào ngăn tủ, rồi ra ngoài tìm Thiên Thiên. Thiên Thiên đang đứng bên cạnh Lư phu nhân, bồi người uống trà, nhìn thấy Tuệ Tâm đi tới liền cười toe toét.

"Tiểu thư." Lâu lắm rồi nàng mới thấy tiểu thư của nàng ra ngoài, liền cảm thấy thật cao hứng.

Tuệ Tâm khẽ mỉm cười kéo tay Thiên Thiên, đồng thời hơi cúi người cung kính với Lư phu nhân.

"Mẫu thân, con muốn cùng Thiên Thiên ra ngoài đi dạo một chút, người không cảm thấy phiền chứ?"

"Chuyện này..." Lư phu nhân do dự. Nếu để nàng ra ngoài, nghe thấy những lời đồn đại không hay thì e rằng sẽ có chuyện xảy ra. Lần trước ra ngoài đi dạo đã mang về biết bao chuyện âm ỉ rồi.

"Mẫu thân, người đừng lo." Tuệ Tâm mỉm cười. "Tâm nhi hứa với người, sẽ không gây chuyện nữa đâu mà."

"Ừm thì..." Lư phu nhân vẫn còn do dự.

"Mẫu thân." Tuệ Tâm níu tay áo Lư phu nhân, kéo dài giọng nũng nịu.

"Được rồi, được rồi." Lư phu nhân cười xòa, yêu chiều vuốt ve mái tóc của hài nhi cưng. "Nhớ đừng có gây chuyện nữa, đừng để phụ thân con tiếp tục buồn lòng."

"Con biết rồi." Tuệ Tâm cười rạng rỡ, vội vàng kéo tay Thiên Thiên chạy đi. Lư phu nhân ngồi lại, nhìn theo hai bóng dáng đang dần khuất xa, khẽ lắc đầu mỉm cười.

Kinh thành sầm uất, đông đúc người qua lại, vốn đã vô cùng ồn ào, lại càng ồn ào hơn khi mọi người nhìn thấy Tuệ Tâm. Những tưởng rằng lần này nàng phải nằm liệt giường tới mấy tháng, ai ngờ lại sớm xuất hiện như vậy. Tuệ Tâm bình thân bước qua bao con mắt soi mói và những lời bàn tán của mọi người. Trên gương mặt nàng luôn duy trì một nụ cười lãnh đạm, khiến cho lời bàn tán càng lúc càng nhiều. Bình thường, với tính cách của nàng, chắc chắn nàng sẽ không ngần ngại đấu khẩu với mọi người, dùng những lời lẽ chua ngoa cay độc nhất để thỏa mãn những ai đang bàn tán về mình. Vậy mà lần này nàng lại không hề có thái độ gì, ngược lại còn cười vô cùng thân thiện, thật khiến người ta sồn da gà mà.

"Cướp, cướp!!!!" Một tiếng kinh hô thất thanh vang lên, xé tan sự ồn ào của đám đông. Đồng thời, một thân ảnh nhanh như cắt lao qua Tuệ Tâm và Thiên Thiên, nhanh nhẹn lách qua những người đi đường, va chạm vào một số người không tránh kịp. Tuệ Tâm không kịp suy nghĩ, lập tức hành động theo phản xạ, vội đuổi theo, rất nhanh đã gần đuổi kịp tên cướp. Mắt thấy tên cướp sắp chạy rẽ vào con hẻm nhỏ, sợ rằng không thể đuổi kịp, sẽ mất dấu, nàng quỳnh quàng quơ tay vơ vội lấy một thứ gì đó trong tầm tay, nhắm thẳng đầu tên cướp mà ném.

Cái vật màu xanh xanh mà nàng vơ được chuẩn xác ném trúng đầu tên cướp, khiến hân mất thăng bằng ngã lăn ra đất. Hân lồm cồm bò dậy, muốn chạy trốn, nhưng tiếc là không kịp. Một bàn chân "ngà ngọc" đã đạp mạnh lên lưng hân, khiến hân cúi mặt xuống đất.

"Ta coi ngươi còn chạy đi đâu?"

Lúc này, Thiên Thiên cùng một lão thái thái đã lớn tuổi và một nữ nhân trẻ tuổi Thiên Thiên mới lách bạch chạy tới. Những người xung quanh cũng xúm lại xem, chỉ chỉ trỏ trỏ. Tuệ Tâm nhìn lão thái thái kia, dáng người đầy đặn, mập mạp, các đường nét trên gương mặt lại rất xinh đẹp thanh tú, nếu như giảm cân đi, hân sẽ là một mỹ nhân. À, nhưng mà nàng quên mất, ở thời đại này, bà ấy vốn dĩ đã là một mỹ nhân rồi. Trên người bà vận một bộ cẩm phục màu đồng thêu hoa nổi, vừa tinh tế lại vừa trang nhã. Mái tóc được búi cao cầu kì, điểm xuyết thêm vài cây trâm ngọc. Nữ nhân bên cạnh bà không được mập mạp cho lắm, đường nét gương mặt tầm thường, y phục cùng kiểu tóc cũng chỉ đơn giản, nhìn qua cũng tạm gọi là vừa mắt.

Lão thái thái kia vừa thở hắt hắt không ra hơi, một tay chống lên đầu gối, một tay khẽ dấm vào ngực mình như để giảm bớt một mối. Nữ nhân đi cùng bà nhặt cái túi gấm bị cướp lên, kính cẩn đưa cho bà. Tuệ Tâm nhìn liếc qua một cái, là một cái túi gấm màu xanh lam đậm được thêu rất ầu, hình dáng có chút méo mó khó coi. Bà cầm lấy, vuốt ve chiếc túi một chút rồi nộ khí xung thiên, chỉ vào mặt tên cướp mà mắng.

"Dưới chân thiên tử còn muốn phạm pháp, ngươi chán sống rồi sao? Đi, mau cùng ta lên quan phủ."

Tên cướp kia run lên, cố gắng vùng vẫy muốn thoát khỏi bàn chân của Tuệ Tâm nhưng không được, ngược lại nàng lại càng tăng thêm lực đạp của chân. Hân hoảng hốt cầu xin.

"Cầu xin phu nhân cùng hai vị tiểu thư tha tội. Tiểu nhân là vì cùng đường mạt lộ, vạn bất đắc dĩ lắm mới phải làm như vậy. Xin phu nhân tha tội cho tiểu nhân."

"Không có nhiều lời. Ta không có thời gian rảnh để nghe kẻ đầu trộm đuôi cướp trình bày. Ngươi, mau đứng lên, cùng ta tới quan phủ." Tuệ Tâm ngoáy ngoáy lỗ tai, thầm nghĩ có họa đến mới tin được. Mấy tên trộm cướp này lần nào cũng thấy nói ra mấy chuyện thương tâm khiến người khác mũi lòng, tới ngày hôm sau, lại thấy đi cướp của người khác. Tốt nhất là cứ nên giao hấn cho quan phủ thì hơn.

Còn tên cướp kia thì đang rơi lệ trong lòng một cách khổ sở, thầm khóc "*Đại tiểu thư của tôi ơi, cô đừng lên lưng tôi thế này, bảo tôi phải đứng lên làm sao?*"

Nhưng Tuệ Tâm thì hoàn toàn quên bống chuyện này, vô tư quay lại hỏi Thiên Thiên rằng phủ quan ở đâu. Tên cướp hoàn toàn kinh sợ, mếu máo lạy lục.

"Vị tiểu thư này xin tha cho tiểu nhân, tiểu nhân thật sự không có nói dối. Cha mẹ tiểu nhân mất sớm, chỉ còn lại hai huynh muội tiểu nhân. Không phải tiểu nhân không muốn làm việc lương thiện, nhưng tiểu nhân thật sự hết cách rồi. Tiểu nhân làm gia đình cho phủ tể tướng thì bị Quách tiểu thư trách phạt đuổi đi. Tiểu nhân không còn cách nào phải tìm đến phủ nội thị của hoàng cung, muốn xin vào làm một tiểu quan của phủ nội thị nhưng vì không có tiền đút lót cho thái giám tổng quản nên không được nhận. Tiểu nhân không còn cách nào khác mới phải đi cướp ngân lượng của phu nhân đây. Tiểu nhân chết ở đầu đường xó chợ cũng không đáng tiếc, nhưng muội muội của tiểu nhân còn quá nhỏ, tiểu nhân không đành lòng nhìn nó bị đói. Xin tiểu thư tha cho tiểu nhân, nếu không muội muội của tiểu nhân sẽ không biết phải làm sao mà sống tiếp được."

Cảm động quá nhỉ? Tuệ Tâm đoán không sai mà, quả nhiên là một màn khóc nghèo khổ, tưởng nàng sẽ tin sao? Tuy nhiên, vì hấn có nhắc tới tên Quách Liễu nên khiến nàng có chút băn khoăn. Còn vị phu nhân kia thì hoàn toàn nổi giận.

"Ngươi nói cái gì? Lại có chuyện như thế sao? Ngươi nói không có tiền để đút lót cho thái giám tổng quản nên không được nhận sao? Ngươi mau nói, tên của thái giám tổng quản đó là gì?"

"Là...là Lý tổng quản."

Tuệ Tâm vẫn còn đang suy nghĩ xem lời nói của hấn là thật hay giả thì một tiểu oa nhi từ đâu chạy tới, khóc nháo.

"Ca ca, ca ca."

Tên cướp kia vẫn bị đè nằm dưới đất, cố gắng vờ tay xoa đầu muội muội của mình.

"Ngọc nhi ngoan, mau về nhà, chốc nữa ca ca sẽ về."

Tiểu oa nhi kia không nghe lời, ngược lại càng khóc nháo to hơn, chạy tới túm lấy chân của Tuệ Tâm mà đánh.

"Ngươi mau buông, ngươi không được bắt nạt ca ca của ta."

Tuệ Tâm ngượng ngùng nhấc chân lên khỏi người tên cướp, hấn lồm cồm bò dậy, phui đi bụi bẩn trên bộ y phục đã vá chằng vá đụp, kéo tiểu oa nhi kia ôm vào lòng. Ngay khi hấn vừa ngẩng đầu lên thì Thiên Thiên, người mà nãy giờ vẫn đứng im lặng liền kêu lên kinh ngạc.

"Mạc Danh ca ca?"

Lập tức, mọi ánh nhìn hướng về phía Thiên Thiên, tên cướp kia cũng kinh ngạc nhìn Thiên Thiên.

"Thiên Thiên muội muội?"

"Em quen hấn?" Tuệ Tâm quay sang nhìn Thiên Thiên đầy thắc mắc. Thiên Thiên vội vã gật đầu.

"Trước đây nô tì cùng huynh ấy ở gần nhà nhau, sau này khi cha mẹ mất, nô tì lưu lạc tới kinh thành và được tiểu thư đưa về phủ làm a hoàn." Nói rồi, Thiên Thiên vội vàng quay sang ôm lấy Ngọc nhi mà vuốt ve, rom róm nước mắt nhìn Mạc Danh.

"Mạc Danh ca ca, sao hai người lại ở đây? Mạc đại thẩm và Mạc thúc thúc đều đã qua đời rồi sao?"

"Năm ngoái cả hai người đều đã mất vì bệnh dịch rồi, rất nhiều người trong thôn đều mất vì bệnh dịch, những người còn sống sót đều tha hương khắp nơi, huynh cũng đưa Ngọc nhi lên kinh, hy vọng sẽ kiếm được công việc để có cái ăn, không ngờ vẫn phải túng quẫn đến mức này."

"Tiểu thư." Thiên Thiên quay lại nhìn Tuệ Tâm, rom róm nước mắt.

"Được rồi, được rồi, ta biết rồi. Chỉ cần hấn không phải là người xấu thì tất nhiên ta sẽ không làm khó dễ hấn. Nhưng tiếp theo sẽ thế nào đây?" Tuệ Tâm nhìn Mạc Danh hỏi. "Hay là ngươi tới phủ của ta làm gia đình, có được hay không?"

"Để hấn tới chỗ ta đi." Vị phu nhân kia đột ngột lên tiếng. "Ở chỗ ta đang cần người, để hấn tới chỗ của ta đi."

Người ta đã lên tiếng, nàng cũng không tiện tranh giành, chỉ khẽ nhún vai tỏ vẻ đồng ý. Mạc Danh liền quỳ sụp xuống, dập đầu cảm tạ một cách chân thành nhất.

"Vậy còn muội muội của tiểu nhân..."

"Để con bé tới chỗ ta luôn đi, ta rất thích tiểu hài tử đáng yêu này."

"Tiểu nhân cảm tạ phu nhân." Mạc Danh dập đầu thêm lần nữa, còn kéo bé Ngọc nhi lại bên cạnh. "Ngọc nhi, mau cảm tạ phu nhân đây đi."

"Ngọc nhi cảm tạ phu nhân." Tiểu oa nhi chấp hai tay cúi lạy, giọng nói non nớt, ngô nghê vang lên khiến vị phu nhân kia rất hài lòng.

Chuyện được giải quyết xong, mọi người dần tản đi hết, vị phu nhân kia mới nắm lấy tay Tuệ Tâm cảm tạ rồi rút. Lúc này nàng nhìn xuống đất mới chú ý tới, cái thứ mà nàng vừa ném đi là một...quả bầu. Làm thế nào mà nàng có thể túm lấy nó và ném đi khi mà chưa kịp xác định rõ đó là thứ gì nhỉ? Nàng cúi người xuống nhặt lấy quả bầu, khá là to và nặng tay, vậy mà lúc này nàng lại không hề cảm thấy gì. Đang sẫm soi quả bầu, đột nhiên sau lưng truyền đến tiếng cười khúc khích mang theo sự trào phúng cùng với giọng nói nhạo báng nhéo nhoeẹt quen thuộc.

"Ây da, xem ra có người bị bệnh tới hông đầu luôn rồi. Chắc hẳn là đang hy vọng mình có thể giống quả bầu kia, trở nên mập mạp dễ nhìn một chút. Nhưng nhìn đi nhìn lại, trông nàng ta vẫn thật khó coi như mọi khi."

Chú thích: Tiểu quan: Trong trường hợp này được hiểu là thái giám có chức vụ thấp.

Tiểu oa nhi, tiểu hài tử: hiểu nôm na là đứa bé, còn nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ái Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Lưu Tuệ Tâm nhàn nhạt ngẩng đầu nhìn Quách Liễu đang níu tay Lý Dịch Chi đầy thân mật, nàng nhếch miệng cười, bộ dáng lạnh lùng cùng cao ngạo xoay người, đem quả bầu đặt vào quầy hàng như cũ, rồi lãnh đạm bước đi lướt qua hai người họ, như không hề để tâm đến.

Quách Liễu nhìn thấy mình bị làm lơ như vậy, cảm thấy tức giận cùng mất mặt. Nàng ta khề nhắc tay, nâng khăn lụa lên che ngang miệng, cười khế.

"Ây da, Lý ca ca, có người vì thương tâm quá độ, không cần tới huynh nữa rồi".

Lý Dịch Chi có vẻ không thoải mái lắm, hơi nhíu mày, nhỏ giọng nói với Quách Liễu.

"Liễu nhi, chúng ta không cần quan tâm tới nữ nhân đó. Ắ không để ý tới chúng ta nữa, không phải là chuyện tốt lắm sao? Hàng ngày bị một nữ nhân xấu xí như vậy đeo bám, huynh cũng thấy phiền lắm."

Quách Liễu nghe nói vậy lại càng thêm đắc ý. Ánh mắt lóe lên một tia chế nhạo. Phải, nàng ta chính là mỹ nữ đệ nhất kinh thành, gia thế hiển hách, tính tình đoan trang nhu mì, không có giống điều phụ Lưu Tuệ Tâm kia, ngoại trừ gia thế ra cái gì cũng không có. Tính cách của nàng ta chính là như thế, luôn muốn nhìn thấy Tuệ Tâm thua kém mình, muốn đoạt tất cả những gì mà nàng yêu mến về tay mình. Có như vậy, nàng ta mới cảm thấy tự hào cùng hả hê. Mà lúc này đây, nhìn thấy Tuệ Tâm quay lưng lại với mình, đầu cúi gằm xuống đất, nàng ta lại càng thêm đắc ý. Nhìn xem, nam nhân mà người yêu thích nhất, chính là thuộc về ta, là của ta.

"Nói cũng phải, là muội không suy nghĩ thấu đáo rồi. Lại nói, cũng không thể trách nàng ta được. Mẫu thân xấu xí như vậy, đương nhiên không thể sinh ra một đứa con xinh đẹp được. Mà huynh thì lại tuần tú nhỏ nhả, trách không được người khác si mê."

Vị phu nhân kia thú vị nhìn Quách Liễu và Tuệ Tâm, dựa vào cách nói chuyện của bọn họ, cùng với ánh nhìn của những người đứng xem kịch vui xung quanh, bà cũng có thể đoán ra được thân phận của hai người. Bà thầm đánh giá hai nữ nhân này. Nữ nhân mập mạp kia nhan sắc tuyệt mỹ, giọng nói thánh thót như chuông ngân, lại là ái nữ của hữu tể tướng, tài mạo song toàn, nhưng lời nói lại chứa đựng toàn sự châm biếm cùng coi thường người khác. Ngược lại, nữ nhân kia thì thật là một bộ dạng xấu xí khó coi, lại là một điều phụ có tiếng, vậy mà lần này lại im lặng cùng điềm tĩnh đến bất ngờ. Bà thật sự muốn biết điều phụ Lưu Tuệ Tâm nổi danh khắp kinh thành này sẽ có phản ứng như thế nào.

Không chỉ mình bà, mà những người xung quanh cũng vậy, tuy đều là một bộ dạng chuyên tâm làm việc của mình, nhưng kì thực lại luôn lén liếc nhìn về phía ba người, tai dỏng lên hết cỡ. Xin thứ lỗi cho người xưa nhiều chuyện, thời đại này thật quá ít phương tiện giải trí, nếu không hóng tin đồn bất quái thì không có chuyện gì để giải khuây a.

Tuệ Tâm vẫn lặng thinh đứng đó, không ngẩng đầu lên, bàn tay nhỏ bé ẩn dưới lớp tay áo thật dài siết lại thật chặt. Đôi câu nam nữ này, một câu chê nàng xấu xí, hai câu chê nàng xấu xí. Nói nàng thì không sao, nhưng lại dám đả động tới mẫu thân của nàng. Tuy rằng bà không thực sự là mẫu thân thân sinh ra nàng, nhưng câu nói đó vẫn khiến nàng cảm thấy bị xúc phạm. Nàng vốn dĩ không muốn gây sự với đám người này, nhưng là bọn họ bức nàng.

Tuệ Tâm thân mình khễ chuyển, nàng xoay người lại, dần dần ngẩng đầu lên. Nàng cắn chặt môi dưới, sắc mặt trắng bệch. Lòng mày khễ nhíu, đôi mắt rung rung, hoe đỏ. Hiển nhiên là một bộ dạng thương tâm cực độ.

"Phải, ta chính là điều phụ, là kẻ xấu xí. Chính là kẻ cả thế gian cũng không ai cần tới. Nhưng...Lý Dịch Chi, ta trở thành như thế này, không phải là vì người hay sao?"

Lý Dịch Chi nhũn mày, hoàn toàn không hiểu Tuệ Tâm đang nói nhắm cái gì, nhưng không hiểu sao, hắn cảm thấy bất an.

"Ngày xưa ngươi đã nói những gì? Ngươi đã thề thốt những gì? Nếu như không phải vì ngươi đã từng nói những lời yêu thương với ta, ta sẽ vì ngươi mà si tâm vọng tưởng sao? Nếu không phải vì ngươi nói rằng cả đời này chỉ cần mình ta, ta sẽ vì ngươi mà bám riết không buông sao? Ta sinh ra không được xinh đẹp là lỗi của ta sao? Chẳng phải chính ngươi đã nói rằng không hề quan tâm đến dung mạo của ta, nói rằng ta là tốt nhất sao?"

Lý Dịch Chi trợn tròn mắt vì kinh ngạc, gương mặt dần tái xám, hắn định mở miệng phân trần thì Tuệ Tâm đã cắt lời hắn. Lúc này, nàng cố bặm môi thật chặt, cố gắng đè nén, nhưng những giọt nước mắt vẫn như chuỗi trân châu bị đứt hạt, lăn rơi xuống.

"Ngươi cùng á họ Quách kia ý nồng tình thâm, hoàn toàn xem ta như trò cười. Các ngươi thì hay rồi, hả hê rồi, chỉ có ta là kẻ không ra gì. Nếu không phải vì hai ngươi, ta sẽ độc miệng như vậy, sẽ trở thành người như vậy sao?"

Lời nói của nàng, ba phần thật, bảy phần giả, ba phần oan ức, bảy phần thương tâm. Nước mắt nàng vô thanh vô tức rơi xuống, giống như thể không phải nàng muốn khóc, mà là vì quá đau lòng nên mới không thể kìm nén mà rơi nước mắt. Tóc mai tán loạn khiến gương mặt nàng trở nên phờ phạc, bờ vai mảnh dẻ khẽ run lên. Mỗi lần Lý Dịch Chi cùng Quách Liễu muốn nói điều gì đều bị nàng chặn họng, sau đó là lại tiếp tục một màn khóc lóc cùng kẻ khổ. Vở kịch này, là vở kịch độc diễn của riêng nàng, đời nào nàng chịu để cho hắn có cơ hội mở miệng phân trần, nếu để hắn lên tiếng, chẳng phải sẽ hỏng hết chuyện của nàng sao?

Thiên Thiên không biết tới Tuệ Tâm đã từng trải qua những việc "thương tâm" đến thế, hốc mắt cũng đỏ lên, nước nò.

"Tiểu thư, xin người đừng đau buồn, họ không xứng đáng, hắn không xứng đáng với tình yêu của người."

Xung quanh bắt đầu rộ lên những tiếng xì xào bàn tán thật khẽ.

"Thì ra hắn chính là loại người như vậy."

Vốn dĩ ai cũng nghĩ Lưu Tuệ Tâm đã xấu xí còn không có liêm sỉ, bám lấy nam nhân không buông. Không ngờ, thực ra nàng lại đáng thương đến thế. Nhìn một bộ dạng đau lòng như vậy, ai dám nói là giả? Nhất thời, trong lòng mọi người đều nổi lên một mảnh thương cảm.

"Ngươi...ngươi nói láo." Lý Dịch Chi mặt mày xám ngoét, toàn thân vì tức giận mà run rẩy, bàn tay hắn nắm lại thật chặt, nổi lên cả mạch máu màu xanh.

"Ha ha ha ha ha..."

Tuệ Tâm bỗng nhiên cười lớn, cười một cách điên dại, càng cười, nước mắt rơi xuống càng nhiều, một tay nàng ôm lấy ngực, một tay vịn vào người Thiên Thiên để có thể đứng vững.

"Phải, ta nói láo, ta chính là nói láo. Chính lời nói của các ngươi mới là sự thật. Còn ta, ta là một điều phụ, dù có nói thật hay nói láo thì cũng đâu quan trọng chứ. Ngươi, ngươi tham giàu sang phú quý, ham mỹ sắc, ngươi quên đi tình nghĩa ngày xưa, bỏ quên tình cảm của ta. Sao ngươi không tự đặt tay lên ngực mà suy nghĩ đi kìa, thật sự có phải ngươi không hề làm gì có lỗi với ta hay không? Lý Dịch Chi, ngươi làm tim ta đau quá. Còn ngươi, Quách Liễu, ngươi cảm thấy hả hê lắm, vui sướng lắm vì đã có thể cướp đi nam nhân mà ta yêu nhất có phải hay không? Ta vốn đã không muốn cùng ngươi tranh chấp, ta đã muốn quên đi, đã muốn không để tâm tới ngươi nữa. Tại sao ngươi còn cố tình cùng hắn xuất hiện trước mặt ta? Lòng dạ ngươi độc ác, méo mó tới cỡ nào mới muốn cười trên nỗi đau của ta như vậy? Ngươi cùng người ta yêu thương ân ái mặn nồng, lại không chịu bỏ qua mà liên tục sỉ nhục ta, chà đạp lên tự tôn của ta. Ngươi có còn là con người nữa hay không?"

"Quách tiểu thư kia cũng thật quá đáng rồi."

"Quả nhiên là tri nhân tri diện bất tri tâm."

Tiếng xì xào lại tiếp tục vang lên, hoàn toàn không kiêng nể đương sự là Quách Liễu đang đứng đó.

"Các ngươi, các ngươi tin à tiện nhân này sao? À nói láo, nói láo."

Quách Liễu chỉ tay vào mặt Tuệ Tâm hét lớn. Không kiềm chế được tức giận, muốn lao đến cào cấu Tuệ Tâm nhưng chưa kịp chạm vào Tuệ Tâm thì nàng ta đã bị Thiên Thiên nhào tới đẩy ngã. Quách Liễu ngã rạp trên mặt đất. Lý Dịch Chi thấy vậy vội vàng đỡ nàng lên, nhưng nàng ta tức tối gạt tay hắn, vừa lồm cồm bò dậy, vừa không ngừng chửi rủa Tuệ Tâm. Gương mặt nàng ta lúc này vặn vẹo khó coi, lại càng khiến những người xung quanh tin rằng lời Tuệ Tâm nói là đúng, khiến cho nàng ta có tật gậy mình. Lại nói nhìn thấy bộ dáng hung hăng của nàng ta so với hình tượng hiền lành, thực nữ thường ngày thật khác xa. Liên cảm thấy nữ nhân này tuy dung mạo xinh đẹp, nhưng tính cách lại chẳng ra sao. Thì ra, từ trước tới nay, mọi phẩm chất tốt đẹp của nàng ta đều là giả dối cả.

Tuệ Tâm sắc mặt nhợt nhạt, thần sắc vô hồn, thân hình mảnh mai như chao đảo trước gió. Mũi dưới bị nàng cắn chặt đến bật máu, đôi mắt đỏ ngầu một mảnh lệ quang. Sâu trong đáy mắt nàng, là đau thương vô hạn. Nàng yếu ớt cười nhạt một tiếng, nhìn Lý Dịch Chi mà rơi nước mắt.

"Ta...từ nay không muốn cùng với các ngươi có bất cứ quan hệ gì nữa. Van cầu ngươi, đừng khiến trái tim ta đau thêm. Ta từ bỏ tình cảm này đối với ngươi. Suốt đời này, ta vĩnh viễn không muốn nhìn thấy ngươi nữa. Ta..."

Lời còn chưa nói hết, nàng đã "yếu đuối" ngã quỵ xuống đất, ngất xỉu. Thiên Thiên nhanh tay, đỡ được nàng, ôm lấy nàng khóc rống lên.

"Ô ô ô...tiểu thư, người bị sao vậy? Người mau tỉnh dậy nhìn Thiên Thiên đi."

"Mau, mau đưa nàng ấy tới đại phu." Vị phu nhân kia lên tiếng thúc giục, Thiên Thiên mới nhớ ra việc cần thiết trước mắt là phải đưa tiểu thư nhà nàng tới đại phu. Còn Tuệ Tâm thì thầm cảm ơn trong lòng, nếu không nhờ có vị phu nhân này nhắc nhở, hẳn là Thiên Thiên sẽ ôm nàng la khóc cho tới tối luôn. Lại nói, lần nào cũng là cái cảm giác thăm thiết như thế này, Thiên Thiên quá mập, lần nào cũng ôm nàng thật chặt, vừa khó thở vừa nóng.

Quách Liễu thì như phát điên lên, nàng ta hẳn học quay lại nhìn Lý Dịch Chi rồi bất ngờ giáng cho hắn một cái tát thật mạnh.

"Lý Dịch Chi, ngày hôm nay tại ngươi mà ta bị mất mặt như vậy. Ngươi, từ nay về sau, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta nữa."

Nói xong liền bùng bùng tức giận bỏ đi. Lý Dịch Chi cảm hận nhìn Tuệ Tâm rồi vội vã đuổi theo Quách Liễu.

"Liễu Nhi, nghe huynh giải thích đã."

Thiên Thiên nhìn theo hai người họ, bĩu môi, thầm chửi rửa trong lòng. Sau đó cũng Tuệ Tâm chạy như bay về tể tướng phủ. Hết chuyện, những người xung quanh cũng dần tản đi, chỉ có vài người còn đứng lại bàn tán. Mà vị phu nhân kia vẫn đứng chỗ cũ, bà hơi cúi đầu, mân mê túi gấm đang cầm trên tay, khoe miệng bà khẽ nhếch lên, đồng thời trong đáy mắt lóe lên một tia sáng rồi nhanh chóng vụt tắt.

Vừa về tới tể tướng phủ, Thiên Thiên đã gào toáng lên kêu người tới giúp.

"Lão gia! phu nhân! Cao quản gia, mau gọi đại phu, tiểu thư bị ngã!"

Y như rằng, hai vị phụ mẫu cung hải nhi hơn vàng lập tức lao ra với tốc độ chóng mặt trước khi Tuệ Tâm kịp phản ứng.

"Thiên Thiên, bỏ ta xuống." Tuệ Tâm vội vỗ vào lưng Thiên Thiên, đồng thời tìm cách tụt xuống.

"Tiểu thư, người khỏe lại rồi sao?" Thiên Thiên tròn mắt ngạc nhiên, xoa nắn khắp người Tuệ Tâm để đảm bảo rằng nàng không bị sao.

Tuệ Tâm buồn cười nháy mắt với Thiên Thiên, tình nghịch nói.

"Ta vốn dĩ không có chuyện gì."

Thiên Thiên nghe vậy, kinh ngạc tới há hốc mồm. Sau đó liền vỗ đùi đánh đét đầy đắc ý.

"Tiểu thư, Thiên Thiên phục người quá."

"Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra vậy?" Lưu tể tướng cùng phu nhân không hiểu gì, ngây ngây ngô ngô hỏi.

Ngay tức thì, Thiên Thiên liền không ngừng ba hoa kể lại cho tể tướng cùng phu nhân chuyện đã xảy ra, càng kể càng kích động, càng nói càng phấn khởi. Nghe tới hết câu chuyện, Lưu tể tướng cùng phu nhân đã rung rung hi lệ, miệng cười tới không khép lại được. Lưu tể tướng ôm chặt lấy Tuệ Tâm, vô cùng mừng rỡ.

"Tốt, tốt, tốt, hải nhi ngoan, ta rất hài lòng về con. Hai kẻ tiện nhân kia xứng đáng bị như vậy. Nào, để ta bảo trù phòng làm bánh phù dung cho con ăn."

Hai người bọn họ liền cứ thế cười ha ha dạt nhau đi tới trù phòng. Lưu phu nhân chậm chậm đi theo phía sau, lặng lẽ chấm nước mắt.

Sau sự việc lần này, trong kinh thành nổi lên vô số lời đồn đại mới. Người ta chê trách Lý Dịch Chi là kẻ trắng hoa phụ bạc, có mới nới cũ. Mía mai Quách Liễu là kẻ hai mặt giả tạo, là hồ ly tinh đi cướp đoạt tình lang của người khác. Ai ai cũng thương cảm cho Tuệ Tâm, nữ nhân chung tình đáng thương, hoàn toàn quên mất trước đây nàng là người như thế nào. Đầu đầu cũng thấy người ta bàn tán về việc Tuệ Tâm đã chung tình ra sao, đau khổ thế nào, đáng thương biết bao nhiêu mà không hề quan tâm đến việc những tin đồn này xuất phát từ đâu, có xác thực hay không. Trong các trà tửu, khách điểm, những người kể truyện ngồi trên đài cao, kể về thiên tình sử cảm động này xuất phát từ đây, có xác thực hay không. Từ chuyện Tuệ Tâm cùng Lý Dịch Chi gặp gỡ ra sao, ước hẹn thế nào, rồi Tuệ Tâm bị phụ tình, Lý Dịch Chi chạy theo nữ nhân khác đều được kể vô cùng tỉ mỉ, sống động. Càng kể lại càng háng, càng nói càng sống động, biểu cảm vô cùng đặc sắc, nước miếng văng tứ tung, chỉ một buổi kể truyện mà phải uống tới ba bình trà để nhấp giọng.

Nghe nói, thời gian này hữu tể tướng mỗi lần lên triều đều mang một tâm trạng vô cùng tồi tệ, sắc mặt xấu đến nỗi như muốn đoạt mạng người. Còn tả tể tướng thì hoàn toàn ngược lại, vẻ mặt vô cùng sáng lán, còn rạng rỡ hơn cả mặt trời, tiểu dung lúc nào cũng sáng ngời.

Lại nghe nói, trong phủ tể tướng "vô tình" truyền ra tin đồn, Lưu Tuệ Tâm vì thương tâm quá độ mà sinh bệnh, nằm liệt giường không dậy nổi, cả ngày chỉ lấy nước mắt rửa mặt, không thiết ăn uống.

Thật là càng kể càng khiến người ta thương tâm.

Mà nhân vật chính của chúng ta lúc này? Đương nhiên là đang vô cùng thoải mái nằm khểnh ở nhà đọc sách và ăn uống thỏa thuê rồi.

Lưu tể tướng thì hả hê rồi, ngày nào cũng bồi hải nhi cùng uống trà, ngắm hoa, đọc sách. Ông rất hài lòng vì hành động lần này của Tuệ Tâm nên hàng ngày sau khi lên triều, thời gian rảnh rỗi đều dành cho nàng cả, đôi khi khiến cho Tuệ Tâm cảm thấy thực phiền. Mà Lưu tể tướng thì không để ý tới chuyện đó, lúc nào cũng cười tít cả mắt, cười tới không khép được miệng, hàm râu lúc nào cũng rung rung.

"Chuyện tình" của Tuệ Tâm và Lý Dịch Chi còn gây xôn xao suốt một thời gian dài, cho tới khi bị dập tắt bởi một tin còn khiến cho người ta bàn tán

nhiều hơn.

Hoàng cung bắt đầu mở cuộc tuyển chọn tú nữ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ái Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Hiên Viên hoàng triều thành lập chưa được bao lâu, trải qua tám đời đế vương. Cách đây ba năm, Thánh Đức hoàng đế lâm trọng bệnh qua đời, truyền lại ngôi vị cho thái tử, khi ấy mới hai mốt tuổi. Tân đế tên húy là Hứa Hằng, hiệu là Hiên Viên đế. Mới lên ngôi được ba năm, nhưng đã đưa Hiên Viên quốc bước ra khỏi cuộc khủng hoảng tài chính, giáng chức vô số quan tham, kiến tạo lại quốc gia. Hứa Hằng ngoài việc tuổi trẻ tài cao, còn là một nam nhân dung mạo phi phàm, lại nắm trong tay ngôi vị cao nhất của đất nước, vì vậy đương nhiên trở thành niềm mơ ước của toàn bộ nữ nhân Hiên Viên quốc. Chỉ trừ một người.

"Tại sao con cũng phải tiến cung?"

Tuệ Tâm không hài lòng nhũn mày nhìn Lưu tử tướng đang khó xử. Hoàng cung tuyển tú thì cứ việc tuyển tú, mắc mớ gì nàng cũng phải tham gia.

"Hài nhi ngoan của ta à, đó là ước mơ của tất cả nữ nhân sống trong kinh thành...à không, là của toàn thể nữ nhân trên đất nước này đấy." Lưu tử tướng bắt đầu dĩ thử dài.

"Ước mơ của họ, không phải của con. Phụ thân, người nghĩ rằng tiến cung thì có cái gì tốt chứ?" Tuệ Tâm một bộ dạng không quan tâm, thản nhiên ăn bánh. Nếu nói tới khi xuyên không, nơi nàng không muốn đến nhất, hiển nhiên chính là hoàng cung.

"Ừm...có quyền lực, có địa vị, có phú quý." Lưu tử tướng bắt đầu đếm ngón tay liệt kê.

"Vậy người nghĩ chúng ta có cần tới những thứ đó hay không?" Tuệ Tâm cắt lời.

Lưu tử tướng lắc đầu. Bản thân là tử tướng, gia cảnh, tiền tài, địa vị, quyền lực, dưới một người mà trên cả vạn người. Cơ bản là mấy thứ đó họ đều có cả rồi, quả thực cũng không cần thiết có thêm.

"Phụ thân, nếu đã không cần tới, hà tất phải cưỡng cầu? Hoàng cung, nghe nhắc tới thì hào nhoáng tráng lệ, nhưng thực chất chẳng khác gì một chiếc lồng chim sơn son thiếp vàng. Nữ nhân tiến cung, may mắn thì được thương yêu trong một vài năm, tới khi nhan sắc phai tàn cũng sẽ sớm bị quên lãng. Xui xẻo hơn thì có khi cả đời cũng không được nhìn thấy long nhan. Một cuộc sống cô quạnh lạnh lẽo như thế, ai lại ham muốn chứ? Có tiền tài, có quyền lực thì sao? không có hạnh phúc thì sống cũng như không. Chưa nói tới, sống trong cung dù có được sủng ái thì cũng chỉ là phận nô tài, cả đời nhìn vào sắc mặt người ta mà sống. Nếu có thể may mắn leo lên ngôi vị cao nhất hoàng cung là hoàng hậu thì vẫn phải dưới quyền Hoàng thượng và thái hậu. Nếu không may mắn thì cả đời là một tú nữ quyền bị các cung nhân khác ức hiếp, lúc nào cũng phải luôn cúi, sống dưới uy quyền người khác. Huống hồ hài nhi người, nhan sắc không có, tài nghệ cũng không, hiển nhiên là không thể leo lên vị trí cao trong hậu cung. Người nghĩ một cuộc sống như vậy có đáng sống hay không?" Tuệ Tâm vô cùng nghiêm túc nói.

Lưu tử tướng lắc đầu như trống bỏi.

"Lại nói nếu như nữ nhân họ Quách kia cũng tiến cung, hiển nhiên là sẽ được Hoàng thượng chú ý tới. Lúc đó, địa vị của nàng ta cao hơn con, chắc chắn sẽ không dễ dàng để yên cho con. Con với nàng ta tuy không tính là thâm thù đại hận, nhưng cũng là cái gai trong mắt nhau. Phụ thân, người đành lòng nhìn thấy con bị à đề đầu cười cổ sao?"

Lưu tử tướng liền điên cuồng lắc đầu.

"Nếu đã là như thế, người có còn muốn con tiến cung hay không?" Tuệ Tâm chốt một câu quyết định.

"Không được, tuyệt đối không thể." Lưu tử tướng đập bàn đứng dậy, thở phì phò, hàm râu trắng muốt rung rung. Ái nữ của ông, bảo bối yêu quý của ông, há lại có thể để người khác ức hiếp? Không tiến cung thì không tiến cung, ai sợ chứ? Dù có là ông trời cũng đừng hòng đụng tới ái nữ bảo bối của ông.

Tuệ Tâm mỉm cười hài lòng, đưa chén trà tới trước mặt Lưu tử tướng để ông uống cho nguôi cơn giận, nhẹ giọng hỏi.

"Vậy thì không cần nhắc tới chuyện này nữa chứ?"

"Đương nhiên không." Lưu tử tướng lắc tới nỗi muốn rớt luôn cả đầu. "Kẻ nào còn dám nhắc tới hai chữ 'tiến cung' kẻ đó chính là đồ con heo chết tiệt."

Tuệ Tâm bật cười, nàng nhìn phụ thân mình, cái nhìn dò xét. "Phụ thân, có phải người có chuyện gì giấu con phải không?" Tuệ Tâm không nghĩ rằng phụ thân nàng muốn nàng tiến cung, nhưng vì sao hôm nay lại đề cập đến chuyện này với nàng?

Lưu tể tướng thoáng chút lúng túng, thờ dài ngồi xuống, nhấp nháp chút trà nóng, rồi lại thờ dài.

"Có gì đâu, chỉ là phụ thân nghĩ sắp tới cái tên họ Quách kia sẽ đưa hài nhi tiến cung, nếu cô ta được Hoàng thượng sủng ái, thế lực của nhà họ Quách sẽ càng thêm lớn mạnh. Chỉ sợ rằng sẽ làm nhiều loạn triều chính."

"Vậy nên người nghĩ rằng với nhan sắc của con sẽ có đủ khả năng để đấu lại à? Hơn nữa, người nghĩ rằng Hoàng thượng dễ dàng bị dắt mũi đến vậy sao?"

Tuệ Tâm nhìn Lưu tể tướng đầy nghi ngờ. Chưa nói tới việc nàng không biết khả năng lãnh đạo đất nước của Hiến Viên để như thế nào, nhưng chỉ riêng việc chia ra hai chức quan tả tể tướng hữu tể tướng để phân tán lực lượng của tể tướng đã khiến nàng cảm thấy có chút nề phục vị quân vương này rồi. Chức vị tể tướng là chức quan nhất phẩm mang cấp bậc cao nhất trong triều đình, việc chia ra thành tả tể tướng và hữu tể tướng chứng tỏ Hiến Viên để đã có sự suy nghĩ, muốn phân tán quyền lực, không để quyền lực tập trung quá nhiều vào tay tể tướng. Hơn nữa chỉ trong vòng ba năm ngắn ngủi có thể vực dậy quốc gia, giải quyết những vấn đề khủng hoảng của đất nước, chứng tỏ hẳn ta cũng không phải kẻ ngu dốt. Nàng không tin một người như vậy có thể dễ dàng để một nữ nhân thao túng. Rõ ràng Lưu tể tướng đang có việc muốn giấu nàng.

"Phải, phải, phải. Chính là hài nhi nói đúng, lão phu quả là hồ đồ rồi. Hài nhi ngoan, phụ thân không làm phiền con đọc sách nữa, con tiếp tục đọc sách, ta đi tìm mẫu thân con uống trà."

Nói xong, Lưu đại tể tướng vội vội vàng vàng đứng dậy rời khỏi phòng trước khi Tuệ Tâm kịp ngăn cản. Ái nữ của ông, từ khi bị đập đầu vào đá, liền trở nên thông minh hơn rồi, thật khó có thể nói dối nàng. Ông rốt cuộc có nên kinh hi vì điều này hay không đây?

Tuệ Tâm nhìn theo bóng dáng phụ thân vội vã rời khỏi, đôi mắt nheo lại, rõ ràng là có chuyện khuất tất ở đây, nhưng nàng cũng không muốn quan tâm lắm. Quảng quyền sách lên giường, nàng đi tới bên bàn trang điểm, dùng ngón trỏ búi lại mái tóc cho gọn gàng rồi lên tiếng gọi Thiên Thiên. Nàng ở trong phủ cũng đã lâu rồi, cũng đã tới lúc nên ra ngoài diễn cho tròn vai nữ nhân chung tình bậc nhất chứ.

Quả như Tuệ Tâm dự đoán, ngay khi nàng cùng Thiên Thiên rời khỏi phủ tể tướng, rất nhiều những ánh mắt đổ lên trên người nàng. Tuệ Tâm vừa đi vừa bám vào người Thiên Thiên, bộ dạng yếu đuối đáng thương. Tới một quầy hàng bán đồ trang sức, nàng cầm lên một cây trâm ngọc, nước mắt viền quanh, thanh âm nức nở.

"Cây trâm này, thật rất giống cây trâm Lý ca ca từng tặng ta."

Thiên Thiên cũng vô cùng biết ý phối hợp, nghẹn ngào nặn ra mấy giọt nước mắt.

"Tiểu thư, xin người đừng vắn vương nữa."

Tuệ Tâm khẽ nâng tay áo, lau nước mắt. Nàng lén nhìn qua ống tay áo, quả nhiên mọi người đang nhìn nàng với ánh mắt thương cảm sâu sắc. Nàng chính là nữ chính đáng thương trong bi kịch a.

"Cô nương"

Một giọng nói hòa nhã thân thiện vang lên bên tai, đồng thời một bàn tay dịu dàng đặt lên vai Tuệ Tâm. Nàng giật mình quay đầu lại thì thấy vị phu nhân hôm nọ đang nhìn nàng đầy trù mến.

"Tiểu cô nương, có muốn cùng ta đến trà tửu phía trước nói chuyện một chút không?"

Tuệ Tâm nhìn theo hướng chỉ tay của bà, nhìn tới trà tửu sang trọng trước mặt, lòng có chút băn khoăn. Nàng và vị phu nhân này mới chỉ gặp nhau có một lần, cũng không phải là thân thiết gì, cùng nhau đi uống trà thì có hơi...

Vị phu nhân kia cười khẽ "Ta không là gì cô nương đâu, không cần phải đề phòng như vậy. Ta chỉ muốn cảm tạ cô nương chuyện hôm nọ thôi, không phải việc đứng ngoài đường để nói chuyện thật không hay cho lắm sao?"

Tuệ Tâm vẫn còn hơi do dự, nhưng vị phu nhân kia đã khẽ đẩy nàng đi tới trước. Tuệ Tâm bất đắc dĩ đành phải theo chân bà vào trà tửu. Bọn họ chọn ngồi tại một chiếc bàn trong góc. Vừa ngồi xuống, vị phu nhân kia đã nắm lấy hai tay Tuệ Tâm đầy cảm kích.

"Cô nương, hôm nọ chưa kịp cảm tạ cô nương. Cảm tạ cô nương nhiều lắm."

Tuệ Tâm ái ngại rút tay về, cười ngượng "Phu nhân, cháu cũng không làm được gì to tát, chỉ là thấy chuyện bất bình thì tiện tay giúp đỡ thôi, người không cần bận tâm chuyện đó đâu ạ."

"Sao lại không? Sao lại không cơ chứ?" Bà lại nắm lấy tay Tuệ Tâm, thân thiết như nắm tay cháu gái. "Hôm đó, trong túi cũng không có gì đáng giá, chỉ có chút bạc vụn, mất cũng không đáng tiếc. Quan trọng là chính cái túi kia, nếu nó bị mất, ta thật không biết phải làm sao."

Tuệ Tâm khẽ mỉm cười, không hỏi, chỉ hơi nghiêng đầu chờ bà nói tiếp. Bà lấy ra túi gấm dất bên người, nâng niu cầm trên tay mà vuốt ve, ánh mắt ngập tràn yêu thương.

"Cái túi này, là phu quân của ta lúc còn sinh thời đã tự tay may cho ta. Tuy rằng nó không đẹp, nhưng là món quà quý giá nhất mà ta nhận được."

Tuệ Tâm mỉm cười, nhìn vị phu nhân trước mắt nâng niu túi gấm trên tay, thấy hạnh phúc như lan cả sang chỗ mình. Thiên trường địa cửu là bao lâu, há bằng một khoảnh khắc được sống trọn vẹn cho người mình thương yêu? Thời đại này, có mấy bậc nam nhân dám cầm cây kim, thêu từng đường kim mũi chỉ, chính tay làm túi gấm đựng tiền cho phu nhân của mình? Thậm chí là những người ở thế giới hiện đại cũng chưa chắc đã làm được điều này. Thêu thùa, nội trợ vốn được coi là việc của nữ nhân, vậy mà lại có một bậc nam nhân nguyện ý cầm lên cây kim khâu may túi cho mình, thật khiến người khác ngưỡng mộ biết bao.

"Phu nhân thật là hạnh phúc, có một vị phu quân hết lòng yêu thương mình như vậy."

Nụ cười trên mặt vị phu nhân ấy thoáng chốc cứng đờ, bà ha ha cười khan hai tiếng.

"Còn cô nương, triều đình vừa bắt đầu tuyển tú, cô cũng sẽ tiến cung chứ?"

"Dạ không, cháu không muốn tiến cung." Tuệ Tâm khề lắc đầu.

"Tại sao?" Bà có vẻ ngạc nhiên "Đó là niềm mơ ước của rất nhiều nữ nhân đấy."

Tuệ Tâm thật hết cách mà, sao ai cũng nghĩ rằng được tiến cung, trở thành phi tử của vua là điều tốt nhỉ?

"Thánh thượng là bậc cửu ngũ chí tôn, người ở vị trí xa quá, cháu không với tới được. Cháu cũng không cầu danh lợi quyền quý gì, chỉ muốn tìm và gặp được một người yêu thương cháu thật lòng, muốn xây dựng một gia đình thật hạnh phúc. Cháu muốn phu quân của mình sau này, sẽ là người có thể khiến cháu tin tưởng mà giao hạnh phúc cả đời. Cháu không cầu người ấy có thể vì cháu mà cầm kim may vá giống như những gì mà phu quân của người đã làm cho người, nhưng cháu hy vọng người ấy có thể toàn tâm toàn ý yêu cháu, không bao giờ phụ bạc cháu. Cháu còn chưa từng nhìn thấy thánh thượng bao giờ, thì sao có thể nói tới yêu thương? Hơn nữa, hậu cung ba ngàn giai lệ, đâu phải phu nhân không biết? Dung mạo của cháu lại xấu xí như vậy, sao có thể khiến Hoàng thượng để mắt tới được."

"Cô nương, phải có lòng tự tin vào bản thân một chút chứ, cũng đừng nên để đau thương quá khứ ám ảnh hiện tại, đừng vì một lần bị răn cấm mà sợ hãi thừng cả đời. Nam nhân kia đối xử với cô không tốt, cô cũng không thể cho rằng nam nhân toàn thiên hạ đều đối xử như vậy với mình. Nhưng dẫu sao, đây cũng là ý của cô nương, ta cũng không tiện can dự. Hy vọng cô nương có thể tìm được một phu quân như ý."

Tuệ Tâm mỉm cười, đôi mắt cong cong như vàng trắng lười lười. "Cảm tạ phu nhân đã chúc phúc."

"Được rồi, không làm phiền cô nương nữa." Bà chống tay lên đầu gối đứng dậy, cười hiền. "Hy vọng chúng ta sẽ có duyên gặp lại."

Tuệ Tâm cũng đứng dậy khề cúi chào bà. Hai người tạm biệt nhau, Tuệ Tâm trở về phủ tể tướng, còn vị phu nhân kia cùng a hoàn đi về đâu không rõ. Khi trở về phủ, cầm trên tay cuốn sách mình đang đọc dở, nàng mới nhớ ra mình chẳng biết gì về vị phu nhân ấy. Nhìn vào trang phục và phong thái của bà, có lẽ là một vị phu nhân của một gia đình giàu có nào đó, nói không chừng còn là phu nhân nhà quan.

Nàng nhún nhún vai, nếu có duyên, tất sẽ gặp lại.

Đọc tới gần hết cuốn sách, nàng thấy phần cuối đề cập tới vị vương phi của nhị Vương gia thời Nghi quốc. Vốn dĩ nàng không muốn đọc, tính quảng quyền sách qua một bên, nhưng nghĩ lại thấy vị vương phi này có vẻ khá nổi tiếng, hơn nữa đọc thêm một chút cũng không tốn bao nhiêu thời gian, nên nàng lại đọc tiếp. Trong này kể khá rõ về vị vương phi này, tên tuổi, thân phận, cả chuyện tình cảm của nàng với nhị Vương gia và hai vị đế vương thời đó cũng được đề cập tới.

Thế rồi, nàng kinh ngạc bật dậy khi đọc thấy một đoạn nói rằng vào ngày sinh thần thứ ba mươi của Nghi đế, tức Nam Cung Thiên, nhị vương phi Uyển Nghi cùng hoàng hậu Liễu Song Song đã cùng nhau làm một món bánh đặc biệt dâng tặng Hoàng thượng. Món bánh đó có tên là bánh gato. Nhưng cả hai người đều không để lộ cách nấu món bánh này, nên món bánh này chỉ xuất hiện một lần duy nhất trong ngày sinh thần của hoàng đế.

Tuệ Tâm cảm thấy vô cùng kích động. Nàng tin rằng bánh gato không phải một món ăn mà người thời này có thể nghĩ ra. Hơn nữa, dựa vào việc vương phi Uyển Nghi cùng hoàng hậu không muốn để lộ cách nấu món bánh này khiến nàng có thể khẳng định được một điều, một trong hai người này hoặc cả hai người nhất định cũng là người xuyên không như nàng.

Nàng tìm kiếm toàn bộ số sách trong phủ, hòng tìm cho bằng được thêm những tài liệu nói về vương phi Uyển Nghi hoặc hoàng hậu Liễu Song Song, nhưng tuyệt nhiên không còn một quyển sách nào khác nói về họ. Nàng vội vàng chạy đi tìm phụ thân của mình, sốt sắng hỏi.

"Những tài liệu về hai người đó ư?" Lưu tể tướng trầm ngâm vuốt chòm râu màu trắng bạc, đắm chiêu suy nghĩ. "Trong phủ chúng ta chỉ có một ít sách nói về thời trước, con đều đã đọc cả rồi. Có lẽ Tàng kinh các của hoàng cung sẽ có đó. Nhưng nếu không phải người trong cung, lại không được Hoàng thượng cho phép thì không được vào đó đâu."

"Không còn cách nào khác nữa sao ạ?" Tuệ Tâm vô cùng nóng ruột. Nếu như hai người đó thật sự là xuyên không tới đây, nói không chừng, nàng có thể tìm được cách trở về nhờ vào những tài liệu viết về họ.

"Ừm, hết cách rồi. Tàng kinh các của hoàng cung không phải nơi có thể dễ dàng bước vào."

Tuệ Tâm mỉm chặt môi, bàn tay nhỏ nhắn siết chặt lại. Trong một khoảnh khắc, nàng đã đưa ra một quyết định làm thay đổi toàn bộ cuộc đời của mình.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ái Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

"Phụ thân, con muốn tiến cung."

Tuệ Tâm khẳng hùng hồn tuyên bố.

Lưu tể tướng tròn mắt nhìn nàng một hồi lâu, chớp chớp mấy cái, rút cuộc chỉ tay vào nàng mà kêu lên.

"Tâm nhi, con chính là đồ con heo chết tiết nha."

"..."

Tuệ Tâm muốn ngửa mặt lên trời mà than. Phụ thân à phụ thân, người có thể tập trung vào trọng tâm của vấn đề, không cần nhớ tới chuyện đó có được hay không?

"Đột nhiên sao con lại muốn tiến cung vậy? Chẳng phải con đã nói không thích sao?"

Lưu tể tướng tò mò hỏi, cả chòm râu cũng vểnh lên.

"Tại vì con muốn thế thôi. Ấy dà, phụ thân người không cần quan tâm nhiều tới vấn đề này làm gì đâu, cứ quyết định như vậy đi, người mau tìm cách sắp xếp ổn thỏa cho con là được rồi. Như vậy đi ha, con trông chờ kết quả từ người đó."

Tuệ Tâm nhìn Lưu tể tướng nửa như quyết tâm, nửa như van nài, khiến ông thờ dài một hơi.

"Thôi được, mọi chuyện đều theo ý của con. Vốn dĩ bên trên đã ra chiếu, chỉ chờ xem con có đồng ý hay không thôi. Nếu con đã đồng ý, ta sẽ sớm chuẩn bị cho con."

"Phụ thân, con thương phụ thân nhất."

Tuệ Tâm mừng rỡ túm lấy cánh tay Lưu tể tướng, vui vẻ cười tí mắt. Ông nhìn nàng, đôi mắt hiền từ khẽ nheo lại, dịu dàng xoa đầu nàng.

"Nha đầu này, lớn bằng từng này rồi mà một chút phong thái điềm đạm cũng không có, lúc nào cũng như một tiểu oa nhi nghịch ngợm. Một thân một mình ở trong cung, thật là khiến người khác lo lắng."

Tuệ Tâm nghiêng đầu, tủm tỉm cười. Sau đó, nàng nhể nhún chân, hai tay đặt bên hông, hơi cúi người hành lễ. Phong thái dịu dàng, nho nhã.

"Phụ thân, hài nhi đã khiến cho người chê cười rồi."

Lưu tể tướng nhìn thấy nàng như vậy thì bật cười, nhu nhu cái mũi của nàng.

"Nha đầu lém lỉnh này."

Tuệ Tâm nhăn nhó nhíu mày, khiến cho Lưu tể tướng lại bật cười lần nữa.

Ngược lại với Lưu tể tướng, Lưu phu nhân lại vô cùng không muốn ái nữ bảo bối của mình tiến cung. Sau khi biết chuyện, liền khóc lóc thương tâm muốn chết, kịch liệt ngăn cản. Lưu tể tướng cùng Lưu Tuệ Tâm phải hết lời khuyên can, mới khiến bà có thể nguôi ngoai.

Cùng lúc đó, tại một nơi khác trong kinh thành, trước một phủ đệ xa hoa tráng lệ, một thân nam nhân vận cẩm y không ngừng thương tâm kêu lên.

"Liễu nhi, muội hãy mau ra gặp ta đi. Hãy tha thứ cho ta đi có được hay không? Liễu nhi."

Mặc cho người qua lại chỉ trỏ, Lý Dịch Chi vẫn đứng đó. Từ khi xảy ra chuyện với Tuệ Tâm, Quách Liễu căm ghét hắn ra mặt, mặc cho hắn nài nỉ van xin đến thế nào đi nữa. Mấy ngày qua, hắn đều tới trước phủ hữu tể tướng, van cầu sự tha thứ của Quách Liễu. Ý phục của hắn có chút lỗi thời lệch thếch, mái tóc đen như mực tán loạn, gương mặt hốc hác, đôi mắt đượm buồn. Một nam nhân tuấn mĩ như vậy, giờ nhìn thấy thật khiến người ta thương cảm. Tuy nhiên, cũng không có ít người hả hê, đắc ý cười nhạo hắn, nói hắn là kẻ phụ bạc, đáng đời.

Hắn mặc kệ, lúc này, hắn chỉ quan tâm tới Liễu nhi của hắn mà thôi. Hắn vẫn nhìn chăm chăm vào đại môn, hy vọng Quách Liễu sẽ sớm ra gặp hắn. Thật lâu, thật lâu sau, cuối cùng đại môn nặng nề mới nặng nề mở ra, Quách Liễu cao ngạo xuất hiện trước mặt hắn. Lý Dịch Chi vui mừng chạy tới nắm lấy tay nàng ta, vui mừng nói.

"Liễu nhi, cuối cùng nàng cũng chịu ra gặp ta rồi."

Quách Liễu khinh thường liếc hắt một cái, khóe miệng nhếch lên, bàn tay mạnh mẽ hất tay hắt ra, sau đó liền rút lấy một chiếc khăn lụa, lau lau bàn tay vừa bị Lý Dịch Chi nắm lấy, bộ dạng như thể vô cùng ghét bỏ. Thấy vậy, Lý Dịch Chi vô cùng hoang mang.

"Liễu nhi, nàng vẫn còn giận ta sao? Chuyện không như nàng nghĩ đâu, ta và Lưu Tuệ Tâm kia không có chuyện gì hết. Ta..."

"Ai là Liễu nhi của ngươi? Ngươi vẫn ôm mộng tưởng cho rằng vẫn có thể làm con chó theo đuôi ta như trước sao?"

Lý Dịch Chi không tin vào tai mình, bước chân lao đảo lùi về sau, đôi mắt mở to kinh ngạc, môi mấp máy nói không nên lời. Quách Liễu khinh bỉ ôm bụng cười ngặt nghẽo.

"Lý Dịch Chi ơi là Lý Dịch Chi, ngươi thật sự ngu đến mức đó sao? Ngươi nghĩ dựa vào cái gì mà một tên thư sinh khô rách áo ôm như ngươi có thể sánh ngang với một thiên kim đại tiểu thư quốc sắc thiên hương như ta? Nếu không phải nhờ vào gương mặt có chút dễ nhìn của ngươi, nếu ngươi không phải người mà ả tiện nhân họ Lưu kia để ý thì ngươi có thể lọt vào mắt xanh của ta sao?"

"Cô...cô...thật là khốn kiếp."

Lý Dịch Chi không nhìn được, ngón tay run run chỉ vào mặt Quách Liễu mà rít lên. Hắn nghĩ rằng, Quách Liễu đối với hắn là nặng lòng, là nhất kiến chung tình, tuyệt đối sẽ không rời xa hắn. Hắn nghĩ rằng, nàng ta chỉ là nữ nhân tính tình đồng cảm, nhất thời giận dữ hắn, chỉ cần hắn năn nỉ, ngọt nhạt với nàng ta, ân cần dỗ dành vài câu, là nàng ta sẽ lại tươi cười trở lại bên hắn. Thì ra hắn đã lầm, hắn đã lầm rồi. Trước giờ Quách Liễu vốn dĩ không hề yêu thương gì hắn, chỉ coi hắn là con chó để sai bảo, để lợi dụng.

"Chát!"

Gương mặt tuần tú của hắn liền bị ăn một cái bạt tai. Quách Liễu trợn mắt nhìn hắn, vẻ mặt vô cùng hung dữ.

"Lý Dịch Chi, coi chừng cái miệng thú của ngươi. Lần trước nếu không phải tại ngươi, ta đã không bị mất mặt trước nhiều người như vậy. Giờ ngươi đối với ta đã chẳng còn lại chút giá trị nào nữa. Mau cút cho khuất mắt ta. Còn dám đến làm phiền ta nữa, ta sẽ cho người đánh chết ngươi."

Quách Liễu phui tay áo rồi đi, trước khi trở lại vào phủ còn quay người nói với hắn một câu.

"Hừ, sao không mau tới bám lấy Lưu muội muội của ngươi đi, nói không chừng ả vẫn còn ngu ngốc chờ đợi con chó mà ta đã đi đó. Ha ha ha..."

Quách Liễu khinh mạn rồi đi, đại môn cũng nặng nề đóng lại, Lý Dịch Chi thất thần ngồi sụp xuống. Người qua đường chứng kiến cảnh tượng vừa rồi, không kim được tiếng cười nhạo.

"Nhìn xem, thật đáng đời hắn."

"Cũng không trách hắn được, so với Lưu Tuệ Tâm, Quách Liễu xinh đẹp hơn rất nhiều."

"Phải đó, nhưng ai ngờ được Quách Liễu kia lại là ả đàn bà tâm địa xấu xa như vậy chứ. Huynh nói coi, vừa nghe tin hoàng cung tuyển tú, ả đã sốt sắng chuẩn bị để nhập cung rồi."

"Phải phải, đương kim thánh thượng của chúng ta là bậc thánh nhân phi phạm, dung mạo tuyệt mỹ. Hạng người như Lý Dịch Chi sao có thể so sánh được chứ?"

"Haizz...đáng thương, đáng thương."

Hai người đó tuy là nói chuyện với nhau, nhưng thanh âm không hề nhỏ, vừa nói vừa đi, thoắt cái đã không thấy bóng dáng. Lý Dịch Chi nhìn theo, bỗng nhiên ngửa đầu lên trời cười to. Hắn chính là bị trời phạt hay sao? Thanh danh của hắn bị hủy hoại, tự tôn của hắn bị dẫm nát, người hắn yêu rồi bỏ hắn chạy theo một nam nhân khác. Ha ha ha...

Hắn khó nhọc đứng dậy, lão đảo trở về nhà, vừa đi vừa lẩm bầm.

"Đáng đời ngươi lắm, Lý Dịch Chi, đáng đời ngươi lắm, ha ha ha..."

~~~~~

Tuệ Tâm chống tay lên cằm, thần thờ nhìn xuống mặt hồ phẳng lặng. Nàng quyết định nhập cung, rốt cuộc có phải là ý hay không? Nếu như nhập cung rồi mà vẫn không thể tìm thêm được manh mối gì thì tính sao? Nàng không thể ở lại đây quá lâu được. Nhưng nếu bây giờ có thể quay trở lại, liệu nguyên thân của nàng có còn sống hay không? Còn thân xác này, liệu có thể hồi sinh hay không? Nếu như Lưu Tuệ Tâm thật sự đã chết, vậy chẳng phải thân xác này cũng sẽ không sống nổi sao? Lưu tể tướng cùng Lưu phu nhân thương yêu Tuệ Tâm như vậy, lại chỉ có duy nhất một hài nhi này, họ sẽ cảm thấy như thế nào? Không, không được, sao nàng phải quan tâm đến Lưu Tuệ Tâm chứ, điều mà nàng nên quan tâm chính là bản thân mình, là phụ thân phụ mẫu thật sự của mình, mất đi nàng, hẳn họ cũng sẽ rất đau khổ. Có cơ hội để trở về hay không, phải thử mới biết được.

Rất nhanh đã tới trung tuần tháng sáu, trải qua ba tháng chờ đợi mòn mỏi, cuối cùng, nữ tử ở khắp nơi trong kinh thành đã chính thức được đón vào cung. Trong suốt ba tháng, Tuệ Tâm cũng cố gắng ăn no ngủ kỹ, hy vọng có thể tăng thêm vài kí cho...họp thời đại. Đương nhiên, nàng cũng không muốn biến mình thành con heo mập giống như Quách Liễu, thân thể này hợp mắt nàng hơn, nhưng nàng chỉ muốn mập mập hơn một chút xíu thôi.

Ngày nằng được xe ngựa của hoàng cung tới đón, bước ra tới cửa, nằng liền thấy choáng váng.

Một cỗ xe ngựa thật lớn với tám con ngựa có màu lông nâu bóng khỏe mạnh. Hai con ngựa đầu đoàn, trên đầu có một chiếc mào nhỏ, cắm hai phiến lông chim màu trắng thật lớn, sáu con ngựa phía sau không đội mào. Cả tám con ngựa đều thẳng yên cương màu hoàng kim gắn mã não. Tám con ngựa kéo theo một cỗ xe thật lớn, giống như một gian phòng đủ để ba người nằm. Cỗ xe phủ vải gấm màu huyết dụ, sa trướng che cửa màu hồng phấn rù nhẹ, khe phát phơ trong gió. Bên trong xa rộng rãi sạch sẽ, mùi trầm hương thoang thoảng dễ chịu, bên tay phải có đệm nằm, bên tay trái là kệ gỗ nhỏ, bên trên bày một bình trà Thiết quan âm loại thượng hạng cùng những đĩa điểm tâm vô cùng ngon mắt. Tuệ Tâm há hốc mồm, cái này...thật sự quá xa hoa rồi.

Tuệ Tâm quỳ lạy hành lễ với phụ thân, mẫu thân rồi khẽ nhấc đuôi váy, dịu dàng vào trong xe ngựa, nằng khẽ vén sa trước phủ cửa sổ, mỉm cười vẫy tay chào với Lưu tể tướng và Lưu phu nhân. Lưu phu nhân không nở xà hài nhi, nhìn thấy Tuệ Tâm muốn khép sa trướng lại, lại thương tâm khóc nức lên.

Lưu tể tướng tuy là không phản đối, nhưng cũng không quá đồng tình việc đưa ái nữ nhập cung, nên cũng phiền muộn vô cùng. Nay thấy phu nhân không kìm được xúc động khóc lớn cũng sụt sùi rơi nước mắt.

Thiên Thiên theo hầu Tuệ Tâm từ nhỏ, trong lòng mang ơn nằng, cũng không nhịn được khóc theo.

Lập tức, ba cái thanh âm vô cùng hòa hợp rỗng vang.

"Tâm nhi, Tâm nhi, bảo bối của ta, ái nữ của ta. Con đi rồi, ta cùng mẫu thân của con biết phải làm sao đây?"

"Tâm nhi, ta không muốn con đi, hài nhi bé bỏng của ta, ô ô ô... Mẫu thân không muốn con đi. Tâm nhi của ta."

"Tiểu thư, người bảo trọng. Người đừng lo cho lão gia cùng phu nhân, Thiên Thiên sẽ chăm sóc hai người thật tốt."

Nhìn thấy ba người khóc đến tê tâm liệt phế, khiến cho Tuệ Tâm vô cùng bối rối. Lại nghĩ tới Lưu tể tướng cùng Lưu phu nhân thương yêu ái nữ đến vậy, mà nằng lại lạnh lùng, thờ ơ quá cũng không ổn. Thế nên nằng cũng bắt đầu sụt sùi, rất nhanh nước mắt liền lách tách rơi xuống như mưa.

"Phụ thân, mẫu thân, hài nhi không thể tiếp tục ở lại báo hiếu hai người. Hài nhi phải đi rồi, xin hai người đừng lưu luyến nữa."

"Ô ô ô...Tâm nhi."

"Tâm nhi, tâm nhi của ta..."

"Phụ thân, mẫu thân, Tâm nhi không muốn xa hai người."

Bốn thanh âm khóc lớn, náo vang một góc kinh thành, khiến cho người ta phải thương cảm. Người biết chuyện thì cảm động, người không biết chuyện thì thờ dài, thầm nghĩ không hiểu cường hào ác bá nào lại đi cưỡng đoạt dân nữ, thật khiến cho lòng người oán thán.

Diễn xong một màn cốt nhục tình thân, rốt cuộc Lưu tể tướng cùng Lưu phu nhân cũng đành bịn rịn chia li ái nữ. Cỗ xe ngựa xa hoa chậm chậm đưa Lưu Tuệ Tâm tiến cung.

Xe ngựa chạy thẳng vào trong hoàng cung, đưa nằng tới Phí Thanh cung, nơi những tú nữ tiến cung ở lại trong những ngày đầu nhập cung. Vừa bước chân xuống, nhìn thấy hoàng cung xa hoa tráng lệ trước mắt, Tuệ Tâm đã trợn tròn hai mắt kinh ngạc. Khung cảnh nơi đây nhìn rất giống như trên phim, nhưng rộng lớn hơn nằng nghĩ rất nhiều. Mái ngói cong cong cổ kính mà uy nghi. Từng chi tiết chạm trổ đều rất tinh tế, tỉ mỉ. Giữa khoảng sân rộng lớn là một hòn giả sơn dựng giữa một hồ cá. Xung quanh sân điện, từng chậu mẫu đơn lớn được đặt khắp nơi, cách năm bước chân lại có một chậu.

Mới chỉ là một cái cung nhỏ mà đã thế này, vậy những nơi khác còn tráng lệ đến mức nào nữa?

Trong số những nữ nhân tuyển tú, ngoài nằng ra còn có Quách Liễu, một số ái nữ của những chức quan lớn trong triều và những vị tiểu thư khuê các xuất thân từ danh gia vọng tộc hoặc là con của những thương nhân lớn trong kinh thành. Quách Liễu vừa nhìn thấy nằng đã ném cho nằng cái nhìn hằn học, căm ghét, nhưng nằng vờ như không nhìn thấy. Một vị thái giám nét mặt phốp pháp, phúc hậu tên là Trương tổng quản trước hết tới dạy dỗ các nằng các quy tắc trong cung, phân các nằng ra thành hai địa vị, mỹ nhân và Tài nhân. Những người được đưa vào cung, đương nhiên phải có mỹ mạo tuyệt thế, tài năng hơn người, duy chỉ có Tuệ Tâm là ngoại lệ. Thế nên hầu hết đều được xếp vào địa vị mỹ nhân. Chỉ có duy nhất một người, được phong cho chức Tài nhân, chính là nằng, Lưu Tuệ Tâm. Sau khi đã thu xếp ổn thỏa, Trương tổng quản liền sai người đưa các nằng đi tắm rửa sạch sẽ, thay y phục chỉnh tề, rồi đưa họ tới bái kiến thái hậu cùng Hoàng thượng.

Đi qua mấy cung, Tuệ Tâm đều không nhịn được cảm thán trong lòng. Thật sự quá xa hoa, quá tráng lệ, vượt xa so với tưởng tượng của nằng. Tới khi đi tới Ngọc Lộ cung, nằng cùng những nữ nhân khác vẫn cúi đầu, liên hành lễ theo đúng lễ nghi trong cung, rồi mới dám ngẩng đầu lên. Vừa nhìn thấy người ngồi trên tràng ki kia, nằng liền thất thố há hốc mồm.

Dung mạo như hoa, phong thái uy nghiêm, nét mặt hiền từ, nụ cười quen thuộc. Kia...kia chẳng phải là vị phu nhân đã từng được nằng giúp đỡ hay sao? Phương Ngọc thái hậu nhìn thấy nằng kinh ngạc như vậy, nét cười càng thêm sâu, bà định cất tiếng, thì một tiếng hô lớn vang lên.

"Hoàng thượng giá đáo."

Tuệ Tâm còn chưa hết ngạc nhiên, đã bị tiếng hô kia làm cho giật mình, vội vàng cùng những người khác dạt sang hai bên, cúi người hành lễ.

"Chúng thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế."

Hứa Hằng nhìn lướt qua một lượt những nữ nhân đứng ở hai bên, tầm mắt dừng lại trên người Tuệ Tâm một chút, rồi lãnh đạm bước tới bên cạnh Phương Ngọc thái hậu. Sau đó mới phát tay.

"Miễn lễ."

"Tạ Hoàng thượng." Những tiếng nói trong trẻo lại đồng thanh vang lên. Tuệ Tâm nhận ra có một vài giọng nói không giấu nổi sự nũng nịu, điệu đà. Hẳn là bọn họ muốn gây sự chú ý của Hoàng thượng. Nàng cũng tò mò, muốn nhìn thấy bậc nam nhân đứng đầu thiên hạ này, nhưng lại không dám thất thố, từ từ ngẩng đầu lên.

Khoảnh khắc ấy, Hứa Hằng cũng tình cờ liếc nhìn về phía nàng, ánh mắt của hai người bọn họ liền chạm đến nhau.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ái Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Nam nhân ấy, một thân hoàng y sang trọng đứng trong đại điện, đôi mắt khẽ nheo lại, nhìn nàng.

Hắn, một tay thoải mái đặt ngang bụng, một tay vòng ra sau lưng. Long bào màu vàng bằng gấm, mọi họa tiết đều được thêu tay, tạo cho hắn một sang trọng quyền uy. Ở hắn, toát lên cốt cách của bậc đế vương, uy nghiêm, quyền quý. Hắn không hề tạo cho người khác cảm giác áp bách, kinh sợ, mà ngược lại, khiến cho người ta cảm thấy nể phục cùng tôn kính.

Nam nhân này, chính là Hiên Viên đế cao cao tại thượng của Hiên Viên hoàng triều.

Giây phút nhìn thấy Hiên Viên Hứa Hằng, Tuệ Tâm muốn... ói ra máu.

Là ai? Ai đã nói Hiên Viên đế tướng mạo phi phàm? Ai đã nói Hiên Viên đế dung nhan tuấn mỹ? Đều là lừa người cả.

Trước khi tới đây, nàng đã nghe rất nhiều người khen ngợi Hứa Hằng, ai cũng nói hắn không những tài hoa hơn người, mà còn có dung mạo tuyệt đẹp, ít sai sánh bằng. Lại nghĩ tới Lý Dịch Chi gương mặt dễ nhìn cũng được gọi là mỹ nam nên nàng đã có chút chủ quan. Vốn dĩ tưởng rằng Hứa Hằng sẽ rất đẹp, nhưng quả thực khi nhìn thấy hắn, nàng khen không nổi.

Mãi tới sau này Tuệ Tâm mới biết, gu thẩm mỹ của người thời nay khác hoàn toàn với thời đại của nàng. Thời đại này, nữ nhân càng béo, càng trắng trẻo thì càng được coi là đẹp. Vì nữ tử của những gia đình quan lại, thượng lưu thường được nuông chiều, chăm lo từ bé, luôn được hưởng những gì tốt đẹp nhất, lại không phải làm bất cứ việc gì nặng nhọc nên càng ngày càng béo tốt. Vì vậy, người ta quan niệm rằng, nữ nhân mập mạp mới đẹp, đó là nét đẹp của sự quyền quý, cao sang, thể hiện đẳng cấp thượng lưu. Ngoài ra, nữ nhân có vòng một này nở, vòng eo nhỏ, hông to, cũng được coi là đẹp. Vì họ cho rằng nữ nhân có dáng người như vậy là người dễ đẻ, khéo chăm con. Tuệ Tâm không những có dáng người gầy gò, mà ngực không bự, chỉ vừa đủ dùng, vòng eo nhỏ nhưng hông không to, chỉ được cái làn da trắng trẻo mịn màng. Lại thêm tính cách không mấy tốt đẹp, nên nổi danh toàn kinh thành là một xú nữ điều ngoa.

Còn nam nhân thì ngược lại, phải có một làn da ngăm ngăm đen thì mới là biểu tượng của cái đẹp, biểu thị sức mạnh của bậc nam nhân. Cơ thể phải cường tráng, lông mày phải rậm để thể hiện nét nam tính, mũi phải to thể hiện tướng quý nhân, phú quý. Môi phải dày, gò má phải cao, gương mặt phải vuông vức, góc cạnh. Mà Hứa Hằng, lại hội tụ đủ tất cả những yếu tố đó. Vì thế nên đương nhiên được ca ngợi không tiếc lời. Mặc dù hắn cũng không đến nỗi xấu xí tới không nhìn được, nhưng cũng không thể tính là đẹp. Tuệ Tâm không phải người quá tôn sùng cái đẹp, cũng không hề kì thị người xấu xí, nhưng ấn tượng ban đầu luôn rất quan trọng. Hơn nữa, Tuệ Tâm luôn tâm niệm rằng hắn rất đẹp, giờ được nhìn thấy hắn, cảm giác như thể bị lừa gạt, bảo nàng làm sao để có hảo cảm với hắn đây? Nàng thật sự là khóc không ra nước mắt rồi.

Hứa Hằng nheo mắt nhìn Tuệ Tâm, vẻ không hài lòng.

"Luu tài nhân, người có điều gì không vừa ý với trẫm sao?"

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Tuệ Tâm, nàng giật mình nhận ra mình đã quá thất thố, vội quỳ sụp xuống đất.

"Bệ hạ thứ tội, thần thiếp lần đầu tiên được diện kiến thánh nhan, không tránh khỏi hồi hộp. Mong bệ hạ tha lỗi cho thần thiếp."

Hứa Hằng nhíu mày, hồi hộp mà nhìn hắn với vẻ mặt như thể muốn chết đến nơi như thế kia sao? Dẫu biết là nàng nói dối, nhưng hắn cũng không tiện lật tẩy nàng, nghiêm nghị nói.

"Lần sau nên chú ý lễ tiết một chút."

"Thần thiếp tạ ơn bệ hạ."

Tuệ Tâm lập cập đứng dậy, thấy người lạnh toát. Ở bên cạnh vua như ở cạnh hổ, làm bất cứ điều gì cũng nên để ý, nếu không có thể mất mạng như chơi. Lần sau nàng nên cẩn thận hơn mới được, dù không mất mạng thì cũng bị khí thế của hấn dọa chết.

“Luu tài nhân cũng chỉ là ngày đầu nhập cung còn bờ ngõ, nhất thời không chú ý tới, con cũng không nên chấp nhất làm gì. Sau này mọi người còn phải ở với nhau lâu dài, đừng nên vì chút chuyện nhỏ nhặt mà làm ảnh hưởng đến hòa khí. Con nói có phải hay không?” Phương Ngọc thái hậu hiền từ vỗ vỗ mu bàn tay Hứa Hằng.

“Dạ, mẫu hậu dạy phải ạ.” Hứa Hằng cung kính cúi đầu.

“Được rồi, đây đều là những tú nữ tiến cung đợt này.” Phương Ngọc thái hậu mỉm cười chỉ tay vào dàn tú nữ đứng dưới, ngay lập tức, ai cũng đều thẳng lưng ưỡn ngực, trên môi nở một nụ cười e lệ. Hứa Hằng đưa mắt nhìn quanh một lượt, ánh mắt bất chợt dừng lại trên người Tuệ Tâm.

Tú nữ tiến cung, đều là con nhà quyền quý, quan lại. Vì vậy nên ai cũng trang điểm thật rực rỡ, xiêm y xúng xính, trang sức đeo đầy người. So với bọn họ, nàng cùng Quách Liễu chính là hai người có gia thế hiển hách nhất, vậy mà nàng lại chỉ vận một thân hồng y giản dị. Gương mặt không trang điểm, trên đầu chỉ cài một chiếc trâm ngọc, trang sức cũng chỉ đeo một đôi khuyên tai bạch ngọc, cổ tay đeo một chiếc vòng tết dây đỏ cầu bình an. Nàng đứng ở phía ngoài cùng, xa hấn nhất, người khác ngẩng đầu, nàng lại hơi cúi đầu, nét mặt lãnh đạm, trầm tư, môi khẽ điểm một nụ cười, bộ dạng ôn nhuận như ngọc. Bất quá, nàng lại có dung mạo xấu xí đến không chịu nổi.

“Hằng nhi, con nhìn xem có vừa lòng hay không?”

“Thưa mẫu hậu, nhi thần đương nhiên vừa lòng.” Chỉ có một người khiến hấn không vừa mắt thôi.

“Được rồi, các người mau trở về nghỉ ngơi đi, ai gia đã dặn dò đại tổng quản rồi, hấn sẽ sắp xếp nơi ở mới cho các người. Nếu hoàng thượng cảm thấy ưng ý với ai, sẽ lâm hạnh ở cung người đó. Nhớ, phải hầu hạ cho thật tốt, không được để hoàng thượng cảm thấy không thoải mái. Đã rõ chưa?”

“Chúng thần thiếp xin nghe theo lời chỉ dạy của thái hậu.” Tất cả đồng thanh nói.

“Được rồi, cho các người lui.” Phương Ngọc thái hậu phát tay áo. “Luu tài nhân, người ở lại, ai gia có chuyện muốn nói.”

Các tú nữ khác lần lượt lui xuống, lúc đi qua nàng đều không giấu nổi vẻ tò mò. Chỉ có Quách Liễu là hấn học thấy rõ, nàng ta đương nhiên không quên, Phương Ngọc thái hậu đã từng xuất hiện lúc nàng ta mất mặt nhất.

“Tuệ Tâm, mau lại đây cùng với ai gia.”

Tuệ Tâm giật mình, chần chừ không dám bước tới. Địa vị của họ giờ khác xa nhau quá, khiến nàng có chút lo sợ.

Hứa Hằng thấy Phương Ngọc thái hậu liếc nhìn mình liền hiểu ý, nói lớn.

“Mẫu hậu bảo người qua, người làm gì mà còn đứng đó?”

Tuệ Tâm giật mình, bước vội đến bên cạnh hai người họ, vẻ mặt phụng phịu như vừa bị ức hiếp. Phương Ngọc thái hậu lờn Hứa Hằng, cái đồ đầu gối nhà hấn, ý bà muốn bảo hấn ra dắt Tuệ Tâm lên chỗ bà, chứ không phải bảo hấn nạt nộ nàng. Bà buồn bực phát tay bảo Hứa Hằng lui xuống. Hấn chấp tay chào bà, rồi khoan thai rời khỏi. Trước khi đi, còn không quên liếc nhìn Tuệ Tâm một cái.

“Tuệ Tâm, con đừng sợ, đã vào đây rồi thì đều là con dâu của ai gia cả, không cần phải e ngại. Ai gia cũng không có ăn thịt con.”

Tuệ Tâm cúi đầu ngượng ngùng. “Thần thiếp không dám, chỉ vì đột nhiên phát sinh ra loại chuyện như vậy, thần thiếp còn chưa kịp thích ứng.” Cái người vừa mới cách đây không lâu còn nắm tay nàng cảm ơn rồi rít, ngày hôm nay đã trở thành người đứng cao trên nàng mấy bậc, bảo nàng làm sao mà bình thần được?

“Tuệ Tâm, ai gia nói con nghe, con từng giúp đỡ ta, ta tuyệt đối không quên. Sau này, nếu có việc gì cần giúp đỡ, ai gia quyết không chối từ. Chỉ cần con nhớ rõ, không phạm phải cung quy, không làm điều gì quá đáng, một lòng phò tá hằng nhi là được. Việc đưa con nhập cung là chủ ý của ta. Phụ thân con, là bậc thanh quan trọng triều, tính tình lại ngay thẳng, trung nghĩa. Nếu Hằng nhi có được một vương hậu hiền đức giống như vậy, ta thật không còn gì để mong chờ hơn, con hiểu chứ? Quách Khiêm kia, tuy cũng là bậc công thần, nhưng ai gia luôn cảm thấy ông ta có dã tâm, không đáng để tin tưởng, lại thêm ái nữ của ông ta, tính cách không được tốt. Ai gia muốn Hằng nhi có thể có được một nương tử tốt, vì vậy con phải cố gắng nhiều rồi.” Phương Ngọc thái hậu nắm tay Tuệ Tâm, thân tình nói.

Tuệ Tâm ngồi xuống dưới chân Phương Ngọc thái hậu, ngược lên nhìn bà “Thái hậu, lời người nói con đều hiểu, chỉ e rằng, con có tâm mà không có sức.”

Nàng vốn dĩ không muốn tham gia vào mấy chuyện tranh đấu chốn hậu cung, lại không đủ khôn ngoan để đối phó với thủ đoạn của người khác. Nàng tới đây cốt để đạt được mục đích của mình, nếu có thể may mắn thực hiện được thì cũng không biết thân xác này sau này làm sao có thể tồn tại. Bà muốn nàng leo lên vị trí mẫu nghi thiên hạ, nàng không cần, cũng không có khả năng leo lên được. Dẫu vẫn nói rằng, người ta yêu nhau không vì tương mạo, nhưng nhìn thấy một người xấu xí đứng trước mặt, còn đâu hứng thú để tìm hiểu? Hơn nữa Hứa Hằng dẫu gì cũng là bậc đế vương, xung quanh lúc nào cũng có một bầy oanh yến, hấn muốn mỹ nhân nào mà chẳng có, sao có thể để mất tới một tài nhân vô sắc vô hương như nàng?

“Con đừng coi thường Hằng nhi, nó tuy rằng đôi lúc tưởng chừng như vô tâm vô tính, nhưng thực chất lại rất biết quan tâm tới người khác. Nó càng

không phải người đánh giá người khác qua tướng mạo. Sau này con sẽ nhận ra, nó là một nam nhân rất tốt.”

“Mẫu hậu.” Ngoài cửa đột nhiên truyền tới giọng nam nhân. Một thân ảnh mặc cẩm bào màu tím khăn trương đi vào, chấp tay hành lễ với Phương Ngọc thái hậu. “Nhi thần tham kiến mẫu hậu.”

“Duệ nhi.” Phương Ngọc thái hậu mỉm cười hiền từ.

Dựa vào cách xưng hô, Tuệ Tâm có thể đoán ra người này là ai. Trong hoàng cung này, người có thể gọi Phương Ngọc thái hậu là mẫu hậu, chỉ có Hiến Viên đế Hứa Hằng, và một người nữa là Bình Nam vương gia, Hiến Viên Cố Duệ. Nàng vội vàng nhún người hành lễ với hân.

“Thần thiếp tham kiến vương gia.”

“Ngươi là...”

“Đây là một trong số những tú nữ tiến cung.” Phương Ngọc thái hậu trả lời thay.

Cố Duệ liếc nhìn Tuệ Tâm với ánh mắt đầy lạ lẫm cùng tò mò, hẳn là hân không hiểu vì sao một nữ nhân xấu xí như vậy lại có thể tiến cung. Còn Tuệ Tâm, khi nhìn thấy Cố Duệ, chỉ có thể thờ dài một hơi.

Hiên Viên hoàng triều đồn đại, Hiến Viên đế Hứa Hằng tài sắc vẹn toàn, khí thế hơn người. Ngược lại, Bình Nam vương gia Cố Duệ lại không được như huynh trưởng của mình, mang một dung mạo không mấy đẹp mắt, tuy rằng có tài, nhưng lại không có sắc, nên tới bây giờ vẫn là bậc nam nhân chưa lập gia đình.

Mà người đang đứng trước mặt nàng đây, theo đánh giá của nàng, lại không giống như lời đồn đại. Gương mặt sáng sủa, mày kiếm cương nghị, mắt sáng như sao, sống mũi cao thon nhỏ, gương mặt đẹp như tượng tạc. Thân hình cao lớn, hơi gầy, bộ dạng văn đạm phong khinh, quả thực là nam nhân tuấn mĩ nhất nàng từng gặp khi tới nơi này.

Với tướng mạo và gia thế của hai người bọn họ, nếu ở thế giới hiện đại có lẽ đã trở thành người mẫu hoặc diễn viên rồi. Chỉ tiếc rằng hân và nàng sinh ra không hợp thời, nên mới bị mang tiếng là kẻ xấu xí. Haizz... tạo hóa thật là khéo trêu người.

“Mẫu hậu, nhi thần vừa từ biên cương dẹp loạn trở về, liền tới đây thăm mẫu hậu ngay, người đạo này vẫn khỏe mạnh chứ ạ?”

“Khỏe, khỏe, mẫu hậu rất khỏe.” Phương Ngọc thái hậu xa con hơn một tháng, nay thấy hân từ trở về khỏe mạnh, vui cười đến tít cả mắt.

“Thái hậu, người cùng vương gia trò chuyện. Thần thiếp không dám làm phiền, thần thiếp xin được cáo lui.”

“Được, con cũng nên về sớm nghỉ ngơi đi. Thịnh thoảng đến đây cùng ai gia nổi chuyện.” Phương Ngọc thái hậu còn muốn cùng Tuệ Tâm trò chuyện thêm chút nữa, nhưng thấy Cố Duệ ở đây, cũng không tiện nói chuyện với nàng, nên để nàng lui xuống.

Tuệ Tâm hành lễ với Phương Ngọc thái hậu và Cố Duệ, rồi chậm rãi đi xuống, lúc ra tới cửa, nàng đựng mặt Hứa Hằng đang hồ hởi đi vào, liền hành lễ với hân. Hân chỉ phát tay miễn lễ, cũng không có để ý tới nàng.

Trở về tới nơi ở mà đại tổng quản sắp xếp cho mình, Tuệ Tâm mệt mỏi nằm vật xuống giường. Thật sự là mệt chết đi. Hoàng cung rộng lớn như vậy, đi từ Ngọc Lộ cung trở về cũng mất một quãng dài, lại thêm việc này giờ cứ phải hành lễ, khiến cho nàng cảm thấy mệt vô cùng. Dù rằng làm vậy không phải mất nhiều quá công sức, nhưng hành vi luôn cúi trước người khác như vậy, trước giờ nàng chưa từng làm. Lại thêm lễ tiết ở trong cung, lúc nào cũng phải đi nhẹ, nói khẽ, cười duyên. Làm cho nàng nảy sinh ra cảm giác uể oải.

Nơi ở mới của Tuệ Tâm là một gian phòng nằm ở phía bắc, khá rộng lớn, gồm có đại sảnh và phòng ngủ, được ngăn cách bằng một tấm bình phong cùng rèm châu. Theo hầu nàng có hai tì nữ, một thái giám và một thị vệ. Nàng đang nằm trên giường muốn thiêu thiêu ngủ thì nhìn thấy bốn người họ lần lượt kéo vào. Nhìn nam nhân mặc đồ thị vệ, nét mặt quen thuộc, nàng liền kêu lên.

“Mạc Danh?”

“Có thuộc hạ.”

Thì ra Phương Ngọc thái hậu đưa Mạc Danh vào cung để làm thị vệ. Vậy còn muội muội của hân thì đâu rồi? Không lẽ đang được đào tạo để làm tì nữ?

Tuệ Tâm hỏi han tên tuổi, quê quán, gia cảnh của bốn người kia, sau đó liền đi tới bên bàn trang điểm, lấy ra một ít đồ trang sức cùng ngân lượng.

“Ta chỉ có một ít thứ này, mấy người các ngươi cầm lấy chia nhau. Giữ lại để dùng hoặc gửi về cho gia đình đều được. Hy vọng các ngươi không chê ít.”

“Chủ nhân, sao chúng thần dám lấy đồ của chủ nhân chứ ạ? Xin người hãy cất đi, chúng thần không dám nhận đâu.” Tì nữ Yên Chi vội vàng từ chối. Tú nữ nhập cung, mỗi tháng đều được nhận một khoản tiền nho nhỏ, nếu địa vị được nâng cao, số tiền nhận được cũng sẽ tăng lên. Khi mới vào cung, mọi thứ đồ trang sức và ngân lượng mà họ có đều là mang theo từ nhà mẹ đẻ. Tuệ Tâm vốn không phải người cầu kì, khi đi chỉ mang theo ít đồ trang sức và một ít ngân lượng. Giờ nàng gần như dốc hết ra để đưa cho bọn họ. Làm sao mà bọn họ dám nhận?

“Ta ở đây cũng không có việc gì cần dùng tới tiền, các ngươi thì lại khác. Ở nhà các ngươi còn có người thân, lương bổng vốn chẳng được là bao, muốn gửi về nhà cũng bị mất một khoản lệ phí. Thịnh thoảng còn phải bỏ tiền mua đồ dùng. Cứ cầm lấy, muốn làm gì thì làm. Cái này là ta cho các ngươi,

không cần phải ngại.” Tuệ Tâm vừa nói vừa chia đều số ngân lượng ra làm bốn phần. Nàng đi tới, nhét vào tay từng người bọn họ, không cho họ có cơ hội chối từ.

Lời tác giả:

Đọc tới đây, hẳn là độc giả đã chia làm 3 loại

Loại 1 là muốn lập tức lao tới bóp cổ chết tuột tác giả.

Loại 2 là muốn bóp cổ chết tác giả rồi tự sát.

Loại thứ 3 là muốn tận mắt nhìn thấy tác giả bị bóp chết rồi mới tự sát

Lúc đầu, tạo hình của Hứa Hằng vốn dĩ là 1 nam nhân ngọc thụ lâm phong, đẹp ko bút nào tả xiết.

Qua 1 lần bị động kinh của tác giả nên thành ra thế này đây

Thôi thì, như vậy nó mới xứng đôi vừa lứa với nữ chính hen.

Ta dzọt~ * té lệ *

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ai Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Mấy thái giám cùng cung nữ không kìm được xúc động nhìn Tuệ Tâm, dập đầu cảm tạ. Sống trong cung, phạm là bậc hạ nhân, đều không tránh khỏi việc mỗi ngày phải nhìn sắc mặt của chủ mà cư xử. Nếu may mắn gặp được chủ nhân tốt, thì có thể bớt đi một mối lo, nhưng chẳng may gặp phải chủ nhân nghiêm khắc, thì cuộc sống thật vô cùng thảm. Đặc biệt là những nữ nhân của hoàng đế, hằng ngày đều tìm đủ mọi cách tranh sủng, nếu không được như ý nguyện, mọi bức tức đều trút hết lên đầu kẻ dưới, đôi khi còn hành hạ họ đến thê thảm. Vậy mà Tuệ Tâm lại đối xử với họ tử tế như vậy, thật sự khiến họ thấy cảm kích.

“Chủ tử, đa tạ chủ tử. Sau này, bọn chúng nô tài xin hết lòng hầu hạ người, chết cũng không hối.” Vẫn là Yên Chi lên tiếng trước.

“Vậy thì tốt, cuộc sống trong cung sau này của ta, phải nhờ vào các người nhiều rồi.” Tuệ Tâm đi tới đỡ tất cả đứng dậy, dịu dàng mỉm cười.

Yên Chi lạnh lợi, nhanh nhẩu. Mặc Danh thì Tuệ Tâm đã biết từ trước nên tin cẩn để họ trở thành thuộc hạ thân tín của mình. Sống trong hoàng cung, trước hết tốt nhất vẫn là nên tìm một người đáng tin cậy và trung thành ở bên.

Lúc này, tại tam cung của thái hậu, Cố Duệ vẫn đang ngồi kể cho Hứa Hằng cùng thái hậu nghe về khoảng thời gian hắn ở biên cương chiến đấu cùng đám ngoại bang, kể hằng tới nổi nước miếng văng vèo. Thái hậu ngồi nghe, nụ cười dịu dàng trên môi chẳng lúc nào thấy ngừng. Hứa Hằng thì vẫn một bộ mặt lãnh đạm, bình thản đứng nghe, nhưng bàn chân đã lùi về sau mấy bước.

Từ ngoài cửa, một cung nữ già dẫn theo một tiểu oa nhi xinh xắn tiến vào. Cô bé mặc một bộ y phục màu hồng phấn, ở eo thắt một dải lụa voan mềm mại làm thất lung, kết thành một bông hoa mẫu đơn lớn lệch sang một bên eo. Bông hoa gắn với hai dải dây kim tuyến, có treo hai chiếc lục lạc nhỏ, mỗi lần cô bé bước đi lại tạo lên tiếng chuông đĩnh đang rất vui tai.

“Tham kiến thái hậu, tham kiến hoàng thượng, tham kiến vương gia.” Tiểu oa nhi vụng về hướng tới từng người để hành lễ.

Phượng Ngọc thái hậu nhìn thấy nàng thì nụ cười lại càng thêm sâu, dịu dàng đưa tay lên vuốt.

“Ngọc nhi, mau lại đây với ai gia.”

Bảo Ngọc vén váy, rụt rè đi tới bên thái hậu. Nàng giương cặp mắt to tròn non nớt của mình, lén lút liếc nhìn hai nam nhân cao lớn đứng bên cạnh người.

“Ngọc nhi ngoan, đã quen với cuộc sống ở trong cung chưa?” Thái hậu dịu dàng vuốt ve mái tóc của nàng, kéo nàng vào lòng, âu yếm ôm lấy nàng.

Nàng bẽn lẽn gật đầu, đôi mắt vẫn chứa đựng sự e dè.

“Chủ tử rất hiền lành, ngoan ngoãn, tiếp thu cũng rất tốt, học quy tắc trong cung rất nhanh, đến tuần sau có thể kịp tham gia lễ sắc phong rồi ạ.”

Vị cung nữ già cười khen ngợi Bảo Ngọc khiến cho nàng thẹn thùng bật cười.

“Mẫu hậu, đây là...” Cố Duệ mới từ biên cương trở về, hoàn toàn không biết tới sự xuất hiện của tiểu oa nhi lạ mặt này.

“Trong cung đang gấp rút chuẩn bị, tuần sau sẽ làm lễ sắc phong chính thức cho con bé. Cố Duệ, chúng ta sắp có thêm một tiểu muội muội.” Hứa Hằng trả lời.

“Vậy là...”

“Con bé là con nuôi của ai gia.” Phương Ngọc thái hậu triều mến nhìn Bảo Ngọc “Cha mẹ của con bé đều đã qua đời, chỉ có hai huynh muội sống nương tựa vào nhau, nên ta đã đưa con bé về cung. Các con cũng biết rằng ta vẫn luôn mong có một nữ nhi mà.”

Phương Ngọc thái hậu sinh được cho tiên đế hai nam hài, cũng là hai bảo bối bà cưng chiều nhất. Một người ngồi lên ngôi vị cửu ngũ chí tôn, văn thao võ lược. Một người làm Bình Nam vương gia, võ nghệ phi phàm, nhưng đầu óc hơi đơn giản, lại phải thường xuyên đi biên ải dẹp loạn, khiến cho bà cảm thấy lo lắng khôn nguôi. Lâu nay, bà vẫn luôn ao ước có một nữ nhi, trắng trẻo phấn nộn, xinh xắn đáng yêu, vì vậy khi nhìn thấy Bảo Ngọc, bà đã cảm thấy vô cùng thích mắt, liền muốn nhận làm con nuôi.

Cố Duệ tỏ vẻ vô cùng hào hứng, nhào tới ôm chầm lấy Bảo Ngọc, nhắc bổng nàng lên cao, khiến cho nàng sợ hãi kêu lên.

“Ha ha, vậy là ta đã có một tiểu muội. Ngọc nhi, ta chính là huynh thứ của muội, tên là Cố Duệ. Sau này, muội chính là muội muội trân quý của ta, ai dám bắt nạt muội, cứ nói với huynh, huynh nhất định sẽ xử lý kẻ đó.”

“Duệ, mau buông muội ấy xuống.” Hứa Hằng nhíu mày, tỏ vẻ không hài lòng. Đợi cho Cố Duệ buông Bảo Ngọc xuống rồi liền sai cung nữ già kia đưa nàng trở về cung. Sau đó lễ độ nói với thái hậu. “Con đã ra chiếu chỉ rồi, bảy ngày nữa sẽ làm lễ sắc phong thật linh đình. Xin mẫu hậu yên tâm.”

“Được, được, mọi chuyện ai gia giao lại hết cho con. Còn chuyện kia...con cũng nên lưu ý một chút.”

“Nhi thần rõ rồi.”

Nói xong, không đợi Cố Duệ phản ứng, Hứa Hằng đã xách cổ áo hắn, liền lôi cổ hắn ra ngoài. Lần nào cũng vậy, cứ mỗi lần trở về hoàng cung là lại tới Ngọc Lộ cung làm phiền mẫu hậu, còn không sợ mẫu hậu bị phiền chết?

Sáng sớm, khi nắng mai còn nhọt nhạt vương trên phiến lá, Yên Chi đã bê một thau nước vào phòng Tuệ Tâm, đặt lên bàn. Nàng còn cẩn thận kiểm tra lại độ ấm của nước, giặt khăn thật sạch sẽ rồi mới gọi Tuệ Tâm dậy. Khi Tuệ Tâm còn đang mơ mơ màng màng bị Yên Chi kéo đến ngồi trước bàn trang điểm, chiếc khăn ấm áp ẩm ướt đã chạm vào mặt nàng, làm nàng rung cả mình. Đợi tới khi nàng đã vệ sinh cá nhân xong, cũng đã tỉnh ngủ, nha hoàn Y Vân liền mang tới một xấp giấy, vẽ hình y phục.

“Chủ tử, bên Ti chế phòng vừa đưa tới những mẫu y phục này. Người hãy chọn để mấy ngày tới đến tham dự lễ sắc phong của Bảo Ngọc công chúa.”

Tuệ Tâm nhớ ra khi nãy hỏi chuyện Mạc Danh, hắn đã nói cho nàng biết Bảo Ngọc đã được Phương Ngọc thái hậu nhận làm con nuôi, bảy ngày sau sẽ làm lễ sắc phong, bỏ cáo với bần dân thiên hạ. Muội muội một bước vụt hóa phượng hoàng, trở thành công chúa tôn quý, đại huynh thì lại phải làm thị vệ cho nàng, cũng thật ủy khuất cho hắn quá rồi. Tuệ Tâm đón lấy xấp giấy, lật xem một lượt. Đầu là những bộ trang phục sang trọng, quý phái, mọi họa tiết hoa văn đều được thêu tay vô cùng tỉ mỉ, tinh xảo. Tuy nhiên, đối với nàng lại quá rườm rà, vướng víu.

Thời đại này, ngay cả việc ăn mặc cũng phải có quy tắc. Màu trắng chỉ được vận trong đám tang, ngày thường không ai mặc vì người ta cho rằng màu trắng là màu của tang tóc, biểu hiện cho sự may mắn. Màu đỏ chỉ sử dụng khi trong nhà có hỷ sự như lễ thành hôn, lễ mừng thọ, mừng đầy tháng, vv... Màu sắc, chất vải của y phục cũng phải được dựa theo thân phận. Người trong hoàng thất muốn mặc y phục màu gì cũng được, nhưng thường là màu vàng, màu đồng hoặc màu có ánh kim. Màu vàng sáng chỉ dành riêng cho hoàng đế, hoàng hậu và hoàng thái hậu. Quý phi, vương gia và các cung tần khác chỉ được mặc màu vàng tối, màu đồng và các màu tương tự. Chất liệu thường là gấm và lụa tơ tằm cao cấp. Các quan từ nhất phẩm đến tam phẩm thường vận quan phục màu tím đậm, các quan có phẩm cấp thấp hơn thì thường mặc đồ có màu xanh dương đậm. Ngoài ra y phục thường ngày cũng có thể mặc tùy ý, nhưng không được phép mặc màu vàng. Những gia đình thường dân, giàu có quyền quý hay nghèo hèn cũng vậy, nhưng không được mặc đồ màu tím, màu xanh dương đậm hoặc màu vàng. Chất liệu vải và màu sắc cũng tùy thuộc vào gia cảnh của người mặc. Ví như những gia đình nghèo sẽ thường xuyên mặc trang phục màu nâu hoặc những màu tối, vì vải màu sáng thường đắt tiền hơn, do phải dùng đến màu nhuộm bằng củ nâu nên giá thành rất rẻ.

Tuệ Tâm suy nghĩ một chút, chọn một bộ y phục màu đồng thêu mẫu đơn vàng, cổ áo và tay áo viền đỏ, đai lưng màu đỏ thắt dây chuông màu vàng. Quanh đai lưng có gắn chuỗi hạt châu trắng kết thành hình đóa hoa rủ xuống. Cùng với một đôi giày thêu hoa mẫu đơn đồng bộ.

Y Vân đón lấy, liền đem tới Ti chế phòng. Yên Chi giúp Tuệ Tâm búi tóc, tạo những lọn tóc nhỏ búi lệch sang một bên, cố định lại bằng trâm hoa mai. Lại giúp nàng thay một bộ y phục màu hồng phấn ngọt ngào bằng tơ lụa, tay áo rộng rãi mềm mại rủ xuống, đuôi váy bảy lớp xòe rộng, trông nàng như một tinh linh hoa đào đang nở rộ khoe sắc.

“Chủ tử, nghe nói bệ hạ đêm qua đã nghỉ lại tại chỗ của Quách mỹ nhân.”

“Vậy sao?” Tuệ Tâm hồ hững trả lời.

“Chủ tử, người không có chút lo lắng gì sao?” Yên Chi tỏ vẻ không hài lòng, bắt mắt thay cho nàng.

“Quách mỹ nhân vốn dĩ là người xinh đẹp nhất trong số những tú nữ tiền cung, bệ hạ có sủng ái nàng cũng là chuyện bình thường. Người nhìn xem, ta chính là kẻ kém sắc nhất trong tất cả, đâu không phải là Quách mỹ nhân, thì người nghĩ sẽ đến lượt ta sao?” Tuệ Tâm bật cười.

“Nhưng mà...”

“Được rồi, chẳng lẽ ta không được bệ hạ sủng ái, thì các người cũng không cần tới một chủ tử như ta phải không?” Tuệ Tâm giả bộ lườm Yên Chi, khiến nàng ta lúng túng, vội phân bua.

“Chủ tử, sao người lại nói như vậy chứ. Nô tì cũng là một lòng nghĩ cho người mà thôi. Người nghĩ xem, thân phận của người và nàng ta không khác biệt gì, ân oán giữa hai người ai ai cũng biết, khỏi cần nghĩ cũng biết nàng ta sẽ gây khó dễ cho người cho xem. Người tuy không có chí tiến thủ, nhưng cũng không nên quá an phận như vậy chứ?”

“Là phúc thì không phải họa, là họa thì muốn tránh cũng không được. Em cũng đừng quá lo lắng, nàng ta có muốn gây khó dễ cho ta cũng không thể làm quá đáng, cũng chẳng thể lấy mạng ta. Vậy thì cần gì phải quá bận tâm? An phận thủ thường như vậy không phải cũng rất tốt sao? Không nói nhiều nữa, ta phải mau đi vấn an thái hậu, nếu trễ giờ sẽ bị quở mắng đấy.” Tuệ Tâm đứng dậy, nhanh nhẹn ra ngoài. Yên Chi không còn cách nào khác, đành phải lèo đèo theo sau. Có một chủ tử như Tuệ Tâm, thật là không dễ, nhưng sống trong hậu cung mà lại quá hiền lành, thiện lương như vậy, có hẳn là điều tốt hay không? Hy vọng rằng chủ tử của nàng, sẽ được trời xanh phù hộ, luôn được an ổn, gặp dữ hóa lành, đại cát đại lợi.

Khi Tuệ Tâm tới Ngọc Lộ cung thì những tú nữ khác cũng đã đến gần đủ, ai nấy xiêm y xúng xính, muôn sắc muôn màu, đang nói chuyện với nhau rất vui vẻ. Tuệ Tâm đi tới giữa đại điện, cúi mình hành lễ với thái hậu.

“Thần thiếp tham kiến thái hậu.”

“Miễn lễ.”

Phượng Ngọc thái hậu mỉm cười, nhẹ nhàng phát tay. Tuệ Tâm đứng dậy, lui sang một bên đứng cùng những mỹ nhân khác. Mỗi buổi sáng, các cung tần trong hậu cung đều phải đến vấn an người có địa vị cao nhất hậu cung là Phượng Ngọc thái hậu. Sau này, khi hoàng đế lập phi, sẽ phân ra làm bốn cung. Bốn phi tử tại vị, mỗi người cai quản một cung, mỗi cung cai quản một số cung tần khác, từ chức vị tài nhân cho tới đáp ứng, thường tại, tần vị, mỗi buổi sáng đều phải tới vấn an chủ tử của cung mình. Sau khi các chủ tử thuộc cấp phi tiếp nhận vấn an, thì sẽ phải đi vấn an người ở cấp cao hơn là quý phi, chính nhị phẩm, hai người tại vị. Tiếp đó, quý phi sẽ phải tới vấn an hoàng quý phi, chính nhất phẩm, đứng đầu các phi tần, một người tại vị. Hoàng quý phi lại tiếp tục tới vấn an hoàng hậu, và cuối cùng hoàng hậu sẽ tới vấn an thái hậu. Vì lúc này, tất cả tú nữ đều mới vừa vào cung, cấp bậc ngang nhau, chưa có người ở cấp cao hơn, nên lẽ đương nhiên là tất cả bọn họ đều phải tới vấn an Phượng Ngọc thái hậu. Bình thường nếu không có chuyện gì, chỉ cần vấn an, chào hỏi nhau vài câu, là sẽ được cho về. Nếu không cũng chỉ là nán lại nói chuyện dăm ba câu cho đỡ buồn. Cung tần trong hậu cung, không có nhiệm vụ gì khác là hầu hạ hoàng thượng và sinh con nối dõi, vì vậy hằng ngày đều rất rảnh rỗi, không có việc gì làm. Riêng việc vấn an thôi cũng đã mất cả buổi.

Lúc này, Quách Liễu mới tới, vẻ mặt e thẹn pha lẫn chút kiêu ngạo, lại tỏ vẻ như có phần mệt mỏi, như sợ người khác không biết đêm qua mình đã trải qua chuyện tốt gì. Khi đi ngang qua Tuệ Tâm, nàng ta liếc nhìn nàng, khoe miệng khẽ nhắc lên đây chế giễu. Nhưng Tuệ Tâm lại chẳng thèm để tâm đến khiến cho nàng ta có chút tức tối. Nhưng sau khi nhìn ánh mắt ghen ghét xen lẫn ngưỡng mộ của những người khác, nàng ta lại cảm thấy đắc ý, không giấu nổi miệng cười.

“Thần thiếp tham kiến thái hậu.”

“Miễn lễ, miễn lễ. Ai gia nghe nói đêm qua hoàng thượng đã sủng hạnh Quách mỹ nhân?” Phượng Ngọc thái hậu cười vui vẻ, phát tay miễn lễ, vẻ mặt dường như rất hài lòng.

Quách Liễu không giấu nổi sự tự hào cùng kiêu ngạo, bẽn lèn gật đầu.

“Dạ, đúng là có chuyện đó.”

“Tốt lắm, tốt lắm.” Phượng Ngọc thái hậu gật gật đầu. “Sớm sinh cho ai gia một tiểu hài tử, nam hài hay nữ hài đều được, đều được cả. Sáng nay đã có chiếu chỉ phong vị rồi chứ?”

“Dạ thưa, sớm nay đã đưa đến, thần thiếp đã lĩnh chỉ rồi ạ. Phong tới thường tại vị.”

Các mỹ nhân khác đều không nén nổi vẻ sùng sốt, mỹ nhân sau khi được hoàng đế sủng hạnh thì sẽ được tăng một cấp bậc, nhưng liền một lúc tăng hai cấp như Quách Liễu thì thật khó có thể tin nổi. Dù Quách Liễu đích xác là người xinh đẹp nhất, nhưng có nhất thiết phải thể hiện sự thiên vị rõ ràng đến như vậy hay không?

Tuệ Tâm vốn dĩ không để tâm đến chuyện này, nên không mấy ngạc nhiên. Phượng Ngọc thái hậu thì vẫn bình thản như vậy, nét mặt tươi cười không đổi. Quách Liễu thì vênh vang thấy rõ, lại càng cảm thấy bản thân vượt xa Tuệ Tâm. Vốn dĩ chức vị tài nhân thấp hơn so với chức vị mỹ nhân một bậc, nay Quách Liễu lại được tăng hai cấp bậc, vậy là đã đứng trên nàng tới ba cấp, khó tránh khỏi kiêu ngạo.

Tuệ Tâm cùng những người khác ở lại chuyện trò cùng thái hậu, nhưng vì chuyện Quách Liễu được sủng ái, sau một đêm tăng hai cấp bậc nên khiến cho những người khác không thoải mái, nói cười cũng gượng gạo. Chỉ một lúc sau, đã xin phép cáo lui hết. Tuệ Tâm không có chuyện gì để nói, cũng xin phép trở về tẩm cung, tiếp tục giấc ngủ dang dở lúc sáng sớm.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ái Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9

Suốt hơn một tuần sau đó, Quách Liễu ngày nào cũng được hoàng đế lật thẻ bài, sủng ái vô hạn. Lễ đương nhiên, những người khác nếu không phải ghen tức ra mặt thì cũng là nịnh hót bợ đỡ. Càng khiến cho Quách Liễu kiêu ngạo vênh váo. Tuệ Tâm thì vốn dĩ không hề quan tâm, hằng ngày đều dậy sớm tới thính an thái hậu, khi trở về thì liền chăm chỉ luyện tập cho tiết mục mừng ngày sắc phong cho Bảo Ngọc quận chúa, tập mệt rồi thì sẽ ăn uống, nghỉ ngơi, tiếp tục sống cuộc sống đầy thoải mái của mình. Nhưng có một người lại không như vậy, ngày ngày tức tối thay cho nàng.

“Chủ tử, người cứ định tiếp tục như thế này mãi sao?”

Tuệ Tâm từ trên giường ngồi dậy, cười bất đắc dĩ.

“Yên Chi, chẳng phải chúng ta đã nói tới chuyện này một lần rồi sao?”

“Chủ tử, Yên Chi tỷ tỷ cũng chỉ là suy nghĩ cho người thôi.” Cung nữ Y Vân bưng một khay điểm tâm từ bên ngoài cửa bước vào, mỉm cười nói.

Cung nữ Y Vân này cũng khiến Tuệ Tâm cảm thấy yêu mến vì cách hành xử thận trọng chu đáo, tính cách điềm tĩnh, chín chắn, khá hợp với tính cách của nàng. Còn Yên Chi thì nhanh nhẩu, lanh lợi hơn. Vì vậy Tuệ Tâm đặc biệt để họ làm hai cung nữ thân cận bên mình, còn hai cung nữ còn lại thì thường chỉ hay để sai bảo làm việc vặt.

“Việc bệ hạ sủng hạnh ai không liên quan đến ta, ta cũng không muốn quan tâm. Dù cho sau này bệ hạ không hề ngó ngang tới ta dù chỉ một lần, điều đó cũng sẽ không làm ta phiền lòng. Hai người không cần phải bận tâm đến chuyện này nữa đâu, cứ để ta sống thoải mái như hiện giờ đi, có được hay không hả?”

“Chủ tử, mọi tú nữ nhập cung đều có ước mong được bệ hạ để mắt tới, còn có những người cả đời cũng không được nhìn thấy thánh nhan, chỉ có thể sống trong cô độc, vậy mà người lại không hề có chút suy nghĩ nào muốn được bệ hạ sủng hạnh ư? Người có quá an phận thủ thường rồi hay không vậy?” Y Vân tỏ vẻ không hiểu. Vẫn biết rằng chủ tử của bọn họ không quá quan tâm đến nhiều chuyện. Nhưng chẳng lẽ, nàng lại cứ muốn sống cả đời như vậy. Không có một người nam nhân bên cạnh cũng được sao?

“Hay là... chủ tử, chẳng lẽ người đã có ý trung nhân trong lòng rồi hay sao?”

Yên Chi lo lắng thốt lên, tuy rằng họ sẽ cảm thấy thấu hiểu cho nàng nếu như nàng đã có ý trung nhân, tuy nhiên, khi đã trở thành nữ nhân của hoàng thượng mà vẫn có tình ý với nam nhân khác, nếu không cẩn thận để lộ ra thì sẽ là phạm tội khi quân. Dù rằng nàng cùng nam nhân đó không làm gì đi quá giới hạn nhưng vẫn là một điều không thể tha thứ. Nếu để hoàng thượng biết được, chẳng phải chủ tử của họ sẽ gặp nguy sao?

“Phải rồi, chẳng lẽ là như vậy? Lần trước muội cũng có nghe nói về việc đó. Hình như chủ tử có tình cảm rất tốt với một nam nhân.” Y Vân cũng tỏ vẻ lo lắng.

Tuệ Tâm phì cười khi nhìn thấy vẻ mặt của Y Vân và Yên Chi, vội vã xoa tay.

“Hai người nghĩ đi đâu thế? Ta không có ai trong lòng cả. Chỉ là ta nghĩ...”

Nàng vốn luôn hy vọng rằng bản thân sẽ có cơ hội trở về, vốn cho rằng thân xác này không phải của nàng. Nàng không thuộc về nơi đây, cũng không chắc rằng liệu có ngày nào đó nàng sẽ bị thoát ly khỏi thân xác này không, nên nàng luôn phải xử sự vô cùng cẩn trọng. Hơn nữa, mục đích ban đầu của nàng khi tiến cung vốn dĩ là để tìm hiểu thêm về những điều mình cần biết, chứ không phải vì hoàng đế, nàng không có tình cảm với hắn, nàng cũng không muốn tranh sủng cùng những nữ nhân khác, nên đương nhiên nàng sẽ không cần bận tâm việc hắn có hứng thú với nàng hay không. Nàng từ một nữ nhân chưa từng nếm trải mùi vị của tình yêu, lại đột ngột trở thành thê tử của một người xa lạ, lại còn là một thê tử không chính thức, không danh không phận. Tú nữ nhập cung chỉ đơn giản là vào cung, rồi chờ đợi được hoàng thượng sủng hạnh, không một tờ hôn thú, không một lễ cưới dù chỉ đơn giản. Giống như một món hàng đang chờ đợi để được sử dụng hơn. Nếu đã là như vậy, cần hắn sủng hạnh để làm gì? Thật tâm nàng không hề mong điều đó xảy ra.

Y Vân và Yên Chi thấy nàng đang nói thì ngừng lại, nét mặt trở nên trầm tư, thoáng chút buồn phiền thì vô cùng tò mò, nhìn nàng chằm chằm.

“Chủ tử nghĩ gì cơ ạ?”

“Ta chỉ là cảm thấy việc được bệ hạ ân sủng vốn dĩ không phải là việc quan trọng, điều quan trọng là bệ hạ cảm thấy thoải mái. Ở bên cạnh ai cũng được, chỉ cần bệ hạ thích là được, phải không? Ta không muốn ngày ngày cất công tìm cách để bệ hạ chú ý tới mình, nếu tốn thời gian vào những việc vô nghĩa như vậy thì nên tìm cách để sống sao cho thật tự do tại không tốt hơn sao? Trong hậu cung này, đối với những nữ nhân khác, bệ hạ là người quyền lực nhất, là người mà họ cần lấy lòng để đảm bảo cuộc sống sau này của mình. Còn đối với ta, bệ hạ chỉ đơn giản là phu quân của ta mà thôi. Ta cần một nam nhân yêu thương chăm sóc ta cả một đời, chứ không phải là người chỉ có thể cho ta một vài ngày hạnh phúc. Bệ hạ có thể cho ta điều mà ta cần không? Ta nghĩ là không. Hậu cung ba ngàn giai lệ, có lý nào người lại chỉ để ý một nhánh hoa dại? Nếu đã là như thế, thà rằng không tiếp xúc, không có tình cảm, có phải sẽ tốt hơn rất nhiều không. Với những cung tần khác, họ cần một hoàng đế, với ta, ta chỉ cần một đấng phu quân mà thôi.” Tuệ Tâm nghiêm túc đáp

“Thì ra chủ tử có suy nghĩ như vậy.” Yên Chi gật gù. “Nghĩ lại thì đó chẳng phải điều mà mọi nữ nhân đều mơ ước sao? Có một gia đình cùng với phu

quân mà mình yêu mến. Nhưng chủ tử à, chúng ta đã không còn là những thiếu nữ ngây thơ của ngày trước rồi, hiện tại chúng ta đang sống trong cung, là người của bệ hạ. Dù có muốn hay không, thì người cũng phải hứa với nô tì sẽ hầu hạ bệ hạ thật chu đáo nếu như người đến đây đây nhé.”

“Được rồi, được rồi, ta biết rồi. Thật tình, xem ra ta đã dễ dãi với các người quá rồi, giờ thì không biết ai mới là chủ tử đây.” Tuệ Tâm lườm Yên Chi, bó tay đầu hàng. Cái gì mà hầu hạ thật tốt chứ? Nói không chừng cả đời này bệ hạ cũng không đặt chân tới đây đâu.

Phía bên ngoài, hai bóng người đứng đó khá lâu cuối cùng cũng xoay người bỏ đi. Hứa Hằng một tay chấp sau lưng, khoan thai rời khỏi, nét mặt thâm trầm.

“Bệ hạ, thật sự không cần vào đó sao?”

Tiểu Mạnh Tử, thái giám thân cận bên cạnh Hứa Hằng khom lưng hỏi nhỏ. Hôm nay bệ hạ muốn tới đây một chút, vốn dĩ định lưu lại uống trà, vậy mà lại không cho hẳn lên tiếng thông báo, lúc nghe thấy bên trong đang nói chuyện, thì lại đứng nghe một lúc rồi bỏ về.

Hứa Hằng không trả lời, chỉ lạnh lùng nói “Trở về Cam Tuyền cung.”

Những điều Tuệ Tâm vừa mới nói khiến hắn suy nghĩ. Đó có phải là những lời nói thật lòng hay không? Một phu quân? Ở trong hoàng cung lâu như vậy, hắn cũng đã quên mất rằng ai cũng cần có một người bên cạnh để yêu thương. Hàng ngày, hắn ngoài việc lo chuyện triều chính thì không có thời gian để bận tâm đến những điều khác. Ngay cả khi ban lệnh tuyển tú nữ, hắn cũng chỉ đơn giản nghĩ rằng mình đã tới tuổi có phi tần, nên nhanh chóng sinh con đẻ cái, chỉ vậy mà thôi. Vậy mà Lưu Tuệ Tâm đó, nàng ta lại không hề quan tâm tới địa vị của hắn, mà chỉ cần một phu quân thôi sao?

Xem ra, hắn nên để ý tới tài nhân này nhiều hơn một chút rồi.

Chẳng mấy chốc, đã tới ngày làm lễ sắc phong quận chúa. Tuệ Tâm mặc bộ y phục do Ti chế phòng chuẩn bị, mái tóc dài chia làm hai nửa, một phần vấn lên thành hình đoá hoa, một nửa buông xõa. Yên Chi giúp nàng vấn tóc, sau mái đầu gắn một bông hoa mẫu đơn kết bằng một dải lụa màu vàng kim, đằng trước đem trâm hoa mai loại nhỏ cài trên phần tóc vẫn hoa. Lại đem những thứ đồ trang sức do Ti trân phòng mang tới đeo cho nàng, khuyên tai và vòng cổ hồng ngọc làm nổi bật lên bộ y phục màu đồng sáng, cổ tay đeo vòng như ý, nhìn nàng rực rỡ như một đoá hoa mẫu đơn đang nở rộ trong nắng sớm. Đáng tiếc thay, dù xinh đẹp đến mấy, thì trong mắt của những con người sống ở thời đại này nàng vẫn chỉ là một nữ nhân gầy gò xấu xí mà thôi.

Lễ sắc phong diễn ra tại Vĩnh Thọ cung, mọi việc được chuẩn bị nhanh chóng chỉ vỏn vẹn trong một tuần. Khắp nơi trong Vĩnh Thọ cung giăng đèn kết hoa, hai bên lối đi trải thảm nhung đỏ, những chậu hoa thược dược nở bung rực rỡ xếp cách nhau một khoảng, những chùm hoa lụa giăng khắp xung quanh, từng hàng từng hàng bàn ghế nhỏ xếp gọn gàng để người tới dự tiệc ngồi. Ruy băng lụa treo đầy trên những cành cây, bay phất phơ trong gió. Khung cảnh tráng lệ vô cùng.

Yên Chi vùng Y Vân đi theo Tuệ Tâm khoan thai tiến vào Vĩnh Thọ Cung, nàng nâng váy, ngồi vào chỗ ngồi đã được chỉ định, cùng các phi tần khác chờ đợi các đại quan tiến vào tham dự lễ sắc phong.

Phụ thân của nàng và phụ thân của Quách Liễu có địa vị cao nhất, nên có vị trí ngồi cạnh nhau, cũng gần chỗ ngồi của hoàng thượng nhất, Quách Liễu đã được phong chức thường tại nên cũng ngồi ở vị trí cao nhất, đối diện với hai vị tể tướng. Còn Tuệ Tâm tuy có địa vị thấp nhất, nhưng xuất thân cao quý vì có cha là tể tướng nên vẫn được xếp ngồi ở trên đầu, ngay bên cạnh Quách Liễu. Đương nhiên cả hai người bọn họ chẳng vui vẻ gì khi phải ngồi cạnh nhau, nhưng vì trước mặt nhiều người, không tiện biểu thị thái độ nên cũng chỉ tỏ vẻ thản nhiên như không. Tể tướng Lưu Khiêm vừa nhìn thấy ái nữ, liền không quản hình tượng mà vẫy tay với Tuệ Tâm, khiến nàng không nhịn được mà bật cười.

Tiếng chuông canh điểm giờ ngo đã tới, từ bên ngoài vang vọng tiếng Tiểu Mạnh Tử vang lên thật lớn.

“Hoàng thượng giá đáo. Thái hậu nương nương giá đáo.”

Toàn thể những người có mặt tại đây đều nhất loạt quỳ xuống hô vang.

“Hoàng thượng vạn tuế vạn vạn tuế, Thái hậu thiên tuế thiên thiên tuế.”

Hứa Hằng không vội vã, chậm rãi diu Phương Ngọc thái hậu ngồi lên tọa kỷ, lại thông thả ngồi lên ngai vàng, rồi mới lên tiếng.

“Chúng ái khanh bình thân.”

“Tạ hoàng thượng.”

Bá quan văn võ cùng toàn thể cung tần tạ lễ rồi ngồi xuống ngay ngắn.

Hứa Hằng nghiêm trang phát tay áo, Tiểu Mạnh Tử nhận lệnh, bước lên phía trước với một đạo thánh chỉ trong tay.

“Truyền dân nữ Triệu Bảo Ngọc nhập điện.”

Tất cả mọi người đều hướng mắt ra phía cửa điện, từ bên ngoài, một tiểu nữ đáng yêu đang chậm rãi tiến vào. Thân ảnh nhỏ nhắn mặc bộ hoàng phục màu đỏ rực, mái tóc được vấn cầu kỳ, đầu đội kim quan, chân đi hài thêu hoa, hông đeo thắt lưng bạc gắn lục lạc, tư thái nhã nhặn mà cao quý. Quả thật là khác xa so với lần đầu tiên gặp mặt Tuệ Tâm.

Hứa Hằng lại phát tay thêm một lần nữa, Tiểu Mạnh Tử liền mở thánh chỉ, đọc đồng dạng.

“Dân nữ Triệu Bảo Ngọc tiếp chỉ.”

“Bảo Ngọc cung kính quỳ xuống, thanh âm nhu thuận đáp.

“Nô tì xin nghe thánh dụ.”

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Dân nữ Triệu thị, song thân đã mất, nay cùng trầm có duyên gặp mặt, xem như phận trời ban xuống. Xét thấy, tướng mạo đoan trang, tính tình nhu thuận, hiếu thảo, rất hợp ý trẫm. Nay trẫm thừa phụng thái hậu từ mệnh, tấn phong chức vị quận chúa, tự là Bảo Ngọc, hiệu là Minh Châu. Ban cho ngự tại Vĩnh Hòa cung. Lại ban thưởng ba mươi xấp lụa quý, hai mươi vạn lượng vàng, ba mươi vạn lượng bạc, kì trân dị bảo ba hòm, cùng hai mươi hòm châu báu, khâm thử.”

Đọc xong chiếu chỉ, Tiểu Mạnh Tử cuộn thánh chỉ lại, hai tay giơ ra phía trước, nói lớn.

“Minh Châu quận chúa, mời tiếp chỉ.”

Bảo Ngọc đứng dậy, vén váy đi tới gần, cúi thấp đầu, hai tay nâng cao đón lấy thánh chỉ.

“Thần xin lĩnh chỉ, tạ chủ long ân. Hoàng thượng vạn tuế vạn vạn tuế.”

Toàn thể mọi người liền đứng dậy hướng tới Bảo Ngọc hành lễ, hô vang.

“Minh Châu quận chúa vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Phượng Ngọc thái hậu cười vô cùng phúc hậu, dịu dàng nói vỗ vào ghế ngồi còn trống bên cạnh mình.

“Ngọc nhi, mau lại gần đây với ai gia.”

Bảo Ngọc lúc này mới cời bỏ đi về nghiêm túc ban nãy, ngay thơ toét miệng cười, nâng cao tà váy lê bước về phía thái hậu, khi đi gần tới nơi, nàng quay sang nhìn về phía Mặc Danh đang đứng phía sau dãy ghế của các phi tử, thẳng hướng ngồi của Tuệ Tâm, cười rạng rỡ. Tuệ Tâm thấy vậy cũng khẽ mỉm cười gật đầu như lời chào hỏi.

Sau khi đã đọc chiếu chỉ sắc phong xong, Quách tể tướng đột nhiên đứng dậy, cung kính chấp tay với Hứa Hằng.

“Muôn tâu bệ hạ, hôm nay là ngày đại lễ của Hiến Viên quốc ta, thật là một dịp vui hiếm có. Vì thần được nghe nói, Lư tài nhân – ái nữ của Lư tể tướng đây vốn tinh thông âm luật, tường tận thơ ca, tài năng khó ai sánh kịp. Nay xin mạo muội hỏi Lư tài nhân liệu có thể ngâm một bài thơ dâng tặng quận chúa, cùng hoàng thượng và thái hậu, để hạ thần được mở mang tầm mắt hay không?”

Sắc mặt Tuệ Tâm thoáng chốc tối sầm lại. Ai cũng biết Lư Tuệ Tâm học thức nông cạn, cái gì cũng không biết. Được nằm trong danh sách tiến cung phần lớn là nhờ vào Phượng Ngọc thái hậu và có được chức vị tài nhân này chỉ là do nhan sắc của nàng không đủ để được phong vị mỹ nhân mà thôi. Vậy mà lúc này ông ta lại muốn nàng ngâm thơ, rõ ràng là muốn làm bẽ mặt nàng trước mặt tất cả mọi người mà.

Không ít quan nhân lên nhìn về phía Tuệ Tâm, ngẫm so sánh. Tuệ Tâm mặc bộ y phục màu đồng, Quách Liễu mặc bộ y phục tím đậm. Một người béo, một người gầy, một người xinh đẹp, một người xấu xí. Chính vì đặt ngồi cạnh nhau, nên nhìn Quách Liễu vốn xinh đẹp lại càng thêm xinh đẹp, Tuệ Tâm vốn xấu xí gầy gò, càng nhìn lại càng chẳng ra làm sao.

Hứa Hằng hướng mắt về phía Tuệ Tâm hỏi. “Nếu Quách tể tướng đã mở lời, vậy...Lư tài nhân?”

Tuệ Tâm đứng dậy trong ánh nhìn hiếu kì của tất cả mọi người, mặt hơi tái đi, mãi cũng không thoát nên lời. Thật mỉa mai làm sao khi nàng lại không thể nói đồng ý, việc nàng may mắn biết cổ ngữ là nhờ vào ông ngoại của nàng trước kia có dạy cho nàng, nhưng nếu để trở tài thơ phú thì nàng không cách nào làm được, nàng đâu biết làm thơ cổ. Nhưng nàng cũng không thể tự làm bẽ mặt mình bằng cách từ chối được.

“Chắc hẳn Lư tài nhân hôm nay không có hứng thú làm thơ, vậy nếu đàn một khúc nhạc thì sao?” Quách tể tướng vẫn không chịu bỏ qua cơ hội bêu xấu nàng.

Đàn? Nàng cũng không biết. Thấy nàng ấp úng, một vị quan nhân không hề khách khí mà bật cười đầy mỉa mai.

“Cái gì cũng không biết, nhan sắc lại dưới mức tầm thường, chẳng hiểu làm thế nào mà lệnh nữ của Lư đại nhân lại có thể trở thành tài nhân vậy chứ.”

“Trần đại nhân, cái này là do sự giáo dục, cũng không trách được.” Quách tể tướng liền nhếch môi tiếp lời.

Tuệ Tâm vẫn đứng chôn chân tại chỗ, nỗi uất ức trào dâng khiến nàng muốn bật khóc. Nàng vốn không muốn tranh đua với đời, nhưng tại sao cha con nhà họ Quách luôn muốn nhắm vào nàng, tìm đủ mọi cách để khiến nàng phải xấu mặt? Nếu chỉ là nhắm vào nàng thì thôi đi, nàng cũng phần nào chịu đựng được, nhưng họ lại cố tình muốn nàng mất mặt trước mặt nhiều người như vậy, lại xúc phạm cả phụ thân của nàng. Nàng kém cỏi là vì nàng không phải người của thời đại này, nhưng cha mẹ nàng đã nuôi dạy nàng hai mươi mấy năm, chăm lo cho nàng khôn lớn, lo cho nàng ăn học đầy đủ. Còn Lư Tuệ Tâm này, dù cho được Lư gia nuông chiều quá mức khiến cho lười biếng, học thức nông cạn, nhưng tể tướng và tể tướng phu nhân đều hết mực thương yêu nàng. Khi nàng đến đây, không người thân thích, cái gì cũng xa lạ, nhờ có tình thương yêu của họ mà nàng đã cảm thấy lòng ấm áp biết bao, khiến nàng thấy như đó chính là cha mẹ ruột của mình vậy. Dù rằng nếu như ngày hôm nay, người đứng đây không phải là nàng mà là Lư Tuệ Tâm thực

sự thì kết quả cũng sẽ chẳng hề thay đổi, nhưng khi nàng nhìn thấy Lư tử tướng vì nàng mà bị người ta sỉ nhục, chính bản thân lại phải đứng đây để người ta soi mói cười cợt, nàng quả thực là chịu không nổi. Ngay khi nàng định lên tiếng phản bác thì đã thấy Lư tử tướng đứng dậy chấp tay với Hứa Hằng.

“Thật khiến cho bệ hạ cùng các vị đại nhân chê cười rồi. Lão phu quả thật là không dạy dỗ nữ nhi được tốt. Con bé đó, ngay từ nhỏ đã đọc nhiều hiểu rộng, chỉ là do hạ lão phu quá nuông chiều, khiến nó trở nên chảnh chọe. Lại quá chủ quan nghĩ rằng, nữ nhi thì không cần học nhiều, chỉ cần sau này có được một vị phu quân tốt, có thể chăm lo cho nó thay lão phu, vậy là đã khiến cái thân già này an lòng rồi. Dẫu là vậy, đứa nhỏ này vẫn khiến lão phu này tự hào. Vì ít nhất, lão phu cũng đã dạy dỗ nó trở thành một người ngay thẳng, bởi vì nó không biết cách nhìn thấu lòng dạ hiểm độc của một số kẻ xấu xa hơn cả loài rắn rết, lại ngây ngô, nghĩ gì nói vậy, nên khiến nhiều người hiểu lầm. Thiết nghĩ, trên đời này không ai hiểu con bằng cha, tuy rằng trong mắt người khác, nó là một nữ nhân không ra gì, nhưng lão phu hiểu được rằng, nó là một đứa con hiếu thảo. Trên hết, nó là người sống tình cảm, hiền lành, không giống như một số hạng người dạ thú mà mặt cũng chẳng giống người, mồm miệng thối hoắc mà lúc nào cũng thích tỏ ra nho nhã, luôn tìm cách châm chọc người khác mà lại cô ra vẻ đạo mạo, làm hồ ly tinh đi quyến rũ tình lang của người khác mà lại ra vẻ vô tội. Thật sự là khiến người khác buồn nôn muốn phi nhỏ.”

“Ông...”

Quách tử tướng tức giận đập bàn đứng dậy, còn Quách Liễu cũng tím tái cả mặt mày. Ai mà chẳng biết, người mà Lư tử tướng đang mắng là ai, ai mà chẳng từng nghe câu chuyện tình tay ba giữa Quách Liễu và Tuệ Tâm. Rốt cuộc, hai người bọn họ cũng xấu mặt không kém. Còn Tuệ Tâm, nhìn thấy phụ thân công khai ra mặt bảo vệ mình như vậy, thì cảm động đến rơm rớm nước mắt.

“Đủ rồi.” Hứa Hằng cả giận đập tay lên tay vịn long ý, nhúm mày nói. “Nãy giờ thấy trầm không nói gì, các người liền cho rằng muốn nói gì thì nói phải không? Vào ngày này, ở tại đây, vậy mà lại tranh cãi với nhau như vậy. Sao hai người không nghĩ tới mình đang mang địa vị gì, thân phận gì? Thử nhìn lại mình xem, có còn ra thể thống gì nữa hay không?”

Lời vàng đã thốt, hai vị tử tướng đương nhiên không muốn khiến hoàng đế tức giận, liền im lặng ngồi xuống.

Hứa Hằng nhìn về phía Tuệ Tâm vẫn đang đứng đó, mi tâm vẫn nhúm chặt, nhưng giọng nói đã dịu đi ít nhiều.

”Lư tử nhân, hôm nay nàng đã mệt rồi, trở về cung nghỉ ngơi đi.”

“Bệ hạ.” Tuệ Tâm hướng đôi mắt đỏ hoe nhìn Hứa Hằng, dịu dàng nói “Thần thiếp tài hèn sức mọn, không biết ngâm thơ đánh đàn, nhưng hôm nay cũng có chuẩn bị một tiết mục dâng tặng mọi người. Nếu bệ hạ cho phép, thần thiếp xin phép được hiến tặng một điệu Phiên Vân Phúc Vũ.”

Không chỉ Hứa Hằng mà tất cả mọi người đều rất ngạc nhiên. Hứa Hằng phát óng tay áo, chậm rãi nói.

“Chuẩn tấu.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ái Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Tuệ Tâm lui về thay y phục, mọi người cũng chuyển sang chúc rượu nhau, ca tụng nhau bằng những ngôn từ mỹ miều. Chỉ duy có Lư tử tướng là thấp thóm không yên. Ông hiểu quá rõ về ái nữ của mình, trước giờ nàng nào có làm nên trò trống gì. Đột nhiên lại nói muốn biểu diễn cái gì. Chẳng lẽ là vì quá tức giận nên lộng ngôn rồi? Nếu là như vậy, há chẳng phải lại thêm một trò cười cho kẻ tiểu nhân đắc ý sao? Rượu uống vào miệng mà lòng đắng chát, giả như người làm phụ thân như ông, có thể nào giúp được cho con gái của mình thì thật hay biết mấy. Vậy mà hết lần này tới lần khác, ông chỉ có thể tro mắt nhìn ái nữ của mình bị người ta ức hiếp, sỉ nhục. Người làm phụ thân như ông, đúng là đau đến tận tâm can.

Nhìn vào cái bản mặt dương dương tự đắc của tên họ Quách chết tiệt kia, lòng ông lại càng thêm lửa giận ngút trời. Nếu không phải tại hấn chế giễu, khích bác, liệu Tâm nhi của ông có bị mất mặt đến vậy hay không? Có con gái xinh đẹp giỏi giang thì hay lắm sao? Có tới mười Quách Liễu cũng không bằng một cái ngón chân của Tâm nhi nhà ông. Hấn ta tự đắc cái gì cơ chứ?

Tâm nhi của ông, chính là nữ nhi đáng yêu nhất, thuần lương nhất, hiểu chuyện nhất trên đời. Khi mới sinh ra, con bé còn đỏ hỏn, nằm yên lặng trong vòng tay của ông, không khóc quấy, lại còn đặc biệt nhe cái miệng nhỏ nhắn chưa mọc răng ra cười, nước miếng rớt hết lên cả tay ông. Nhớ tới, hồi năm tuổi, có lần bị ngã rất đau, vậy mà Tâm nhi của ông lại không có khóc. Còn nói rằng, không muốn để cha mẹ lo lắng. Một đứa bé mới năm tuổi, lại biết suy nghĩ tới như thế. Lại có lần, nàng nghe thấy có người nói xấu mẫu thân của nàng, chê mẫu thân của nàng xấu xí, lại còn cười nhạo ông có mắt không trông, quyền cao chức trọng mà lại lấy một thê tử chẳng ra sao. Lúc ấy, kẻ xàm ngôn lộng ngữ đó bị nàng mắng chửi tới nỗi không ngóc đầu lên nổi, đến nỗi đêm về còn nằm mơ thấy ác mộng.

Mặc kệ người khác nói ra sao, đó vẫn là nữ nhi ông yêu thương nhất, là nữ nhi tốt đẹp nhất trên đời này.

Những kẻ phạm phụ tục từ kia nào có nhìn ra được cái tốt đẹp của nàng?

Ông bất giác liếc nhìn hoàng đế đang ngồi trên Long kỷ, ngay cả người như hoàng đế còn không nhìn ra, những kẻ kia làm sao có thể thấu? Rượu vào, hóa thành tiếng thờ dài.

“Luru đại nhân đừng có lo lắng, dầu cho Luru tài nhân không làm nên trò trống gì, có ra biểu diễn bất quá cũng chỉ có thể hoa chân múa tay một hồi thì cũng đã là một điều đáng mừng rồi. Ông không cần phải phiền muộn thờ dài đâu.”

Trước những lời lẽ mang đầy tình châm chọc của Quách tể tướng, Luru tể tướng chỉ cười nhạt.

“Ta sao có thể không lo lắng, ta sợ rằng nữ nhi nhà ta không biết tiết chế, lại đi biểu diễn quá xuất sắc thì một số kẻ tiểu nhân lại không biết phải giấu mặt vào đâu.”

“Hừ! Chỉ e không biết tới lúc đó ai mới không có chỗ để giấu mặt.” Quách tể tướng nhếch mép cười.

Lúc này, có người cố ý nói lớn.

“Luru tài nhân chỉ là đi thay một bộ y phục, sao lại lâu tới như vậy chứ? Không lẽ lại trốn mất rồi.”

Hứa Hằng nghe thấy vậy, liền tỏ rõ vẻ không vui. Thấp giọng mắng “Hỗn xược.”

Long nhan không vui, thần tử không dám hó hé, liền cúi đầu giả là chúc rượu những người ngồi quanh. Hứa Hằng nhìn kẻ đó, âm thầm ghi nhớ trong lòng. Chỉ là một chức quan bát phẩm, lại có thể dựa hơi Quách tể tướng, ở giữa đại điện nói lời xằng bậy, rốt cuộc thì thế lực của ông ta đã lớn tới chừng nào rồi? Bàn tay của hắn giấu trong tay áo nắm chặt lại. Thiên hạ này là của hắn, hắn mới là người ngồi trên ngai vàng. Rồi sẽ có ngày, hắn sẽ quét sạch đám sâu bọ rác rưởi này ra khỏi giang sơn của hắn.

Một tiếng tiêu bất chợt vang lên, đẩy lùi những câu chúc tụng ồn ào. Mọi người bất giác im bật, trong không gian rộng lớn, chỉ có tiếng tiêu réo rắt. Một bản nhạc lạ mà chưa ai từng nghe thấy bao giờ, có lúc nhẹ nhàng thánh thót, có lúc lại da diết sâu lắng, giống như những âm hưởng của mối tình đầu non trẻ, đầy thi vị và những xúc cảm dịu dàng.

Từ trong ánh nắng dịu dàng ngày xuân, một thiếu nữ vận trên mình bộ y phục màu hồng phấn dịu ngọt chậm rãi tiến vào. Bàn chân nàng thon nhỏ, như đang lướt đi trên nền đất, cánh tay nàng vung lên, vô số cánh hoa đào từ trong tay áo bay ra. Cánh hoa bay lên, nhẹ nhàng phiêu linh trong không khí, phủ lên mái tóc đen như mực, vương trên đôi vai nhỏ nhắn, lướt qua tay áo đang khẽ múa.

Tuệ Tâm mặc trên mình bộ y phục màu hồng phấn, đuôi váy thêu nổi kim tuyến những cánh hoa đào màu hồng đậm. Trên phần ngực áo là những bông hoa đào được cắt khéo léo, nổi lên trên nền vải. Dây lưng màu bạc gắn chuỗi trân châu, giấy kim tuyến thêu hoa, tóc vấn kiểu hồng mai đập tuyết cài dây nơ hồng, lắc chân bạc gắn lục lạc.

Cánh tay nàng trắng nõn ẩn giấu dưới tay áo, tà váy mềm mại khẽ bay, bàn tay nàng nhẹ động, tạo nên những động tác tuyệt đẹp. Đôi bàn tay nhỏ nhắn ấy, có lúc khẽ lay động như cánh hoa đào đang rung rinh trong gió, có lúc lại nhẹ lướt như một làn gió nhỏ khẽ thổi qua. Điệu múa của nàng kết hợp cả tay và chân một cách nhuần nhuyễn linh hoạt, tay áo rộng tung bay, bước chân lướt trên nền đất phủ đầy cánh hoa đào, lắc chân bạc kêu lên những tiếng丁丁đinh đang vui tai hợp theo những bước di chuyển của nàng, lại không hề lạc nhịp so với tiếng tiêu, trái lại càng làm tiếng nhạc thêm phần tươi vui sôi nổi. Mỗi lần nàng xoay vòng, tà váy rộng lại tung bay đẹp mắt, tiếng lục lạc lại càng nhanh hơn, khiến tiết tấu của bài múa lúc nhanh lúc chậm. Vòng eo thon, đôi chân dài, mái tóc như mực, làn da trắng, thân hình mảnh mai linh động, giống như một đào hoa tiên từ đang tiêu diêu tự tại bay nhảy ca múa trên những cánh hoa đào.

Lúc này, trong tâm trí của mọi người chỉ còn đọng lại một tiếng tiêu, một điệu múa tuyệt mỹ của nữ nhân trước mắt. Hứa Hằng lặng yên dõi theo từng bước chân, từng động tác tay của nàng, cảm thấy trong lòng mình như có một con bão nhỏ đang nổi lên, lại như một ngọn lửa đang cháy âm ỉ, một cảm giác rung động từ trong tận đáy lòng.

Nữ nhân này, lại có lúc xinh đẹp động lòng người như vậy sao?

Tuệ Tâm múa say mê như thể thế giới xung quanh chỉ có một mình nàng. Từ khi đến với thế giới này, đây là lần đầu tiên nàng nhảy múa cho người khác xem. Nếu như không bị kéo đến đây, chắc hẳn giờ này nàng đang phải ở trường, cùng các bạn đồng học tập điệu múa mới. Còn bài trình diễn trong buổi lễ tốt nghiệp nữa, chắc chắn người múa chính sẽ là nàng. Vậy mà, chỉ trong một giây phút thôi, cuộc sống của nàng đã hoàn toàn thay đổi. Nước mắt bị thương bất giác rơi xuống, nhưng chính nàng cũng không nhận ra. Nhịp điệu của điệu múa vẫn như trước, nhưng trong thoáng chốc lại thoáng vẻ buồn thương. Một vẻ lê hoa đái vũ lúc này của nàng khiến cho người khác muốn được nâng niu che chở.

Điệu nhạc kết thúc, những bước chân nàng chậm dần rồi dừng lại, lúc này nàng mới nhận ra bản thân mình không biết đã bật khóc từ khi nào, Nàng cuống quýt lau nước mắt, quỳ sụp xuống giữa đại điện. Sao nàng lại có thể khóc khi đang múa cơ chứ, đây đâu phải một vũ khúc buồn.

“Tại sao giữa điệu múa, ngươi lại rơi nước mắt?” Hứa Hằng nhìn bộ dạng run rẩy của nàng, tự hỏi rằng bản thân mình trong mắt nàng xấu xa đến độ nào, mà lần nào nàng cũng làm ra vẻ như đứng trước mặt một tên hôn quân như vậy?

“Thưa...bẩm...tại...tại...” Tuệ Tâm lắp bắp, cố gắng nghĩ ra một cách giải thích thật nhanh chóng và hợp lý.

“Bình tĩnh mà nói.” Hứa Hằng thờ dài, cảm thấy thật hết cách với nữ nhân này.

Tuệ Tâm hít vào thật sâu, cố gắng lấy lại bình tĩnh. Thật là, nàng trở nên yếu bóng vía như vậy từ bao giờ chứ? Chỉ tại nàng nghĩ thời đại này khác với thời hiện đại, hoàng đế có thể lấy mạng bất cứ ai, vào bất cứ lúc nào. Nhưng nàng rốt cuộc đã nghĩ đi đâu vậy chứ? Hứa Hằng đâu phải một tên hôn quân hề

không thoải mái là lại giết người?

“Thưa bề hạ, điệu múa này bắt đầu từ một câu chuyện từ xa xưa. Trước đây, có một tiểu thư đem lòng yêu một vị tướng quân. Hai người đã thề non hẹn biển, nguyện kết tóc se duyên, nên duyên phu thê. Thế nhưng chiến sự nổ ra, chàng phải cầm quân ra trận đánh giặc. Ngày chàng đi, nàng đã múa cho chàng xem vũ khúc này. Nàng nói sẽ chờ chàng về, cùng chàng sống đến bách niên giai lão.

Thế nhưng, trời không chiều lòng người, ngày đất nước ca khúc khởi loạn, cũng là ngày người ta đưa hài cốt của chàng trở về kinh thành. Vị tướng quân ấy, đã chiến đấu anh dũng, giữa vòng vây quân địch chẳng hề lùi bước, ngay cả lúc chết cũng vẫn đứng vững, giữ một tư thế hiên ngang oai hùng.

Nghe tin chàng đã không còn, nàng khóc tới mù lòa đôi mắt, mặc kệ người khác can ngăn, nàng vẫn nhất quyết thành thân với chàng, trở thành nương tử của một người đã chết. Ngày phủ tướng quân giăng đèn kết hoa, nàng tiến vào bái đường cùng một tấm bài vị. Đêm, nàng lặng lẽ múa điệu múa này bên cạnh bờ sông. Sau khi điệu múa kết thúc, nàng đã trầm mình tự vẫn. Bởi thế, điệu múa này chính là điệu múa nàng đã múa trước khi qua đời, nàng đã khóc thương cho chính bản thân mình, cho tình yêu của mình.”

“Thì ra là vậy, quả là một câu chuyện cảm động.” Phương Ngọc thái hậu cầm khăn lụa lau lau khóe mắt vốn chẳng rơi lấy một giọt nước mắt.

Thái hậu hài lòng, hoàng đế cũng tỏ ra hài lòng, hơn nữa điệu múa của Tuệ Tâm vốn dĩ cũng hoàn mỹ, không còn điểm nào để chê bai, thế nên không còn một ai có thể nói gì nữa. Tất cả những người có mặt trong đại điện, kể cả những cung tần, hay những quan nhân muốn chống đối với Lưu tể tướng đều giả là khen ngợi, ca tụng nàng.

“Tốt lắm.” Hứa Hằng mỉm cười. “Lưu Tuệ Tâm, rất tốt. Điệu múa rất đẹp, lay động lòng người. Vì điệu múa này, trẫm sẽ ban cho ngươi một phong hiệu. “Mỹ”, từ bây giờ, ngươi sẽ là Mỹ tài nhân.”

Tuệ Tâm kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Hứa Hằng. Nàng... vừa mới được ban phong hiệu? Đó là một vinh dự vô cùng lớn lao. Quách Liễu được sủng ái như vậy, đã lên tới thường tại vị, nhưng lại không được ban phong hiệu. Còn nàng, chỉ nhờ vào một điệu múa đã được ban phong hiệu? Mỹ? Ý hán là...nàng đẹp sao?

“Thần thiếp... thần thiếp tạ ơn hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế.” Nàng cúi lạy tạ ơn rồi lập cập đứng dậy, lui về chỗ ngồi của mình. Bước chân cứ lảng lảng như trên mây. Ngay cả việc Quách Liễu ngồi bên cạnh đang tức giận đến thế nào nàng cũng không để ý tới.

Việc được phong danh hiệu là tốt hay là xấu đây?

Khi buổi tiệc kết thúc, Tuệ Tâm trở về phòng với trạng thái mệt lử. Trước đây, dù tập múa liên tục cả buổi cũng không khiến nàng mệt mỏi như vậy. Ngồi một chỗ cả buổi khiến chân và lưng của nàng đau nhức, tê cứng. Nàng lẩm nhẩm.

“Yên Chi, đốt ít dầu thơm an thần cho ta, ta muốn đi ngủ.”

“Chủ tử, người vừa mới trở về mà, hãy đi tắm rồi ăn chút gì đi đã, cả buổi tiệc hôm nay người chẳng ăn được gì mấy mà.” Yên Chi phản nài.

“Ta không muốn làm gì hết, ta muốn ngủ.” Tuệ Tâm vẫn dúi mặt vào ổ chăn không muốn dậy.

“Chủ tử, người mau dậy đi, chút nữa tể tướng chắc chắn sẽ đến đây, người vẫn định đi ngủ mà không tiếp khách sao?” Y Vân bưng khay trà đặt lên bàn, dịu dàng cười.

Tuệ Tâm lập tức bật người dậy, tỉnh cả ngủ. Sao nàng có thể hồ đồ mà quên mất cơ chứ, đây là dịp hiếm hoi để các bậc đại quan có cơ hội tới hậu cung thăm nữ nhi của mình. Lễ dĩ nhiên, Lưu tể tướng cũng sẽ đến đây thăm nàng.

“Yên Chi, mau tới ngự thiện phòng mang ít đồ ngọt về đây. Y Vân, mau chuẩn bị loại trà thượng hạng nhất.”

“Chủ tử, đã chuẩn bị ổn thỏa hết cả rồi, chỉ cần đợi tể tướng tới là có thể bưng lên.”

Dẫu sao ở thế giới này, Lưu tể tướng và Lưu phu nhân cũng là những người thân thiết nhất của nàng nên nàng rất yêu thương họ. Vì vậy đối với cuộc gặp gỡ này, nàng cũng có chút mong chờ.

Đợi thêm khoảng thời gian một nén hương, Lưu tể tướng mới tới. Tuệ Tâm mừng rỡ chạy ra tận cửa để đón ông.

“Phụ thân.”

“Vi thần tham kiến Mỹ tài nhân.” Lưu tể tướng khom người chấp tay hành lễ với Tuệ Tâm khiến nàng hốt hoảng.

“Phụ thân, người làm gì vậy, con là nữ nhi của người, người không cần phải hành lễ với con như vậy.” Nàng vội vàng đỡ ông dậy, nhưng ông lại cười cười, tỏ vẻ không có việc gì.

“Chủ tử, như thế này mới hợp nghi lễ. Dù thế nào cũng không thể phá bỏ quy tắc được.”

Tuệ Tâm rom rớm nước mắt, vừa đỡ ông vào trong vừa nghẹn ngào nói.

“Cung quy gì chứ, rõ ràng là phụ tử, vậy mà giờ lại thành xa cách như vậy.”

“Cũng chỉ là thay đổi cách xưng hô thôi mà.” Lư Tề tướng gật gù cười.

“Phụ thân, lúc này ở đây không có ai, người cứ nói chuyện với con bình thường được rồi.”

“Được, được.”

“Phụ thân, mẫu thân ở nhà vẫn khỏe chứ ạ?” Nàng tự tay rót trà cho Lư Tề tướng, mỉm cười hỏi. Nàng vẫn còn nhớ mẫu thân xinh đẹp hiền từ của mình. Rất dịu dàng, giống hệt như mẫu thân của nàng khi ở thế giới hiện đại.

“Vẫn khỏe, vẫn khỏe, bà vẫn nhắc tới con suốt. Phải rồi, cuối tháng này là lễ sinh thần mẫu thân của con, chắc là đến ngày đầy bệ hạ sẽ cho phép con xuất cung để về dự lễ. Lúc đó con có thể gặp lại chúng ta.” Lư Tề tướng vỗ vỗ mu bàn tay Tuệ Tâm, nhìn nàng đầy trìu mến.

“Vâng, nhất định rồi, hôm đó con sẽ xin bệ hạ cho phép xuất cung, ngày trọng đại như vậy, sao con có thể không có mặt chứ?” Tuệ Tâm mỉm cười.

Bàn tay Lư Tề tướng đặt trên tay nàng cứng đờ, ông thu tay lại, ánh mắt sắc lạnh dò xét chiều thẳng vào nàng.

“Ngươi không phải Tâm nhi của ta. Nói, ngươi rốt cuộc là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ái Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Câu nói của Lư Tề tướng khiến Tuệ Tâm kinh ngạc, nàng hít sâu, trấn tĩnh lại, tỏ ra ngạc nhiên.

“Phụ thân, người nói vậy là sao? Con không phải là Tâm nhi của người, thì có thể là ai được chứ? Người nói vậy làm con thấy buồn lòng quá.”

Câu nói của Tuệ Tâm dường như càng khiến Lư Tề tướng tức giận hơn, ông thuận tay cầm lấy chén trà trước mặt, ném thẳng về phía nàng. Nàng không tránh, chén trà bay sượt qua bên tai nàng, may mắn thay nước trà nóng hổi đều bắn hết ra phía ngoài, không trúng phải người nàng. Chén trà văng vào cột chống phía sau, vỡ vụn. Lư Tề tướng quát mắng quát lên, nhưng vẫn cố đè thấp âm thanh, không để người ngoài nghe thấy.

“Sin thần của phu nhân ta vào cuối tháng bảy, tuyệt đối không phải là cuối tháng này. Ngươi lại còn dám nhận là Tâm nhi của ta?”

Phía bên ngoài nghe thấy tiếng chén vỡ, Yên Chi vội vàng chạy tới định đẩy cửa bước vào, sốt sắng hỏi.

“Chủ tử, có chuyện gì vậy ạ?”

Cửa vừa hé mở ra, nàng đã nghe thấy tiếng Tuệ Tâm quát.

“Ra ngoài!”

Trước nay Tuệ Tâm luôn đối xử với kẻ dưới hòa nhã, hiền lành, chưa từng lớn tiếng nạt nộ ai. Hôm nay lại đột ngột quát lên như thế, khiến Yên Chi không tránh khỏi sợ hãi. Nàng lại vội vàng đóng cửa lại, lập cập lau trán.

Trong phòng, không khí dường như lạnh đi, Tuệ Tâm gương mặt hơi tái đi, nhưng vẫn cố giữ vẻ bình tĩnh.

“Phụ thân, chỉ là chút nhầm lẫn, cũng không thể vì thế mà người muốn chối bỏ nữ nhi của mình chứ?”

“Ngươi còn loạn ngôn?” Lư Tề tướng tức giận đập bàn, ngón tay run run chỉ thẳng vào mặt nàng mà mắng. “Tâm nhi của ta, tuy rằng tính cách có phần không ra sao, nhưng lại là đứa rất hiếu thảo. Tâm nhi của ta chính là thương mẫu thân của nó nhất, nó có thể quên bất cứ điều gì, nhưng tuyệt đối sẽ không quên ngày sinh thần của mẫu thân nó. Lúc này trên đại điện, nhìn thấy người nhảy múa, ta đã đem lòng sinh nghi rồi. Tâm nhi không những không biết múa, nó lại còn rất ghét ca múa. Nó không thể nào múa được một điệu múa như vậy. Nói, ngươi rốt cuộc là kẻ nào, sao lại giả dạng Tâm nhi của ta? Ngươi, chẳng lẽ ngươi là thích khách muốn tiếp cận hoàng thượng?”

Tuệ Tâm nhu mì, đáy mắt thoáng buồn thương, nàng đứng dậy, chậm rãi quỳ xuống, dập đầu trước Lư Tề tướng. Chuyện đã đến nước này, nàng chẳng còn cách nào khác ngoài nói thật, nàng ghen ngào nói.

“Phụ thân, trước khi nói rõ hết mọi chuyện, con muốn cho người xem cái này.”

Nói rồi, nàng không đợi Lư Tề tướng phản ứng thêm, nàng cởi đôi giày thêu hoa đang mang ra, sau đó liền cởi vớ. Để lộ trước mắt ông, là một đôi chân nhỏ nhắn, quần đây bằng vải, vậy mà máu vẫn thấm qua lớp băng, đỏ rực. Tuệ Tâm tốt xấu gì cũng là nữ nhi của Lư Tề tướng, chưa cần biết tới nàng là thật hay giả, chỉ cần nhìn thấy như vậy thôi cũng đã đủ khiến ông cảm thấy xót xa vô cùng. Ông hấp tấp ngồi xổm xuống đất, rung rung nhìn đôi chân của

Tuệ Tâm

“Đây...đây...”

“Phụ thân...” Tuệ Tâm nước mắt lưng tròng, khóc nói: “Nữ nhi biết mình vô dụng, lúc nào cũng khiến người phiền lòng. Đều tại nữ nhi không tốt, luôn khiến người – đường đường là Tể tướng đương triều phải mất mặt. Nay con lại mang danh phi tử của Hoàng thượng, há lại có thể để chúng nhân chê cười hai người. Thế nên mấy ngày qua, con không quản ngại cực khổ gian khó, cố gắng hết sức để tập điệu múa này. Con không muốn có bất cứ ai bàn ra tán vào, nói con là kẻ không có sắc, không có tài, làm xấu mặt phụ thân và Hoàng thượng được. Chảy máu thôi có là gì chứ? Dù đôi chân này có bị phế thì con cũng muốn người được nở mày nở mặt một lần.”

Lưu Tể tướng lập tức quên bồng đi những gì mình định chất vấn, chỉ biết xót xa nâng. Tuệ Tâm ngồi lại lên ghế, hốc mắt ẩm ướt một mảnh.

“Nha đầu ngọc, hà cớ gì lại phải hành hạ bản thân như thế, đối với ta, con luôn là tốt nhất, giỏi nhất. Lại khiến cho bản thân ra nông nổi này... Nếu đôi chân này đến lúc bị phế thật thì biết phải làm sao?”

“Phụ thân...” Tuệ Tâm lại càng thêm thương tâm, nước mắt rơi xuống như thác đổ, tê tâm liệt phế mà khóc. “Con gái bất hiếu, không thể khiến phụ thân hãnh diện một lần, thì còn sống làm gì nữa. Ngay cả thân phận của mình, con cũng đã quên, chẳng lẽ lại không thể một lần vì người mà cố gắng hay sao?”

“Quên? Con mới nói cái gì?” Lưu Tể tướng tròn mắt lên nhìn nàng.

“Phụ thân, ngày hôm đó, sau khi bị Dịch Chi đẩy ngã, con đã quên hết tất cả mọi việc, con không nhớ nổi bản thân mình là ai, cũng không nhớ chút gì về phụ thân và mẫu thân cả. Con lại không muốn hai người lo lắng, nên giấu diếm tới tận bây giờ. Phụ thân, hiểu con nhất không ai ngoài phụ mẫu, người nhìn xem, gương mặt này, thân hình này, tuyệt đối không phải là giả. Sao con lại có thể là một kẻ giả dạng được chứ?”

“Thật là...thật là như vậy sao?” Lưu Tể tướng bàng hoàng nhìn kỹ, đúng vậy, đây chính là nữ nhi ông dứt ruột sinh ra, sao ông lại có thể nghi ngờ nàng cơ chứ? “Nha đầu ngọc, nếu chuyện thật sự là như vậy, sao lại không nói cho chúng ta biết cơ chứ?”

“Phụ thân...” Tuệ Tâm nước mắt lưng tròng, bộ dạng đáng thương khóc nói “Con khi ấy tỉnh lại thật sự không nhớ chút gì, lại không muốn hai người lo lắng, chỉ có thể dựa vào phán đoán của bản thân cùng chút manh mối Thiên Thiên kể lại để ứng phó. Con không muốn hai người lo lắng nên mới làm vậy. Vậy mà không ngờ vẫn để xảy ra sự cố ngày hôm nay. Người...người lại nghi ngờ con không phải là nữ nhi của người.”

Nói xong câu này, nàng nâng tay áo phủ lên che ngang mặt, lại khóc như mưa. Lưu Tể tướng cả kinh ôm lấy nàng, vội vã vỗ về.

“Nha đầu ngọc, đừng khóc, đừng khóc. Là tại phụ thân không tốt, là phụ thân sai, phụ thân không nên nghi ngờ con.”

Tuệ Tâm ngẩng đầu, gương mặt sưng nước, chớp mũi hồng hồng, có chút tội nghiệp. Nàng lau lau nước mắt, nhẹ giọng nói.

“Phụ thân, sao con dám trách người? Con biết, người là lo lắng cho con, vì lo lắng nên mới nghi ngờ con, sợ rằng con là kẻ khác giả dạng. Phụ thân, Tâm nhi không có giận người.”

“Tâm nhi tốt, Tâm nhi ngoan, Tâm nhi đáng thương của ta.” Lưu Tể tướng thở dài, vỗ về nữ nhi của mình, mọi nghi ngờ đều bay biến hết. Cứ thế, hai cha con, một lớn một nhỏ, ôm nhau nức nở hồi lâu mới chịu thôi, sau đó liền liên thoảng nói đủ thứ chuyện, sợ rằng nếu ngừng lại là lại mất đi một khắc quý giá. Cứ như vậy, sau hai canh giờ, nói tới khàn cả giọng mới chịu dừng lại. Lưu Tể tướng cáo từ ra về. Tuệ Tâm theo chân Lưu Tể tướng, tiễn ông trở về, còn hứa sẽ trở về thăm mẫu thân. Lưu Tể tướng nghe vậy hài lòng, rốt cuộc cũng đành ngậm ngùi cáo biệt nữ nhi trở về phủ.

Tuệ Tâm trở về tới phòng, mệt mỏi thay y phục, rồi cời giày, cời vớ, tháo lớp băng quấn xung quanh bàn chân ra. Khi lớp băng cuối cùng được cời bỏ, liền lộ ra một đôi bàn chân nhỏ nhắn trắng trẻo, hoàn toàn không có một chút thương tích. Nàng đem đồng băng vải đó đưa cho Yên Chi, dặn nàng đem vứt. Cũng may nàng đã lường trước đến tình huống ngày hôm nay, nên mới có sự chuẩn bị từ trước, nếu không thì hôm nay khó tránh khỏi bị phát giác. Tuệ Tâm xoa xoa thái dương, cảm thấy mệt mỏi, liền nhanh chóng dùng qua loa một chút đồ ăn rồi leo lên giường nằm, muốn nhanh chóng đi ngủ.

Chỉ có điều, việc này mới qua, việc kia đã tới. Nằm còn chưa ấm chỗ, bên ngoài đã có tiếng của Yên Chi dựng nàng dậy. Tiểu Mạnh Tử – Thái giám thân cận của Hoàng đế tới truyền khẩu dụ.

Tiểu Mạnh Tử một bộ dạng vui mừng bước vào, chuyển ý chỉ của hoàng thượng tới nói rằng đêm nay Hoàng thượng sẽ nghỉ lại chỗ nàng. Nói cách khác, Hoàng thượng đã chỉ định nàng thị tẩm đêm nay. Thấm rồi, nàng luôn tâm niệm rằng tránh xa hần càng xa càng tốt, vậy mà lại vì một điệu múa mà tự dâng mình tới trước mặt hần mất rồi. Nhận được ý chỉ, nàng liền tỏ ra thẹn thùng, còn điểm thêm một nụ cười thật tươi, giống như thể mình đang vui vẻ mừng rỡ lắm, nhưng cảm giác trong lòng nàng lúc này, thật sự đặc sắc vô cùng.

Tiểu Mạnh Tử truyền lệnh xong, cười híp mí, khom lưng tỏ vẻ xun xoe.

“Mỹ Tài nhân, đêm nay người nhớ chuẩn bị thật chu đáo, sau khi Hoàng thượng phê duyệt tấu chương xong sẽ tới chỗ người ngay thôi. Người nhớ khéo léo một chút, đừng khiến Hoàng thượng cảm thấy không hài lòng.”

Tuệ Tâm che miệng cười dịu dàng, quay lại ra dấu cho Yên Chi mang đến một nén bạc, nàng đem nén bạc đó dúi vào tay Tiểu Mạnh Tử. “Mạnh Tử quản yên tâm, Tuệ Tâm tự biết mình phải làm gì, đa tạ ngài đã quan tâm. Tuệ Tâm nhập cung chưa lâu, còn nhiều điều bỡ ngỡ, nhiều thứ quy tắc chưa rõ. Sau này Tuệ Tâm còn phải nhờ ngài giúp đỡ nhiều. Mong ngài quan tâm đến tiểu nữ một chút.”

Tiểu Mạnh Tử một tay không khách khí cầm lấy nén bạc, một tay xua xua trên không trung.

“Chủ tử khách khí quá rồi, Mạnh Tử quả thật không dám nhận. Người là bậc bề trên, không cần nói mấy câu khách khí như vậy.”

Tuệ Tâm khiêm nhường đáp. “Mạnh Tổng quản sao có thể nói vậy? Ngài là người đi theo Hoàng thượng từ nhỏ, là Tổng quản Nội cung. Ở trong cung lâu như vậy, cái gì cũng biết nhiều hơn tiểu nữ, tiểu nữ đương nhiên phải tôn trọng ngài rồi. Ngài đừng ngại, chỉ hy vọng sau này ngài chiếu cố tới tiểu nữ một chút. Tiểu nữ ở trong cung không phải chịu thiệt thòi là nhờ vào phúc của Mạnh Tổng quản đây.”

Tiểu Mạnh Tử cười tít mắt, thầm nghĩ nữ nhân này thật sự không như lời đồn thổi, rất biết cách lấy lòng người khác. Mặc dù những chủ tử khác cũng đối với hần có vẻ kính trọng, nhưng hần ở bên Hoàng thượng lâu như vậy, cũng luyện được chút bản lĩnh, nhìn qua cũng có thể nhận ra ai đối với hần là kính trọng thật sự. Những chủ tử khác đối với hần cũng lắm chỉ tỏ ra như vậy để lấy lòng hần, cho rằng hần ở bên cạnh Hoàng thượng, có thể giúp họ nói tốt vài câu, nhưng dù là có tỏ vẻ bợ đỡ hần thì cũng không tránh khỏi để lộ chút coi thường. Nhưng với Tuệ Tâm, tuy rằng cũng có chút ý lấy lòng hần, nhưng nhìn thái độ lại rất thật tâm. Coi bộ không phải là giả. Hoặc là nàng thật tâm kính trọng hần, hoặc là che giấu rất khéo, khiến hần nhận không ra.

“Chủ tử cứ yên tâm, chỉ cần là trong phạm vi giúp đỡ của Mạnh Tử, tiểu nhân nhất định không nề hà. Nhất định sẽ cố gắng giúp đỡ chủ tử. Người cứ yên tâm. Giờ tiểu nhân phải trở về, không dám làm phiền chủ tử nữa.”

Tuệ Tâm nâng cánh tay mỉm cười. “Cung tiễn Mạnh Tổng quản. Tổng quản đi thông thả.”

Tiểu Mạnh Tử vừa rời bước, Tuệ Tâm liền tìm về với ổ chăn ấm áp của mình. Quyết định phải đi ngủ thật kỹ cho hết mệt mỏi đã rồi mới tỉnh. Chỉ có điều, vừa mới thiêu thiêu một chút, Yên Chi lại lao vào đánh thức nàng dậy.

“Chủ tử, chủ tử. Mạc Danh đắc tội với Quách Thường tại, hiện đang bị phạt đánh ở Thận Ty hình.”

“Người nói cái gì?” Tuệ Tâm một lần nữa tỉnh hẳn ngủ, bật dậy. “Chuyện rốt cuộc là như thế nào?”

“Nô tì cũng không rõ, chỉ nghe nói Mạc Danh vô lễ với Quách Thường tại, khiến Quách Thường tại rất tức giận, liền hạ lệnh đưa Mạc Danh tới Thận Ty hình, chịu đánh hai trăm trượng.”

“Hai trăm trượng?” Tuệ Tâm kinh hoàng tròn to mắt. “Như vậy chẳng phải là muốn lấy mạng người hay sao? Sao cô ta lại có thể quá đáng tới như vậy chứ? Mau, mau đưa ta tới đó.”

Tuệ Tâm không thèm chỉnh trang lại y phục, đầu tóc, liền vội vã cùng Yên Chi và Y vân đi tới Thận Ty hình. Vừa tới cửa Thận Ty hình, đã nghe thấy bên trong truyền ra tiếng gậy gỗ đánh vào da thịt rất lớn. Nghe thấy tiếng đó, nàng không sao tránh khỏi rùng mình. Trời ạ, đánh mạnh như vậy, lại tới hai trăm trượng, dù Mạc Danh có đang là thanh niên trai tráng, thì cũng khó mà chịu đựng nổi. Nếu không chết người thì không khéo cũng liệt tới không dậy nổi. Nàng vội vã tiến vào trong, nhìn thấy Quách Liễu đang ngồi trước cửa điện, khoải chí nhìn Mạc Danh đang phải nằm chịu đánh giữa sân. Trên trán hần, mồ hôi chảy ròng ròng, mặc dù bị chịu đánh đau như vậy, vậy mà hần vẫn cắn chặt răng, không thém kêu la một tiếng.

“Mau dừng tay!”

Hai bên thị vệ đang ra sức đánh Mạc Danh, nghe tiếng có người cản lại liền dừng tay, nhìn về phía nàng. Tuệ Tâm vội bước tới, đứng chắn trước mặt Mạc Danh, hướng về phía Quách Liễu đang ngao ngễ ngồi nhìn mà hành lễ.

“Quách Thường tại, xin thù hạ lưu tình.”

“Ây dô, tương là ai, chẳng phải là Mỹ Tài nhân đây sao? Sao hả? Cô có ý kiến gì với hình phạt của ta ư? Hạ nhân phạm lỗi lại muốn bao che sao? Đây là cách Mỹ Tài nhân cai quản người dưới à? Có phải cô cho rằng được Hoàng thượng đề bạt tới một chút là có thể ngồi lên đầu ta sao? Có phải cho rằng sau này không cần đề ta đây vào mắt nữa hay không?” Quách Liễu quát mắng, về mặt vận vẹo độc ác, chỉ tay về phía hai thị vệ đứng. “Ta có cho phép các người dừng tay sao? Đánh tiếp”

“Khoan đã.” Tuệ Tâm đưa tay cản lại, cúi mình trước Quách Liễu, mỉm cười nói. “Quách Thường tại nói quá lời rồi. Thần thiếp không có ý gì khác, chỉ là nghĩ cho Quách Thường tại nên mới tới đây ngăn cản, tránh để người cả giận mất khôn, lại gây ra chuyện không hay thì khó tránh khỏi rước họa vào thân.”

“Hừ, dựa vào mấy lời ma quỷ của người mà muốn ngăn cản ta? Tưởng rằng nói những nói cuội vài câu thì có thể khiến ta tha cho hần sao?”

“Thần thiếp có nói những nói cuội hay không, mời Quách Thường tại lắng nghe một chút rồi hãy định đoạt.” Tuệ Tâm thần nhiên cười.

Quách Liễu tỉ mỉ đánh giá Tuệ Tâm, không nhìn thấy điểm nào đáng nghi, liền nghĩ nghe vài câu nói cũng chẳng mất gì. Nhưng cũng không muốn trực tiếp nói ra, chỉ hừ một tiếng, đan hai tay vào nhau, ngả lưng về phía sau một chút, về mặt cao ngạo vẫn không thay đổi.

Tuệ Tâm thấy Quách Liễu không ra lệnh đánh tiếp, liền mỉm cười đi tới bên cạnh Quách Liễu.

“Quách Thường tại, thuộc hạ của thần thiếp phạm lỗi, người hạ lệnh trừng phạt là đúng. Tuy nhiên, cũng không cần quá nặng tay như vậy. Đánh hần vài cái, coi như là răn đe, vừa có thể trừng phạt hần, vừa thể hiện người là người rộng lượng, không chấp nhặt với kẻ dưới. Đàng này, thần thiếp vừa mới được Hoàng thượng ban phong hiệu, người lại lập tức ra tay với thuộc hạ của thần thiếp nặng như vậy, há chẳng phải khiến cho người khác chê cười hay sao?”

“Hừ, kẻ nào dám chê cười ta? Ta đây chí công vô tư, thường phạt xứng đáng, bọn chúng đâu có dám xì xào sau lưng ta thì cũng có làm sao chứ?”

Quách Liễu vô cùng ngạo mạn trả lời.

“Đương nhiên là không sao, tuy nhiên, nếu để những lời này truyền tới tai Hoàng thượng, e rằng người sẽ nghĩ Quách Thường tại lòng dạ hẹp hòi, ghen tuông vô lối, chẳng phải là khiến ấn tượng tốt đẹp về Quách Thường tại trong lòng Hoàng thượng xấu đi sao?” Tuệ Tâm vẫn vô cùng bình thản khuyên nhủ.

Nghe tới đây, gương mặt Quách Liễu thoáng biến sắc. Thầm nghĩ mặc dù đúng là do bản thân ghen tức với Tuệ Tâm nên mới cố ý tìm cách trút giận lên người của Mạc Danh, nhưng nếu sự việc đúng như nàng ta nói, khiến Hoàng thượng có ấn tượng không hay về mình thì sao?

Tuệ Tâm thấy Quách Liễu đã có phản bị lời nói của nàng lung lạc, liền nhân đà đó ghé sát tai Quách Liễu nói nhỏ, chỉ đủ để nàng ta nghe thấy.

“Hơn nữa, Thường tại hình như đã quên, Mạc Danh hiện giờ tuy mang thân phận là thị vệ của thần thiếp, nhưng thực tế lại là biểu huynh ruột thịt của Minh Châu Quận chúa. Nếu để quận chúa biết được biểu huynh của mình bị người ta ức hiếp như vậy, e rằng...”

Câu cuối cùng Tuệ Tâm bỏ lửng không nói, vì hậu quả như thế nào, nàng ta chắc cũng tự đoán biết được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ái Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Quách Liễu liền tái xám cả mặt mày. Nàng đứng là cả giận mất khôn, trước khi nhập cung đã từng gặp qua Mạc Danh và tiểu nha đầu kia. Sao lại có thể quên nha đầu bần hàn kia nay đã một bước hóa phượng hoàng, trở thành Minh Châu quận chúa thấp phận tôn quý cơ chứ? Nếu để nha đầu kia và hoàng thượng biết được, vậy nàng chẳng phải... Nàng hắng giọng, phát tay bảo hai thị vệ kia lui xuống, ra về.

“Mỹ Tài nhân đã lên tiếng cầu người, ta lại cũng không phải dạng nữ nhân chua ngoa đánh đá không biết lễ tiết, chuyện ngày hôm nay, cũng có thể xem xét bỏ qua cho hân. Còn người, Mỹ Tài nhân, cai quản thuộc hạ cho tốt, đừng để hân lại phạm phải sai lầm như hôm nay. Nên nhớ, không phải vị cung phi nào cũng khoan dung độ lượng như ta mà tha cho hân đâu.”

Tuệ Tâm khom người, cung kính cảm tạ. “Đa tạ Quách Thường tại khai ân.” Nàng quay ra sau, nói với hai thái giám theo hầu. “Hai người còn đứng đó làm gì? Còn không mau đưa hân về?”

Nàng nhún chân một chút, hành lễ với Quách Liễu theo đúng nghi lễ rồi cùng hạ nhân đưa Mạc Danh trở về Thanh Thư các.

Trên đường trở về, Yên Chi không kìm được mà rơi nước mắt, liên tục dùng khăn tay lau nước mắt.

“Quách Thường tại kia sao lại độc ác đến vậy? Đánh Mạc Danh huynh nặng đến như vậy, còn giả vờ khoan dung độ lượng cái gì chứ?”

“Yên Chi, cẩn thận cái miệng của người.” Tuệ Tâm có hơi lớn tiếng, nặng nề nói khiến Yên Chi sợ hãi im bật, ngăn ngăn nước mắt nhìn nàng. Sắc mặt nàng u ám, cơn giận nén lại trong lòng cô không để bộc phát ra ngoài. Nàng thấp giọng nói. “Phàm là sống trong cung, mọi hành vi, lời nói, cử chỉ đều phải nhất mực cẩn trọng, lời nói ra nếu không cẩn thận có thể mang lại họa sát thân. Người ở trong cung đã bao lâu rồi? Ngay cả đạo lý đó cũng không hiểu được sao? Có phải người cảm thấy chỉ mình Mạc Danh bị đánh là không đủ, cũng muốn bị đánh như vậy phải không?”

Yên Chi lắc lắc đầu, nghẹn ngào cúi đầu. “Chủ tử, Yên Chi biết sai rồi, là nô tì suy nghĩ không thấu đáo. Nô tì lần sau nhất định sẽ cẩn thận hơn.”

Tuệ Tâm day day huyết thái dương, thờ dài. “Ta cũng không phải là muốn mắng người, chỉ là vừa trải qua chuyện như vậy, ta nhất thời còn chưa nguôi giận, tâm tình không được tốt cho lắm. Hơn nữa, ta cũng không muốn nhìn thấy bất cứ ai ở bên cạnh ta phải chịu cảnh giống như Mạc Danh. Mạc Danh là nam nhân mà còn bị đánh tới như vậy, các người đều là thân nữ nhi yếu đuối, sao chịu nổi đòn roi tra tấn? Tai vách mạch rừng, cẩn trọng một chút vẫn hơn.”

“Chủ tử, Yên Chi hiểu, lúc nào chủ tử cũng lo nghĩ cho chúng tiểu nhân, chỉ tại ban nãy nô tì nhất thời nóng giận, không chú ý tới. Chủ tử đừng lo lắng, Yên Chi sẽ cẩn trọng hơn.” Yên Chi vẫn rom róm nước mắt, cảm động nói. Tuệ Tâm thân là chủ tử, nhưng phạm việc gì cũng lo nghĩ cho các nàng, thấy Mạc Danh bị đánh, nàng biết Tuệ Tâm cũng vô cùng khó chịu trong lòng. Cũng chỉ là thân phận hạ nhân thấp hèn, được chủ tử quan tâm như vậy, còn hạnh phúc nào lớn bằng?

Vừa trở về tới nơi ở của mình, vẻ mặt Tuệ Tâm lập tức biến đổi, từ tươi cười trở thành thâm trầm u ám. Cũng may, cũng may nàng tới kịp, cũng may mới chỉ kịp đánh bốn mươi hai trượng, vậy mà đã đánh mạnh đến mức tóc máu như vậy, nếu nàng không đến kịp, nếu như đánh đủ hai trăm trượng, vậy thì chẳng phải Mạc Danh đã mất mạng rồi sao?

Quách Liễu kia, không những xấu xí, mà lòng dạ còn quá ngoan độc.

Hai tiểu thái giám theo hầu sau khi đưa Mạc Danh trở về phòng, lập tức đem nước ấm tới lau vết thương và thuốc bôi. Tuệ Tâm, Yên Chi và Y Vân đứng đợi ở bên ngoài.

Hai tiểu thái giám kia lau vết máu lau đi vết máu và bôi thuốc cho Mạc Danh xong, liền mở cửa để Tuệ Tâm và Yên Chi, Y Vân vào thăm.

Tuệ Tâm nhìn tới Mạc Danh nằm sấp trên giường, tấm lưng quần một tầng băng vải trắng, trong lòng không khỏi xót xa. Đánh vào lưng như vậy, cột sống của hắn không biết liệu có chịu tổn thương nhiều lắm không? Nàng đi đến ngồi bên tủ đầu giường của hắn, áy náy hỏi.

“Nói cho ta biết, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?”

Mạc Danh gương mặt tái mét, đầu đầy mồ hôi, nặng nề thở ra từng hơi. “Hôm nay lúc tiểu nhân đem sáo ngọc trả về cho nhạc sư bên Âm Khánh đường thì vô tình gặp Quách Thường tại, tiểu nhân có hành lễ với nàng ta, nhưng nàng ta cố ý làm khó tiểu nhân, lúc đi ngang qua lại cố ý huych vào người tiểu nhân một chút, sau đó nói liền kêu lên rằng tiểu nhân cố ý muốn đá thương nàng ta. Tiểu nhân có nói rằng tiểu nhân chỉ vô ý đụng phải người nàng ta thôi, đâu thể tính là đã thương được. Vậy nên...”

“Thế nên cô ta liền nói người là dĩ hạ phạm thượng, sai người đánh người?” Tuệ Tâm u ám nói, lồng ngực phập phồng vì tức giận.

“Chủ tử, nhất định là do hôm nay chủ tử được bề hạ để mắt đến, đêm nay lại tới Thanh Thư các của chúng ta. Vốn đã mang trong người một bụng tức giận, thấy Mạc Danh cầm sáo, biết hắn là người đã thổi sáo khi chủ tử múa. Lại không thể làm gì chủ tử nên tìm cách trút giận lên người Mạc Danh.” Yên Chi phẫn nộ lên tiếng.

“Ta xin lỗi, là ta làm liên lụy tới người rồi.” Tuệ Tâm áy náy nói.

“Chủ tử, đừng tự trách mình. Trước kia khi tiểu nhân ở trong phủ tể tướng, nàng ta đã không vừa mắt với tiểu nhân rồi, lần này chỉ là tiện tay trút giận thôi.” Mạc Danh khó nhọc thì thào.

“Chủ tử, cứ như vậy bỏ qua sao?” Y Vân ghé sát Tuệ Tâm, nói nhỏ.

“Không bỏ qua thì còn cách nào nữa chứ? Hôm nay cũng đã phải khom lưng khuyu gối rồi, các người cũng biết rằng nếu cố làm lớn chuyện lên thì chỉ chúng ta phải chịu thiệt mà thôi. Các người cũng tự biết rằng sự khác biệt giữa được sủng ái và không được sủng ái khác nhau đến thế nào mà. Dù có nói với hoàng thượng đi chăng nữa thì cũng sẽ chẳng giải quyết được chuyện gì đâu, nói không chừng lại có thể bị phản tác dụng nữa đấy.” Tuệ Tâm gõ gõ ngón tay lên đầu giường, đôi lông mày nhíu chặt. “Yên Chi, người đem mấy lọ cao thoa vết thương của ta cho Mạc Danh. Hằng ngày nhớ chăm sóc hắn cho tốt một chút. Mạc Danh, lần này đành để người chịu thiệt thòi một chút rồi, chuyện ngày hôm nay, ta nhất định sẽ nhớ kĩ.”

“Chủ tử, không cần thiết phải như vậy.”

Tuệ Tâm nhếch miệng cười, nàng đứng dậy, đi ra tới cửa, nàng mới hơi ngoái đầu lại, ánh mắt sắc bén, giọng nói lạnh lùng. “Mạc Danh, người nên nhớ, người đối tốt với ta một, ta trả lại người gấp mười. Người xử tệ với ta một, ta trả lại gấp trăm.”

Trở về phòng mình, Tuệ Tâm cảm thấy đầu có chút đau nhức. Phải rồi, suýt chút nữa thì nàng đã quên mất là đêm nay còn có một người đại giá quan lâm đến với căn phòng nhỏ bé này của nàng. Yên Chi và Y Vân thì rất tích cực chuẩn bị bồn tắm rắc đầy cánh hoa hồng cho nàng, hào hứng nói.

“Chủ tử, đêm nay hoàng thượng sẽ tới đây, người nên thể hiện tốt một chút. Chỉ cần được hoàng thượng để mắt tới, cuộc sống và địa vị của người sau này chắc chắn sẽ không có gì cần phải lo lắng.”

“Không, ta không muốn.” Tuệ Tâm chống hai tay lên trán, sầu não kêu lên. “Ta không muốn biến hoàng thượng thành một công cụ lợi dụng. Bên cạnh người có đủ những kẻ dối trá muốn lấy lòng rồi. Mặc dù ta không thích hoàng... à.. ý ta là mặc dù sẽ có những người thật lòng đối xử với người, nhưng ta không muốn dựa vào sự sủng ái của người để có được địa vị. Nếu như ta và hoàng thượng có duyên thì nhất định sẽ có ngày người để mắt tới ta thôi.”

Yên Chi và Y Vân hết cách, nhún vai. “Được rồi, dầu sao thì người cũng cần phải đi tắm đi. Bọn nô tì đã chuẩn bị xong nước tắm rồi đây.”

Tuệ Tâm hết cách, đành đi vào gian trong, tới bên mộc dũng, cởi y phục, bắt đầu tắm rửa. Nước ấm khiến cho tâm trạng nàng thư thái hơn rất nhiều. Nàng xoa xoa thái dương, thầm nghĩ nàng rốt cuộc phải làm sao mới tốt đây?

Bên ngoài đại sảnh, Y Vân trải lại chăn nệm, đặt lên phía đầu giường nàng một chiếc áo ngủ màu vàng. Yên Chi thì loay hoay chọn lựa giữa một đồng trầm hương xem nên đốt loại nào.

Ngoài cửa, Tiểu Mạnh Tử khom lưng trước Hứa Hằng, nhỏ giọng thì thầm.

“Hoàng thượng...”

“Trở về Dưỡng Tâm điện, muộn một chút hãy quay lại đây.” Hứa Hằng chấp tay sau lưng, chậm rãi rời khỏi Thanh Thư các. Khi đi ngang qua một tiểu thái giám, hắn đậm mặt nói “Không cần nói cho chủ tử các người biết rằng ta đã tới đây.”

Đêm dần buông, nến đỏ lập lờ, trầm hương thoang thoảng. Tuệ Tâm ngồi bên bàn trà, cố gắng bày ra một tư thế tao nhã nhất.

Bây giờ mới là giờ Tuất, vẫn còn quá sớm. Nhưng nàng đã thấy buồn ngủ rồi. Trước đây dù tập luyện vất vả đến thế nào, nàng cũng không thấy mệt mỏi, không muốn đi ngủ sớm, không bao giờ dậy muộn. Vậy mà chỉ cần vài tháng ở đây, khoác lên mình vài lớp y phục, cài lên đầu vài thứ trang sức cùng mớ tóc vừa dài vừa nặng, thực hiện vài thứ nghi lễ cung đình, đã khiến nàng cảm thấy mệt mỏi đến như vậy. Nàng đứng dậy, xoay xoay người, duỗi căng các cơ, làm một động tác múa.

Và thật tuyệt vời làm sao khi cánh cửa bật mở ngay khi nàng đang làm động tác uốn cong người sang một bên, một tay giờ sang ngang, một tay đưa lên trời, và một chân nàng thì đang rất “tạo nhả” gác lên bàn trà.

Đứng ở cửa, Hứa Hằng đang nhìn nàng đắm đắm, đôi mắt nheo lại như thường lệ, khiến nàng không nhìn ra cảm xúc của hân lúc này là gì, nhưng chắc chắn là không hề tốt chút nào. Còn Tiểu Mạnh Tử đứng bên cạnh thì đang trợn mắt há mồm, có vẻ như vừa kinh ngạc, lại vừa rất buồn cười. Còn Yên Chi và Y Vân thì vẻ mặt khóc dở mếu dở như sắp chết tới nơi. Mấy kẻ nô tài vô dụng này, làm gì mà hoàng thượng đến cũng không chịu thông báo một tiếng chứ?

Tuệ Tâm ngậm ngùi nín thở, chậm rãi thả chân xuống. Khom người hành lễ.

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn phúc kim an.”

“Nếu ngày nào trẫm cũng nhìn thấy phi tử của mình bày ra bộ dạng thế này thì trẫm cũng không biết rằng liệu mình có vạn phúc kim an được hay không?”

Hứa Hằng trầm giọng nói, vẻ mặt rõ là không vui. Những người khác thì đã lui ra ngoài từ lúc nào, cẩn thận đóng kín cửa. Không khí trong phòng lạnh lẽo như vừa có một trận bão tuyết quét qua.

Tuệ Tâm như một đứa trẻ đang nhận lỗi, cúi gằm mặt mân mê tay áo, đôi môi mím chặt.

“Trẫm đã biết rằng nếu không cho cung nhân thông báo thì sẽ thấy một số thứ bình thường không thể thấy mà. Giới lắm, coi lại cái bộ dạng ban nãy của người đi, có chút nào phong thái của phi tần hậu cung hay không hả?”

Hứa Hằng đi tới trước mặt nàng, đôi giày vàng sáng thêu hình rồng xuất hiện trong tầm mắt nàng, tiếng trách móc vang trên đỉnh đầu nàng, rõ ràng lời nói của hân rất nhẹ, nhưng lại khiến nàng có cảm giác rất nặng nề. Nàng tự biết bản thân mình không đứng nên không dám nói gì, vẫn tiếp tục mân mê tay áo. Nam nhân này rốt cuộc đã tu luyện mấy kiếp rồi mà có thể tạo ra được thứ khí thế bức người đến thế này? Quả nhiên là người có phong phạm đế vương mà. Qua một lúc sau, nàng mới nghe một tiếng hừ khế truyền tới từ đỉnh đầu, đôi giày cũng biến mất khỏi tầm mắt nàng. Hứa Hằng đi tới ngồi bên mép giường nằm của nàng, có chút không hài lòng nhìn nàng đứng ngây ngốc ở đó.

“Còn không mau lại đây.”

Tuệ Tâm giật mình, thối tất ngọn nến ở trước mặt, chậm chậm lê bước đến bên cạnh Hứa Hằng, tiếp tục thối tất ngọn nến phía cuối giường. Trong phòng chỉ còn lại duy nhất ngọn nến phía đầu giường, căn phòng liền tối đi một chút. Tuệ Tâm quay sang, nhìn bộ dạng nhấc tay rất tự nhiên của Hứa Hằng, nàng nén tiếng thở dài trong lòng, cầm lấy áo ngủ màu vàng nhạt phía đầu giường đã được chuẩn bị sẵn, giúp hân thay ra.

Tuệ Tâm trong lòng sầu thảm như đang khóc than nhưng vẫn phải cố giữ nụ cười trên môi. Sống tới hai kiếp người, nàng cũng không phải chưa từng yêu. Dù rằng chưa từng tiến đến mức này nhưng cũng đã từng ôm hôn. Nàng cũng đã là người trưởng thành, cũng không phải một nữ nhân ngây thơ không hiểu sự đời. Nhưng đối mặt với một đảng lang quân mới gặp được có vài lần, lại không hề có tiền đề là tình yêu, bảo nàng chung giường chung gối với hân quả thật là chuyện vô cùng khó khăn. Rốt cuộc, sau khi giúp hân cởi hoàng bào, áo trong, ngón tay nàng cứ mãi cứng đờ ở dây buộc áo lót của hân. Sau cùng, thấy nàng chần chừ mãi, Hứa Hằng rất không hài lòng hừ khế một cái, đành phải tự cởi áo, cầm lấy áo ngủ rồi tự mặc vào. Cả quá trình đó Tuệ Tâm không dám nhìn, chỉ có thể quay mặt sang một bên đầy ngượng ngùng. Sau khi tự thay áo ngủ, Hứa Hằng liến với tay sang bên Tuệ Tâm. Hân muốn cởi y phục của nàng.

“Hoàng...hoàng thượng.” Tuệ Tâm vội vã túm chặt lấy y phục, hốt hoảng lùi ra sau.

Hứa Hằng nhú mày.

Tuệ Tâm nuốt nước miếng, khổ sở nói. “Thật ra... thật ra hôm nay thân thể của thần thiếp có chút không tiện, hoàng thượng nên tới chỗ những phi tần khác thì hơn.”

Hứa Hằng vẫn nhú mày.

Rốt cuộc hân vẫn đưa tay lột từng lớp áo của nàng. Tuệ Tâm hóa đá. Không phải chứ? Đã nói rằng thân thể không tiện mà hân vẫn muốn làm chuyện đó với nàng sao? Hân rốt cuộc biến thái đến mức nào chứ? Ngay khi nàng tưởng chừng như sắp khóc đến nơi, muốn liều chết chống cự thì Hứa Hằng buông tay xuống, không nặn không nhặt nói.

“Không định đi ngủ sao?”

“Hả...à...” Tuệ Tâm nhìn xuống bộ áo lót lụa trắng của mình, ngại ngùng lùi vào bên trong, nằm xuống, kéo chăn kín người rồi nhắm mắt giả chết.

Ánh mắt của Hứa Hằng dừng lại trên người Tuệ Tâm một lúc, rồi nằm xuống bên cạnh Tuệ Tâm.

Tuệ Tâm mở mắt, cầm lấy một nửa tấm chăn mình đang đắp, cẩn thận đắp lên người Hứa Hằng, sau đó nhào người ra một chút, buông tấm rèm bách hoa xuống, lại yên lặng nằm xuống, tiếp tục nhắm mắt giả chết.

Hứa Hằng mở mắt, quay sang nhìn người nằm bên cạnh bày ra một bộ dạng rùa rụt đầu, khóe môi khẽ nhếch lên, tâm tình đột nhiên tốt hơn hân.

Một lúc lâu sau, nghe thấy người bên cạnh hô hấp ổn định, Tuệ Tâm mới hé mở mắt nhìn hân. Nàng nghĩ chắc hân hân đã nhận ra là nàng nói dối, vậy mà cũng không hề lật tẩy nàng, càng không cưỡng ép nàng. Nam nhân này thì ra cũng rất biết quan tâm đến người khác.

Cả một đêm, nhờ có vị đại gia này ở trên giường của nàng, nên nàng không dám cử động mạnh, cũng không dám ngo ngoáy gì, trong khi người nằm bên cạnh lại ngủ rất say. Nàng cứ trần trọc mãi, suy nghĩ đến nhiều thứ, lại không dám cử động gì, kết quả là đến nửa đêm cũng vẫn không ngủ được. Ngay khi nàng mệt mỏi nhắm chặt mắt lại, cố gắng chìm vào giấc ngủ thì Hứa Hằng bỗng nhiên xoay người, vòng tay qua người nàng, kéo nàng vào một cái ôm ấm áp.

Tuệ Tâm tròn tròn mắt, thân thể cứng đờ. Hứa Hằng vẫn nhắm mắt, hơi thở vẫn đều đặn như vậy. Hân chưa có tỉnh lại đúng không? Bờ vai của hân rất rộng, cánh tay rất mạnh mẽ cứng rắn, lồng ngực nóng bỏng. Cách một lớp quần áo mà Tuệ Tâm vẫn cảm nhận được cơ bắp rắn chắc của hân. Không, không, không, nàng đang nghĩ cái gì vậy? Nàng lại bắt đầu nghĩ linh tinh rồi. Tuệ Tâm quyết định không suy nghĩ nữa, nhắm mắt lại, nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ái Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Trong phòng tập, những bàn chân thon nhỏ như lướt trên sàn. Từng bóng váy trắng như bay lượn, đẹp đến nao lòng. Mà ở một góc phòng, có một cô gái đang dựa vào tường, ngủ ngon lành.

“Nè, nè.”

Một cô gái khác đang cầm một chiếc khăn lau lớn lau mồ hôi, đi đến bên cạnh cái người đang ngủ không biết trời đất kia là gì, dùng chân đá đá.

“Thật là, mau dậy đi, cậu còn tính ngủ tới bao giờ hả?”

Đang trong giấc ngủ say mà bị phá đám, cô gái kia khẽ nhủ mày, cự mình một chút rồi mơ màng mở mắt.

“Ni Ni, mình thực sự buồn ngủ lắm, để mình ngủ thêm một chút nữa thôi.”

“Cậu còn muốn ngủ nữa? Cô Khiết sắp vào rồi đó.” Bối Ni Ni lườm cô, nhưng khóe miệng lại nở một nụ cười dịu dàng.

Nàng không còn cách nào khác, đành uể oải đứng dậy. Đúng lúc đó, giáo viên bước vào, nàng cùng Bối Ni Ni nhanh chóng đứng vào hàng cùng mọi người.

“Mọi người chú ý. Về tiết mục múa mở màn trong ngày lễ thành lập trường, cô đã chọn được người múa chính, bắt đầu từ ngày hôm nay, chúng ta cần phải nỗ lực tập luyện hơn nữa.”

Mọi người đều vô cùng hào hứng chờ nghe cái tên sắp được xướng lên. Nhưng hầu hết đều đã đoán được ai sẽ là người được chọn.

“Luu Tuệ Tâm, ngày hôm đó em phải biểu hiện thật xuất sắc đấy nhé.” Giáo viên Khiết nhìn về phía nàng, mỉm cười.

Không ai cảm thấy bất ngờ trước quyết định của cô Khiết, mọi người vỗ tay, ủa tới chúc mừng nàng. Nhưng nàng thì vẫn đang đứng bất động tại chỗ, hoang mang. Tên nàng... không phải Luu Tuệ Tâm.

“Tuệ Tâm, chúc mừng con.” Không biết từ lúc nào, cha mẹ đã đến bên cạnh nàng, vui mừng tới rơi nước mắt. Nhìn thấy cha mẹ có mặt ở đây chung vui với mình, nàng cảm thấy hạnh phúc vô cùng. Sự cố gắng của nàng đã được đền đáp xứng đáng, cuối cùng cha mẹ cũng có thể nhìn thấy nàng trên sân khấu với tư cách múa chính. Nhưng... tên nàng không phải Tuệ Tâm. Nàng không phải là Luu Tuệ Tâm.

Cảnh vật trước mắt bỗng nhòe nhoẹt như một bức tranh bị ngấm nước. Cha mẹ, Bối Ni Ni đang đứng bên cạnh nàng đột ngột lùi dần ra sau, như có một sức mạnh vô hình kéo họ đi. Cô Khiết và các bạn đồng học thì đã biến mất từ khi nào. Phòng học xung quanh đổ vỡ, khung cảnh hoàn toàn thay đổi. Bộ trang phục múa trên người nàng biến thành y phục triều đình, lộng lẫy, hoa lệ. Mà khung cảnh xung quanh, là Thanh Y các, nơi vô cùng quen thuộc nàng vẫn luôn nhìn thấy mỗi ngày. Nhìn theo cha mẹ và người bạn thân thiết nhất đang dần dần rời xa, nàng hốt hoảng chạy theo, nhưng đôi chân nàng cứ như bị chôn chặt xuống đất, không thể nào nhấc chân lên nổi.

“Cha, mẹ, đừng bỏ con lại đây. Ni Ni, đợi tớ với. Cha, mẹ, đừng bỏ con lại, con muốn đi cùng hai người, đừng bỏ con lại.”

Nàng không cách nào chạy theo, chỉ có thể đứng tại chỗ mà kêu lên trong vô vọng, nước mắt lăn dài, cổ họng nghẹn đắng. Nàng không phải là Luu Tuệ Tâm, nàng không muốn ở lại trong hoàng cung bốn bề tù túng. Nàng muốn trở về nơi mình đã sinh ra, nơi có cha mẹ và bạn bè của nàng, muốn được hằng ngày dỗ mồ hôi trong phòng tập chứ không phải khoác lên mình những bộ triều phục hoa mỹ và nhìn vào sắc mặt của người khác để cư xử.

Trong cơn mê man, dường như có một ngón tay, lau đi những giọt nước mắt của nàng, rất khẽ.

Khi nàng tỉnh giấc, người bên cạnh đã thức giấc từ khi nào. Trên đệm vẫn còn chút hơi ẩm. Tuệ Tâm chống tay ngồi dậy, túm lấy mớ tóc dài của mình, dùng một dải lụa màu ngọc trai, tùy tiện buộc vào cho gọn. Nàng vươn vai một cái, quay người sang thì thấy Hứa Hằng đang bước vào.

Hứa Hằng nhìn về phía Tuệ Tâm, nhàn nhạt hỏi.

“Dậy rồi?”

Tuệ Tâm như được lấp ló xo ở chân, trong chớp mắt đã nhảy xuống giường, vội vàng quỳ gối dập đầu.

“Thần thiếp đáng chết, mong hoàng thượng thứ tội.”

Hứa Hằng thờ ơ liếc về phía nàng một cái, tỏ vẻ không quan tâm lắm, thần nhiên chỉnh lại bộ long bào đang mặc trên người.

“Tội gì?”

“Đêm qua không hầu hạ người chu đáo là một lỗi. Sáng nay lại không dậy sớm hầu hạ hoàng thượng rửa mặt chải đầu thay quần áo, ham ngủ dậy muộn là lỗi thứ hai. Và... ừm...” Nàng đang nghiêm túc suy nghĩ xem việc vươn vai ưỡn ngực trước mặt hấn vừa nãy liệu có bị liệt vào hành vi không giữ phong thái cung phi hay không để còn nhận tội một thể.

“Được rồi, lấy đầu ra mà lăm tội thế?” Hứa Hằng đi tới bên Tuệ Tâm, kéo tay nàng đứng dậy. “Đến giờ trầm phải vào triều rồi, nếu nàng còn cảm thấy mệt mỏi thì cứ ngủ thêm một lát, trầm sẽ sai người nói với mẫu hậu miễn cho nàng phải vãn an buổi sáng.”

Tuệ Tâm vội vàng lắc đầu. “Thần thiếp đầu dám.” Hơn nữa đêm qua nàng cũng đầu phải làm gì, đầu dám nói gì tới mệt mỏi.

Hứa Hằng khẽ gật đầu, xoay người về phía cửa, nói lớn.

“Tiểu Mạnh Tử, thượng triều.”

Ra tới cửa, Hứa Hằng khẽ xoay người, nói với Tuệ Tâm một câu.

“Sau này đừng dễ dàng nhận lỗi những chuyện không đáng.” Nói rồi, hấn phát tay áo, dứt khoát rời khỏi phòng.

Tuệ Tâm nhìn theo Hứa Hằng rời khỏi, tảng đá đè nặng trong lòng rốt cuộc cũng được bỏ xuống. Nàng mau chóng sửa soạn rồi tới vãn an thái hậu. Như thường lệ, nàng lại là một trong những người đến sớm nhất, khiến Phương Ngọc thái hậu hết lời khen ngợi. Chỉ sau một ngày đã được hoàng thượng đề mắt đến, lại có thái hậu chống lưng, thế nên đã có vài cung phi khác lần la đến gần nàng nịnh nọt, muốn thiết lập mối quan hệ. Tuệ Tâm chỉ mỉm cười ứng phó qua loa, cố gắng chịu đựng cho đến khi thái hậu cho phép mọi người ra về.

Trở về Thanh Y các, Yên Chi giúp đỡ Tuệ Tâm đang mệt mỏi xoa bóp vai, vui vẻ cười nói.

“Chủ tử, địa vị của người trong mắt người khác đã tăng lên rồi.”

“Phải rồi, vài người thì xúm vào nói chuyện với ta như thể thân thiết lắm, còn Quách Liễu thì nhìn ta như thể nhìn kẻ thù giết cha.” Tuệ Tâm thở dài.

Buổi chiều, Tuệ Tâm đang vui vẻ đánh chén hoa quả thì Yên Chi vui vẻ chạy vào, hào hứng nói.

“Chủ tử, có tin mừng.”

“Sao? Sao? Tin gì?” Tuệ Tâm hồ hởi dong tai lắng nghe.

“Hôm nay sau khi thượng triều trở về, hoàng thượng đã hạ lệnh chi phép các cung phi được trở về thăm gia đình. Chủ tử, là cơ hội ngàn năm có một đó.”

“Thật không?” Tuệ Tâm ngạc nhiên đứng bật dậy, suýt chút nữa thì hóc luôn quả nho đang ngâm trong miệng. Phải nói rằng nữ nhân sau khi nhập cung, rất khó để có thể ra ngoài. Các cung nữ, chỉ khi nào tới hai mươi lăm mới được phép rời khỏi hoàng cung, trở về nhà xây dựng gia đình. Tuy nhiên, ở cái thời đại mà hai mươi tuổi đã bị coi là lỡ thì này thì đến khi đủ tuổi trở về cũng chẳng có mấy ai thềm rước. Thế nên cung nữ nhập cung, chỉ có thể cố gắng leo lên được địa vị cao, rồi ở lại trong cung cả đời để hầu hạ các chủ tử. Đương nhiên là mỗi năm hoàng cung sẽ mở công, cho phép người nhà của các cung nữ tới thăm một lần, nhưng một lần một năm là quá ít ỏi. Còn các cung phi, chỉ trừ những người thuộc địa vị rất cao, thỉnh thoảng còn được gặp người nhà, nếu không thì cả đời cũng chẳng được gặp lại người thân. Mà lần này Hứa Hằng lại cho phép toàn bộ cung phi trở về nhà thăm người thân, thật sự là cơ hội ngàn năm có một thật.

“Mau, mau chuẩn bị, chuẩn bị.” Tuệ Tâm vui mừng tới nỗi muốn xách váy lên nhảy múa, nhưng ngại vì quy tắc trong cung nên đành cố nén lại.

Đang trong lúc vui mừng, Tuệ Tâm bỗng nhớ ra giấc mơ sáng sớm nay, nàng ngẩn người. Chẳng lẽ sáng sớm nay, nàng vừa khóc vừa nói mơ về cha mẹ mình. Thế nên Hứa Hằng đã lau nước mắt cho nàng, và còn cho phép các cung phi trở về nhà? Đương nhiên là hấn không thể tỏ ra thiên vị nàng, nên mới cho phép toàn bộ cung phi trở về. Liệu có phải là nàng đã suy nghĩ quá nhiều rồi hay không?

Không cần biết sự thật như thế nào, việc này cũng là việc đáng mừng. Tuệ Tâm mỉm cười, nghĩ rằng không biết phụ thân và mẫu thân sẽ phản ứng như thế nào khi thấy nàng trở về phủ thừa tướng. Nghĩ tới đây, nàng lại muốn bật khóc. Giả như nơi nàng có thể trở về không phải là phủ thừa tướng mà là

thế giới hiện đại, trở về bên cha mẹ thật sự của nàng. Chỉ có điều, cho đến giờ phút này, nàng đã có thể gần như chắc chắn rằng mình sẽ không thể trở về.

Sáng sớm hôm sau, bởi vì háo hức nên Tuệ Tâm dậy rất sớm. Nàng mặc một kiện váy áo màu thiên thanh thêu hoa nhí, tóc vấn kiểu bách hoa. Nàng cùng Yên Chi và Y Vân, cả ba người cùng ngồi trên xe ngựa rời khỏi hoàng cung, hướng thẳng về phủ tể tướng. Lần này, không nhiều cung phi rời cung. Khá nhiều cung phi chỉ là thứ nữ, ở trong gia đình không được sủng ái cho lắm, nên mới được đưa vào cung làm cung phi, có trở về cũng chẳng ai nghênh đón. Phần còn lại thì đều mang suy nghĩ rằng tất cả cung phi đều về nhà, vậy thì nếu mình ở lại, nửa đêm sẽ có khả năng được hoàng thượng sủng hạnh. Bởi vì tư tưởng lớn gặp nhau, nên chỉ có một vài cung phi quá nhớ thương gia đình là về nhà, trong đó có Tuệ Tâm.

Xa giá dừng lại trước cửa phủ tể tướng, Tuệ Tâm vén rèm lên, cười rạng rỡ khi nhìn thấy phu thê Lưu tể tướng đã đứng chờ trước cửa. Không kịp đợi Yên Chi và Y Vân đỡ, nàng đã nhanh nhẹn trèo xuống khỏi xe ngựa, lao đến ôm chầm lấy hai người. Nhưng nàng còn chưa kịp chạm đến họ thì hai người đã cúi người hành lễ trước nàng.

“Tham kiến Mỹ tài nhân.”

“Phụ thân, mẫu thân, hai người mau đứng dậy đi, đừng làm như vậy nữa.” Tuệ Tâm vội vàng đỡ hai người dậy. Mặc dù đây là quy tắc, nhưng nàng không thể nào chịu đựng nổi loại quy tắc này, ở đâu lại có chuyện cha mẹ phải cúi chào nữ nhi cơ chứ?

Tuệ Tâm theo chân Lưu tể tướng và Lưu phu nhân vào phủ, mừng mừng tủi tủi ôm lấy họ. Thiên Thiên hay tin Tuệ Tâm đã về, vội vàng vàng tìm đến đại sảnh, ôm chân nàng khóc như mưa. Lần trở về này, thật sự khiến toàn bộ Lưu gia cảm thấy kinh hỷ.

Buổi trưa, sau khi dùng bữa tại Lưu gia, Tuệ Tâm leo lên giường nằm thẳng cẳng. Buổi chiều, tiết trời mát mẻ, lại thêm việc đã lâu mới được rời cung, vì vậy Tuệ Tâm vô cùng hào hứng kéo theo Thiên Thiên, Yên Chi và Y Vân đi bát phố. Đi tới một gian hàng bán túi hương, Tuệ Tâm nhìn thấy một dây treo thất lưng bằng những sợi kim loại mảnh uốn hoa văn, tạo thành một quả cầu nhỏ bằng hai đốt ngón tay, bên trong đựng một viên hương liệu be bé. Phía dưới quả cầu kết dây tua rua bạc, xen lẫn những sợi tua kim tuyến, nhìn vừa đẹp mắt lại vừa tinh xảo. Không hiểu sao, vừa nhìn thấy chiếc dây đeo này, trong đầu nàng hiện lên hình ảnh một nam nhân. Tuy gương mặt không mấy đẹp đẽ, đôi lông mày lúc nào cũng nhíu lại tỏ vẻ khó chịu, nhưng toàn thân lại phát ra một loại thần thái khiến người khác bị thu hút. Tuệ Tâm cầm lấy sợi dây, tí mẩn ngắm nghía, thực sự rất đẹp, hơn nữa hương liệu để trong quả cầu này cũng có mùi thơm dịu rất dễ chịu. Nếu đeo lên thất lưng của Hứa Hằng, nhất định sẽ rất hợp. Y Vân đứng bên cạnh, tủm tỉm cười.

“Yên Chi, xem ra có người sắp được tặng quà.”

Tuệ Tâm nghe thấy vậy, liền quay lại lườm Yên Chi và Y Vân, còn hai người lại tỏ vẻ vô tội, nhìn nhau tủm tỉm cười. Suy nghĩ một chút, cuối cùng Tuệ Tâm vẫn quyết định mua sợi dây đeo đó.

Đi tới một lầu, Tuệ Tâm cảm thấy có chút khát, chân cũng đã mỏi, vì vậy mấy người bọn họ quyết định vào lầu cùng uống trà. Vì ở tầng dưới có quá nhiều người, mà Tuệ Tâm lại không thích ồn ào, thế nên bốn người bọn họ liền lên tầng hai. Trên tầng hai, không có một ai, chỉ có bàn của nàng, và một nam nhân say bí tỉ ở trong góc.

Lúc đầu, Tuệ Tâm không chú ý gì tới người đó, cho tới khi hắn ta ngẩng đầu dậy, lè nhè gọi thêm một bình rượu lớn nữa, nàng mới nhận ra người đó chính là Lý Dịch Chi.

“Lý Dịch Chi.” Tuệ Tâm kinh ngạc kêu lên.

Lý Dịch Chi mơ màng ngẩng đầu, nhìn nàng cười hề hề.

“Ồ, chẳng phải là thiên kim tiểu thư của tể tướng gia đây sao? À không, giờ người đã là cung phi rồi, phải gọi là nương nương mới đúng. Dịch Chi tham kiến nương nương.”

“Dịch Chi, người...” Tuệ Tâm ghen hòng nhìn nam nhân trước mắt mình. Một thời gian không gặp mặt, hắn lại trở thành con ma men như thế này sao?

“Tiểu thư, từ lần Lý công tử bị từ chối tình yêu, ngày nào công tử ấy cũng đắm chìm trong men rượu.” Thiên Thiên đứng ở bên cạnh ái ngại nói.

Nói vậy, đều là lỗi của nàng sao?

Lý Dịch Chi xách theo bình rượu, lao đảo đi tới trước mặt Tuệ Tâm. Gương mặt tuấn mỹ giờ tiều tụy, hốc hác, râu tóc tán loạn, ánh mắt đờ đẫn. Hắn nhìn nàng, cười nhạt.

“Mặc dù ngày đó là ta có lỗi với nàng. Nhưng thật sự ta không có ý muốn lừa nàng. Ta đã từng thực sự có tình ý với nàng. Vậy mà... Tuệ Tâm, nàng quá nhẫn tâm.”

“Ta nhẫn tâm?” Tuệ Tâm nhướn mi. “Có phải người đang trách ta, là ta đặt điều vu khống người, ta mới là kẻ không ra gì, bản thân người mới là người bị hại có phải hay không?”

“Ta...” Lý Dịch Chi im lặng.

“Lý Dịch Chi, người hãy tự xem lại bản thân mình đi, xem trong hai chúng ta, ai mới là kẻ nhẫn tâm?” Tuệ Tâm nhíu mày, lớn tiếng nói. “Người nói ngày ấy người có tình ý với ta, vậy mà sau khi gặp Quách Liễu, người không chút do dự bỏ rơi ta để theo ả. Được, cứ cho là vì người yêu ả đi, vậy thì vì lý do gì người lại không dám nói rõ sự thật cho ta biết. Ngược lại người vẫn cứ mập mờ duy trì tình cảm với ta, khiến ta hy vọng, để đến khi nhận ra sự thật, ta

lại đau đớn gấp bội. Những lúc ta đau khổ vì yêu, những lúc ta nhớ thương người da diết, những lúc ấy, người ở nơi nào? Những lúc người hạnh phúc bên cạnh Quách Liễu, người có một chút nào nghĩ tới ta hay không? Nếu như người chịu nói ra, dù chỉ một lần thôi, nói rằng người không còn một chút tình cảm nào với ta, có lẽ ta đã từ bỏ. Nhưng người đã không làm, lại cùng với Quách Liễu liên tục làm tổn thương ta, si nhục ta, không tiếc lời khinh miệt ta trước mặt mọi người. Chuyện đến ngày hôm nay, là do bản thân người tự chuốc lấy, nhưng người hoàn toàn không muốn nhận lỗi đó về cho mình. Trong lòng người, kẻ tạo nghiệt là ta, còn người mới là kẻ bị hại. Thậm chí khi đã bị Quách Liễu ruồng bỏ, người cũng không sáng mắt ra, không chút phân đầu cho tương lai, lại ngày ngày làm bạn với rượu, tự cho rằng bản thân mình là nam nhân si tình. Người cho rằng như vậy là hay lắm sao?” Tuệ Tâm chỉ thẳng vào mặt Lý Dịch Chi, mắng không tiếc lời. “Lý Dịch Chi, ta nói cho người biết, người không chỉ có lỗi với ta, mà còn có lỗi với phụ mẫu của người, có lỗi với nam nhân toàn thiên hạ.”

Tuệ Tâm nằng xong, ôm ngực thở hổn hển không ra hơi, Yên Chi, Y Vân và Lý Dịch Chi thì đứng người nhìn nàng trân trời, chỉ có Thiên Thiên vì đã từng nhìn thấy cảnh tượng tương tự nên cúi đầu không nói.

Lý Dịch Chi cúi đầu, một giọt nước mắt lặng lẽ lăn trên hốc má đã đen sạm, Thật ra, có rất nhiều chuyện, bản thân hắn có lẽ đã hiểu từ lâu, chỉ là hắn vẫn luôn không muốn thừa nhận mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ái Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Thời gian cứ thế lặng lẽ trôi, hai năm trôi qua chỉ như trong một cái chớp mắt. Quách Liễu nhờ vào sự sủng ái của Hứa Hằng đã nhanh chóng leo lên tước Phi, trở thành một trong tứ Phi. Ngoài Quách Liễu, còn có một cung phi khác tên là An Uyển Nhi được phong Phi. Các cung phi khác cũng được nâng tước vị lên một hoặc hai bậc. Duy nhất chỉ có một người hoàn toàn bị quên lãng, trong suốt hai năm, nàng vẫn chỉ là một Tài nhân có tước hiệu Mỹ. Nhưng dường như, điều đó không hề khiến nàng phiền lòng mà trái lại, nàng lại cảm thấy hài lòng với tình cảnh hiện tại. Bởi hậu cung đã có hai Phi, mỗi người cai quản một cung, những cung khác đều là do những cung phi mang tước Tần cai quản, thế nên các nàng không còn phải tới vấn an Thái hậu vào mỗi buổi sáng nữa, thay vào đó, các nàng sẽ tới vấn an chủ cung nơi mình ở. Trong hai năm, Tuệ Tâm vẫn ở tại Thanh Thư các, chỉ một mình nàng, thế nên không có ai làm chủ nơi này ngoài nàng, cũng như nàng không cần phải tới thỉnh an ai mỗi sáng, điều đó khiến nàng cảm thấy cuộc sống của mình thoải mái hơn rất nhiều.

Mỗi mùa trôi qua, nàng an ổn sống tại Thanh Thư các, rảnh rỗi thì tới tìm Phương Ngọc thái hậu nói chuyện phiếm, nếu không thì là may y phục, làm mấy thứ đồ linh tinh. Cuộc sống thư thái an nhàn như vậy, đủ để khiến nàng thỏa mãn. Tuy nhiên, những người hầu hạ bên cạnh nàng lại không mấy vui thú trước tình cảnh này, buổi chiều, Yên Chi từ phủ nội vụ trở về, không nén nổi tức giận mắng.

“Đám cầu nô tài chết tiệt. Để ta coi các người vênh vào được bao lâu.”

“Có chuyện gì vậy?” Y Vân hỏi.

“Ta vừa tới phủ nội vụ nhận ngân lượng tháng này. Bọn họ nói bên Chung Linh cung của Quách phi cần ngân lượng để may thêm y phục mùa hè, nên họ đem phần ngân lượng của chủ tử đưa qua bên đó. Đám cầu nô tài đó, thấy chủ tử của chúng ta không được sủng ái liền coi thường, đã không cấp vật dụng mới cho chúng ta thì thôi, ngay cả phần ngân lượng tháng này của chủ tử cũng bị cắt mất.” Yên Chi âm ức kể lại.

“Được rồi, chẳng phải đồ đạc ở cung chúng ta vẫn còn tốt sao. Ta cũng không có việc gì cần dùng đến ngân lượng. Chỉ ủy khuất cho các người thôi.” Tuệ Tâm không quan tâm lắm đến chuyện này, nhẹ giọng an ủi.

Yên Chi ôm một bụng tức giận mà không thể phát tiết, nàng biết rõ tính cách chủ tử của mình nên cũng không nói được gì, đành thở dài. Y Vân thấy vậy vỗ nhẹ vào lưng Yên Chi an ủi, cười nói.

“Được rồi, chủ tử đã không để ý, tỷ cũng không nên tức giận làm gì. Đúng rồi, chủ tử, Mạc Danh và Tiểu Trác Tử đã đặt xong xích đu ở Ngự hoa viên cho người rồi, người có muốn ra đó ngắm hoa không?”

“Đi, đương nhiên là đi rồi.”

Tuệ Tâm mỉm cười, cùng Yên Chi và Y Vân tới Ngự hoa viên. Lần trước khi đi qua hồ Sen, nàng nhìn thấy tán hoa Tử Đằng đã nở hoa rất đẹp, mà trong hồ, Sen cũng đã nở hoa. Nàng cảm thấy vô cùng phấn khích trước cảnh đẹp mà mình nhìn thấy nên đã sai Mạc Danh và Tiểu Trác Tử làm cho nàng một chiếc xích đu ở dưới tán hoa Tử Đằng.

Khi tới Ngự hoa viên, Tuệ Tâm không kiềm được tiếng kêu kinh ngạc. Khung cảnh nàng nhìn thấy giống như là tiên cảnh chốn nhân gian. Chiếc xích đu được đặt dưới tán hoa tử đằng màu trắng và tím xen kẽ, rủ xuống những chùm hoa mềm mại. Trước mặt, là một hồ Sen lớn, những bông hoa sen màu hồng phấn nở bung rực rỡ chen giữa những tán lá xanh mướt như ngọc. Khung cảnh tuyệt đẹp đến nghẹt thở.

Tuệ Tâm ngồi lên xích đu, thích thú cảm nhận những làn gió mùa hè mơn man. Lúc đầu, nàng đã lo lắng khi phải sống trong một thế giới không có quạt điện và điều hòa, nhưng quần áo lúc nào cũng phải mặc tới mấy lớp. Nhưng hóa ra mọi chuyện lại không tệ như những gì nàng đã lo. Ở thời đại này, khí hậu rất tốt, lại có nhiều cây xanh cho gió mát. Trang phục mùa hè của nàng lại toàn được may bằng lụa tơ tằm loại tốt nhất, thoáng mát và thấm mồ hôi

tốt. Chất vải vừa mềm nhẹ vừa mát mịn. Thế nên tuy vào mùa hè nhưng nàng không hề cảm thấy nóng chút nào. Tuệ Tâm thầm nghĩ, thế giới hiện đại đang phá hủy Trái Đất bởi sự phát triển công nghiệp. Hiển nhiên là sự nóng lên toàn cầu đã khiến cho khí hậu của thời đó và thời này khác biệt.

Trong Dưỡng Tâm điện, Hứa Hằng ngồi trước bàn phê duyệt tấu chương, mệt mỏi xoa nắn hai vai đang đau nhức. Tiểu Mạnh Tử đứng ở đằng sau thấy vậy, vội vàng hỏi.

“Hoàng thượng, có cần nghỉ ngơi một chút không, người đã phê duyệt tấu chương suốt ba canh giờ rồi.”

“Lâu như vậy rồi sao?” Hứa Hằng nhướn mày.

“Vâng, đúng là như vậy. Hoàng thượng, hiện giờ hoa Từ Đẳng và hoa Sen ở ngoài Ngự hoa viên đang nở rất đẹp, người có muốn ra đó đi dạo một chút không ạ?”

“Cũng được.” Hứa Hằng đặt bút xuống thư án, đứng dậy rời khỏi Dưỡng Tâm điện.

Rời khỏi Dưỡng Tâm điện, đi tới Ngự Hoa viên, nơi nơi hoa nở khoe sắc, không khí trong lành. Hứa Hằng cảm thấy thư thái hơn rất nhiều. Khi đi tới vườn hoa Từ Đẳng, từ xa, Hứa Hằng đã nghe thấy tiếng cười đùa lành lớt, hần nhìn thấy một thân ảnh nhỏ nhắn đang ngồi trên xích đu. Nàng vận một bộ y phục màu tím phớt, tay áo xòe rộng, tà váy tung bay. Chiếc xích đu được đặt dưới tán hoa Từ Đẳng, những bông hoa nho nhỏ thỉnh thoảng rơi xuống vương trên những ngọn cỏ xanh mơn. Trong một khung cảnh thơ mộng như thế này, nhìn thân ảnh nhỏ nhắn như đang bay lên bay xuống khiến hần cảm thấy nàng...

Chết tiệt, vẫn xấu như vậy.

Yên Chi đứng đằng sau, vừa đẩy xích đu cho Tuệ Tâm, vừa cười nói.

“Chủ tử, cảnh ở đây đẹp như vậy, hay là người múa một điệu đi.”

“Hử?” Cảnh đẹp thì có liên quan gì tới chuyện ca múa?

“Phải rồi chủ tử, từ sau lần sắc phong cho Bảo Ngọc quận chúa, nô tì cũng không nhìn thấy người múa lần nào nữa. Có thể để chúng nô tì mở mang tầm mắt thêm một lần nữa hay không?” Y Vân bình thường ít nói cũng phụ họa theo.

“Ta không muốn.”

Không phải nàng hẹp hòi gì, chỉ là đã lâu rồi, nàng từ bỏ việc nhảy múa khi nghĩ rằng nó đã không còn có ích nữa. Nàng vẫn yêu những điệu múa, nhưng mỗi lần muốn nhảy múa, nàng lại nhớ về thế giới của mình, về những lần nhảy đến nỗi bàn chân bật máu, toàn thân đầm mồ hôi trong phòng tập. Nàng nhớ người bạn thân của nàng, nhớ đến cha mẹ nàng, và dù nàng có tập múa mỗi ngày thì nàng cũng không thể trở thành múa chính trên một sân khấu ngập tràn ánh đèn được nữa.

“Trẫm cũng muốn xem người múa.”

Tiếng nói vang lên đột ngột khiến Tuệ Tâm giật mình, suýt chút nữa thì ngã văng ra khỏi xích đu. Nàng quay sang, nhìn thấy Hứa Hằng đang đứng cách đó không xa, liền vội vàng xuống khỏi xích đu, cùng Yên Chi và Y Vân cúi người hành lễ.

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng.”

“Đứng lên đi.”

Tuệ Tâm đứng trước mặt Hứa Hằng, nhưng lại ngượng ngùng không dám ngẩng đầu lên nhìn hần. Bộ dạng đó khiến Hứa Hằng cảm thấy không hài lòng. Trong khi những cung phi khác luôn nhìn hần với ánh mắt sáng rực như nhìn con mèo thì nàng lại luôn bày ra bộ dạng rùa rụt cổ với hần.

“Ngẩng đầu, nhìn thẳng.”

Tuệ Tâm ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Hứa Hằng. Nàng hoàn toàn không muốn nhìn vào gương mặt xấu xí của hần. Nhưng tốt nhất là nàng không nên để lộ điều đó ra. Tuy nhiên, ý nghĩa của việc mặt đối mặt, mắt đối mắt này là gì?

“Lần sau đừng bày ra cái bộ dạng rùa rụt cổ đó trước mặt trẫm.” Hứa Hằng nghiêm khắc phê bình.

“Thần thiếp biết rồi.” Tuệ Tâm cúi đầu dẫu môi, bày ra bộ dạng hối lỗi.

“Lại như vậy nữa rồi.” Hứa Hằng không hài lòng nói.

Tuệ Tâm lại vội vàng ngẩng đầu lên.

Rốt cuộc tại sao hai người bọn họ lại đứng đây, trước những ánh mắt tò mò, và nói với nhau những câu nói thiếu muối như thế này vậy?

“Trẫm đáng sợ đến vậy sao?” Hứa Hằng nhìn nàng với ánh mắt thâm trầm.

Tuệ Tâm vội lắc đầu như trống bỏi. Thật ra Hứa Hằng vốn dĩ chưa từng làm điều gì khiến nàng phải sợ hãi. Nhưng lúc nào đứng trước hấn nàng cũng mang tâm trạng nom nớp lo sợ. Có lẽ bởi vì nàng đã bị ám ảnh quá mức bởi câu nói “Ở cạnh vua như ở cạnh hổ.” Mà bản thân nàng lại không biết quá nhiều về những thứ gọi là lễ nghi, cung quy. Nàng luôn sợ rằng, chỉ cần sơ suất một chút thôi là có thể mất đầu bất cứ lúc nào. Nàng biết có lẽ bởi vì hấn là hoàng đế, nên luôn giữ bộ mặt lạnh lùng nghiêm nghị mà thôi.

“Người không hề đáng sợ, vì người là bậc cửu ngũ chí tôn, khiến cho thần thiếp cảm thấy quá kính ngưỡng nên mới không dám nhìn thẳng người mà thôi.”

Hứa Hằng nheo mắt, nhẹ vỗ lên đầu nàng, ghé vào tai nàng nói nhỏ.

“Dám nói dối trước mặt trẫm, lá gan của ngươi cũng không nhỏ chút nào đâu.”

Sau đó Hứa Hằng đi lướt qua người Tuệ Tâm, nàng có cảm giác như toàn thân mình bị đóng đá. Nam nhân này... quá sức khủng bố mà!

Hứa Hằng đi tới bên xích đu, ngồi xuống, đan hai tay vào nhau, nói với Tuệ Tâm.

“Múa đi, trẫm muốn xem.”

Tuệ Tâm quay sang, nhìn thấy Hứa Hằng thân mặc hoàng bào, ngồi trên xích đu dưới tán hoa Tử Đằng. Mà hai bên dây xích đu lại còn được quấn dây leo hoa. Cảnh tượng này thực sự có chút ngộ nghĩnh, khiến nàng không nén nổi mà bật cười.

Hứa Hằng nhìn lại bản thân, khó hiểu hỏi.

“Trẫm có gì đáng buồn cười lắm sao?”

Tuệ Tâm xua tay lắc đầu, buồn cười nói.

“Không có, chỉ là người và chiếc xích đu này có vẻ không hợp nhau cho lắm.”

Hứa Hằng nhìn lại chiếc xích đu, tỏ vẻ thần nhiên như không.

“Trẫm thấy rất thích hợp mà. Được rồi, đừng quan tâm đến chuyện này nữa. Múa đi”

Tuệ Tâm mím môi suy nghĩ, bối rối nói.

“Đôi giày hôm nay thần thiếp mang không phù hợp lắm, hay là để hôm khác được không ạ?”

Hứa Hằng nheo mắt, vẻ mặt rõ ràng là không tin.

“Thần thiếp nói thật mà, đôi giày này có đế quá dày, nếu múa sẽ đau chân lắm.”

Tuệ Tâm dẫu môi nói. Lúc đầu là vì không muốn, nhưng giờ nàng mới nhớ ra đôi giày nàng mang không phù hợp.

“Được rồi, vậy thì ngày mai, giờ này, tại đây.” Hứa Hằng nói ngắn gọn.

Tuệ Tâm không còn cách nào khác đành phải thỏa hiệp.

“Thần thiếp tuân mệnh, hoàng thượng, nếu không còn việc gì nữa, thần thiếp xin phép cáo lui.”

Nhận được cái gật đầu của Hứa Hằng, Tuệ Tâm trở về Thanh Thư các trong tiếng thở dài ngao ngán.

Giờ Dậu, khi tiểu thái giám dâng khay thẻ bài lên trước mặt Hứa Hằng, ánh mắt hấn lướt qua một thẻ tên mà đã lâu hấn không đụng tới.

“Tiểu Mạnh Từ, đã bao lâu rồi ta không tới chỗ Mỹ tài nhân?” Hứa Hằng xoay chiếc nhẫn ngọc trên ngón tay cái, hỏi khẽ.

“Bẩm hoàng thượng, đã hai năm rồi.”

“Hai năm? Lâu đến thế rồi sao?” Hứa Hằng ngạc nhiên hỏi lại.

“Bẩm hoàng thượng, đúng là như vậy.” Tiểu Mạnh Từ khẳng định lại. Bởi vì đã lâu đến vậy, nên hấn mới cố tình dẫn dụ hoàng thượng đến Ngự hoa viên, cố tình để hoàng thượng lại chú ý đến vị tài nhân bị bỏ quên đã lâu này.

Hứa Hằng suy nghĩ một chút, nhớ lại dáng vẻ của ai đó nhảy múa trên đại điện hai năm trước, trong lòng thoáng chút suy tư. Những ngón tay thon dài của hấn miết trên thẻ tên của nàng, khẽ gây một cái, lật úp tám thẻ bài xuống.

“Được rồi, vậy thì đêm nay tới chỗ Mỹ tài nhân đi.”

Tiểu Mạnh Từ y lệnh, đích thân tới Thanh Thư các thông báo. Chén chè hạt sen nhân nhục trên tay Tuệ Tâm sụt chút thì rơi xuống khi nghe Tiểu Mạnh

Từ báo tin sét đánh. Trốn tránh được hai năm, rốt cuộc vẫn là chạy trời không khỏi nắng sao?

Tuệ Tâm từ tốn dùng khăn tay lau miệng, mỉm cười với Tiểu Mạnh Từ.

“Đa tạ Mạnh công công đã giúp đỡ.” Nói xong, nàng không quên quay lại liếc xéo Yên Chi và Y Vân đang đứng đằng sau.

“Mỹ tài nhân thật là nhạy bén, vậy mà người cũng đoán ra được.” Tiểu Mạnh Từ hiểu lời Tuệ Tâm, cười lớn.

“Tuệ Tâm không dám, chỉ là chút suy đoán thôi. Tuệ Tâm không tin rằng lại có sự trùng hợp đến vậy.” Thế nên chỉ có thể là do hai nha đầu bên cạnh nàng phối hợp cùng vị tổng quản nội cung này bày trò.

“Mỹ tài nhân, cung nữ của tài nhân đầu sao cũng là do có lòng, còn tại hạ đây chỉ là hồi đáp người có tâm mà thôi. Đầu sao cũng đã lâu rồi hoàng thượng không sủng hạnh người, đây là một cơ hội tốt đây.”

“Mạnh tổng quản, Tuệ Tâm thật sự không cần. Đối với Tuệ Tâm, cuộc sống bây giờ cũng tốt lắm.” Tuệ Tâm thở dài.

“Được sủng hạnh thì có gì không tốt? Người nghĩ xem vì lý do gì mà hoàng thượng lại muốn người nhập cung tuyển tú? Một phần là do sự tác động của thái hậu, một phần khác chính là để đảm bảo hơn địa vị của phụ thân người đấy. Nếu sau này Lưu đại nhân xảy ra chuyện gì đó, chẳng phải người sẽ thành chỗ dựa duy nhất của Lưu gia sao? Nhưng nếu lúc đó người lại chỉ là một cung phi bị thất sủng, vậy thì Lưu gia biết dựa vào ai bây giờ?” Tiểu Mạnh Từ cười nói.

Hậu cung không được tham gia chuyện triều chính, có lý nào quân cờ hậu cung lại được đặt lên bàn cờ chính trị cơ chứ? Lý do không được thuyết phục cho lắm, nhưng vẫn khiến nàng á khẩu không nói được gì.

Tối muộn, khi Hứa Hằng tới Thanh Thư các thì Tuệ Tâm đang ngồi bên bàn trà, thấy Hứa Hằng tới, nàng vội đứng dậy hành lễ.

“Đứng lên đi.” Hứa Hằng nhàn nhạt phát tay áo nói.

“Hoàng thượng.” Tuệ Tâm rót trà cho Hứa Hằng, bồi rối nói. “Hôm nay, thân thể thần thiếp có chút bất tiện.”

“Hửm?” Hứa Hằng khoanh tay, nhíu mày nhìn Tuệ Tâm “Nếu trầm nhó không nhầm thì hai năm trước cũng vậy.”

“Không đâu, lần này thật sự là vậy mà.” Tuệ Tâm đưa tay lên thề.

Với lại, cách hai năm đầu có nghĩa là nàng không thể lại có đâu? Tháng nào nàng cũng bị người bạn cũ này đến thăm mà.

“Lần này thật sự là vậy? Vậy thì lần trước không phải, đúng không? Người dám nói dối trẫm?” Cái nhìn của Hứa Hằng xoáy thẳng vào Tuệ Tâm.

Tuệ Tâm ý thức được mình đã lỡ lời, vội vàng bào chữa. “Thần thiếp không có nói dối bệ hạ, lần trước... lần trước... là vì thần thiếp chưa tắm. Quả thực là rất không tiện.”

“Phụt.” Hứa Hằng chống tay lên trán, bật cười. Cái lý do ngớ ngẩn như vậy mà cũng nghĩ ra được.

Tuệ Tâm lần đầu tiên nhìn thấy Hứa Hằng cười, cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, ngẩn ra nhìn hẩn một lúc. Hứa Hằng bị cái nhìn của Tuệ Tâm làm cho bối rối, liền háng giọng.

“Nhìn trẫm có gì lạ lắm sao?”

“Không có, chỉ là lần đầu tiên thần thiếp nhìn thấy người cười. Thì ra người cười cũng rất đẹp.” Khác hẳn vẻ mặt khó khăn thường thấy rất nhiều.

Hứa Hằng nhìn Tuệ Tâm, cái nhìn rất dịu dàng, khiến cho nàng đỏ mặt, chẳng lẽ nàng đã nói gì sai sao? Nhưng Hứa Hằng lại không nói gì, thản nhiên đứng dậy, đi tới bên giường nằm của nàng, tự cởi bỏ y phục. Lần này Tuệ Tâm rất thức thời, nàng cởi bỏ áo ngoài, leo lên giường, nằm nép vào trong Hứa Hằng vào sau, vén chăn nằm xuống bên cạnh, an ổn nhắm mắt.

Một lúc sau, cảm nhận được người nằm bên cạnh cứ liên tục trở mình một cách khê khàng, Hứa Hằng không chịu nổi lại mở mắt nhìn nàng.

“Thần thiếp khiến hoàng thượng thức giấc sao?” Tuệ Tâm dè dặt hỏi.

“Sao vẫn chưa ngủ đi?”

“Thần thiếp bị khó ngủ, lần nào cũng phải lăn qua lăn lại rất nhiều lần mới có thể ngủ được.”

“Lần trước người nằm rất yên mà.”

Lần trước nàng sợ hẩn sẽ đổi ý bất chợt, nên cứ nằm im như khúc gỗ, không dám động đậy. Nhưng lần này đúng là cơ thể nàng bất tiện thật, nên dù hẩn có đổi ý thì cũng sẽ không thể động đến nàng được. Thế nên nàng mới dám trở mình nhiều lần như vậy.

Hứa Hằng không hỏi gì thêm, nắm lấy vai nàng, kéo nàng vào vòng tay của hẩn, siết chặt.

“Mau ngủ đi.”

Má nàng áp vào lồng ngực của hắn, nghe tiếng tim hắn đập trầm thấp, đột nhiên thấy mặt mình nóng bừng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ái Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Đêm ấy, nàng ngủ một giấc rất say, không mộng mị. Buổi sớm thức giấc, người bên cạnh đã sớm lên triều. Nàng gọi Yên Chi vào hầu hạ chải đầu, sau đó dùng bữa sáng, rồi tới bái phỏng thái hậu.

Buổi chiều, khi Hứa Hằng đang phê duyệt tấu chương thì Tiểu Mạnh Từ liền đánh bạo nhắc nhở.

“Hoàng thượng, đã là giờ mùi ba khắc rồi, người có muốn đi giá tới Ngự hoa viên hay không?”

Hứa Hằng nhũn mảy, định hỏi rằng tại sao phải tới Ngự hoa viên, nhưng lại chợt nhớ ra chuyện hôm qua, hắn liền khẽ gật đầu, buông bút xuống thư án.

Đúng lúc đó, một tiểu thái giám tiến vào phòng, kính cẩn cúi người.

“Hoàng thượng, có Hình bộ thượng thư và Công bộ thượng thư tới xin cầu kiến.”

“Truyền.”

Hứa Hằng quay trở lại ngồi bên thư án. Cùng hai vị đại thần bàn bạc chuyện công vụ. Tiểu Mạnh Từ đứng hầu hạ bên cạnh mà trong lòng như có lửa. Cơ hội tốt hiếm có như vậy, rốt cuộc lại bị phá hỏng mất rồi.

Khoảng một canh giờ sau, ngoài trời mây đen ùn ùn kéo đến, những hạt mưa bắt đầu tí tách rơi xuống. Mưa càng lúc càng nặng hạt, ào ào đổ xuống, bầu trời tối sầm lại. Tiểu Mạnh Từ lật đặt ra đóng cửa, thăm nghĩ giờ này chắc Mỹ tài nhân đã về từ sớm.

Thời gian chậm rãi trôi qua, rốt cuộc Hứa Hằng cùng hai vị đại thần mới bàn xong chuyện. Ngoài trời mưa vẫn không hề ngừng. Hứa Hằng đứng trước cửa Dưỡng Tâm điện, ánh mắt thâm trầm.

“Tiểu Mạnh Từ, đi lấy dù.”

“Hoàng thượng, người muốn đi giá tới Ngự Hoa viên ư?” Tiểu Mạnh Từ ngạc nhiên hỏi lại.

Hứa Hằng im lặng, nhưng Tiểu Mạnh Từ đã ngầm hiểu rằng đó là một sự khẳng định.

“Hoàng thượng, đã qua hai canh giờ, giờ này chắc Mỹ tài nhân đã trở về rồi.”

Hứa Hằng liếc nhìn Tiểu Mạnh Từ, vẻ mặt vẫn lạnh tanh. Tiểu Mạnh Từ biết ý, vội lui xuống.

“Thần sẽ lập tức đi lấy dù cho người ngay.”

Hứa Hằng khoác thêm áo choàng da để tránh cho mưa hắt vào y phục, cùng Tiểu Mạnh Từ bách bộ tới Ngự Hoa viên. Bầu trời xám xịt một mảnh, mưa rơi như trút nước. Trong khi Tiểu Mạnh Từ chặt vật cầm dù che cho Hứa Hằng, thì hắn lại mang một vẻ thong dong, trầm ổn. Dù đi giữa màn mưa lớn, trông hắn vẫn không mang một chút vẻ nhếch nhác nào, ngược lại, trên người hắn lại càng toát lên một loại khí chất bất phàm.

Bước chân tới Ngự Hoa viên, Hứa Hằng kinh ngạc khi nhìn thấy dưới tán hoa Tử Đằng, trong màn mưa mịt mù, một thân ảnh nhỏ nhắn đang say mê nhảy múa. Nàng vận một thân y phục màu hồng phớt có tay áo rất dài. Dù toàn thân ướt đẫm nước mưa, nhưng mỗi khi nàng vung tay lên, nhìn tay áo của nàng vẫn rất mềm mại và uyển chuyển. Dường như nàng đang múa bằng tất cả niềm đam mê của mình, nàng đắm chìm vào điệu múa, những bước chân lướt đi trong màn mưa. Nhìn nàng, giống một cánh bướm đang múa trong mưa.

Hứa Hằng quay sang, tự mình cầm lấy dù, tiến lại gần phía Tuệ Tâm. Tiểu Mạnh Từ kính cẩn đưa dù cho Hứa Hằng, rồi mở chiếc dù khác, tự che cho mình. Yên Chi vốn dĩ đang cầm dù, đứng cách Tuệ Tâm một khoảng không xa, nhìn thấy Hứa Hằng đi tới, liền vội vàng cúi người hành lễ.

“Nô tì tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn phúc kim an.”

“Đứng dậy đi.”

“Tạ hoàng thượng.”

Tuệ Tâm ngừng múa, cung kính hành lễ. Khi Hứa Hằng vừa miễn lễ, Tuệ Tâm liền đứng thẳng, nhìn Hứa Hằng, nhoen miệng cười.

“Hoàng thượng, người đã đến.”

Hứa Hằng lặng nhìn nụ cười rạng rỡ của Tuệ Tâm, nhìn toàn thân nàng ướt sũng, nước mưa chảy xuống ướt hết cả gương mặt. Hắn tiến gần hơn đến bên nàng, che dù cho nàng khỏi ướt thêm, cởi áo choàng da trên người xuống khoác lên người nàng.

“Yên Chi, mau trở về chuẩn bị nước tắm cho chủ tử người.”

Lúc này Yên Chi mới thức tỉnh, vội hành lễ với Hứa Hằng rồi nhanh chóng cùng Tiểu Mạnh Tử trở về Thanh Y các, trả lại không gian riêng tư cho hai người. Chỉ còn lại hai người, đột nhiên khiến Tuệ Tâm cảm thấy ngượng ngùng. Nàng sờ sờ lên áo choàng da trên người, rụt rè nói.

“Hoàng thượng, người thần thiếp ướt hết rồi.” Thế nên có choàng áo hay che dù cũng vô dụng thôi.

Hứa Hằng khẽ gạt đầu, lấy từ trong ngực áo khăn tay lụa tơ tằm thượng hạng, nhẹ nhàng mà tỉ mỉ lau nước mưa trên mặt cho nàng. Hắn cao hơn nàng, nên đầu hơi cúi xuống, gương mặt hắn gần trong gang tấc, hơi thở nam tính nhẹ nhàng vẩn vút bên cánh mũi nàng, khiến mặt nàng bỗng chốc đỏ bừng.

Hắn lau mặt cho nàng.

Hắn đang lau mặt cho nàng.

Hắn đang ôn nhu lau mặt cho nàng!!!

Người ta cũng không phải có ý tứ này mà.

“Người...” Đã đứng chờ suốt hai canh giờ sao?

“Hoàng thượng, là thần thiếp tự ý muốn múa trong mưa. Yên Chi có che dù cho thần thiếp, cũng đã khuyên thần thiếp nên trở về. Hoàn toàn không phải lỗi của Yên Chi.” Tuệ Tâm không biết Hứa Hằng định nói gì, tưởng rằng hắn muốn trách tội Yên Chi nên vội vàng phân trần. Nàng đứng tại nơi đây hơn một canh giờ thì trời bắt đầu đổ mưa. Dù Yên Chi đã vội vàng trở về Thanh Y các lấy dù che mưa cho nàng nhưng quãng đường xa, mà mưa lại lớn, thế nên khi Yên Chi quay trở lại, toàn thân nàng đã ướt sũng. Bởi thế, mặc kệ cho Yên Chi có cần nhần cái gì, nàng cũng thích thú đứng tắm mưa. Sau đó, bởi vì quá phấn khích, nàng liền không tự chủ được mà nhảy múa. Kết quả là nàng đã múa dưới mưa gần một canh giờ. Nô tài không hầu hạ cho chủ tử tốt sẽ bị phạt, nói không chừng còn có thể mất đầu. Thế nên nàng không thể để Hứa Hằng hiểu lầm mà xử phạt Yên Chi được.

“Người là đồ ngọc sao? Không thấy trầm tối, người cũng không biết đường trở về? Có phải nếu hôm nay trầm không đến, người cũng muốn chờ đến mai luôn phải không?” Hứa Hằng rút cuộc vẫn không kim được mà trách mắng nàng. Nhìn thấy nàng như vậy, trong lòng hắn, dường như là có chút xót xa.

Tuệ Tâm lại chẳng hề có chút thái độ ăn năn hối lỗi nào, nhìn hắn cười ngây ngô. “Nếu thần thiếp trở về, lúc người tới đây không nhìn thấy thần thiếp thì sao? Thần thiếp tin rằng người nhất định sẽ tới. Nếu không thể tới cũng sẽ cho người tới báo cho thần thiếp. Chẳng phải bây giờ người đã tới rồi sao?”

Đối với câu trả lời như vậy, Hứa Hằng không còn lời gì để nói, hắn im lặng một lúc lâu, rồi khẽ nói. “Trở về thôi.”

Nếu còn đứng đây nữa, sẽ bị cảm mất.

Tuệ Tâm ngoan ngoãn gạt đầu, nhanh chóng cởi áo choàng da trên người, kiễng chân choàng lại lên người Hứa Hằng.

“Hoàng thượng, đừng để bị ướt.”

“Cái áo choàng này...” Hứa Hằng vừa nói, vừa cởi áo choàng ra.

“Hoàng thượng, người đừng lo cho thần thiếp, người hãy cứ choàng lên đi, coi chừng ướt áo.” Tuệ Tâm vội ngăn cản, không cho Hứa Hằng cởi áo choàng ra. Đẳng nào thì người của nàng cũng bị ướt hết rồi, cũng nên tranh thủ tỏ ra quan tâm hắn một chút chứ, dẫu sao áo choàng cũng là hắn đưa cho nàng.

“Vốn dĩ đã bị người làm ướt hết rồi.” Hứa Hằng thản nhiên nói tiếp, tiện tay quàng lại áo cho nàng.

Bởi vì người nàng vốn ướt, thế nên khi choàng chiếc áo đó lên người, nước mưa từ người nàng cũng thấm luôn vào áo. Tuệ Tâm nghe hắn nói vậy, cảm thấy bản thân mình thật mất mặt. Sao lúc cởi áo ra nàng lại không nghĩ tới chứ.

Hứa Hằng một tay che dù, một tay choàng qua vai Tuệ Tâm, kéo nàng ép sát người mình. Cứ thế ôm nàng bước đi. Tuệ Tâm cảm thấy ngượng ngùng, muốn xích lui ra, nhưng lại bị Hứa Hằng ôm chặt cứng.

“Hoàng thượng, có thể buông thần thiếp ra không?” Khó đi lắm đó.

Hứa Hằng liếc nhìn nàng, không nói gì, nhưng mặt hắn thì hiện rõ dòng chữ “Người nói thêm câu nữa thử xem?”

Hơn nữa, Hứa Hằng lại bước đi rất chậm, từng bước từng bước toát lên phong phạm đế vương. Thế nên quãng đường vốn dĩ chỉ mất một khắc để đi,

hắn lại mất tới tận ba khắc.

Khi trở về tới Thanh Y các, nước ấm đã chuẩn bị sẵn sàng. Hứa Hằng ở đại sảnh thư thái uống trà, Tuệ Tâm vào trong tắm rửa để gột sạch hàn khí trên cơ thể.

Sau khi tắm rửa xong, Tuệ Tâm thay một bộ y phục mới, màu thanh thủy, khoan thai bước ra ngoài. Hứa Hằng đang nằm trong ổ chăn ấm áp của nàng, một tay gối sau gáy, một tay cầm sách, chăm chú đọc. Tuệ Tâm lúng túng ngồi xuống mép giường, rụt rè hỏi.

“Hoàng thượng, đêm nay lại nghỉ tại đây sao?”

“Ngươi bắt mẫn sao?” Hứa Hằng mắt không rời quyển sách, nhàn nhạt hỏi.

Tuệ Tâm lắc đầu. “Không có, không có, thần thiếp sao có thể bắt mẫn điều gì chứ?”

Hứa Hằng không đáp lời, chỉ vỗ xuống vị trí bên cạnh mình, ý bảo nàng nằm xuống. Tuệ Tâm đầy một bụng bất mẫn mà không dám nói gì, đành trèo lên giường, vén một góc chăn, e dè nằm xuống. Nàng xoay nghiêng người, nhìn Hứa Hằng đang chăm chú đọc sách. Hắn đang đọc cái gì vậy?

Sự tò mò khiến cho Tuệ Tâm lớn gan hơn một chút. Nàng hơi nhích người lại gần hắn, kín đáo rướn người cao hơn chút nữa để nhìn cho rõ nội dung cuốn sách hắn đang đọc.

Hứa Hằng nhìn về lên lút của nàng, khóe môi khẽ cong lên, hắn đưa quyển sách ra trước mặt nàng, Tuệ Tâm vừa đọc được, liền ngăn người. Là Hoa lan cung huấn? Đây chẳng phải sách gối đầu giường của nàng sao? Quan trọng là, một nam nhân như hắn, lại còn là hoàng đế, tại sao lại đi đọc Hoa lan cung huấn chứ? Hơn nữa còn đọc vô cùng chăm chú nữa.

Hứa Hằng làm như không để ý tới ánh mắt như nhìn thấy quỷ của Tuệ Tâm, thản nhiên hỏi.

“Ngươi thường xuyên đọc cái này?”

“Bình thường buồn chán không có chuyện gì làm, nên thần thiếp thường xuyên đọc lại nhiều lần, để nhớ rõ cung huấn.” Tuệ Tâm thật thà trả lời.

“Ngày thường rất nhàm chán sao?” Một tay của Hứa Hằng vòng ra sau lưng của Tuệ Tâm. Hắn khẽ quay người, nằm ngang song song với Tuệ Tâm, ánh mắt nhìn nàng chăm chú.

“Đúng là có chút nhàm chán.” Tuệ Tâm khẽ gật đầu.

Hứa Hằng gấp sách lại, để sang một bên. Sau đó rất tự nhiên vòng tay qua ôm lấy nàng, nhắm mắt. Tuệ Tâm nằm im không nhúc nhích, mãi cho đến khi thấy hơi thở của hắn đều đặn, an ổn, nàng mới thả lỏng tinh thần, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Mặc dù đã tắm bằng nước ấm ngay khi trở về, nhưng vì dầm mưa quá lâu, nên ngày hôm sau, Tuệ Tâm đã bị cảm. Khi còn ở thời hiện đại, Tuệ Tâm có thể chất rất tốt, nàng hầu như không bao giờ bị bệnh. Thế nên mỗi lần bị bệnh, nàng đều có cảm giác như sắp chết tới nơi.

Ở Dưỡng Tâm điện, Hứa Hằng sau khi nghe Tiểu Mạnh Từ bẩm báo lại chuyện Mỹ tài nhân dầm mưa đổ bệnh, mắt không nháy, mày không dựng, chỉ bình thản hỏi một câu.

“Đã mời thái y đến bắt mạch chưa?”

“Dạ bẩm, đã mời rồi.”

Hứa Hằng gật đầu, tỏ vẻ đã biết, sau đó không nói gì thêm.

Buổi chiều, sau khi xử lý công vụ ổn thỏa, lúc này Hứa Hằng mới có thời giờ nhớ tới vị Mỹ tài nhân đứng dưới mưa suốt một canh giờ đến mức đổ bệnh kia. Những ngón tay thon dài của hắn chậm rãi gõ nhẹ lên thư án, suy nghĩ một chút, rồi cuộc quyết định đi giá đến Thanh Y các.

Vừa bước chân tới trước cửa ngoại thất, đã nghe thấy bên trong truyền đến từng đợt thanh âm rên rỉ, rất lớn, rất cường điệu, như thể sắp chết tới nơi. Tiểu Mạnh Từ đứng cạnh, khụ khụ ho khan hai tiếng, cao giọng hô.

“Hoàng thượng giá đáo.”

Bên trong, thanh âm rên rỉ lập tức im bật, sau đó truyền đến tiếng bước chân gấp gáp, lại như có tiếng thân người va vào đồ đạc. Cửa phòng mở ra, Tuệ Tâm cùng Yên Chi, rất có quy tắc, cúi người hành lễ. Y Vân vừa ra mở cửa, cũng đứng ngay bên cạnh cửa cúi người hành lễ.

Hứa Hằng phát tay, giọng nói có phần không hài lòng.

“Mau đỡ chủ tử của ngươi dậy.”

Yên Chi vội vàng đỡ Tuệ Tâm dậy, dìu nàng lên giường nằm. Hứa Hằng bước tới bên giường, ngồi cạnh nàng, chăm chú nhìn gương mặt nàng. Sắc mặt tái nhợt, lông mày nhíu chặt, miệng không kim được tiếng rên khe khẽ. Nhìn bộ dạng vô cùng khổ sở.

“Đã mời vị thái y nào tới chẩn mạch rồi? Thái y nói sao?” Hứa Hằng quay sang Yên Chi hỏi.

“Hồi bẩm hoàng thượng, Sớm nay đã có Ngô thái y tới bắt mạch, nói rằng chủ tử do dầm mưa lâu, hàn khí chạy vào người dẫn đến cảm mạo. Tuy nhiên lại không quá nghiêm trọng, chỉ cần uống thuốc đầy đủ đúng giờ, nghỉ ngơi nhiều một chút là sẽ khỏe lại thôi.” Yên Chi ở một bên kính cẩn nói.

Hứa Hằng gật đầu, phát tay, mọi người biết ý, liền lập tức lui hết ra ngoài. Hắn nhìn con mèo hen trên giường bệnh, lông mày nhíu chặt.

“Hừ hừ hừ...hừ hừ hừ hừ...”

Bởi vì đang bệnh, thần trí có phần hồ đồ, nên Tuệ Tâm không có chút kiêng dè gì, cũng không nghĩ đến người đang ngồi bên cạnh mình. Nàng nhắm nghiền hai mắt, không ngừng rên rỉ. Đôi lông mày của Hứa Hằng nhíu càng thêm sâu, chẳng phải là nói chỉ bị cảm mạo bình thường thôi sao? Có cần bày ra cái bộ dạng này thôi sao? Hơn nữa lại rên rỉ rất lớn, thống khổ đến như vậy, là cố tình cho hắn coi sao? Tuệ Tâm thật sự không có ý muốn cố tình cho Hứa Hằng nhìn thấy bộ dạng thảm hại của mình, chẳng qua là do bản thân cảm thấy khó chịu, toàn thân nhức mỏi, bải hoải, đầu đau nhức, cơ thể không có chút khí lực. Thế nên, nàng mới rên rỉ khổ sở như vậy, hoàn toàn là phản ứng tự nhiên mà thôi.

Cửa phòng chậm rãi mở ra, Y Vân bưng một cái khay nhỏ đi vào, bên trên là một cái chén sứ trắng. Mùi thuốc nồng đậm thoảng chốc bao phủ không gian, hơi nóng từ bát thuốc vẫn còn tỏa ra một làn hơi nước mỏng. Bên cạnh là một chiếc đĩa nhỏ sâu lòng, bên trong đựng một ít kẹo đường.

“Chủ tử, đã tới giờ uống thuốc rồi.”

Y Vân bưng khay đựng thuốc lại gần, định hầu hạ Tuệ Tâm uống thuốc, nhưng Hứa Hằng đã ra hiệu cho nàng đặt khay thuốc xuống. Y Vân đặt khay thuốc lên bàn, sau đó lui ra ngoài, cẩn thận đóng chặt cửa lại.

Hứa Hằng cầm lấy chén thuốc, thổi cho bớt nóng, tới khi thuốc chỉ còn hơi ấm, mới đỡ Tuệ Tâm dậy. Khi cơ thể nàng yếu ớt tựa vào người hắn, hắn mới chột nghĩ, vì lý do gì một hoàng đế như hắn, lại có lúc hầu người khác uống thuốc như vậy chứ? Nghĩ tới đây, hắn bất giác lắc đầu, mỉm cười.

Tuệ Tâm chậm rãi cầm lấy chén thuốc, đưa lên miệng. Đột nhiên, nàng nhìn ra phía cửa sổ, thanh âm căng thẳng hô lên.

“Ai? Ai đứng ở ngoài đó?”

Hứa Hằng nương theo ánh mắt của Tuệ Tâm, nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng không thấy bất cứ bóng người khả nghi nào. Hắn quay lại, ánh mắt nghi hoặc nhìn nàng. Chỉ thấy nàng uống xong chén thuốc, cầm lấy khăn tay nhẹ lau khóe miệng, sau đó nhìn hắn thần nhiên hỏi.

“Không có ai ở ngoài đó sao?”

“Không có.”

“Vậy chắc là thần thiếp có bệnh, thần trí không được minh mẫn, nên đã nhìn nhầm rồi.” Tuệ Tâm mỉm cười, đưa bát thuốc đã rỗng không cho Hứa Hằng.

Hứa Hằng đón lấy chén thuốc, nhắm mắt nhìn nàng. Sau đó hướng ra cửa hô lớn.

“Y Vân, mau lấy cho chủ tử người một chén thuốc khác.”

“Hả? Tại sao? Đã uống xong thuốc rồi mà?” Tuệ Tâm giật nảy mình, tròn to hai mắt nói.

“Là người uống, hay là cây uống?” Hứa Hằng tức giận trừng mắt nhìn nàng. Muốn qua mặt hắn, coi hắn là đồ ngốc sao?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ái Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Tuệ Tâm bày ra gương mặt méo mó đau khổ, túm lấy ống tay áo của Hứa Hằng, cuống loạn lắc đầu.

“Không uống có được không? Không uống có được không? Không uống có được không?”

Hứa Hằng dí dí ngón trỏ trên trán nàng, tức giận nói.

“Bệnh thành ra cái bộ dạng này rồi còn không chịu uống thuốc. Người là cái đồ nảo heo hay sao hả?”

“Thần thiếp là đồ nảo heo cũng được, không uống có được không?” Tuệ Tâm vẫn lì lợm túm tay áo của Hứa Hằng, méo mếu nói.

Đời nàng, sợ nhất là các loài côn trùng, sâu bọ, bò sát, giáp xác, và uống thuốc. Trước đây, mỗi lần bị bệnh, phải uống thuốc viên đã là một cực hình đối với nàng rồi. Bây giờ tới đây, chỉ có thể uống loại thuốc sắc nồng nặc đắng nghét này, nàng chết cũng không muốn uống.

Đối với sự trẻ con ấu trĩ của phi tử, Hứa Hằng cảm thấy vừa buồn cười, vừa có phần khó xử. Hắn trừng mắt nhìn nàng, nghiêm khắc nói.

“Bây giờ ngươi muốn tự uống hay để ta gọi người tới đổ thuốc vào miệng?”

Tuệ Tâm vẫn cố nài nỉ, bày ra bộ mặt cún con đáng thương nhất, khiến cho người khác dễ mềm lòng nhất. Nhưng Hứa Hằng vẫn vững như bàn thạch, hướng ra cửa hồ lên.

“Người...”

“Được rồi, được rồi, được rồi... Thần thiếp uống là được chứ gì?” Đẳng nào cũng phải uống, thà rằng là tự mình uống.

Nàng khổ sở đón lấy chén thuốc từ tay Hứa Hằng, liếc nhìn hắn một cái bằng ánh mắt tội nghiệp, hy vọng hắn sẽ hồi tâm chuyển ý. Rốt cuộc vẫn phải bỏ cuộc khi nhìn thấy ánh mắt nghiêm nghị của hắn. Nàng hít sâu một hơi, cố quyết tâm đem cả chén thuốc kia đổ vào trong miệng. Nhưng cái tay và cái miệng không an phận vẫn cứ run rẩy không ngừng. Rốt cuộc, đầu thì nghĩ cần phải quyết tâm, nhưng nàng lại cứ chần chừ mãi không chịu uống. Tới khi Hứa Hằng mất kiên nhẫn, hắng giọng một tiếng, nàng mới nước mắt lưng tròng uống một hơi hết sạch chén thuốc.

Thứ thuốc đen ngòm đắng ngắt vừa trôi qua cổ họng đã lại muốn trào ngược lên trên, Tuệ Tâm bụm miệng, ngăn không cho bản thân mình ới hết ra. Hứa Hằng đưa chiếc đĩa đựng kẹo đường tới trước mặt nàng, nàng liền chop lấy, dốc toàn bộ chỗ kẹo trong đĩa vào miệng.

Hứa Hằng nhìn Tuệ Tâm nước mắt lưng tròng, khuôn miệng nhỏ nhắn nhồm nhoàm nhai kẹo đường, khiến hắn không kìm được bật cười thành tiếng. Tuệ Tâm thì ôm tâm trạng buồn bực, nuốt sạch chỗ kẹo trong miệng xuống, lui vào trong trùm chăn kín đầu, tự đem mình biến thành kén tằm.

Cười gì chứ? Bất nàng uống thuốc vui đến thế sao?

Đợi một lúc lâu, vẫn không nghe thấy tiếng bước chân, nàng tò mò hé chắn ra nhìn, chẳng lẽ hắn vẫn chưa đi sao? Chắn vừa hé ra, nàng bắt gặp ánh mắt Hứa Hằng đang nhìn nàng rất chăm chú, khoe môi hắn khê cong lên, ánh mắt đặc biệt dịu dàng. Không hiểu sao, khi bắt gặp ánh mắt đó của hắn, mặt nàng đột nhiên đỏ bừng, trái tim cũng đập nhanh hơn. Đột nhiên Hứa Hằng vén chắn lên, nhẹ nhàng nằm xuống, ôm lấy con mèo bệnh có bộ não của heo bên cạnh vào lòng, cười nói.

“Đã lớn như vậy rồi mà vẫn còn nhõng nhẽo.”

Trái tim nhỏ bé yếu ớt của Tuệ Tâm lại càng đập cuồng loạn trong lồng ngực, nhưng nàng vẫn không quên sùng sốt nói với Hứa Hằng.

“Hoàng thượng, thần thiếp đang bị bệnh.” Sẽ bị lây đó.

Có tiếng cười khê vang lên, sau đó là giọng nói trầm thấp nghiêm túc của hắn.

“Dám lây bệnh cho hoàng đế, tội khi quân, chém!”

“...”

Ngươi... ngươi... ngươi... ngươi... ngươi. Có cần vô lý đến mức quá đáng như vậy hay không hả? Cậy mình là hoàng đế rồi bắt nạt ta sao?

Bởi vì Tuệ Tâm đang bị bệnh nên thân nhiệt của nàng cũng cao hơn hẳn bình thường, ôm thân thể nóng rẫy trong tay, Hứa Hằng cảm thấy toàn thân mình dường như cũng nóng theo. Cơ thể nhỏ nhắn, vòng eo thon gọn, khuôn ngực đầy đặn, làn da trắng trẻo mềm mại, khiến cho bản năng nam nhân của hắn được đánh thức. Hắn cố dằn mình lại, tự nhủ người trong vòng tay hắn đang mang bệnh, hắn không nên cư xử quá lỗ mãng. Tuy nhiên, hắn cảm thấy có phần ngạc nhiên khi bản thân lại nảy sinh ham muốn với nàng. Hắn đầu phải người yêu cầu quá nhiều về vấn đề này, xung quanh hắn cũng không thiếu những mỹ nhân đẹp tựa như hoa. Rõ ràng nàng xấu xí đến như vậy, sao có thể khiến hắn động lòng?

Chung Linh cung, Quách Liễu nửa nằm nửa tựa trên giường gỗ đàn hương khắc hoa mẫu đơn, lười biếng để cho cung nữ bóp vai.

“Đêm nay hoàng thượng vẫn ở lại tại Thanh Y các sao?”

“Thưa nương nương, đúng là như vậy ạ.” Thanh Cúc, cung nữ thân cận bên người Quách Liễu nhỏ giọng đáp.

“Choang!” Khay hoa quả trên bàn nhỏ đầu giường bị hất tung xuống đất, vương vãi khắp nơi. Toàn bộ chúng cung nhân gần như ngay lập tức quỳ sụp xuống đất, đầu cúi xuống thấp hết mức có thể.

“Nương nương bớt giận, nương nương bớt giận.”

“Chẳng phải hai năm rồi không được để ý tới sao? Sao bây giờ hoàng thượng lại sùng ái cô ta chứ?” Quách Liễu bộ dạng hung ác, ánh mắt độc địa, cắn hận kêu lên. “Rốt cuộc cô ta đã dùng cách gì mà có thể câu dẫn được hoàng thượng?”

Quách Liễu không giống Tuệ Tâm, nàng ta sinh ra tại thời đại này, được giáo dục bằng phương thức của thời đại này, đã sớm quen với việc phụ quân mình có nhiều nữ nhân bên cạnh. Đối với nàng ta mà nói, việc Hứa Hằng sùng hạnh ai không quá quan trọng, chỉ cần không quá đặc biệt sùng ái, chỉ cần

nàng ta vẫn là người được sủng ái nhất, địa vị vẫn vững chắc nhất thì nàng ta cũng sẽ không để tâm. Tuy nhiên, nếu người được sủng ái là Tuệ Tâm thì lại khác. Quách Liễu cực kì căm ghét Tuệ Tâm, nàng ta muốn Tuệ Tâm phải sống thật thảm hại, muốn cướp đi tất cả những điều tốt đẹp nhất của nàng. Nàng ta không muốn Tuệ Tâm được sống tốt. Bởi thế, việc Hứa Hằng sủng hạnh Tuệ Tâm khiến sự ghen tị của nàng ta bùng phát, khiến nàng ta hận đến thấu xương.

“Nurong nurong, xin nurong nurong bớt giận.” Thanh Cúc tới bên cạnh Quách Liễu, vừa bóp vai cho nàng ta, vừa nhẹ giọng khuyên nhủ. “Nghe nói Mỹ tài nhân kia bị bệnh, hoàng thượng tới thăm cô ta cũng là lẽ đương nhiên thôi. Hai ngày trước ở lại Thanh Y các có lẽ cũng chỉ bởi hứng thú nhất thời, không có ý gì khác. Nurong nurong đừng quá lo lắng, trong hậu cung này, ai mà chẳng biết mặc dù nurong nurong và An phi đều mang tước phi, nhưng nurong nurong mới là người được hoàng thượng sủng ái nhất chứ?”

Nhìn thấy Quách Liễu đã có vẻ nguôi giận, Thanh Cúc liền tiếp tục dỗ dành.

“Nurong nurong là người xinh đẹp khả ái nhất, gia thế tốt nhất, phụ thân là đại thần trong triều, còn ai sánh nổi với nurong nurong chứ? Mỹ tài nhân kia tuy là gia cảnh có chút tốt, nhưng người thử nhìn xem, cô ta xấu xí đến như vậy, khó coi chết đi được, ngay cả một cung nữ tư sắc tầm thường nhất trong hậu cung cũng đẹp hơn cô ta. Có thể là vì hoàng thượng dạo gần đây nghĩ tới địa vị của Lưu tử tướng, lại nghĩ tới cô ta đã bị lạnh nhạt suốt hai năm, đến chỗ cô ta vài hôm cũng là vì muốn nể mặt cô ta thôi. Người xem, cô ta còn có thể thảm hại tới mức nào được nữa chứ?”

Quách Liễu hoàn toàn bị Thanh Cúc thuyết phục, lập tức giương lên một nụ cười chế giễu.

“Ngươi nói cũng đúng lắm. Cô ta sao có thể đấu nổi với ta chứ?”

Cam Túc cung.

Một nữ nhân thân hình mập mạp, nhưng đường nét trên gương mặt lại vô cùng khả ái đang đứng trước thư án viết thư pháp. Nét chữ mềm mại phóng khoáng, tựa như rồng bay phượng múa.

Viết xong một chữ Phụng, nàng đặt bút xuống nghiêng mực, nhẹ nhàng hỏi cung nữ thân cận bên cạnh. Giọng nói của nàng nhẹ nhàng, thanh thoát, vô cùng dịu dàng.

“Hoàng thượng đêm nay lại ở Thanh Y các sao?”

“Bẩm nurong nurong, đúng vậy ạ.”

“Ừm.” Nàng khẽ gật đầu, khóe môi điểm một nụ cười nhẹ. Nàng chính là một trong hai người được Hứa Hằng ban tước phi – An Uyển Nhi.

“Nurong nurong, Mỹ tài nhân kia không phải không được hoàng thượng yêu thích lắm sao? Lại có thể khiến cho hoàng thượng ở lại Thanh Y các ba đêm liền, không biết vị tài nhân kia đã làm cách gì mà quyến rũ được hoàng thượng?” Tú Linh ở bên cạnh giúp Uyển Nhi mài mực, nghi hoặc nói.

“Nói bậy.” Uyển Nhi vẫn một giọng nói nhẹ nhàng như vậy, không hài lòng khiển trách.

“Hoàng thượng vốn không phải người ham mê sắc dục, một tháng ba mươi ngày thì có tới hai mươi ngày là ở tại Dưỡng Tâm điện. Mỹ tài nhân kia được người để mắt tới, là do cô ấy có phúc khí. Đã là người hoàng thượng sủng ái thì đâu đến lượt người nghị luận?”

“Nô tì biết rồi, thưa nurong nurong.”

An Uyển Nhi buông bút, có chút mệt mỏi day trán, nàng đi tới bên bàn phấn trang điểm, Tú Linh ở đằng sau giúp nàng cời đồ trang sức.

“Trong cung chúng ta còn một cây sâm nghìn năm tuổi, mai ngươi đem theo cùng một ít vị thuốc bổ tới Thanh Y các. Thay ta gửi lời hỏi thăm tới Mỹ tài nhân.”

“Nurong nurong, cây sâm nghìn năm đó rất quý giá, chẳng phải là của hoàng thượng ban cho người sao? Vật quý như vậy, đâu cần thiết mang qua đó, mang một ít thuốc bổ là được rồi.”

Uyển Nhi cười khẽ. “Ta cũng không có việc gì cần dùng đến, cô ấy lại đang có bệnh, mang cho cô ấy dùng thì tốt hơn.”

“Nhưng...”

“Được rồi, ngươi không cần nói nữa.”

“Nô tì biết rồi.”

Thanh Y các, Tuệ Tâm chìm trong giấc ngủ yên bình. Nàng không biết rằng, nàng đang dần bị cuốn vào cuộc tranh đấu chốn hậu cung mà nàng đã cố gắng tránh xa hai năm nay.

Ngày hôm sau, Tuệ Tâm bắt buộc phải tuân theo lệnh của Hứa Hằng, ngày hai bữa đều phải uống thuốc đầy đủ, sau khi uống thuốc xong phải lập tức đi ngủ. Cam Túc cung sai người đưa tới mấy vị thuốc bổ cùng nhân sâm nghìn năm, khiến cho nàng cảm thấy ngạc nhiên. Nàng trước giờ không qua lại với ai. Trong trí nhớ của nàng, chỉ mang máng nhớ hình ảnh một thiếu nữ có ngũ quan xinh đẹp, khóe môi luôn ẩn hiện một nụ cười dịu dàng, tuy thân hình béo ú của nàng ta trong mắt nàng có đôi phần mất thẩm mỹ, nhưng ở nàng ta có một loại thần thái rất dịu dàng, rất ôn nhu, lại có vẻ sang trọng thanh

thoát, hoàn toàn trái ngược với Quách Liễu. Giờ có bệnh, người ta lại có người mang thuốc tới, khiến nàng có chút không quen. Bên ấy lại không cho nàng từ chối, nên nàng chỉ đành khách sáo nói lời cảm ơn thành ý của vị An phi kia.

Hứa Hằng buổi chiều cùng Cố Duệ chơi cờ, đột nhiên nghĩ tới không biết mèo nhỏ bệnh tật kia giờ này có chịu ngoan ngoãn uống thuốc hay chưa, khoe miệng bất giác cong lên. Biểu cảm đó không qua nổi mắt của Cố Duệ, hần vô cùng tò mò, cười hỏi.

“Hoàng huynh, có chuyện gì vui sao?”

“Không có gì, chỉ là đang nhớ tới một bộ dạng không chịu uống thuốc của một con mèo mang bộ óc heo.”

Một con mèo mang bộ óc heo, lại còn biết uống thuốc? Hoàng huynh của hắn rốt cuộc đã gặp quái thai gì vậy?

“Hoàng huynh, chẳng lẽ là đang nói tới vị Mỹ tài nhân kia sao?” Sau một hồi suy nghĩ, cuối cùng Cố Duệ cũng hiểu ra.

Hứa Hằng chỉ cười, không trả lời.

Sau hai ngày nằm bệnh, nhờ uống thuốc đầy đủ, rốt cuộc Tuệ Tâm cũng dứt hẳn cơn cảm. Cơ thể khỏe hẳn rồi, nàng cũng đắc ý dào dạt, mới sáng sớm đã đứng trước cửa Thanh Y các chống nạnh cười ha ha. Y Vân từ bên trong đem ra áo choàng ấm áp, khoác lên người Tuệ Tâm.

“Chủ tử, người chỉ vừa mới khỏi bệnh thôi, đừng ra ngoài hứng sương như vậy.” Hơn nữa mới sáng sớm ra đừng có hành động như kẻ thần kinh như vậy được hay không?

“Ha ha, cuối cùng cũng đã không phải uống thứ thuốc đáng ghét đó nữa rồi.” Tuệ Tâm cười lớn, vui vẻ chạy vào trong dùng bữa sáng.

Dùng bữa xong, Tuệ Tâm chống cằm suy nghĩ một chút, muốn chạy tới Ngự Hoa viên đi dạo, lại vui vẻ thay một bộ y phục màu thiên thanh, mặc kệ hai người Yên Chi và Y Vân, một mình tản bộ tới Ngự Hoa viên.

Tới Ngự Hoa viên, Tuệ Tâm vội chạy tới bên xích đu của mình, thích thú ngồi chơi. Một hồi lâu sau, chơi chán, nàng ngắt một phiến lá, đưa lên môi, bày ra bộ dạng tao nhã nhất. Bắt đầu thổi kèn lá.

“Pi i i... pít tít tít... phi i i...”

Một tràng âm thanh khiến chính bản thân nàng cũng phải xấu hổ vang lên. Trước giờ nàng vốn rất tề khoản thổi kèn lá này, chỉ là bữa nay cao hứng muốn ra vẻ chút thôi. Cũng may, cũng may xung quanh không có ai, nếu không thì xấu hổ chết mất.

Nhưng ông trời đúng là không chữa cho nàng chút mặt mũi nào, đằng sau truyền đến tiếng phì cười không kiềm chế được khiến nàng muốn lập tức nhảy xuống hồ. Nàng toàn thân cứng ngắc quay người lại nhìn nam tử đứng dưới tàng hoa Tử Đằng. Y phục màu tím đậm, bộ dạng thông dong, dung nhan tuấn mỹ, ngọc thụ lâm phong. Bình Nam vương gia, Cố Duệ.

Tuệ Tâm lúc này thật sự muốn nhảy quách xuống hồ cho xong. Hành động mất mặt như vậy trước một nam nhân đẹp trai như vậy, chi bằng bảo nàng chết đi cho xong.

“Tuệ Tâm tham kiến vương gia.”

Tuệ Tâm cúi đầu hành lễ mà lòng nhỏ lệ. Trời ơi, sao không giáng sét xuống đánh chết nàng đi cho rồi.

Cố Duệ bước tới bên Tuệ Tâm, nhẹ nhàng cầm lấy phiến lá trên tay nàng, tủm tỉm cười. “Thì ra Mỹ tài nhân không chỉ thạo ca múa, lại còn biết thổi cả kèn lá.”

Gương mặt Tuệ Tâm đỏ bừng như tôm luộc, nàng ấp úng cúi đầu, khổ sở nói.

“Vương gia chê cười thần thiếp rồi.”

Cố Duệ cúi đầu chăm chú nhìn Tuệ Tâm đang so vai rụt cổ, lại nhớ tới lời của hoàng huynh hôm qua, cảm thấy nữ nhân này giống một chú rùa nhỏ hơn. Chỉ đáng thương cho ai đó, không hề hay biết rằng bản thân đã bị đem so với hai loại động vật trong mắt hai bậc nam nhân.

“Vương... vương gia, người không phải lên triều sao?” Tuệ Tâm thấy Cố Duệ cứ mãi nhìn mình mà không nói gì, đành cố tìm chuyện để nói, cũng là để chữa ngượng.

“Hôm nay tan triều sớm. Ta có hẹn với hoàng huynh chơi cờ.”

Giọng nói của Cố Duệ khác hẳn so với Hứa Hằng, dịu dàng, trầm ổn, lại mang một sức hút kì lạ, đặc biệt dễ nghe. Điều này lại càng khiến cho Tuệ Tâm cảm thấy không thôi. Một bậc nam nhân tài sắc vẹn toàn, gia cảnh tốt, lại có khí chất, vậy mà luôn bị người khác xem thường.

“Vậy... nếu không có chuyện gì thì thần thiếp xin phép trở về Thanh Y các. Vương gia cứ từ từ tản bộ.”

Tuệ Tâm vội vàng muốn tìm đường tháo lui. Nếu để người khác nhìn thấy hai người bọn họ đứng tại nơi này trò chuyện, rồi cố ý thêu dệt lên, nói không chừng sẽ khiến nàng chết không có chỗ chôn.

“Mỹ tài nhân không cần vội vàng, ta cũng cần tới Dưỡng Tâm điện tìm hoàng thượng, Mỹ tài nhân cứ thông thả ngắm cảnh.”

Cố Duệ mỉm cười, nụ cười dịu dàng phảng phất như làn gió xuân. Hắn ngược đầu lên, chột nhướn mày nói.

“Hoàng huynh.”

Tuệ Tâm xoay người, nhìn thấy Hứa Hằng thân vận hoàng bào, cước bộ thong dong, đang mỉm cười, tiến về phía hai người họ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ái Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Cố Duệ thấy Hứa Hằng đến, miệng cười như có như không, cảm quyền hành lễ.

“Hoàng huynh, cũng không có gì, chỉ là thần đệ đi qua đây, vừa hay bắt gặp Mỹ tài nhân đây đang trở tài thổi kèn lá nên có đứng lại thọ giáo một phen.”

“Ồ?” Hứa Hằng nhướn mày, vừa có vẻ ngạc nhiên, lại vừa tỏ ra hứng thú.

Tuệ Tâm miệng cười mà tâm không cười. Vương gia ơi vương gia, người thấy ta như vậy chưa đủ mất mặt hay sao? Còn muốn để hoàng thượng cũng cười ta nữa hay sao?

“Hoàng huynh, thần đệ không quấy rầy hai người. Thần đệ trở về Dưỡng Tâm điện chờ người trước.”

Cố Duệ chấp tay hành quyền, sáng khoái cười lớn, xoay người rời đi. Tuệ Tâm xấu hổ cúi đầu, không dám ngẩng mặt nhìn Hứa Hằng, hai vành tai cũng đỏ cả lên. Hứa Hằng nhìn ráng mây chiều trên gương mặt nàng, tâm tình tự nhiên cũng thoải mái hơn nhiều, nhẹ giọng nói.

“Thôi cho trầm nghe một chút.”

Tuệ Tâm nghe vậy giật mình, vò nát phiến lá trong tay.

“Hoàng...hoàng thượng, thần thiếp vốn không biết thổi kèn lá, chỉ là lúc đi ngang đây, đột nhiên cao hứng. Không ngờ lại bị vương gia bắt gặp, khiến hoàng thượng cùng vương gia chê cười rồi.”

Hứa Hằng mỉm cười, hái một phiến lá xuống, đưa tới cho Tuệ Tâm.

“Nào, để trầm nghe thử một chút.”

“Hoàng thượng...” Thật là không được mà.

“Humm?”

Tuệ Tâm nhăn nhó, đón lấy phiến lá trong tay Hứa Hằng, đặt lên miệng, dùng sức thổi.

Một tràng âm thanh khiến người ta mất mặt một lần nữa vang lên. Tuệ Tâm quỳ sụp xuống đất, bối rối cúi đầu.

“Thần thiếp kém cỏi, thật sự khiến hoàng thượng chê cười rồi.”

Xong rồi, lần này nhất định sẽ bị hấn cười đến không còn mặt mũi nữa rồi.

Thế nhưng, không hề có một tiếng cười nào vang lên, dù là rất khẽ. Chỉ thấy một bàn tay to đưa tới, nâng nàng từ mặt đất đứng dậy. Tuệ Tâm ngẩng đầu, nhìn thấy nụ cười động trên môi Hứa Hằng, thoáng chốc liền ngơ ngẩn. Trầm tĩnh, ôn nhu, ngay cả trong đáy mắt cũng toát lên vẻ dịu dàng. Tầng tầng nghìn năm này cũng có lúc dùng ánh mắt này nhìn nàng sao?

Hứa Hằng cầm phiến lá trên tay Tuệ Tâm, khẽ đặt trên môi, nhẹ nhàng thổi. Thanh như tiếng sáo, cao tựa chạm mây, lúc trầm lúc bổng, du dương da diết. Tuệ Tâm chưa bao giờ biết được rằng, chỉ một phiến lá lại có thể tạo nên những thanh âm tuyệt diệu đến thế. Thanh âm vừa dứt, nàng không kìm được vỗ tay rất lớn.

Hứa Hằng hài lòng vỗ nhẹ lên đầu Tuệ Tâm, mỉm cười.

“Lần sau trầm sẽ dạy người.”

“Thật không?” Tuệ Tâm nghe nói thế, hai mắt lập tức sáng rỡ, vui mừng vô hạn. Biểu hiện này khiến cho Hứa Hằng cảm thấy vô cùng hài lòng, miệng cười càng thêm sâu.

“Quân vô hý ngôn. Được rồi, sớm trở về nghỉ ngơi đi. Hoàng đế còn đang chờ trăm, trăm trở về Dưỡng Tâm điện đây.”

“Thần thiếp cung tiễn hoàng thượng.”

Ở một nơi cách đó không xa, một cung nữ đứng hầu cạnh một nữ nhân mập mạp thân mặc phi phục. Trong đôi mắt của nàng, ngập tràn hận ý.

Buổi tối, Hứa Hằng lại ngự giá quang lâm đến Thanh Y các của Tuệ Tâm. Điều này khiến cho Tuệ Tâm rất ngạc nhiên, cũng rất buồn bực. Mấy ngày liên không làm ăn được gì, sao hắn cứ phải tìm đến chỗ nàng chứ? Không lẽ...hắn...?

“Trăm muốn xem thử xem cơ thể người không tiện trong bao lâu.”

Hứa Hằng như thể đi guốc trong bụng Tuệ Tâm, nửa nằm nửa ngồi trên giường, vẻ mặt trêu chọc nói.

Tuệ Tâm muốn hoặc là tự đập đầu vào tường, hoặc là đập gối vào cái bàn mặt đáng ghét của hắn.

Sáng sớm hôm sau, Yên Chi giúp Tuệ Tâm vấn tóc, cười nói.

“Đạo gần đây hoàng thượng rất sủng ái chủ tử, thật là một chuyện đáng mừng.”

Phải rồi, rất đáng mừng. Nếu người biết đêm nào chủ tử của người cùng cùng hoàng thượng đắp chăn nói chuyện phiếm, để xem người còn mừng được nữa hay không.

“Bên Ngọc Lộ cung cho người tới báo. Tộc Hoa Miêu Tây Cương vừa tiến cống bảy mươi hai xấp lụa quý, thái hậu chỉ giữ lại hai xấp, còn lại ban phát cho chủ tử các cung. Người mau giúp chủ tử điểm trang nhanh một chút, để chủ tử còn tới Ngọc Lộ cung lĩnh vải.” Y Vân một bên thúc giục, Yên Chi le lưỡi nói.

“Biết rồi.”

Vừa bước chân vào sương phòng, tiếng cười nói rộn rã đã ngập tràn bên tai. Các cung phi khác đang cười nói vui vẻ, nhìn thấy Tuệ Tâm tới, lập tức im lặng, bầu không khí trong phòng bỗng nhiên trở nên kì quái.

“Thần thiếp tham kiến thái hậu.” Tuệ Tâm mặc kệ cái nhìn của mọi người, bình thản hành lễ.

“Mau đứng dậy.” Phương Ngọc thái hậu cười hiền từ nói. “Mới bệnh dậy, đừng nên đứng lâu, mau ngồi xuống.”

“Tạ ơn thái hậu.”

Tuệ Tâm nhìn quanh trong phòng, thấy Quách Liễu đang cao ngạo ngồi phía bên trái thái hậu, liền liếc mắt sang bên phải tìm chỗ ngồi. Chỉ còn một chỗ ngồi trống bên cạnh An phi, nhưng thân phận nàng thấp kém, theo lẽ thường không được phép ngồi ở đó. An phi lại không có vẻ gì kiêng nể, dạn dàng vẫy tay với nàng.

“Muội muội, mau tới đây ngồi.”

An phi đã lên tiếng, Tuệ Tâm cũng không tiện chối từ, hơn nữa ngoài chỗ đó ra, cũng không còn nơi nào khác để ngồi, vì vậy nàng đành ngồi xuống. Ngồi còn chưa ấm chỗ, một giọng nói kiêu căng hách dịch đã vang lên.

“Mỹ tài nhân thân phận thấp kém, theo lẽ thường phải ngồi ở dưới. Trước kia khi mới nhập cung có thể niệm tình gia thế để được ngồi trên, nhưng nay cũng đã qua hai năm rồi, há lại có thể vô phép vô tắc như thế? Chẳng phải là coi thường các cung phi khác sao?”

“Quách muội muội hà tất phải nói vậy.” An phi cười nói. “Lâm Tàn thân thể yếu nhược không tiện đến, cũng không còn chỗ ngồi khác, Mỹ tài nhân ngồi đây cũng không tính là sai trái. Mặc dù lẽ ra nên lấy vị thế mà xét chỗ ngồi, nhưng thực ra cung quy cũng không quy định chuyện này, cũng không tính là vô phép vô tắc.”

“Được rồi, không nên tranh cãi vì những chuyện không đâu. Cũng là do ai gia không tốt, đến chỗ ngồi cũng không chuẩn bị đủ cho các người.” Phương Ngọc thái hậu trầm giọng nói, tỏ vẻ không hài lòng.

“Thái hậu nặng lời rồi.” Quách Liễu thấy thái hậu tỏ vẻ không vui, vội quỳ xuống nói. “Thần thiếp cũng chỉ có chút trách cứ Mỹ tài nhân, nào dám có ý nói thái hậu. Đều là do thần thiếp không tốt, khiến người không vui rồi.”

“Đứng dậy đi.” Thái hậu phất tay. “Ai gia không có ý trách tội người.”

“Tạ thái hậu.”

Tuệ Tâm quay sang An phi, mỉm cười cảm kích. “Đa tạ nương nương đỡ lời.”

An phi mỉm cười, nhẹ vỗ mu bàn tay của Tuệ Tâm, hiền từ nói. “Đều là tỷ muội trong cung, khách khí gì chứ? Hôm vừa rồi nghe nói muội bị bệnh, bồn cung lại không thể tự mình đến thăm. Nay bệnh tình đã khỏi hẳn rồi chứ? Trong người có còn mệt mỏi chỗ nào không?”

“Tạ ơn nương nương quan tâm, thần thiếp hiện tại đã khỏe. Lẽ ra nên sớm đến thỉnh an cảm tạ nương nương. Vậy mà cứ lần lữa trễ nải mãi. Mong nương nương thứ tội.”

“Không cần đa lễ, muội muội mới bệnh dậy, không tiện đi lại. Cái gì có thể miễn thì cứ miễn đi, sức khỏe mới là quan trọng.”

Tuệ Tâm chăm chú quan sát nữ nhân này, thân mình đầy đặn, mắt phượng mày ngài, giọng nói, tính cách, phong thái đều toát lên vẻ ôn nhu. Gia thế vốn dĩ không lớn, nhưng lại được phong đến tước phi, quả nhiên là xứng đáng.

Còn đang trò chuyện, cung nữ bên ngoài đã bung vào khay gỗ đựng vải vóc, đều là những loại vải thượng hạng, đủ mọi loại màu sắc hoa văn, khiến cho người không tham vật chất như nàng cũng cảm thấy yêu thích.

“Những xấp vải này đều là đồ tiến cống, hoàng thượng giữ lại một nửa trong cung, để dùng những lúc cần đến, còn lại đều đem đến cho ai gia cả. Ai gia đã già, không cần may nhiều áo mới, cũng có nhiều màu sắc không hợp mặc. Ai gia đem những xấp vải này ban cho các con, thích xấp nào cứ việc lấy xấp ấy.” Phương Ngọc thái hậu trầm giọng cười nói.

Các cung phi vui vẻ lựa vải, thường chọn những xấp vải mang màu sắc tươi sáng bắt mắt, Tuệ Tâm cũng chăm chú nhìn một xấp vải màu đỏ cam có thêu hoa mẫu đơn vàng. Nhìn vào cũng đủ thấy trân quý cỡ nào, bắt mắt cỡ nào. Tay còn chưa chạm đến xấp vải, một bàn tay to mập khác đã vươn tới, cầm lấy xấp vải đó.

“Xấp vải này bồn cung nhìn rất vừa mắt. Mỹ tài nhân có bằng lòng nhường lại cho bồn cung hay không?”

Tuệ Tâm nhìn vẻ mặt kiêu căng ngạo mạn của Quách Liễu, biết rằng nàng ta cố ý muốn tranh với mình, lại không thể nói được gì. Nàng khẽ mỉm cười, không tình nguyện buông tay nói.

“Đã là đồ nương nương thích, thần thiếp nào dám tranh giành.”

Sau đó nàng quay người, khẽ thở dài cầm lấy xấp vải màu thiên thủy bích in hoa mộc lan, còn không kịp lòng được liếc nhìn về xấp vải phía trên tay Quách Liễu một lần nữa.

Rời khỏi Ngọc Lộ cung, Yên Chi bung xấp vải đi sau Tuệ Tâm, nhỏ giọng oán trách.

“Quách phi kia cũng thật quá đáng, biết rõ chủ tử muốn có xấp vải kia nên mới cố tình tranh giành.”

Y Vân đi bên cạnh thì lại mỉm cười thần nhiên.

“Yên Chi, tỷ không hiểu tâm tư của chủ tử rồi.”

“Y Vân, chẳng trách có nhiều lúc nguoi khiến ta vừa lòng như vậy.” Tuệ Tâm khẽ cười.

“Muội muội.” Giọng nói nhẹ nhàng từ phía sau vang đến, cắt ngang cuộc trò chuyện. Tuệ Tâm quay lại, thấy An phi được cung nữ dìu đi, đang mỉm cười với nàng.

“An phi.” Tuệ Tâm mỉm cười với An Uyển Nhi, tiện thể liếc nhìn về phía xấp vải cung nữ đang bung phía sau. Màu xanh phi thủy in hoa văn lá trúc, rất thanh nhã, thoát tục, lại rất hợp với An phi. Tướng mạo đẹp, tính cách tốt, cũng rất có mắt thẩm mỹ.

“Muội muội không ngờ cũng rất biết ý, thật khiến bồn cung thấy cảm thán.”

“Nương nương nhìn ra sao?”

Phía sau lập tức truyền đến tiếng cười nói của Quách Liễu cùng các cung phi khác. Ai nấy đều hết lời khen xấp vải lụa đỏ kia đẹp mắt, nói Quách Liễu có mắt nhìn.

An phi thấy các cung phi khác không tiếc lời khen Quách Liễu, không nén nổi tiếng cười khê.

“Quách phi tâm địa hẹp hòi, cố ý muốn tranh đoạt với muội. Nếu biết bản thân giành được thứ muội muội không cần nhất, ngược lại lại khiến muội có được thứ bản thân mình thích nhất, chắc cô ta sẽ tức điên mất.”

Yên Chi lúc này mới bừng tỉnh, khẽ kêu lên đầy phấn khích.

“Chủ tử, chẳng lẽ ban nãy là người có tình?”

Tuệ Tâm che miệng cười, khẽ dùng ngón trỏ day trán Yên Chi.

“Nha đầu ngốc, đến bây giờ mới nhận ra sao?”

Ngay từ đầu nàng vốn dĩ đã nhắm đến xấp vải màu thiên thủy bích này, nhưng đoán biết chắc Quách Liễu nhất định sẽ muốn tranh giành. Lại nghĩ tới nàng ta rất thích tò vò khoa trương, luôn muốn vận lên người những y phục có màu sắc sắc sỡ nhất, nên nàng mới cố tình tỏ vẻ như thích xấp vải màu đỏ đó. Thực chất, chỉ là muốn diễn một vở tuồng đơn giản cho nàng ta xem mà thôi, quả nhiên, nàng ta thật sự rất ngu ngốc mắc mưu, thật không uống sự kỳ vọng của nàng.

“Nhân quan của nương nương thật tốt, chỉ một ánh mắt đã nhìn ra xấp vải vừa đẹp vừa tốt như vậy, chúng thần thiếp thẹn không sánh bằng.” Một giọng nói xu nịnh vang lên khá lớn, khiến đám người Tuệ Tâm không kìm được bật cười.

“Thứ mà ta muốn có, không ai có thể tranh giành được.” Giọng nói ngập tràn sự đắc ý của Quách Liễu vang lên. Nói đoạn, nàng ta cước bộ nhanh hơn, đi tới phía trước mặt Tuệ Tâm và An phi, cười mỉa.

“Phải không? Mỹ tài nhân.”

Tuệ Tâm lên đưa tay ra sau, tự cấu vào hông mình một cái để không bật cười lớn. Mím cười nhỏ nhả đáp lời.

“Nương nương nói phải.”

“Vải vóc có đẹp đến mấy, may ra loại y phục rực rỡ đến mấy cũng không quan trọng. Quan trọng là hoàng thượng có chịu để mắt tới hay không, không phải sao? Những ngày nay hoàng thượng nếu không ở Dưỡng Tâm điện phê duyệt tấu chương thì cũng là ở lại Thanh Y các cùng Mỹ tài nhân. Cũng chẳng biết là có thời giờ để mắt đến các phi tần khác hay không? Khá khen cho ai đó, tướng mạo chẳng ra sao, lại có thể dùng loại thủ đoạn gì mê hoặc câu dẫn hoàng thượng, khiến ngay cả Quách phi nương nương mỹ miều xinh đẹp cũng không còn được để mắt đến. Là loại yêu hồ mỵ hoặc câu dẫn người.”

Tuệ Tâm nhàn nhạt liếc mắt nhìn, là một quý nhân đã lâu không được hoàng thượng để mắt đến, nếu nàng nhớ không nhầm, người này là lệnh nữ của Thượng quan hộ bộ Kha Hường Vy, tên là Kha Tú Linh. Chỉ một lời đã vừa có thể mỉa mai nàng, lại vừa có thể đẩy oán hận của Quách Liễu lên đầu nàng. Chỉ có điều, nàng vốn không mấy bận tâm đến điều này, chỉ coi như tiếng muỗi vo ve bên tai.

“Nếu bốn cung nhớ không nhầm, hoàng thượng đã lâu không tới chỗ của Kha quý nhân. Nếu quý nhân đã có thời giờ ở đây trách móc oán hận, cho bằng tới chỗ Mỹ tài nhân, học hỏi một chút yêu hồ mỵ hoặc, như vậy chẳng phải không lo không được hoàng thượng để mắt tới hay sao?”

An phi vẫn mỉm cười dịu dàng, ánh mắt vẫn ôn nhu nhìn vào Kha Tú Linh, giọng nói vẫn nhẹ nhàng như nước, nhưng lại khiến Kha Tú Linh ghen hờn không nói được gì.

“Hậu cung ba ngàn giai lệ, hoàng thượng để mắt tới ai là phúc phận của người đó. Muội lại ở đây lên giọng oán hận Mỹ tài nhân câu dẫn hoàng thượng, há chẳng phải là nói hoàng thượng không có mắt nhìn người, là hạng người ham mê nữ sắc, dễ dàng bị mê hoặc sao?”

An phi trước nay nổi tiếng ôn hậu đôn hòa, là nữ nhân có lòng thiện nhất trong hậu cung. Trước nay cũng chưa từng lên tiếng nghiêm khắc phê bình ai, nay lại bênh vực Tuệ Tâm, nghiêm trách Kha Tú Linh, khiến nàng ta hốt hoảng, mặt lập tức trắng bệch, lí nhí nói.

“Thần thiếp không có ý đó.”

“Ta cũng không phải có ý trách cứ gì Kha quý nhân, chỉ muốn nhắc nhở quý nhân một chút, trong hậu cung này đều là người của hoàng thượng, chớ nên buông lời thị phi, tránh rước họa vào người.”

Tuệ Tâm nắm lấy tay An phi, nhẹ giọng. “Thần thiếp không để ý chuyện đó, nương nương cũng không cần bận tâm.”

An phi khẽ gật đầu, cùng Tuệ Tâm đi khỏi. Kha Tú Linh nhìn theo, ánh mắt oán hận nói.

“Chỉ dựa vào tước Phi thôi thì đã tự cho mình là Hoàng Hậu sao? Có thể lớn lối phê bình ta? Gia thế cũng thua kém ta, chẳng qua chỉ là dựa vào mấy lời hoa ngôn xảo ngữ mê hoặc hoàng thượng, hay ho lắm sao?”

“Chửi hay lắm.” Quách Liễu đứng cạnh lạnh lùng buông lời. “Nếu đã cảm thấy như vậy, sao lúc này khi cô ta không có ở đây, ngươi không nói, lại phải đợi tới khi cô ta đi rồi mới to mồm? Chỉ dựa vào tước Phi? Chỉ như vậy thôi đã đủ đứng trên đầu ngươi rồi, còn phách lối cái gì nữa chứ? Đã ở trong hậu cung rồi, ngươi tưởng rằng còn có thể cậy vào gia thế nữa hay sao? Nếu không nhờ hoàng thượng để mắt tới, ngươi bây giờ ngay cả một cung nữ cũng không bằng đâu.”

“Thần thiếp nóng giận hồ đồ, tạ ơn nương nương nhắc nhở.” Kha Tú Linh nhún mình, ần ần nói.

“Sau này bớt gây chuyện với cô ta đi một chút. Cô ta là người được hoàng thượng sủng ái, nếu để cô ta không vừa mắt, tháng ngày sau này của ngươi cũng không được yên ổn đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ái Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Tuệ Tâm có ý mời An phi tới Thanh Y các dùng trà, nhưng nàng đã mỉm cười từ chối, nói rằng Lâm tần đang không khỏe, muốn tiện đường ghé qua Diên Hi cung xem sao. Tuệ Tâm thấy vậy cũng không cưỡng cầu, cùng Yên Chi và Y Vân trở về Thanh Y các.

Về tới Thanh Y các, Yên Chi đem xấp vải Tuệ Tâm chọn được cất vào tủ đồ của Tuệ Tâm, vui vẻ nói.

“Không chỉ hoàng thượng mà cả An phi cũng yêu mến chủ tử như vậy. Sau này có An phi hậu thuận, để xem ai dám ức hiếp chủ tử.”

Y Vân thì có thái độ dè dặt hơn, thận trọng hỏi.

“Chủ tử, An phi kia liệu có đáng tin không?”

“Ta cũng không rõ.” Tuệ Tâm nhấp một ngụm trà, cẩn trọng suy nghĩ. “An phi nhìn thế nào cũng thấy là một nữ nhân ôn nhu lương thiện, hoàn toàn không có điểm nào đáng ngờ.”

Ngón tay thon dài của Tuệ Tâm khẽ miết trên huyết thái dương, trong đầu nàng lúc này toàn là hình ảnh của An phi, thái độ, lời nói, cử chỉ của An phi hôm nay, nàng đều quan sát rất kỹ. “Một người như vậy, hoặc là thật sự lương thiện, hoặc là đóng kịch quá giỏi, khiến người khác không thể nhận ra.”

“Vậy chủ tử định sẽ thế nào?”

“Vẫn như trước đây thôi, không quá thân thiết, cũng không thể đắc tội.” Tuệ Tâm mỉm cười. Những bộ phim cung đấu trước đây nàng xem, phạm là những người càng tỏ ra hiền lành lương thiện, thực chất lại càng là kẻ quỷ kế đa đoan, độc địa hiểm ác. Nếu không thì cũng là những người thực sự có tấm lòng thiện, nhưng vì tranh đấu sự sủng ái của hoàng đế mà trở nên ác độc, thậm chí còn ra tay cả với người mà mình luôn coi là tỷ muội tốt. Để bảo toàn cái mạng nhỏ của mình, nàng nghĩ tốt nhất vẫn nên cẩn trọng với vị An phi kia thì hơn.

“Chủ tử, Minh Châu quận chúa tới.” Tiểu Trác Tử – thái giám tổng quản nội vụ trong Thanh Y các của nàng bước vào bẩm báo.

“Mau, mau mời vào. Đứng để quận chúa đứng lâu ngoài đó.” Tuệ Tâm đứng dậy, lộ rõ vẻ vui mừng.

Trong hoàng cung, Tuệ Tâm hầu như không giao thiệp với ai, chỉ có mối giao hảo với Minh Châu quận chúa và Phương Ngọc thái hậu. Bởi vì Mạc Danh hiện giờ là thị vệ thân cận của nàng, nên Minh Châu quận chúa cũng thường xuyên tới thăm nàng.

Từ bên ngoài, Bảo Ngọc bước vào, thân mặc y phục thêu hoa. Trên người toát lên thần thái uy nghiêm cao quý. Tuệ Tâm nhìn thấy vậy, nở nụ cười rạng rỡ.

“Yên Chi, mau mang bánh quế hoa và trà sữa lên cho quận chúa.”

Bảo Ngọc cười tit mắt, vui vẻ chạy đến níu tay Tuệ Tâm.

“Tuệ Tâm tỷ tỷ, ca ca của muội đâu?”

“Mạc Danh vừa tới Ngự Hoa viên sửa lại xích đu cho chủ tử, một lát nữa sẽ về ngay, quận chúa đừng vội vã.” Yên Chi bê bánh lên, đặt trước mặt Bảo Ngọc.

Bảo Ngọc nghe nói thế, cũng không hỏi thêm gì, vui vẻ ăn bánh. Tuệ Tâm ở bên cạnh, nhìn Bảo Ngọc với vẻ trìu mến.

Đứa bé này cũng giống như muội muội của nàng vậy, thật khiến nàng hết sức thương yêu. Trong hoàng cung đầy rẫy toan tính này, chút thơ ngây thuần khiết của Bảo Ngọc khiến lòng nàng cảm thấy thư thái hơn nhiều.

Tại Ngạc Lộ cung, sau khi kết thúc buổi chiều, hoàng đế Hiên Viên quốc đang thông thả đánh cờ, dùng trà cùng mẫu hậu của mình.

“Nghe nói dạo gần đây con thường sủng hạnh Mỹ tài nhân.”

“Phải ạ, đã lâu rồi trẫm không sủng hạnh nàng ấy.” Hứa Hằng mỉm cười thần nhiên. “Chỉ có điều, trẫm cùng nàng ấy vẫn chưa viên phòng.”

Phương Ngọc thái hậu tròn mắt vì ngạc nhiên, rồi bật cười. “Ha ha ha, nha đầu đó không cho hoàng thượng đụng vào sao?”

Hứa Hằng nhún vai, lắc đầu.

“Có lẽ con đã quá vội vàng rồi. Ngay từ đầu con cũng nhìn ra rằng nha đầu đó không thích con cho lắm phải không?”

Phương Ngọc thái hậu nâng ly ngọc, ngửi mùi trà thơm dâng lên, mỉm cười khoan khoái.

“Dục tốc bất đạt. Vội vàng quá không những khiến cho nó cảm thấy không thoải mái, mà còn khiến những phi tần khác ghen tị ganh ghét nữa.”

Hứa Hằng đặt một quân cờ xuống bàn cờ, bao vây toàn bộ quân trắng, thế cờ đã được định đoạt, nở một nụ cười nhàn nhạt tựa sương khói.

“Đã lâu như vậy rồi, cho dù nàng ấy có không muốn, thì trăm cũng không chờ đợi thêm được nữa.”

Thái hậu thấy thua cò, nhặt hết quân trắng của mình trên bàn cò, thả vào hộp cò.

“Cũng không nên chuyên sủng một mình Mỹ tài nhân, sẽ không tốt cho con, càng không tốt cho nó.”

“Trăm hiểu.” Hứa Hằng gạt đầu, đem một quân cò đen đặt lên bàn cò, bắt đầu một ván cò mới.

Đêm xuống, khi Kính Sự phòng dâng thẻ bài lên, Hứa Hằng chăm chú quan sát một hồi, ngón tay nhẹ miết trên tám thẻ bài của Tuệ Tâm, sau đó dịch sang phải một chút, lật úp tám thẻ bài bên cạnh xuống.

“Tới Cam Túc cung.”

Ánh nến leo lắt, hương hoa thoang thoảng, cảnh đêm xuân sắc. Trong tấm điện Cam Túc cung, An phi hai tay nâng bình rượu, rót vào chén ngọc.

“Hoàng thượng đêm nay không tới chỗ Mỹ tài nhân sao?”

Hứa Hằng nâng chén rượu, một hơi uống cạn. Hương rượu cay nồng thơm ngát dâng lên cổ họng, sau khi uống xong, trong khoang miệng vẫn còn dư hương. Hắn nhếch môi cười vẻ trêu chọc, chậm rãi trả lời.

“Nàng không hoan nghênh trăm tới đây sao?”

“Thần thiếp không dám.” An phi khẽ cúi đầu cười.

“Trong hậu cung này, ở chỗ nàng vẫn là tốt nhất.” Hứa Hằng vươn tay, mân mê vành tai của An Uyển Nhi, ngón tay dần trượt xuống men theo cằm cổ, dừng lại ở vạt áo của nàng một lúc lâu. Khóe miệng hắn nhếch lên cao hơn, hai ngón tay cũng thuận thế kẹp lấy vạt áo của nàng, khẽ kéo ra.

An phi mắt không động, tâm không nhảy, ưỡn người về phía trước, môi mỏng kề sát bên tai Hứa Hằng, trêu chọc.

“Hoàng thượng, người không thật lòng rồi.”

Hứa Hằng sững sốt dịch người lại, ngón tay ám muội đặt trên vạt áo của An phi cũng cứng đờ. Hắn buông tay, xấu hổ gãi mũi.

An phi mỉm cười đặt tay lên tay Hứa Hằng, dịu dàng nói.

“Hoàng thượng, nếu muốn đến Thanh Y các thì mau đi đi. Muộn thêm chút nữa là muội ấy sẽ đi ngủ mất.”

Hứa Hằng trầm ngâm nhìn An phi hồi lâu rồi thờ dãi.

“Quả nhiên là nàng rất hiểu ý trăm. Vậy... trăm ghé qua chỗ Mỹ tài nhân một chút, nàng nghỉ ngơi sớm đi.”

“Thần thiếp cung tiễn hoàng thượng.”

Hứa Hằng phất tay áo đứng dậy rồi đi, trước khi ra đến cửa còn ngập ngừng nói.

“Đêm mai trăm sẽ đến thăm nàng.”

An phi mỉm cười mà không trả lời, nàng biết đêm mai hắn sẽ không đến.

Hứa Hằng rời khỏi Cam Túc cung, Tú Linh hầu hạ An phi thả tóc đi nghỉ, âm ức nói.

“Cũng đã lâu rồi hoàng thượng mới đến chỗ chúng ta. Sao nương nương lại muốn người đến Thanh Y các chứ? Hoàng thượng cũng thật là, nói đi là đi ngay được.”

An phi chậm rãi đứng dậy, đi tới bên cửa sổ, trầm lặng nhìn hoa Đỗ Quyên bên ngoài khoảnh sân trước mặt.

“Đã có lòng muốn đi, giữ lại cũng vô ích. Huống hồ...”

“Huống hồ sao ạ?”

An phi không trả lời, chỉ bình tâm ngắm hoa, nghe gió lao xao lùa qua tán lá. Đêm trong hoàng cung, tịch mịch và thê lương.

Y Vân vừa rời khỏi tấm điện của Tuệ Tâm thì chạm mặt Hứa Hằng, người mà đáng lẽ ra lúc này phải ở Cam Túc cung của An phi, liền vội vàng hành lễ.

“Nô tì tham kiến hoàng thượng.”

“Đứng lên đi, chủ nhân của ngươì đâu?”

“Chủ tử đang cùng quận chúa trò chuyện ở bên trong.” Y Vân vội vã trả lời.

Hứa Hằng gật đầu, đi tới tấm điện của Tuệ Tâm, đẩy cửa ra. Tiếng cười nói riu rít bên trong vì sự xuất hiện của hắn mà im bật. Tuệ Tâm và Bảo Ngọc thấy hắn tới, vội vàng hành lễ.

Hứa Hằng đi tới bên bàn trà ngồi xuống, nhìn Bảo Ngọc cười hỏi.

“Muội đang cùng Mỹ tài nhân nói chuyện gì vậy?”

“Muội... cùng tỷ đang nói ngày mai nếu trời đẹp sẽ cùng ca ca ra Ngự Hoa viên thả diều.”

Bảo Ngọc dè dặt trả lời. Đối với vị hoàng huynh này, nàng không mấy thân cận. Hứa Hằng khác với Cố Duệ, tuy rằng cũng rất yêu thương nghĩa muội, nhưng lại ít biểu hiện ra ngoài, cũng vì bận rộn mà ít khi tới thăm nàng. Không như Cố Duệ thường xuyên tới thăm nàng, cũng rất hay chơi cùng nàng. Trong mắt nàng, đây là vị hoàng huynh luôn bận rộn việc triều chính, nếu không thì cũng thường ở bên cạnh các tỷ tỷ xinh đẹp khác, nhưng tại chẳng bao giờ thấy ở cạnh Tuệ Tâm tỷ tỷ của nàng. Đối với Hứa Hằng, trong lòng nàng tuy nể sợ có sự yếu mến, nhưng lại có nhiều e sợ dè chừng hơn.

“Đã muộn rồi, mau trở về nghỉ ngơi đi. Ngày mai hẳn sẽ cùng muội đi thả diều, được không?” Hứa Hằng sùng sịnh xoa đầu Bảo Ngọc.

Trước nay Hứa Hằng chưa từng bỏ chút thời gian chơi với Bảo Ngọc, nghe thấy vậy, nàng liền mừng rỡ níu tay áo Hứa Hằng.

“Thật không?”

“Thật.”

Bảo Ngọc, toét miệng cười, không nói hai lời liền nhanh chóng trở về Vinh Hòa cung. Những cung nhân khác tại Thanh Y các cũng vội vã lui ra ngoài, trong tâm điện chỉ còn lại Hứa Hằng và Tuệ Tâm.

Tuệ Tâm định mở miệng hỏi tại sao hắn đột nhiên lại tới đây, nhưng không ngờ tới hắn lại đột nhiên ôm thốc nàng lên, biến câu hỏi của nàng thành tiếng kêu thất thanh.

“Hoàng...hoàng thượng?”

Hứa Hằng rào bước, ôm nàng đến bên giường, đặt nàng xuống, nói vọng ra ngoài cửa.

“Tiểu Mạnh Tử, không cần bưng trà, trẫm không khát.”

Những lời này nghe ra còn có ý tứ khác. Nếu không có chuyện gì thì không nên đến làm phiền hắn. Y Vân và Tiểu Mạnh Tử đều là người tinh ý, nghe thấy vậy liền lập tức lui xuống, căn dặn những người khác tuyệt đối không được tới gần tấm điện của Tuệ Tâm. Mắt thấy Yên Chi đang bưng trà tới, nàng vội vàng can lại, kéo Yên Chi trở về phòng, mặc cho Yên Chi thắc mắc không hiểu tại sao. Y Vân khác với Yên Chi, nàng biết rõ chủ tử của mình mấy ngày nay tuy được thị tẩm, nhưng thực chất giữa hai người lại chưa có gì. Vì vậy nàng ngàn vạn lần cầu mong lần này có thể suôn sẻ một chút, như vậy, nàng cũng có thể an tâm cho chủ tử của mình.

Hứa Hằng buông trưởng, nhanh chóng cõng đi y phục của mình rồi nằm xuống bên cạnh Tuệ Tâm, kéo nàng lại gần, bắt đầu hôn lên gương mặt nàng. Tuệ Tâm tròn tròn mắt, hốt hoảng gọi hắn, nhưng hắn lại không nói gì, chỉ ôm nàng sát vào mình hơn. Hai thân thể gần như liền kề, không hề có khoảng cách. Trái tim Tuệ Tâm đập bùm bùm như muốn nổ tung, cảm thấy thân thể hắn nóng đến kinh người. Hai tay Tuệ Tâm đặt trên lồng ngực của Hứa Hằng, muốn đẩy hắn ra một chút, nhưng không cách nào làm được. Vòng tay của Hứa Hằng ôm siết nàng thật chặt, không chút lơ lửng.

“Hoàng thượng, không phải đêm nay người tới chỗ An phi sao?”

Hứa Hằng không trả lời nàng, gục đầu vào hõm cổ của nàng, khiến toàn thân nàng như có dòng điện nhẹ chạy qua. Hình như...hình như...hình như hắn đang hôn cổ nàng!!! Không những vậy, bàn tay hắn cũng đang di chuyển, chậm rãi cõng dây buộc y phục của nàng. Không phải chứ? Chẳng lẽ hắn muốn...?

“Hoàng...hoàng...hoàng...hoàng...hoàng...hoàng thượng.”

Tuệ Tâm rối trí đến độ lú cả lưỡi, không nói rõ ràng được. Cũng cuống đến nỗi không biết phải nói gì. Ở chỗ An phi hắn đã ăn bậy uống bậy cái gì nên đột nhiên trở nên đói khát sao? Hứa Hằng không rảnh trả lời nàng. Đôi môi hắn lần tìm lên môi nàng, nụ hôn ấm nóng phủ xuống, dịu dàng như làn gió lướt qua. Trong đầu của Tuệ Tâm lúc này như có một chùm pháo hoa đang nổ liên hoàn, cảnh vật trước mắt cũng như mờ tối. Nụ hôn ướt át dần lan xuống, rơi trên hõm cổ của nàng rồi lướt dần xuống nữa. Cảm giác được vật áo ngủ của mình đã bị mở ra, để lộ ra chiếc yếm xanh biếc thêu hoa Thủy Tiên. Tâm trí của Tuệ Tâm cuống loạn muốn tránh khỏi sự thân mật của hắn, nhưng Tuệ Tâm lại không thể đẩy hắn ra. Một tia lý trí nhỏ nhoi cuối cùng mạch bảo nàng, nàng là phi tử của hắn, đây là quyền lợi của hắn, cũng là nghĩa vụ của nàng.

Hứa Hằng không phải không để ý thấy thân thể Tuệ Tâm trở nên cứng đờ như khúc gỗ. Hắn ngừng đầu, dịch sát thân thể lên trên, để ánh mắt của mình đối diện với ánh mắt của nàng. Ánh mắt hắn nhìn nàng rất lạ, sâu thẳm như đêm đen, có chút ôn nhu và đường như...có một thứ tình cảm ẩn giấu sâu trong đó. Hắn thì thầm bên tai nàng, rất khẽ.

“Tâm nhi.”

Tuệ Tâm hoàn toàn rơi vào trạng thái phản xạ có điều kiện, ngây ngốc trả lời.

“Dạ?”

Hứa Hằng thấy Tuệ Tâm vì hoảng sợ mà trở nên hồ đồ, trong lòng vừa có chút thương xót, vừa cảm thấy thật sự vui vẻ.

“Ngaoan. Đừng sợ.”

Nàng có thể không sợ được sao?

“Tâm nhi, Tâm nhi của trăm.”

Tiếng thì thầm ni non của hắn nghe sao ôn nhu, trong giọng nói còn mang theo ý cười, hơi thở của hắn thoang thoang mùi rượu thơm nồng. Dường như mang theo một loại ma lực khiến người khác không thể cưỡng lại được. Cơ thể Tuệ Tâm run lên nhẹ nhẹ. Nàng không biết vì sao đêm nay hắn đối với nàng lại đặc biệt dịu dàng đến vậy, càng không biết vì sao hắn gọi nàng bằng cái tên thân mật như thế. Dù nàng đã từng nghe thuê Lữ tử tướng gọi mình là Tâm nhi hàng trăm, hàng ngàn lần, nhưng so với lần này vẫn hoàn toàn khác biệt. Liệu rằng khi ở bên các phi tử khác, hắn có kẻ tai bọn họ, thì thầm những lời thân mật như vậy hay không? Nàng không thể lý giải được bất cứ điều gì. Nhưng tại giây phút này, nàng biết mình không thể chạy trốn khỏi dục vọng của hắn.

Đêm tại Thanh Y các, ngọt ngào đến vô hạn.

Sáng sớm hôm sau, tận tối khi Hứa Hằng rời giường, tắm rửa thay y phục lên triều, Tuệ Tâm vẫn nhất quyết làm con rùa rụt cổ trốn trong ổ chăn giả chết. Đến khi xác định Hứa Hằng đã đi xa, nàng mới hé chăn nhìn ra ngoài, xấu hổ sờ sờ lên những dấu hôn đêm qua hắn để lại. Nàng không phải còn quá trẻ tuổi, cũng đã từng yêu, từng ôm hôn, từng có những hành động thân mật. Tuy rằng nàng chưa từng để bản thân mình đi quá giới hạn, nhưng cũng không phải là người ngày thơ thuần khiết không biết gì. Khi bản thân đã trở thành cung phi, nàng biết rằng sớm muộn gì cũng sẽ đến ngày này. Cùng hắn chung chăn gối, cũng không phải là chuyện động trời gì. Xét mối quan hệ giữa hắn và nàng, nàng chính là một trong những người vợ của hắn, hắn có ham muốn nàng cũng là chuyện đương nhiên. Nhưng trong thâm tâm nàng vẫn ôm một tia hy vọng mong manh rằng, ở nơi này, nàng chính là một nữ nhân vô cùng xấu xí, xấu hũy xấu hoại, xấu đến mức không ai thèm nhìn. Vì vậy người luôn sống giữa một bầu oanh yến xinh đẹp động lòng người như Hứa Hằng, nhất định sẽ không thèm để mắt đến nàng. Trải qua hai năm sống yên ổn, niềm tin đó càng được củng cố vững chắc hơn. Nhưng rốt cuộc, vẫn chạy không thoát khỏi hắn. Đêm qua, đã bị hắn nhìn sạch, sờ sạch, hôn sạch, ăn sạch sành sanh rồi. Cần trọng bao nhiêu lâu như vậy, rốt cuộc vẫn bị hắn làm lông sạch sẽ rồi. Không những thế, hắn còn tỏ ra đặc biệt hài lòng, tâm tình có vẻ vô cùng thỏa mãn nữa. Càng nghĩ càng loạn, rốt cuộc nàng vui mặt trong ổ chăn, thương tâm khóc ròng lên.

Yên Chi và Y Vân đứng ngoài cửa, ta nhìn người, người nhìn ta, không nén nổi tò mò. Chủ tử vì sao đột nhiên kích động như một kẻ điên vậy?

Mà ai đó đang ở trên đại điện thiết triều, ngửa mũi hít hơi một cái thật to. Hoàn toàn không hay biết rằng ở một nơi nào đó trong hoàng cung, phi tử của mình đang kịch liệt lên án hắn, đổ cho hắn tội danh xấu xa, bại hoại, cưỡng gian, dâm ô. Biến hắn thành tội nhân thiên cổ, không cách nào gột sạch tội danh.

Lời tác giả: Gạo đã được nấu, nhanh hơn dự tính ban đầu ==))

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ái Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Ngày hôm sau, Hứa Hằng quả nhiên dành chút thời gian vàng ngọc đi thả diều cùng Bảo Ngọc và Tuệ Tâm. Mạc Danh vì là huynh trưởng của Bảo Ngọc nên cũng đi cùng luôn. Tuệ Tâm vốn nghĩ đã có Hứa Hằng và Mạc Danh đi theo Bảo Ngọc, vậy thì bản thân cũng không cần thiết phải đi cùng. Huống hồ hôm qua lại cùng Hứa Hằng làm nên chuyện xấu hổ như vậy, phải ở cùng một chỗ với hắn, thật sự khiến nàng cảm thấy ngượng ngùng. Nhưng Hứa Hằng chỉ cần liếc mắt, nhún mày một cái đã khiến nàng ngoan ngoãn đi theo ba người họ tới Ngự hoa viên. Nàng thật muốn phi nhổ chính mình quá đi, chẳng có chút khí tiết chút nào, quá mất mặt người hiện đại rồi.

Con diều vừa bay lên cao, đằng xa đã thấp thoáng một bầu oanh yến đủ màu là lướt đi tới. Đám phi tử rồi việc trong hậu cung, nghe nói hoàng thượng tới Ngự hoa viên thả diều, liền bới tóc trang điểm, xiêm y xúng xính rực rỡ, dùng tốc độ nhanh nhất uốn éo uốn éo đi tới Ngự hoa viên. Nhìn đám người vừa mới kéo đến, Tuệ Tâm cảm thấy muốn hoa cả mắt. Trang phục đậm màu rực rỡ, trang điểm đậm, lại không tiếc đeo một đồng hồ trang sức trên người, chỉ hận không thể đem tất cả những đồ trân quý nhất diện lên người, họ không cảm thấy nặng chút nào sao? Ngự hoa viên vốn dĩ rất rộng lớn, lại trồng nhiều loại hoa, là nơi thanh tao và đẹp nhất hoàng cung. Nhưng khi đám phi tử kia lũ lượt kéo tới, Tuệ Tâm cảm thấy nơi này bỗng chốc trở nên chật hẹp, bí bách. Những cung phi này đều là mỹ nhân tiêu chuẩn của thời đại này, tức là người nào người nấy cũng đều rất béo. Phân nửa trong số đó lại không biết cách chọn trang phục, đều mặc những bộ y phục không hợp với bản thân, lòe loẹt quá mức. Bởi vì quá béo, lại thêm cách ăn mặc và trang điểm không phù hợp, khiến cho người sống ở thế giới tôn vinh vẻ đẹp mảnh mai như nàng thật muốn điên. Nàng cũng không phải là người kì thị người mập, chỉ là nàng sống ở thế giới hiện đại, đã quen với thẩm mỹ của người hiện đại, giờ đây lại phải sống ở một nơi “ngược ngao” như vậy, khiến nàng rất khó thích ứng. Huống hồ, có những người như An phi, thái hậu, tuy thân hình mập mạp đầy đặn, nhưng đường nét trên gương mặt vẫn rất đẹp. Nhưng

cũng có những người, đường nét gương mặt rất tầm thường, hoặc rất xấu, nhưng chỉ cần béo mập là được tôn vinh lên thành mỹ nhân, giống như Quách Liễu.

Tuệ Tâm thấy đông người tới, vốn dĩ muốn chuồn đi, nhưng Hứa Hằng lại nắm lấy tay nàng, rất chặt, trước mặt đông đảo chúng phi. Lúc này nàng thậm chí còn không thể đỏ mặt được, bởi nàng có thể cảm nhận được như hàng trăm mũi kiếm sắc lạnh đang chĩa về phía mình. Nàng đâu phải muốn biến bản thân mình thành tâm điểm chú ý đâu. Mấy vị tỷ tỷ, làm ơn nhìn cho kĩ đi, là hoàng thượng nắm tay nàng, đâu phải nàng cố ý nắm lấy tay hân đâu?

Mà lúc này, lại có thêm một diễn viên quần chúng tới góp vui.

Bình Nam vương gia Cố Duệ một thân áo bào màu ngà, tay phe phẩy chiết phiến (quạt) đi tới, nụ cười ôn nhu ngàn năm không đổi. Hân bước tới, dịu dàng xoa đầu Bảo Ngọc, khoe miệng cong lên, đuôi mắt híp lại như vầng trăng lưỡi liềm, khiến Tuệ Tâm càng nhìn càng thấy thuận mắt. Rốt cuộc giữa đám người này, cũng tìm được một người khiến nàng không thấy nhức mắt.

“Ngọc nhi, chơi cùng hoàng huynh mà không gọi huynh sao?”

Hứa Hằng một tay nắm tay Tuệ Tâm, một tay điều khiển dây điều, gờ giao lại con điều cho Cố Duệ, cười nói.

“Đệ đó, sau khi từ biên cương dẹp loạn trở về vẫn luôn nhàn rỗi như vậy.”

Cố Duệ vỗ nhẹ chiết phiến lên trán, cười bất lực.

“Hoàng huynh cũng biết rằng đệ vốn không hợp với chuyện triều chính mà. Nếu bảo đệ cầm đao đi dẹp loạn thì được, chứ bảo đệ cầm sách đọc hay bàn luận chính sự thì đệ đành chịu thôi.”

Tuệ Tâm nhìn vẻ xấu hổ của hân, trong lòng cảm thán khôn nguôi. Nghe nói tiền đế chỉ có hai người con, đại hoàng tử Hứa Hằng từ nhỏ đã bộc lộ bản thân là một người hiếu học, thông minh, chăm chỉ. Nhị hoàng tử Cố Duệ thì lại tỏ ra ham mê võ thuật, nhưng lại rất lười học, nên bị xếp vào loại vô biên, chỉ biết sử dụng chân tay, không biết dùng tới đầu óc. Thật đáng tiếc cho hân, nếu như ở thế giới hiện đại, chỉ cần có được dung mạo bằng một nửa của hân, khí chất nho nhã, ngọc thụ lâm phong của hân thôi cũng đã đủ để khiến tất cả những nữ nhân gặp qua hân phải điêu đứng rồi. Nếu hân mà tham gia vào giới nghệ sĩ, nói không chừng chỉ cần đứng một chỗ cũng có thể kiếm ra tiền. Chắc chắn, thật quá đáng tiếc. Thật không hiểu tiền đế là người như thế nào mà lại có thể sinh ra một người con xuất sắc về tướng mạo như Cố Duệ, vượt trội về tài trí như Hứa Hằng chứ. Hơn nữa, hai người bọn họ vốn là huynh đệ ruột thịt, vậy mà tướng mạo lại khác xa nhau như thế, hân là Cố Duệ giống thái hậu, còn Hứa Hằng giống tiền đế rồi.

Nàng cảm thấy cuộc đời này cũng thật công bằng, người có dung mạo xinh đẹp như Lưu Tuệ Tâm lại bị coi là xấu xí, còn có mồm miệng điêu ngoa. Còn Cố Duệ tướng mạo hoàn hảo, khí chất phi phàm, tính cách lại ôn nhu dịu dàng, là cao thủ về võ thuật nhưng lại có nhược điểm là không có học vấn cao.

Hứa Hằng lắc lắc đầu, cười.

“Rảnh rỗi đến như vậy thì cũng nên thành gia lập thất đi thôi. Đệ cũng đã không còn trẻ tuổi nữa, cũng nên có người nâng khăn sửa túi bên cạnh rồi. Trẫm sẽ chú ý một chút, xem trong các gia đình quan lại, có tiểu thư nào tài mạo song toàn thì sẽ chỉ hôn cho đệ.”

Cố Duệ bối rối xua tay, kịch liệt từ chối.

“Thần đệ tự biết bản thân không có tài cán gì, tướng mạo lại xấu xí, nào dám vọng tưởng quá nhiều. Nếu một tiểu thư nào đó phải lấy đệ, vậy thì là một điều quá thiệt thòi cho người đó rồi.”

Hứa Hằng nhíu mày, đang muốn nói rằng đệ đệ của mình không nên quá tự coi thường bản thân mình như vậy. Dù quả thật Cố Duệ học vấn không cao, tướng mạo lại tầm thường, nếu không muốn nói là xấu xí. Nhưng tốt xấu gì thì hân cũng là Bình Nam vương gia, chiến công hiển hách, nhiều lần dẫn quân dẹp loạn, tài giỏi, dũng mãnh. Nào có chuyện không xứng với tiểu thư nhà quyền quý chứ? Nhưng Hứa Hằng còn chưa kịp lên tiếng thì đã nghe thấy người bên cạnh buột mồm nói.

“Ai nói chứ? Vương gia chính là đại mỹ nam đây.”

Giọng nói rất thân thiện, khẳng định rất chắc chắn, hoàn toàn không giống nói dối. Mọi con mắt đều đổ dồn về phía nàng. Các cung phi khác thấy vậy, tự thấy bản thân mình không thể thua kém, cũng cố nặn ra một câu trái với lòng mình, nhao nhao khen rằng Cố Duệ không những đẹp còn tài ba, tăng bốc lên tận trời.

Hứa Hằng liếc mắt, nhìn người bên cạnh đang cúi đầu le lưỡi, cất lực tự trách bản thân hồ đồ, ăn ngay nói thật. Hân nheo mắt, trầm giọng hỏi.

“Vậy còn trẫm?”

“Rất xấu.” Tuệ Tâm buột miệng, hoàn toàn là phản xạ tự nhiên.

Nói xong câu này, Tuệ Tâm thật muốn cắn lưỡi tự tử. Nàng vừa mới chê hân là rất xấu, mà hân là ai? Hân chính là chân long thiên tử, là người được mệnh danh tài mạo song toàn nhất, là nam nhân được toàn thể nữ nhân Hiên Viên quốc khao khát nhất. Thế nhưng, nàng lại dám mở mồm chê hân xấu? Lại còn nói trước mặt hân? Công khai trước toàn thể chúng phi? Nàng đúng là chán sống rồi. Tuệ Tâm khóc không ra nước mắt. Cái tên hỗn đản này, lại lợi dụng lúc nàng không đề phòng để hòng đề hòi câu đó. Nàng sẽ chết không toàn thân mất.

“Hoàng thượng, thần thiếp...lỡ...lỡ rồi.” Tuệ Tâm nhún mình, áp úng cáo lỗi, lo sợ rằng Hứa Hằng sẽ trách phạt mình.

Nhưng Hứa Hằng lại không có ý trách cứ gì nàng, chỉ nâng tay nàng đứng dậy, nhìn nàng với vẻ rất lạ, rất kì quái. Mà mọi người xung quanh, cũng dùng ánh mắt này để nhìn nàng.

Tuy Cố Duệ là huynh đệ ruột của Hứa Hằng, nhưng bản thân hắn vẫn cảm thấy có chút không vui khi nghe Tuệ Tâm ngợi khen Cố Duệ. Cho đến khi nghe nàng chê bai rằng bản thân hắn xấu xí, hắn rốt cuộc chẳng còn cảm thấy khó chịu nữa. Bởi vì hắn chỉ đơn giản nghĩ rằng, nàng có con mắt thẩm mỹ không được bình thường mà thôi. Mà những người xung quanh, cũng có chung một suy nghĩ như vậy.

Rất lâu sau, Hứa Hằng mới nghẹn giọng nặn ra được một câu vô cùng miễn cưỡng.

“Trẫm không trách phạt nàng, con mắt nhìn người của nàng rất... ừm... độc đáo.”

Tuệ Tâm mắt liếc thấy Cố Duệ đang nhìn mình với vẻ không nín được cười, nước mắt trong lòng chảy thành một dòng sông. Thật ra xung quanh hắn không thiếu những loại nô tài xiểm nịnh, nhưng những gì họ ca ngợi cũng chỉ có thể là những chiến công hiển hách của hắn, chẳng có một ai lại khen hắn có gương mặt đẹp. Toàn thể Hiến Viên quốc này, ai mà chẳng biết Bình Nam vương gia xấu xí đến mức không ai muốn nhìn? Nếu như đem tướng mạo của hắn ra ngợi ca, chẳng phải là quá giả dối hay sao? Nhưng nàng thì lại thật sự ca ngợi hắn, hơn nữa còn nói với thái độ hết sức chân thành.

Bởi vì sự việc xảy ra hôm nay, nên sau này người trong cung, những lúc nhàn rỗi thường đem chuyện này ra bàn tán vô cùng sôi nổi, còn cười nhạo nàng không chỉ xấu xí mà mắt nhìn người cũng vô cùng “độc đáo”. Có người nói, bởi bản thân nàng xấu như vậy, nhìn thấy người đồng bệnh tương liên với mình, chẳng khác gì đang tự nhìn thấy chính mình trong gương. Mà bình thường thì đâu có ai muốn tự chê mình xấu xí bao giờ. Lại có người nói rằng, Tuệ Tâm không những tướng mạo chẳng ra sao, tài cán cũng chẳng có gì mấy, học vấn đức hạnh đều không có. Thật sự không nên làm phi tần của hoàng thượng, mà nên theo vương gia về phủ, trở thành vương phi mới đúng. Chẳng phải nàng nhìn vương gia cũng rất vừa mắt sao? Nhưng đương nhiên, những lời này đều chỉ là lên lút nói với nhau, tuyệt đối không dám đề cập bệ trên nghe thấy.

Vốn dĩ mấy Hứa Hằng muốn cùng muội muội của mình tới Ngự hoa viên thả diều, bồi đắp tình cảm huynh muội. Vậy mà các cung phi khác lại cứ lũ lượt kéo tới, bám dính lấy hắn không buông. Buổi thả diều rốt cuộc bị đám cung phi nhiều chuyện phá hỏng. Bảo Ngọc thấy có thêm một đám tỷ tỷ đi tới, nói là tới để thưởng hoa, nhưng thực chất lại chỉ quẩn quanh bên hoàng đế ca ca, bèn chán nản dỗi về. Cố Duệ đành đưa Bảo Ngọc về Vinh Hòa cung. Hứa Hằng cũng chẳng thèm nhìn tới bọn họ, đi giá tới Dưỡng Tâm điện, chuyên tâm phê duyệt tấu chương. Tuệ Tâm rốt cuộc cũng được trở về nghỉ ngơi.

Về tới Thanh Y các, Yên Chi và Y Vân đã lên tiếng phàn nàn.

“Chủ tử, sao chủ tử lại có thể nói những lời như vậy chứ? Cũng may là hoàng thượng không trách phạt chủ tử tội khi quân phạm thượng, nếu không chủ tử đã sớm không giữ nổi mạng mình rồi.”

Tuệ Tâm nhào người lên bàn, thề lương nói.

“Hai người đừng nói nữa, ta đã hối hận lắm rồi. Các người có biết rằng lúc đó ta sợ đến thế nào không hả?”

Ở trong hậu cung hai năm nay, nàng cũng đã quen với các lễ nghi trong cung. Biết hành lễ thông thường cho tới hành đại lễ, biết tỏ ra nhún nhường, biết nói lời nịnh nọt dễ nghe, cách đi đứng, phong thái cũng đã mang dáng dấp của một cung phi chuẩn mực. Vậy mà ngày hôm nay lại sơ suất đến vậy, quả là do chuyện đêm qua nên đã bị Hứa Hằng hại đến nỗi trở nên hồ đồ rồi.

Khi Tuệ Tâm còn đang đau khổ tự vấn bản thân mình thì Tiểu Trác Tử từ bên ngoài vào trong thông báo có Tiểu Mạnh Tử đem chiếu chỉ tới. Trong chớp mắt, nàng liền đứng dậy, khôi phục lại thần thái thân nhiên, thanh cao vốn có của một phi tần.

Tiểu Mạnh Tử cầm theo chiếu chỉ của hoàng thượng bước vào đại sảnh, đồng dạng đọc qua một lượt, đại loại trong đó nói rằng Hứa Hằng phong cho nàng lên làm mỹ nhân, lại ban phong hào mới, hiệu là Thần. Nàng đã ở trong cung được hai năm, đêm qua cũng đã được thị tẩm, việc được thăng cấp là chuyện đương nhiên. Bởi vậy, nàng cũng không tỏ vẻ vui mừng gì, chỉ bình thản tiếp nhận thánh ý. Nhưng Yên Chi, Y Vân và các cung nhân khác trong Thanh Y các của nàng thì lại không cảm thấy giống như vậy. Khi Tiểu Mạnh Tử vừa nâng gót rời khỏi Thanh Y các, bọn họ đã vui mừng quỳ lạy, chúc mừng nàng được thăng cấp. Tuệ Tâm cũng phần nào hiểu được cảm giác của họ, bọn họ một phần là mừng cho nàng, một phần là mừng cho chính bản thân. Hai năm trôi theo hầu một chủ tử không có địa vị, không được hoàng đế ngó mắt tới, cũng phải chịu biết bao ủy khuất, nay thấy nàng không những được thăng cấp mà còn được ban phong hào, sao bọn họ có thể không vui mừng? Nếu như thăng một lúc hai phẩm cấp thì không hợp với cung quy, có lẽ chính vì vậy nên Hứa Hằng mới ban phong hào mới cho nàng. Tuy nàng vẫn chỉ mang phẩm cấp thấp nhất trong các phi tần, nhưng nàng lại là người duy nhất cho tới giờ phút này được ban phong hào, lại còn tới hai lần. Mà ai cũng biết rằng, được ban phong hào là một vinh dự lớn lao, còn quý hơn là được thăng cấp. Chỉ một cái tên Thần mỹ nhân này thôi, cũng đã đủ để người khác nhìn thấy được sự sùng ái của Hứa Hằng dành cho nàng.

Tin này truyền ra, khiến cả hậu cung chấn động. Từ trong tâm cung của Quách phi, tiếng đồ vỡ vang lên không ngừng, những cung phi khác, sau khi biết chuyện đều cắn khần lạy, hai hàng nước mắt tuôn rơi. An phi nghe Tú Linh báo lại, chỉ thoáng chút vẻ ngạc nhiên, trầm ngâm nói.

“Không nghĩ tới, hoàng thượng lại coi trọng Thần mỹ nhân này đến vậy, thật có bản lĩnh.”

Đêm, Hứa Hằng mệt mỏi xoa bóp bên vai đã tê cứng của mình. Hắn đứng dậy, rảo bước ra ngoài. Tiểu Mạnh Tử thấy hắn muốn đi, vội vã khom người đi theo, cẩn trọng hỏi.

“Hoàng thượng, đêm nay lại tới Thanh Y các sao?”

Hứa Hằng suy nghĩ một chút rồi lắc đầu.

“Tới Chung Linh cung.”

Quách Liễu nghe tin hoàng thượng đi giá tới Chung Linh cung, trong lòng vô cùng kinh hỷ, vội vàng sửa soạn để tiếp đón thánh giá. Hứa Hằng vừa bước vào tầm điện, nàng ta đã nở một nụ cười phong tình vạn chủng nhất, nũng nịu tới bên níu tay hắn.

“Hoàng thượng, đã lâu rồi người không tới thăm thần thiếp, khiến thần thiếp thật buồn quá đi.”

Hứa Hằng nhướn mày một chút, hắn nhớ rõ, cái gọi là đã lâu không tới đó, hình như mới được năm ngày.

Khóe môi hắn cong lên, bàn tay to vươn tới, nâng cằm của nàng, không đứng đắn nói.

“Để ai phi phải cô đơn rồi. Đêm nay trẫm sẽ đền bù cho nàng, được không?”

Quách Liễu bày ra vẻ mặt xấu hổ, nũng nịu lắc lắc tay áo hắn.

“Hoàng thượng thật xấu quá đi!”

Hứa Hằng sáng khoái cười ha ha, cùng Quách Liễu tiến tới phía giường lớn khắc hoa phù trường kim tuyến.

Đêm ấy, Quách Liễu quay cuồng trong hương vị nam nhân của Hứa Hằng, hoàn toàn quên đi chuyện hân thăng chức và ban phong hào cho Tuệ Tâm.

Nửa đêm, Hứa Hằng mở mắt, nhìn ánh nến leo lắt bên ngoài sa trường. Hắn liếc nhìn xuống dưới, nhẹ nhàng nâng cánh tay lớn đang đặt trên ngực hắn xuống, khẽ khàng nén tiếng thở dài.

Ban đầu, hắn sùng ái Quách Liễu là bởi vì gia thế cũng như tướng mạo của nàng ta. Tuy nhiên, cái cảm giác khi ôm nàng ta, và khi ôm vòng eo thon nhỏ mảnh mai của Tuệ Tâm thật sự quá khác biệt. Đôi lúc, hắn lại nhớ tới thân thể kiều mỵ của nàng, đôi mắt sáng rỡ long lanh như bầu trời đêm và cả dáng vẻ rụt rè, ủy khuất của nàng khi cùng hắn thân mật. Giống như thể hắn đã ức hiếp nàng vậy. Đó là một loại tư vị rất cuốn hút, rất đáng nhớ, khiến hắn đôi lần nhớ đến, lại khiến hắn tham lam muốn hưởng thụ nhiều hơn một chút. Rõ ràng là nhìn nàng xấu xí như vậy, nhưng lại có một loại sức hút, khiến hắn khó mà cưỡng lại được.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ái Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Tin Tuệ Tâm được hoàng thượng sùng ái nhanh chóng bị dập tắt khi sự quan tâm của Hứa Hằng lại hướng về phía Quách phi và An phi như trước. Tuệ Tâm lại thoải mái sống cuộc sống không khác heo là mảy của mình.

Thời gian cứ thế trôi qua, Hiến Viên quốc lại sắp bước sang một năm mới. Tuệ Tâm thấy mọi người trong Thanh Y các cũng tất bật chuẩn bị cho năm mới, trong lòng cũng thấy vui lây.

Từ sau lần đầu thị tẩm, Hứa Hằng cũng không tỏ ra chuyên sủng một mình Tuệ Tâm, mà ban ơn mưa móc đều khắp hậu cung, ngay cả những phi tần đã lâu không được ngó ngang tới cũng được sủng hạnh không ít. Cứ như vậy, qua mấy tháng, nàng đã được thăng lên thành Thần quý nhân. Trong mấy tháng qua, nàng cũng đã được Hứa Hằng sủng hạnh không ít, cũng đã quen với sự tiếp xúc thân mật nhất của hắn, không còn bài xích quá nhiều như trước. Mùa đông lạnh giá, nằm trong lòng ngực của hắn cũng ấm áp lắm. Không, thật ra là rất dễ chịu. Ấy da, dường như dạo gần đây nàng quá hưởng thụ vòng tay của hắn rồi.

Đêm giao thừa, hoàng cung tổ chức tịch yến mừng năm mới, các chúng phi hậu cung và đại thần trong triều đều tới tham dự. Vì chuẩn bị đón giao thừa nên Tuệ Tâm cũng tự cho phép mình trở nên rạng rỡ một chút. Mặc một bộ y phục màu đỏ thêu hoa mẫu đơn vàng bằng sợi kim tuyến, tóc chải kiểu thập tự kế, cài trâm vàng nạm ngọc. Chân đi hài gấm đỏ, thắt lưng đeo dây bạc, thập phần diễm lệ. Đương nhiên, vẻ ngoài xinh đẹp này cũng chỉ là để bản thân nàng cảm thấy hài lòng mà thôi. Dù nàng có tự ăn vận, trang điểm lòe loẹt như chim công đi chăng nữa thì cũng chẳng có ai buồn nhìn, vẫn cứ là một nữ nhân xấu xí.

Gần tới giờ khai tiệc, Tuệ Tâm váy áo thướt tha, cùng Yên Chi và Y Vân tới Thái Hòa điện. Lúc này, bá quan văn võ đã đến khá đông đủ, nàng dựa theo phẩm cấp của mình, ngồi xuống vị trí đã được định sẵn. Nàng hướng mắt nhìn về phía các vị đại thần đang ngồi, ở vị trí cao nhất có phụ thân của Quách Liễu cùng phụ nhân, phụ thân và mẫu thân của nàng ngồi ngay bên cạnh. Trong lòng Tuệ Tâm xúc động vô cùng, hai người họ cũng nhìn về phía nàng, từ xa cũng thấy khóe mắt họ rung rung lệ. Rõ ràng gần trong gang tấc mà xa tựa trùng khơi, nàng muốn lao ngay đến ôm lấy họ mà không được, trong lòng rất bức rứt, khó chịu. Giờ khai tiệc đã đến, một thanh âm cao vút cất lên, vang vọng khắp Thái Hòa điện.

“Thái hậu nương nương giá đáo, hoàng thượng giá đáo, Minh Châu quận chúa giá đáo.”

Sau tiếng hô vang đó, Hứa Hằng cùng Bảo Ngọc thân mặc triều phục hoa lệ quý phái, hai người hai bên nâng tay Phụng Ngọc thái hậu tiến vào đại điện. Toàn thể mọi người đồng loạt đứng dậy, hô vang.

“Chúng thần tham kiến thái hậu nương nương, tham kiến hoàng thượng, tham kiến Minh Châu quận chúa.”

“Chúng ái khanh bình thân.” Hứa Hằng long nhan rạng rỡ, thoải mái phất tay áo nói.

Thái hậu, hoàng thượng và quận chúa vừa an tọa, nhạc trống lập tức nổi lên, yến tiệc nhanh chóng được bắt đầu. Nhân dịp yến tiệc mừng năm mới, trừ các tiết mục đã được chuẩn bị trước, các phi tần hậu cung cũng vô cùng hăng hái thể hiện bản thân. Người ca hát, người ngâm thơ, người họa tranh. Tuệ Tâm cũng biểu diễn một điệu Kinh hồng vũ, tay áo thướt tha bay lượn, thân hình uyển chuyển linh hoạt, vẫn khiến người xem mê đắm như năm nào.

Múa xong điệu Kinh hồng vũ, nàng yêu kiều đứng thẳng, ngẩng mặt, chợt bắt gặp ánh mắt của Hứa Hằng. Không biết có phải do nàng nhìn nhầm hay không, mà ở khoảng cách xa như vậy, nàng lại thấy hắn đang nhìn nàng rất chăm chú, trông mắt hắn đen thẳm, nhưng dường như lại có lửa trong đó, cháy bùng.

Nhất định là nàng đã nhìn lầm rồi!

An phi trong khoảnh khắc ấy, cũng tình cờ nhìn về phía Hứa Hằng, thấy ánh mắt hắn chăm chú nhìn Tuệ Tâm. Khóe miệng nàng hơi gọi lên, tay nâng chén ngọc, uống cạn rượu hoa quả thơm hương, ánh mắt sâu kín lóe lên một tia sáng rồi vụt tắt.

Khi bữa tiệc sắp tàn, thời khắc mọi người mong đợi nhất cũng đã tới. Trên nền trời đêm, từng chùm ánh sáng vút bay lên, bùng nổ thành những đóa hoa ánh sáng, rạng rỡ, lay động lòng người. Tiếng nổ giòn giã liên tiếp vang lên, bầu trời đêm rực sáng đầy hoa lệ. Tuệ Tâm ngẩng mặt nhìn trời cao, rom róm nước mắt. Năm ngoái đã như vậy một lần, năm nay vẫn không nhìn được muốn khóc. Nàng nhớ tới những năm tháng sống ở thời hiện đại, mỗi năm đều cùng gia đình ngắm pháo hoa đón giao thừa. Từ khi tới đây, cũng chỉ có pháo hoa là mang chút phong vị hiện đại, khiến nàng nhớ tới gia đình, nhớ thể giới mà mình từng sống.

Tuệ Tâm vội vã đè nén, không để nước mắt rơi xuống, đầu năm đã rơi nước mắt, như vậy sẽ không may mắn.

Pháo hoa vừa tàn, mọi người đồng loạt hô vang những câu chúc tốt đẹp nhất, chúc cho Hiên Viên quốc mãi mãi trường tồn, chúc cho con dân ấm no phồn thịnh, chúc hoàng thượng sớm có người nối nghiệp...

Qua biết bao lâu, rốt cuộc Tuệ Tâm cũng có thể trở về Thanh Y các của mình.

Hứa Hằng sau khi tan tiệc cũng không tới chỗ phi tần nào mà trở về Dưỡng Tâm điện nghỉ ngơi. Nhưng tới nửa đêm, hắn cũng vẫn không sao chợp mắt được.

“Tiểu Mạnh Tử.” Hứa Hằng ngồi dậy, vén rèm lụa hô lên. “Đốt đèn lên.”

Tiểu Mạnh Tử không chút chậm trễ tiến vào trong đại điện, lập tức châm lửa vào đèn ngủ đầu giường của Hứa Hằng, trong phòng liền tản mát ra thứ ánh sáng mờ mờ.

“Hoàng thượng, người có điều gì muốn phân phó sao?”

Hứa Hằng đưa tay day day trán, nhíu mày nói.

“Trẫm muốn ra ngoài đi dạo một chút.”

Hoàng thượng nửa đêm muốn đi dạo, thân là thần tử không thể chậm trễ. Trong chốc lát, Hứa Hằng đã được hầu hạ thay xiêm y chỉnh tề, thông dong rồi khỏi Dưỡng Tâm điện.

Rời khỏi Dưỡng Tâm điện chưa được bao xa, Hứa Hằng bỗng nhiên dừng cước bộ, xoay người về hướng ngược lại, nói.

“Tới Thanh Y các.”

Cung nhân ở Thanh Y các không nghĩ tới nửa đêm Hứa Hằng còn giá áo, vội vội vàng vàng ra nghênh đón. Hứa Hằng miễn lễ cho bọn họ, định bước vào tẩm điện của Tuệ Tâm thì đã bị ngăn lại.

“Bẩm hoàng thượng, chủ tử không có trong tẩm điện.” Y Vân chậm rãi nói.

“Nàng ấy đi đâu?” Hứa Hằng nhíu mày.

“Chủ tử khi từ Thái Hòa điện trở về, đã sai chúng nô tì làm một chút đồ ăn và chuẩn bị chút rượu, một mình tới đình Vọng Nguyệt giữa hồ Kim Vân, tới giờ vẫn chưa thấy về.” Yên Chi nhanh nhẩu bẩm báo.

Hứa Hằng nhíu mày, lại rời khỏi Thanh Y các, thẳng hướng tới hồ Kim Vân.

Hồ Kim Vân là một hồ sen lớn trong hoàng cung, xung quanh hồ trồng đầy hoa Hợp Hoan. Giữa hồ có đình Vọng Nguyệt, kiến trúc tinh xảo, trên mái đình chạm trổ hình rồng vờn mây. Đình Vọng Nguyệt thực chất là một tẩm điện nổi giữa hồ, được chia thành sương phòng và nhĩ phòng, ngăn cách bằng rèm châu, là những sợi ngọc rủ dài. Bên trong còn có giường nằm, có bàn ghế, cũng có các vật dụng cần thiết. Nơi đây thường ít người lui tới, nhưng cũng là nơi lý tưởng nhất để ngắm trăng thưởng hoa.

Hứa Hằng đi tới đình Vọng Nguyệt, ra lệnh cho các cung nhân khác đứng chờ ở ngoài. Hắn bước vào trong sương phòng liền nhìn thấy nàng đang ngồi trước một bàn đầy thức ăn, người quay về hướng cửa sổ, nhìn ánh trăng bằng bạc treo cao trên bầu trời đêm, trầm mặc.

“Nửa đêm không ngủ, lại chạy ra đây làm gì?” Hứa Hằng cảm thấy khó hiểu với hành động này của nàng nên giọng nói có phần hơi khó chịu hơn so với mọi khi. Hắn không cố ý, cũng không hề phát hiện ra điều đó.

Nhưng Tuệ Tâm lại vẫn cứ ngồi im như cũ, không nhúc nhích, cũng không lên tiếng.

“Trẫm đang nói người đó.” Dám không trả lời hắn?

Tuệ Tâm vẫn cứ như cũ im lặng.

Hứa Hằng cảm thấy mất kiên nhẫn, thập phần khó chịu, vòng ra trước mặt nàng. Tuệ Tâm đang cúi đầu, biết hắn đã đứng trước mặt nàng nhưng cũng không thêm ngẩng mặt lên. Hứa Hằng cảm thấy rất không vừa mắt với thái độ này của nàng, đang định quở mắng một phen thì chợt nhìn thấy, có những giọt nước đang rơi xuống trên mu bàn tay của nàng. Tâm hắn chợt động, một tay nâng cằm nàng lên, đôi mày nhíu chặt. Tuệ Tâm cắn chặt môi, đôi mắt mông lung mong nước nhìn hắn. Dù trời tối, bên trong đình lại không thấp đèn, nhưng hắn vẫn có thể nhìn thấy đôi mắt nàng đã sưng đỏ. Vừa mới đón giao thừa xong, lại một mình chạy tới đây tiệc rượu, còn khóc lóc đến thảm thương đến như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?

“Đừng khóc nữa!”

Hắn vốn dĩ muốn an ủi nàng, nhưng đã quen với cách nói chuyện bá đạo, thành ra giọng nói lại nghe giống như là đang ra lệnh.

Tuệ Tâm nghe hắn nói xong, không những không ngừng khóc, ngược lại còn òa lên khóc lớn hơn.

Hứa Hằng vốn dĩ không biết dỗ dành nữ nhân, lại rất lúng túng khi thấy nàng khóc lớn, trong phút chốc không biết làm thế nào, lập tức ra lệnh.

“Trẫm nói người không được phép khóc nữa.”

Tuệ Tâm im bất, sau đó liền bùng phát, ôm chặt lấy thắt lưng của hắn, càng khóc càng lớn, càng khóc càng thương tâm.

Nàng lúc này giống y như miếng cao da chó, đẩy thế nào cũng không buông. Hứa Hằng tự biết là do bản thân mình xử sự không phải, rốt cuộc không nói được gì, đành để im để nàng ôm lấy, coi y phục của mình là khăn lau, ra sức lau nước mắt.

Trong tim hắn, giống như thể đang có một bầy côn trùng đang mặc sức bay lượn, nhộn nhạo khó chịu. Thấy nàng khóc thành ra như vậy, trong lòng hắn cảm thấy có phần không ổn.

Toàn thân hắn cứng ngắc, hai bàn tay luống cuống ôm lấy nàng vô ý.

“Được rồi, đừng khóc nữa. Là tại trẫm không tốt, trẫm không nên lớn tiếng với người.”

Tuệ Tâm vẫn khóc thảm thiết, xì một tiếng thật lớn, đem nước mắt nước mũi của mình lau tèm lem lên áo bào của hắn.

Hứa Hằng hoàn toàn rơi vào trầm mặc, trầm mặc, trầm mặc...

Sáng sớm hôm sau, Tuệ Tâm tỉnh giấc với đôi mắt sưng to, đau nhức. Nhìn xung quanh một hồi, thấy mình đang nằm trên chiếc giường êm ái quen thuộc, nàng nhíu mày, không hiểu gì. Ngay cả y phục cũng chưa thay, hôm qua nàng đã trở về kiểu gì vậy? Nàng vén rèm, cất tiếng gọi Yên Chi.

Yên Chi vốn dĩ đã chuẩn bị tốt từ trước, nghe thấy Tuệ Tâm gọi mình, nhanh chóng đẩy cửa tiến vào.

“Chủ tử tỉnh rồi. Người mau rửa mặt đi, Y Vân đã đi lấy nước đá chườm mắt cho người rồi, đêm qua người khóc nhiều như vậy, đôi mắt có còn đau hay không?”

Tuệ Tâm bước xuống giường rửa mặt, không nhận được hỏi.

“Đêm qua...sao ta trở về được vậy?”

“Là hoàng thượng ẵm người từ đình Vọng Nguyệt về, người không nhớ gì sao?” Yên Chi chọn lấy một bộ y phục đưa cho Tuệ Tâm thay, thần nhiên trả lời.

“Hoàng thượng?” Tuệ Tâm kinh ngạc hô lên.

“Chúng nô tì cũng không rõ chuyện gì đã xảy ra, chỉ biết rằng nửa đêm hôm qua, đột nhiên hoàng thượng lại tới Thanh Y các tìm chủ tử. Sau khi biết chủ tử đang ở đình Vọng Nguyệt thì liền rời đi, sau đó không bao lâu thì ẵm chủ tử về.”

Tuệ Tâm tròn mắt há mồm, hần...hần...hần...hần...ẵm nàng từ đó về tới đây?

“Chủ tử lúc đó thật sự rất buồn cười. Cứ ôm chặt lấy hoàng thượng không buông, vừa ôm vừa đánh, đánh xong lại tiếp tục vùi đầu vào ngực hoàng

thượng khóc. Thật sự khiến chúng nó tí buồn cười muốn chết.”

“A...” Tuệ Tâm xấu hổ bưng mặt, không dám hỏi tiếp. Đêm qua nàng thực sự đã làm những chuyện mất mặt như vậy sao?

“Sau đó...sau đó...” Liệu nàng có còn làm thêm chuyện gì mất mặt hơn nữa hay không?

“Lúc hoàng thượng ốm người đặt lên giường, người cũng vẫn không chịu buông tay. Hoàng thượng khó khăn lắm mới gỡ được tay của người ra, nhưng người đã ngay lập tức nhào tới, lại túm chặt lấy y phục của hoàng thượng, còn đẩy ngã hoàng thượng xuống giường nữa. Sau đó...sau đó...” Yên Chi nói đến đây thì phì cười, vội đưa tay lên bịt miệng, cười đến hai vai cũng rung rung.

“Ta đã làm gì? Ta đã làm gì? Ta đã làm gì???” Trong lòng Tuệ Tâm liền dấy lên cảm giác vô cùng bất an.

“Người...người...đề lên người hoàng thượng. Còn hét một câu rất lớn ‘Ta cường chết tên hỗn đản chết tiết nhà ngươi’. Sau đó còn thật sự muốn lập tức cời bỏ y phục của hoàng thượng nữa.” Yên Chi không chịu nổi, vịn lấy mặt bàn, cười không chút che đậy.

Tuệ Tâm thiếu chút nữa muốn ngã xuống đất. Nàng những tưởng rằng vừa khóc vừa nháo vừa ôm lấy hân đã đủ mất mặt lắm rồi, vậy mà nàng còn...còn đề lên hân...lại còn muốn thực hiện một màn bá vương ngành thượng cung ư? Trời ạ, nàng bị rượu làm cho hồ đồ rồi.

“Khoan đã, sao em lại biết được chuyện đó? Chẳng lẽ...”

“Lúc đó nó tí cũng có mặt trong phòng.” Yên Chi đè nén ý cười, cố gắng bày ra một bộ mặt nghiêm túc. “Hơn nữa, không phải chỉ có mình nó tí.” Lúc đó nàng cùng một số cung nhân khác có mặt ở trong phòng để chờ hầu hạ, rốt cuộc lại có thể tận mắt chứng kiến một chuyện khôi hài đặc sắc đến như vậy.

Tuệ Tâm thật sự cảm thấy tuyệt vọng, nàng muốn giấu mặt trong Thanh Y các, cả đời này cũng không muốn ra ngoài nữa.

“Chủ tử không biết lúc ấy gương mặt của hoàng thượng khó coi đến mức nào đâu. Lúc đó chúng nó tí muốn cười mà cũng không dám cười, vội vã lui ra ngoài. Sau đó, không ai biết trong phòng đã xảy ra chuyện gì nữa. Sáng nay khi hoàng thượng gọi nó tí vào hầu hạ người thay y phục, nó tí thấy chủ tử ôm hoàng thượng rất chặt, ngủ rất say. Dầu sao thì chuyện này cũng chỉ có Mạnh tổng quản và một vài cung nhân trong cung chúng ta biết thôi, người cũng không cần phải lo lắng nhiều.”

Hân bị nàng ương ngạnh đề lên, thật vất vả mới có thể trấn áp nàng. Sau đó gỡ thế nào nàng cũng không chịu buông, bắt đắc dĩ phải ôm nàng như vậy đi ngủ, đến y phục cũng chẳng thể thay. Đến sáng cũng phải khó khăn lắm mới gỡ được tay nàng ra để thay y phục thượng triều.

Tuệ Tâm gục mặt lên bàn, thương tâm muốn khóc. Sau này, nhất định không được uống rượu nữa, sẽ không biết lại làm ra thứ chuyện mất mặt gì.

Đêm qua sau khi trở về Thanh Y các, nàng liền sai bảo Yên Chi và Y Vân chuẩn bị rượu và đồ ăn cho mình, một mình tới đình Vọng Nguyệt. Nàng ở tại nơi này đã lâu, tới nay đã bước sang năm thứ ba. Ở thế giới hiện đại, đây đã là năm cha của nàng vừa tròn ngũ tuần. Nàng đã từng cùng cha mẹ dự tính rằng, tới năm cha nàng tròn ngũ tuần, nàng nhất định sẽ được trở thành múa chính, biểu diễn trên sân khấu lớn của quốc gia. Sau đó cả gia đình bọn họ sẽ cùng nhau đi du lịch vòng quanh thế giới. Hơn nữa, còn phải tổ chức kỉ niệm ngày cưới cho cha mẹ nàng thật long trọng. Rốt cuộc, ngay cả cơ hội để nàng cùng cha mẹ đón mừng sinh nhật cho cha, nàng cũng không thể có. Mọi dự định, mọi ước mơ, tất cả đều đã không còn nữa.

Một mình tại đình Vọng Nguyệt, một mình cầu chúc cho cha mẹ, tự mình chén tạc chén thù đến say mềm, rốt cuộc, lại làm ra những hành vi không ra gì. Cuộc đời nàng còn chưa đủ thảm hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ái Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Yên Chi nhìn chủ tử của mình ôm mặt rên rỉ thảm thiết như thể không muốn sống, lặng lẽ bưng chậu nước rửa mặt ra ngoài, mím môi nín cười đến đau bụng.

“Cười cái gì vậy?” Y Vân đem theo một khối nước đá trở về, nhìn bộ dạng của Yên Chi thì buột miệng hỏi, sau lại nghe thấy tiếng rên rỉ từ trong tấm điện truyền ra thì trong nháy mắt đã hiểu ra. “Người nói cho chủ tử nghe rồi ư?”

“Ta chỉ nói đoạn đầu thôi, còn đoạn sau...” Yên Chi tủm tỉm cười. “...ta nghĩ chắc có lẽ hoàng thượng muốn đích thân nói cho chủ tử nghe.”

Y Vân dí dí ngón tay lên trán Yên Chi, cố nén cười. “Người đó, chuyện mất mặt như vậy, người còn muốn chủ tử phải nghe hai lần, muốn khiến chủ tử không sống nổi mới vừa lòng người sao?”

“Được rồi, được rồi. Mau đem nước đá vào cho chủ tử chườm mắt đi.” Yên Chi cười tươi rói, bưng theo chậu nước rồi khỏi.

Khi Y Vân đem theo khối nước đá vào trong tắm điện thì thấy Tuệ Tâm hai tay ôm đầu, mặt dí sát mặt bàn, rên ri khóc lóc như kẻ điên. Nàng buồn cười nhìn chủ tử, thầm nghĩ, đêm qua sau khi đắm nỏ tài các nàng rời khỏi tắm điện, vốn dĩ chẳng thể nhìn thấy trong này phát sinh sự tình gì, nhưng lại có thể nghe thấy tiếng nên cũng phần nào đoán biết được. Nếu hoàng thượng thật sự có ý nói lại cho chủ tử biết thì có lẽ chủ tử của nàng sẽ quần trí muốn tìm ba thước lụa trắng treo cổ mất.

Quả nhiên, đêm đó, hoàng thượng đại giá quang lâm đến Thanh Y các. Tuệ Tâm đang uống canh gà hầm sâm, nghe Tiểu Trác Tử cao giọng thông báo, suýt chút nữa thì bị sặc.

Cung nhân nhanh chóng thu dọn bàn ăn, Tuệ Tâm lập cập đứng dậy hành lễ, nhìn thấy mặt hấn xám xịt, liền cảm thấy toàn thân lạnh toát. Nàng nghiêm trang đứng thẳng cạnh hấn, bày ra bộ mặt cún con hối lỗi.

“Càng ngày càng không ra thể thống gì.”

Hứa Hằng uống một ngụm trà, dần mạnh chén trà xuống mặt bàn, nghiêm khắc nhìn nàng.

“Nửa đêm say rượu làm loạn, hành vi không đúng mực, mạo phạm thiên tử. Còn cái gì nguoi không làm nữa không hả?”

Hứa Hằng vẻ mặt không mấy tức giận, lông mày hơi nhíu, ánh mắt nhìn thẳng nàng, nhưng âm lượng trong giọng nói lại được đè nén đến mức tối đa, nghe rất nặng nề. Tuy rằng hai năm nay không tiếp xúc quá nhiều với hấn, nhưng dựa vào biểu hiện của hấn lúc này, nàng đoán chắc rằng hấn nhất định đang giận rồi.

“Thần thiếp biết tội, mong hoàng thượng trách phạt.”

Tuệ Tâm tự giác nhận lỗi, cầu mong Hứa Hằng sẽ khoan hồng độ lượng mà tha tội cho nàng. Nhưng nghĩ tới những chuyện đêm qua nàng đã làm, lại cả những chuyện mà nàng còn chưa được biết, nếu hấn dễ dàng tha tội cho nàng thì thật là khó tin. Chi hy vọng rằng hấn không đem nàng ra lăng trì xử tử là tốt lắm rồi.

Hứa Hằng nhìn bộ dạng của Tuệ Tâm, cảm thấy con nhúc đầu dâng lên. Trong đầu hấn tự động hiện lên những cảnh tượng ngày hôm qua. Nữ nhân hỗn đản này, hôm qua không những đề lên người hấn trước mặt các cung nhân, mà sau khi các cung nhân rời khỏi tắm điện thì lại càng làm loạn. Bàn tay không chút khách khí thò vào trong vạt áo của hấn sờ soạng, Sau đó thì mạnh tay cời y phục của hấn, đẩy hấn nằm xuống giường, miệng liên tục làm nhảm những câu nói mà hấn không thể nào nghe rõ khiến hấn nghi ngờ rằng liệu thứ nàng uống là rượu hay là xuân dược. Hấn vốn dĩ là một nam nhân khỏe mạnh, nhưng con ma men này sau khi ngấm rượu dường như không chỉ loạn trí mà còn bộc phát sức mạnh, khiến hấn phải rất vất vả mới có thể áp chế được đôi tay đang ngao du trên cơ thể hấn. Sau đó, nàng vùng khỏi tay hấn, nhảy lên bàn, uốn éo nhảy múa, hát rống lên bằng thứ ngôn ngữ không ai hiểu được, vừa nhảy múa vừa cời bỏ từng món y phục trên người. Quần áo mỏng manh cứ thế nhẹ nhàng rơi xuống. Rốt cuộc, hấn vạn bất đắc dĩ phải nằm đè lên người nàng, nặc lại y phục cho nàng, ôm nàng thật chặt, đến mức nàng không thể cựa quậy. Cả đêm liền nằm ngủ trong tình trạng như thế, hấn cũng chẳng dễ chịu gì.

Hứa Hằng đưa tay day day mi tâm, phiền não đè nén sự tức giận, ghen hờn nói ra một câu.

“Được rồi, mau đứng lên đi, trẫm. . không trách phạt nàng.”

Tuệ Tâm mở to hai mắt nhìn hấn, hấn thật sự bỏ qua cho nàng sao?

Hứa Hằng nhìn vẻ mặt của nàng, thầm nghĩ có phải hấn luôn quá dung túng cho hành vi sai trái của nàng hay không? Thế nên nàng mới thường xuyên làm ra những hành động không ra thể thống gì như vậy.

Tuệ Tâm tự biết bản thân có lỗi, ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh Hứa Hằng, nịnh nọt rót thêm trà cho hấn.

“Thần thiếp biết sai, lại may mắn là phi tử của hoàng thượng. Nếu là người khác, nhất định sẽ không rộng lượng tha thứ cho thần thiếp. Thần thiếp cảm tạ long ân của hoàng thượng.”

Hứa Hằng nheo mắt nhìn nàng, đột nhiên nảy lên ý đồ muốn trêu chọc. Hấn gõ gõ ngón tay lên mặt bàn, cười vô cùng lưu manh.

“Đêm qua nguoi đứng nhảy múa trên chiếc bàn này, vừa múa vừa thoát y, lại còn ca hát nữa, nhìn cũng đặc sắc lắm.”

Tuệ Tâm cảm thấy mình đang dần hóa đá. Nàng. . thực sự đã làm thế sao?

“Nếu đêm nay. . .” Hứa Hằng vươn tay ôm eo Tuệ Tâm, kéo sát nàng vào người mình, mờ ám thổi lên vành tai của nàng. “. . biểu hiện của nguoi tốt một chút, trẫm có thể hoàn toàn quên đi chuyện ngày hôm qua.”

Tuệ Tâm hoàn toàn có cảm giác muốn giết người diệt khẩu.

“Hoàng. . .hoàng hượng, đêm qua là giao thừa, người đã ở chỗ của thần thiếp rồi, hôm nay mới là mừng một, nếu lại ở chỗ của thần thiếp nữa thì thật là không nên. Hôn nữa, người cũng nên tới chỗ của thái hậu vấn an đầu năm chứ?”

Hứa Hằng nhếch miệng, làn môi kẻ sát da thịt của nàng, ý cười càng thêm sâu.

“Trẫm đã tới thỉnh an mẫu hậu rồi. Hôn nữa, chính người cũng nói rằng trẫm nên gần gũi với nguoi hơn một chút, sớm sinh long tử.”

Tuệ Tâm cảm nín. Trong hậu cung này, nàng là người được lòng thái hậu nhất, hiển nhiên là bà phải mong nàng mang long thai. Tay nàng đặt trên ngực của hắn, đẩy hắn ra một chút, đầu hơi ngả về sau tránh đi hơi thở nóng rực của hắn.

“Phải rồi, hoàng thượng, người đã từng hứa sẽ dạy thần thiếp thổi kèn lá, vậy mà đã hai năm rồi người vẫn chưa dạy. Thần... thần thiếp muốn học, để... để thần thiếp ra ngoài hái lá.” Nói xong, cơ thể ngọc ngậy muốn thoát ra khỏi vòng kim hãm của hắn.

“Không cần.” Nhìn thái độ của nàng như vậy, Hứa Hằng đột nhiên lại không muốn trêu đùa nữa, muốn biến giả thành thật. Hắn ôm nàng thật chặt, bế bổng nàng lên. “Để hôm khác học, hôm nay có chuyện cần làm hơn.”

Sau đó, hắn mặc kệ sự giãy giụa của nàng, không ngần ngại sai những bước lớn tiến tới bên giường lớn, thực hiện việc cần làm.

Tình nồng ý mật, đêm xuân mặn nồng.

Sáng hôm sau, khi nàng đã thức dậy, Hứa Hằng vẫn còn say ngủ. Nàng nhẹ nhàng rời khỏi giường, tới bên bàn trang điểm, tự mình điểm phấn tô trang. Đang cầm chỉ than kẻ lông mày, nàng nhìn qua gương đồng thấy Hứa Hằng đã tỉnh giấc từ lúc nào, đang tiến dần đến bên nàng. Mái tóc hơi rối, cổ áo hé mở, để lộ ra lồng ngực rắn chắc quyến rũ. Tim của nàng bỗng chốc đập thình thịch, nàng lờ hắn đi, chuyên tâm vẽ lông mày. Đột nhiên, chỉ than trong tay bị đoạt lấy, Hứa Hằng xoay người nàng lại, cầm than chì trên tay nói.

“Để trẫm vẽ cho ngươi.”

Sau đó, không đợi nàng trả lời, đã dùng than chì vẽ nốt bên lông mày còn lại cho nàng.

Nhìn gương mặt hắn gần trong gang tấc, tim nàng đập càng thêm cuồng loạn.

“Những chuyện này sao không để Yên Chi và Y Vân làm?” Hứa Hằng đặt cây than chì xuống hộp đựng đồ trang điểm, khàn giọng hỏi.

“Lát nữa chỉ cần chúng chải đầu bới tóc cho thần thiếp là được. Những chuyện này, thần thiếp có thể tự mình làm. Hơn nữa, thần thiếp sợ hoàng thượng sẽ thức giấc.”

Hứa Hằng nghe câu nói cuối của nàng, tỏ vẻ hài lòng, cầm lấy cây lược nạm trân châu trên bàn lên, nhẹ vuốt mái tóc đen dài của nàng.

“Trẫm bới tóc cho ngươi.”

Tuệ Tâm tròn tròn hai mắt. Không phải chứ???

Hứa Hằng chỉ im lặng chứng minh lời nói của mình. Hắn thực sự chải đầu cho nàng, bắt đầu giúp nàng bới tóc.

Tuệ Tâm cảm thấy trong lòng có chút cảm động, bắt đầu có chút chờ mong. Nhưng sau đó, nàng lập tức phát hiện ra, rốt cuộc hắn cũng chỉ là nói cho ngầu mà thôi. Hắn là ai chứ? Là hoàng đế, trước giờ chỉ có người khác hầu hạ hắn, nào có chuyện hắn hầu hạ người khác. Bản thân hắn lại là nam nhân, nào đâu biết cách bới tóc cho nữ nhân chứ? Thế nên sau một hồi loay hoay, hắn không những không bới được tóc cho nàng, ngược lại còn khiến đầu tóc của nàng rối tung. Tuệ Tâm bật cười một cách bất lực, lấy lại lược trong tay hắn.

“Được rồi, để thần thiếp gọi Y Vân. Người cũng cần người hầu hạ thay hoàng bào để lên triều nữa.”

Nói xong, nàng định hướng ra cửa, gọi Y Vân vào hầu hạ mình chải tóc, cũng gọi luôn người hầu hạ Hứa Hằng thay y phục chuẩn bị thiết triều, nhưng Hứa Hằng đã cản lại.

“Ngươi giúp trẫm thay.”

Tuệ Tâm cảm thấy dù không làm được, nhưng ban nãy hắn đã có lòng giúp mình chải đầu bới tóc, nàng cũng không nên hẹp hòi quá. Cũng nên giúp đỡ hắn. Hơn nữa, cũng không phải chuyện khó khăn gì.

Nàng đứng dậy bước tới bên hắn, bàn tay nhỏ nhắn cời bỏ lớp áo ngủ bằng lụa tơ tằm của hắn, lại bối rối khi nhìn thấy lồng ngực vạm vỡ của hắn. Khụ khụ, trên bắp tay của hắn còn có vết móng tay của nàng bấu vào khi đạt tới cao trào đêm qua. Nghĩ tới một màn ái ân cuồng nhiệt đó, gương mặt nàng thoáng chốc đỏ như tôm luộc. Hứa Hằng nhìn vẻ mặt của nàng bỗng chốc đỏ bừng một cách kì quái, mà bởi vì hắn cao hơn nàng, lúc cúi xuống vừa vặn có thể nhìn thấy cảnh xuân lấp ló sau lớp áo ngủ của nàng. Hắn cảm thấy cổ họng mình có chút khô nóng, nuốt nuốt nước miếng. Không lẽ mới sáng sớm đã lại tái diễn một màn nóng bỏng? Khụ, quên đi, hắn cũng không phải người thiếu kiểm chế đến vậy.

Cuối cùng cũng giúp Hứa Hằng thay xong hoàng bào. Tuệ Tâm lớn tiếng gọi Y Vân vào hầu hạ mình bới tóc.

Trong lúc Y Vân mở hộp đồ đựng trâm cài tóc của Tuệ Tâm ra, Hứa Hằng nhìn thấy một quả cầu nhỏ màu bạc gắn dây xích bạc ở trên và tua rua kim tuyến ở dưới. Hắn đưa tay cầm món đồ đó lên, mới phát hiện ra thì ra đây là một dạng túi hương.

“Trẫm chưa từng nhìn thấy ngươi đeo cái này.”

Y Vân nhìn vào túi hương trên tay Hứa Hằng, kêu lên.

“Cái này chẳng phải là thứ mà chủ tử đã mua hai năm trước sao? Nói là để tặng cho hoàng thượng.”

Hứa Hằng nhướn mày, thích thú hỏi.

“Tặng trăm?”

Tuệ Tâm lúng túng cúi đầu. Đúng là trước đây khi mua thứ này, nàng có ý định để tặng cho hắn. Nhưng sau đó nghĩ lại, trong lòng cảm thấy có chút kì cục nên đem nó cất vào trong hộp đựng trâm cài đầu. Lâu dần cũng quên bống đi mất. Nàng đỏ mặt ngượng ngùng, lí nhí nói với hắn.

“Lúc nhìn thấy cái này, thần thiếp đã nghĩ nếu người đeo chắc sẽ rất đẹp nên mới mua. Nhưng sau đó...”

“Sau đó thì sao?”

“Thần thiếp không dám dâng tặng người.” Rặng mây hồng trên gò má càng thêm đỏ, vẻ mặt này của nàng khiến cho Hứa Hằng cảm thấy trong lòng trào dâng một cảm giác thỏa mãn, hắn đưa quả cầu hương tới trước mặt nàng, vui vẻ nói.

“Đeo cho trăm.”

Tuệ Tâm cảm thấy, vụng về đeo vào thất lưng cho Hứa Hằng. Quả nhiên, đeo lên người hắn nhìn rất đẹp. Ấy là khi không nhìn vào gương mặt của hắn.

Hứa Hằng nhìn quả cầu hương đeo trên thất lưng mình, tâm trạng vô cùng tốt, thỏa mãn rời khỏi Thanh Y, thượng triều.

Tuệ Tâm ở lại, đối diện với hai ánh mắt cười đến mờ ám của Y Vân và Yên Chi, cảm thấy thật mất tự nhiên, ho khan hai tiếng.

“Khụ... mau tới thỉnh an năm mới thái hậu, muộn rồi.”

Mà ở trên đại điện, các chúng thần ngơ ngác nhìn vị hoàng đế cao cao tại thượng trước mắt, thường ngày uy nghiêm, đỉnh đạc, nay lại chẳng hiểu vì lý do gì mà long nhan tươi sáng, khóe miệng luôn nhếch lên, cứ thế tùm tùm cười không dứt. Trời ạ, thật khiến người người kinh ngạc không thôi.

Đầu năm, các cung phi lũ lượt váy áo tới Ngọc Lộ cung thỉnh an thái hậu. Thái hậu tâm trạng rất tốt, cười nói không ngừng, hồng bao phát ra cũng rất lớn. Tuệ Tâm đã đoán biết trước được những ánh mắt sắc như dao đang hướng về mình, nên bình thần cười nói với An phi, coi như không nhìn thấy.

Rời khỏi Ngọc Lộ cung, Tuệ Tâm tới Cam Túc cung của An phi cùng dùng trà, nói chuyện phiếm. Ở nơi này, nàng không có ai là hậu thuẫn, cũng không có bè đảng, càng không có tỷ muội tốt. Chỉ có An phi là đối xử với nàng có vẻ tử tế, thái độ là ôn hòa, nhã nhặn. Nói chuyện cùng An phi khiến nàng cảm thấy thoải mái rất nhiều.

Trở về Thanh Y các, Tuệ Tâm thay một bộ y phục thoải mái, nhân nhả nằm trên tràng kỷ, cùng Y Vân và Yên Chi thêu khăn tay. Nhìn thấy sự vui vẻ của Hứa Hằng khi nhận được quà của nàng sáng nay, khiến nàng đột nhiên lại muốn tặng cho hắn một món quà năm mới khác. Thời gian ở trong hoàng cung, nàng luôn nhân rồi đến mức nhàm chán. Ngoài những lúc tập vũ khúc, nàng còn dành thời gian để học thêu và học đàn tranh. Coi như là để có thêm chút tài vặt cần biết.

Tuệ Tâm chăm chú thêu tranh, thầm nghĩ Hứa Hằng cũng thật vất vả. Mới ngày đầu của năm mới đã phải thượng triều, không có thời gian nghỉ ngơi. Sau khi bãi triều lại phải về Dưỡng Tâm điện phê duyệt tấu chương.

Còn có một điều kì quái chính là, dường như dạo này nàng rất dễ tâm đến hắn.

Điên rồi, điên rồi, nàng điên mất rồi!!!

Hiên Viên Cố Duệ đầu năm tiến cung thỉnh an thái hậu, sau đó thì tới Vĩnh Hòa cung thăm muội muội bé bỏng của mình, chơi đùa chán mới tới Dưỡng Tâm điện thăm hoàng huynh của mình.

“Hoàng huynh, năm mới an lành.”

Hứa Hằng buông tấu chương trên tay, mỉm cười nhìn hoàng đệ của mình.

“Đến đúng lúc lắm, trăm đang muốn tìm đệ.”

Hắn đưa một bản tấu chương tới cho Cố Duệ.

“Đệ đọc đi.”

Cố Duệ cầm lên xem, đại để trong đó nói rằng, Châu Khương Mẫn, quan đô đốc thủ phủ Kế Châu tham tiền hối lộ, mua bán chức tước, lại mở sòng bạc, kê viện. Nhận được rất nhiều lời tấu xin định tội. Những việc này đều là phạm phải vương pháp của Hiên Viên quốc.

“Tên Châu Khương Mẫn này chẳng phải thuộc hạ của Quách Khiêm sao? Trước đây được Quách Khiêm cất nhắc nên mới có chức quan này.”

“Đúng vậy, Quách Khiêm cũng rất nhanh tay.”

Hứa Hằng đưa Cổ Duệ thêm một bản tấu chương nữa, là bản tấu chương của Quách Khiêm, dâng tấu hạch tội của Châu Khương Mẫn, còn tự hạch tội chính mình quân giáo thuộc hạ không nghiêm. Tấu chương này được dâng trước các đại thần khác một bước, vừa tỏ vẻ công chính liêm minh, lại vừa tỏ ra trung thành, khó khiến Hứa Hằng định tội hần.

“Đúng là một lão cáo già.” Cổ Duệ nheo mắt, có phần bức bối nói.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ái Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

“Quách Khiêm đã ra tay trước, trăm cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể trách phạt hần tội quân giáo thuộc hạ không nghiêm.” Hứa Hằng thờ dãi.

“Hần hành xử quá cần trọng, kín kẽ. Muốn hạch tội hần thật không dễ dàng.” Cổ Duệ dẫn mạnh tập tấu chương xuống bàn, không kim nổi tức giận nói.

Hứa Hằng một tay chấp sau lưng, thâm trầm nói. “Giang sơn này là của trăm, trăm không cho phép bất cứ ai tác oai tác quái. Đến một ngày, nhất định sẽ có ngày trăm phế đi chức vị của hần.”

“Thần đệ chúc cho hoàng huynh sớm đạt ước nguyện, đại công cáo thành. Phải rồi, chẳng phải sắp đến ngày xuất cung hành lễ tế trời rồi sao? Trong lòng hoàng huynh đã có sắp xếp hay chưa?”

“Trong lòng trăm, đương nhiên là đã có sắp xếp.” Hứa Hằng khẽ mỉm cười, vẻ dịu dàng không dễ che giấu hiện lên trong đáy mắt.

Mùng năm tháng giêng, theo thường lệ hoàng đế xuất cung tới Vân Lộ tự thắp hương tế bái, cầu cho quốc thái dân an. Chuyến đi kéo dài bảy ngày, có thể coi như là một chuyến du sơn ngoạn thủy của hoàng đế. Đương nhiên, cũng cần có rất nhiều cung nhân hầu hạ. Lần xuất hành này, có năm phi tần được đi theo xa giá là Thần quý nhân—Tuệ Tâm, An phi, Quách phi, Kha tần và Lâm tần.

Tuệ Tâm biết được rồi cung, trong lòng cảm thấy vô cùng vui vẻ, sai Yên Chi và Y Vân chuẩn bị thật kỹ lưỡng những món đồ cần đem theo. Bởi vì không tiện đưa theo quá nhiều người hầu hạ nên Tuệ Tâm quyết định dẫn Y Vân đi theo. Nha đầu này tính tình cần trọng, tỉ mỉ, hiểu lòng người, biết cách ứng xử, lại không nhiều chuyện, rất được việc. Quận chúa cũng đi cùng nên nàng cũng cho phép cả Mạc Danh đi theo mình. Yên Chi phải ở lại cai quản Thanh Y các, có chút bất mãn nhưng cũng tự cảm thấy Tuệ Tâm sắp xếp có thỏa đáng nên cũng không nói gì.

Ngày mùng năm tháng giêng, đoàn xa giá xuất bắt đầu xuất phát. Quách Liễu và An phi thân phận khác biệt, đều được ngồi xa giá riêng. Tuệ Tâm cùng Lâm tần và Kha tần ngồi cùng một xa giá. Nàng còn nhớ Kha tần vốn dĩ là người thân cận bên cạnh Quách Liễu, chính là người lần chọn vài trước đã buông lời bóng gió đối với nàng, nàng ta lại là người có tham vọng, ham tranh sủng nên chẳng ưa gì nàng. Lâm tần thì vốn dĩ yếu đuối, thường xuyên bị bệnh, rất ít khi xuất hiện, lại là người ít nói, nên không khí trên xe có phần căng thẳng.

Tuệ Tâm còn nhớ, hồi mới nhập cung, Lâm Khả Giao cũng là một nữ nhân có dáng vẻ khá đầy đặn, cũng được coi là mỹ nhân thanh tú. Nay bởi vì đau ốm nhiều mà người gầy rộc hần đi, vóc dáng mảnh mai yếu đuối, có phần gầy yếu hơn cả nàng. Nhưng cũng bởi vậy mà nàng nhìn nữ nhân này thuận mắt hơn rất nhiều. Dáng vẻ hiền thực yếu điệu, khí sắc có phần nhợt nhạt, nhưng vẫn không che lấp được vẻ thanh tú. Đặc biệt, Lâm Khả Giao có một đôi mắt sáng long lanh, to tròn, lấp lánh rực rỡ, đẹp đến nao lòng. Đôi mắt này, khiến cho Tuệ Tâm cảm thấy đặc biệt yêu thích.

Lâm Khả Giao không được khỏe, phải dùng thuốc khiến cho trong xa giá ám chút mùi thuốc đắng, lại thường xuyên húng hắng ho nên khiến cho Kha Hường Vi khó chịu ra mặt.

“Trong người không khỏe thì đừng có cố chường mặt ra ngoài. Mang theo cái thân thể bệnh tật đó đi thì sao có thể hầu hạ hoàng thượng được chứ? Đến bản thân còn lo chưa xong nữa là. Thật không biết thân phận.” Kha Hường Vi dùng khăn lụa che mũi miệng như để tránh bệnh, gay gắt nói.

Lâm Khả Giao là người quá đỗi hiền lành, nếu như không muốn nói là nhu nhược. Bị nói thẳng mặt như vậy, dù cùng là cấp Tần vị nhưng cũng không dám phản bác, chỉ cắn môi khẽ nói.

“Tỷ tỷ nói thật phải. Lần sau muội nhất định sẽ chú ý hơn.”

“Hừ, cô còn mong có lần sau sao?” Kha Hường Vi liếc mắt nhìn, tỏ vẻ khinh thường.

Tuệ Tâm ngồi một bên chứng kiến, lòng mày nhíu thật chặt, không nhịn được mà lên tiếng.

“Kha tần nói vậy có phần không thỏa đáng rồi. Lâm tần quả thật là trong người có bệnh, không tiện cho việc hầu hạ hoàng thượng, nhưng chính hoàng thượng là người có chỉ ý cho Lâm tần theo hầu thánh giá. Kha tần nói vậy chẳng phải có ý phê phán hoàng thượng sao? Huống hồ Lâm tần có bệnh cũng không phải là cố ý, càng khó mà tránh khỏi, sao có thể trách cứ Lâm tần chứ?”

Kha Hường Vi bị người khác phản bác, lại là từ người mà mình không ưa nhất, trong lòng cảm thấy vô cùng bức bối. Nàng ta lườm Tuệ Tâm, âm vực cao hẳn lên.

“Thần quý nhân, ở đây người có địa vị thấp nhất là cô, cô có tư cách để chất vấn bổn cung sao?”

Tuệ Tâm còn chưa lên tiếng thì cái người hiền lành yếu đuối ngồi bên cạnh đã rụt rè nói. “Kha tỷ tỷ nói vậy không đúng rồi. Chúng ta đều là người hầu hạ hoàng thượng, nếu đã là ý của hoàng thượng thì những người như chúng ta không có quyền nghị luận. Tuy Thần quý nhân đúng là người có địa vị thấp nhất ở đây, nhưng luận về sự sùng ái, chúng ta không bằng được tỷ ấy. Hơn nữa, nếu muốn luận cấp bậc, chẳng phải ta có cùng cấp bậc với tỷ tỷ hay sao? Nếu Thần quý nhân đã không có tư cách chất vấn tỷ tỷ, vậy thì tỷ tỷ có tư cách nói ta sao?”

Kha Hường Vi không thể phản bác, vì đúng là nàng ta đã phê phán Lâm Khả Giao trước. Nàng ta gất gao nắm chặt tay, giận đến tím mặt, nhưng cũng chỉ có thể quay mặt đi nơi khác, im lặng mà nhịn xuống.

Tuệ Tâm nhướn mày nhìn Lâm Khả Giao, mỉm cười. Lâm Khả Giao cũng nhìn nàng, nở một nụ cười nhợt nhạt yếu đuối, mang theo vẻ thanh thuần, tinh khiết như một làn gió xuân.

Đoàn xa giá di chuyển rất chậm chạp, đi từ sáng tới tối mới ra khỏi kinh thành. Đêm đến, đoàn người dừng chân ở một thị trấn lớn bên ngoài kinh thành. Hoàng thượng, vương gia, quận chúa và các phi tần ở trong một khách điểm sang trọng nhất cùng với những cao thủ siêu việt nhất. Những người còn lại ở những khách điểm bên cạnh.

Tuệ Tâm nằm thoải mái trên giường, hai chân vắt chéo đung đưa. Nơi này tuy không được như ở hoàng cung, nhưng cũng rất thoải mái. So sánh một cách đơn giản thì hoàng cung chính là một cái khách sạn hạng siêu sang, còn nơi đây, chính là nhà, là nơi để trở về. Dù trên thực tế thì đây mới là khách điểm, còn hoàng cung chính là nhà.

Y Vân cùng những cung nữ khác ở chung một phòng, bởi vì để phòng trường hợp hoàng thượng muốn qua đêm ở phòng phi tần nào nên chỉ khi nào được gọi, cung nữ hầu hạ mới xuất hiện. Nhưng bởi vì nàng nghe nói Hứa Hằng đã tới phòng bên cạnh thăm Lâm Khả Giao ốm yếu nên an tâm ôm gối ngủ ngon. Trong lòng còn có chút thắc mắc không biết phòng ốc ở nơi này cách âm có tốt không? Liệu tới nửa đêm có thể nghe phải một số âm thanh mờ ám không nên nghe hay không?

Rất cuộc, nàng mơ mơ màng màng chìm dần vào trong giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, nàng thức dậy thật sớm, đứng trước cửa phòng vươn tay vươn chân, tập bài thể dục buổi sáng. Trong lúc còn đang vận vẹo thân thể thì cửa phòng bên cạnh mở ra, một nam nhân quen thuộc xuất hiện. Hắn nhìn nàng bởi vì bất ngờ mà khựng lại, mọi động tác lập tức đình trệ, giữ nguyên một tư thế khá ngộ nghĩnh. Hắn buồn cười nhìn nàng bối rối thu liễm lại mọi động tác, lắc đầu nói.

“Sao lần nào trông nhìn thấy ngươi cũng là một bộ dạng buồn cười như vậy?”

Tuệ Tâm phụng phịu dẫu môi, nàng làm sao biết được hắn lại luôn xuất hiện lúc nàng ngớ ngẩn nhất chứ?

“Hoàng thượng, sáng sớm an hảo.”

Hứa Hằng mỉm cười gật đầu, vỗ vỗ đầu nàng, đi lướt qua nàng trở về phòng. Trước khi hắn đi khuất, nàng còn nghe thấy hắn nói.

“Tới đây.”

Tuệ Tâm đi theo Hứa Hằng vào phòng, thăm nghĩ liệu có phải vì Lâm tần quá ốm yếu, đêm qua hắn không thể làm ăn được gì, sáng sớm lại là lúc nam nhân sung mãn nhất. Mà nàng thì lại xuất hiện ngay đúng lúc hắn đang hưng phấn nhất, nên mới kêu nàng theo hắn hay không?

Thực tế cho thấy nàng đã suy nghĩ quá nhiều rồi. Lúc Hứa Hằng kêu nàng mài mực cho hắn, nàng cảm thấy xấu hổ muốn chết. Từ lúc nào mà nàng lại trở nên đen tối như vậy chứ?

Tuệ Tâm ở một bên mài mực cho Hứa Hằng luyện thư pháp, trong lòng cảm thán không thôi. Quả là con người nho nhã, chữ viết phóng khoáng, mềm mại, lại đẹp đến như vậy.

Được một lúc, Tuệ Tâm nghiêng đầu nhìn Hứa Hằng.

“Hoàng thượng, người có đói hay không? Có muốn dùng chút điểm tâm sáng không?”

Hứa Hằng không ngừng đầu, đáp.

“Cũng được, người tới kêu trù sư làm một ít đồ ăn dâng lên đây.”

Tuệ Tâm nhanh nhẩu trả lời.

“Không cần phiền phức thế, thần thiếp làm cho người ăn.”

Hứa Hằng dừng tay, nghi hoặc nhìn Tuệ Tâm, nàng cười rạng rỡ chạy đi. Khóe môi hắn nở một nụ cười ngọt ngào, cảm thấy có chút mong chờ.

Không bao lâu sau, Tuệ Tâm hồ hởi bê lên hai bát mỳ nóng hổi. Ánh mắt lấp lánh nhìn hắn, đầy vẻ chờ đợi.

Hứa Hằng nhắc đĩa, gấp một gấp mỳ ném thử.

“Rất ngon.” Hứa Hằng mỉm cười hài lòng, bát mỳ này còn vượt quá cả sự mong đợi của hắn.

“Hay quá!” Tuệ Tâm toét miệng cười sung sướng. Một người đã quen ăn sơn hào hải vị như hắn, lại cảm thấy thỏa mãn với bát mỳ bình dân của nàng, khiến nàng cảm thấy vô cùng vui vẻ. Trong lòng nàng khi ấy cũng không có ý gì khác, chỉ là có người khen ngợi thì cảm thấy vui vẻ mà thôi. Nàng không hay biết nụ cười đó lọt vào mắt Hứa Hằng, lại trở nên đẹp đẽ rạng rỡ hơn bao giờ hết.

Ăn xong bát mỳ, Tuệ Tâm mở cửa sổ đón nắng gió vào phòng, nhìn thấy ở dưới sân giữa của khách điểm có hai nam nhân đang luyện kiếm. Một người phong thái phiêu dật nho nhã, một người mạnh mẽ cương nghị, đường kiếm mạnh mẽ mà hoa mỹ, chiêu thức đơn giản mà có uy lực. Khung cảnh đẹp không sao kể xiết. Hứa Hằng đi tới bên nàng, nhìn xuống dưới sân, thấy Cố Duệ và Mạc Danh đang luyện kiếm cùng nhau. Bởi vì Mạc Danh vốn không có căn cơ võ thuật, được vào hoàng cung làm thị vệ là nhờ thái hậu, nên Tuệ Tâm đã nhờ Cố Duệ dạy võ cho Mạc Danh những lúc rảnh rỗi. Hứa Hằng hai tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng, cảm tựa lên vai nàng, giọng nói trầm ấm cuốn hút vang lên.

“Sao lại ngăn người như vậy?”

“Thần thiếp cảm thấy hai người họ múa kiếm thật đẹp. Thật muốn học theo.” Tuệ Tâm sùng bái nói.

May cho nàng là lúc ấy nàng nói rằng kiếm pháp đẹp chứ không phải khen người đẹp. Hắn vẫn còn để bụng chuyện lần trước nàng khen Cố Duệ đẹp nhưng lại chê hắn. Dù biết rằng ái phi của hắn có mắt thẩm mỹ tệ hại, nhưng hắn không thể không để bụng được.

“Thích đến vậy sao? Lần sau trẫm dạy ngươi.”

Tuệ Tâm xì một tiếng, đầu môi nói.

“Người cũng đã từng hứa sẽ dạy thần thiếp thổi kèn lá, rốt cuộc tới giờ cũng chưa từng dạy.”

Hứa Hằng xấu hổ sờ sờ mũi, bình thường hắn luôn bận rất nhiều việc. Hắn sớm đã quăng chuyện đó ra sau đầu từ lâu. Sau này, hắn nhất định phải nhớ.

Hai người dưới sân thu kiếm, tình cờ ngược lên, thấy Hứa Hằng và Tuệ Tâm đang đứng bên song cửa, hai tay Hứa Hằng vòng qua ôm lấy Tuệ Tâm, cảm ti lên vai nàng, cảm giác vô cùng ngọt ngào. Hai người họ nhìn nhau, tủm tỉm cười. Cố Duệ hướng lên cửa sổ nói lớn.

“Hoàng huynh, sáng sớm an hảo.”

Hứa Hằng giờ tay vẫy với Cố Duệ thay cho câu trả lời.

Lúc này Tuệ Tâm mới nhớ ra mình và Hứa Hằng đang ở trong tư thế gì, vội xấu hổ trốn khỏi vòng tay hắn chạy về phòng.

Người đang ôm trong tay xấu hổ chạy mất, Hứa Hằng nhìn xuống Cố Duệ đứng ở dưới sân, lườm hắn, khiến hắn bật cười thật lớn.

Đi mất ba ngày mới tới Vân Lộ tự, hoàng đế làm nghi thức dâng hương cầu phúc, còn lập đàn tế trời, rằm rộ mắt cả ngày. Sau khi nghi lễ kết thúc, Tuệ Tâm cũng cùng với các phi tần khác tới trước tượng phật, thắp một nén nhang cầu phúc. Nhưng khi cầm nén nhang thơm trên tay, nàng lại ngẩn ra mất một lúc.

“Tuệ Tâm muội muội, sao vậy?” An phi đã thắp nhang xong, quay qua nhìn thấy Tuệ Tâm bỗng nhiên ngẩn ngơ thì tò mò hỏi.

“Tuệ Tâm tỷ tỷ, sao tỷ không cầu ước rồi dâng hương đi, đột nhiên ngẩn ra vậy?” Lâm Khả Giao cũng lên tiếng.

“À, không có gì.” Nàng lắc đầu, nhắm mắt, thành tâm cầu nguyện, cầu cho mình có thể trở về thế giới hiện đại, về bên cạnh cha mẹ. Lẽ ra ngay từ đầu nàng đã phải sớm ước nguyện như thế. Vậy mà không hiểu sao trong một khắc, trí óc nàng lại chột trống rỗng, không biết nên cầu nguyện điều gì? Tại sao, trong khoảnh khắc, nàng lại do dự?

Bên ngoài chột vọng đến tiếng binh đao, tiếng người hò hét, tiếng Tiểu Mạnh Tử hô vang thật lớn.

“Người đâu, mau hộ giá. Bảo vệ hoàng thượng!”

Tuệ Tâm cùng bốn người kia hốt hoảng chạy ra, thấy rất nhiều hắc y nhân đang nhắm vào Hứa Hằng. Toàn bộ ngự lâm quân đang vây lấy chúng, nhưng số lượng hắc y nhân quá lớn, hơn nữa võ nghệ của chúng cũng không phải tầm thường, thật khó để trấn áp. Hứa Hằng và Cố Duệ tuy võ công cao cường, nhưng bị quá nhiều người vây lấy một lúc cũng rất khó để ứng phó.

“Mau, mau trốn vào trong, đừng để bọn chúng bắt được.” Tuệ Tâm vội vàng hô lên, đồng thời xua tay lừa bốn người kia vào trong. Tình thế hỗn loạn như thế này, tốt nhất là không nên làm vướng chân mọi người. Bọn họ đều là nữ nhân chân yếu tay mềm, nếu bị bắt làm con tin, thực sự sẽ không có cách nào chống đỡ.

Ngay giây phút ấy, Tuệ Tâm nhìn thấy ở phía đằng xa, trên một chạc cây có một tên hắc y nhân đang giương cung nhắm bắn. Nàng nhận ra đích ngắm của hắn chính là Hứa Hằng đang ở giữa đám hắc y nhân. Khi ấy, nàng không kịp suy nghĩ gì, chỉ vội hét lên.

“Hoàng thượng, cẩn thận!”

Hồ xong câu đó, trong đầu cũng chẳng kịp suy nghĩ, hai chân đã vội chạy tới, đứng chắn trước mặt hắn.

Mùi tên xé gió lao đi trong không khí, nhắm thẳng về phía Tuệ Tâm đang đứng chắn trước mặt Hứa Hằng.

Máu đỏ tuôn trào, từng giọt từng giọt nhuộm đỏ y phục của nàng. Cảm giác của nàng lúc này thật vô cùng đau đớn. Nàng gục xuống, đôi môi cắn chặt.

“Tuệ Tâm!” Hứa Hằng nhìn thấy một cảnh này, vội ôm lấy thân thể của nàng, một kiếm chém chết ba hắc y nhân bên cạnh mình. Cố Duệ cùng một số ngự lâm quân võ công cao cường nhất vội đột phá vòng vây, lao đến bên bảo hộ cho Hứa Hằng.

“Hoàng thượng.” Tuệ Tâm ánh mắt mờ hồ nhìn Hứa Hằng, mỉm cười yếu ớt. Bàn tay nhỏ nhắn đưa lên, nắm lấy tay áo hắn.

“Thần thiếp... đi trước. Nếu có kiếp sau... thần thiếp... nhất định sẽ đối xử với người tốt hơn.”

Nói rồi, nàng lịm đi trong tiếng kêu gào mờ hồ của hắn. “Tuệ Tâm, Tuệ Tâm!!!”

Nàng không biết tại sao bản thân lại nguyện ý đỡ thay cho hắn một mùi tên này. Chỉ là... nàng không muốn thấy hắn chết.

Bàn tay buông xuống, trái tim cũng buông theo...

Miệng cười, lòng cũng thanh thản.

Nàng đi trước, nguyện chờ hắn bên cầu Nguyệt Hà...

Kiếp này, hắn là nam nhân duy nhất trong cuộc đời nàng.

Vậy là bộ truyện Độc sủng ái phi đã kết thúc tại đây.

Chân thành cảm ơn các bạn độc giả đã quan tâm theo dõi và đi cùng tác giả tới tận chương cuối cùng smile emoticon

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ái Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Tuệ Tâm nặng nề mở mắt, nhìn thấy Hứa Hằng đang ngồi ngay bên đầu giường mình, lông mày nhíu chặt, sắc mặt vô cùng xấu. Cố Duệ đứng bên cạnh, khoé miệng ẩn nhẫn ý cười. Y Vân, An phi và Lâm tần đứng phía cuối giường, vẻ mặt có phần kì lạ. Nàng thấy cổ họng mình đắng ngắt, khô khốc, thều thào lên mấy tiếng.

“Ta... vẫn chưa chết sao?”

“Phụ.” Cố Duệ bật cười không chút che giấu, Y Vân, An phi và Lâm tần rơi vào trạng thái trầm mặc, còn sắc mặt của Hứa Hằng thì hình như đen hơn một chút.

Sao đột nhiên nàng lại có cảm giác như nói sai cái gì đó rồi?

Hứa Hằng nghiêng răng, gằn lên từng chữ một.

“Bị. Thương. Ổ. Bả. Vai. Thì. Chết. Sao. Được!?”

“...”

Bị thương... ở bả vai...

Nàng sao có thể hỏi một câu mất mặt đến thế được hả? Cái gì mà “Ta vẫn còn sống sao?” chứ?

Hóa ra lúc ấy, dù rằng nàng không kịp suy nghĩ đã lao đến chắn cho Hứa Hằng. Nhưng thực tế, Hứa Hằng chưa quan trọng với nàng đến nỗi nàng phải thí mạng mình cho hắn. Hơn nữa khi lao đến trước mặt hắn, bản năng của nàng khiến cho nàng cảm thấy sợ hãi, thành ra vốn là nên chắn trước mặt hắn, nhưng nàng lại một phát chạy qua hắn. Trong khoảnh khắc đã muốn chạy thoát khỏi mùi tên tử thần. Bởi vậy nên mùi tên vốn dĩ ngấm vào tim, bởi vì hành vi muốn trốn chạy của nàng lại thành ra đâm trúng bả vai phải của nàng. Còn nàng, vốn dĩ chẳng bị gì nghiêm trọng lại cứ thế oanh oanh liệt liệt ngắt đi, trước khi ngắt đi còn nói những lời như là trấn trối, khiến cho người khác không khỏi cảm thấy nực cười.

Tuệ Tâm xấu hổ kéo chăn lên che kín mặt, không dám nhìn ai. An Uyển Nhi thấy vậy buồn cười, liền bảo mọi người ra ngoài, để Tuệ Tâm có thể an tâm

tĩnh dưỡng. Tuệ Tâm vui mình trong chăn, đóng tai nghe ngóng, tiếng bước chân lần lượt xa dần, tiếng khép cửa thật khẽ. Nhưng, nàng vẫn có thể cảm nhận được một loại khí thế áp bức kinh người. Kéo nhau đi hết đề đề làm gì chứ? Rốt cuộc thì cái người đáng sợ nhất vẫn ở lại.

Quả nhiên, chỉ một chốc lát, chăn của nàng đã bị lôi kéo xuống. Hứa Hằng một bộ mặt hắc ám trùng mắt nhìn nàng, tay vươn tới kéo y phục của nàng xuống. Nàng theo phản xạ giữ lấy vạt áo, nhưng hần vừa lườn nàng một cái, nàng đã run rẩy buông vạt tay ra. Cũng đâu phải lần đầu hần nhìn thấy thân thể của nàng, giữ cái gì mà giữ chứ? Hứa Hằng không cởi hần y phục của nàng, mà chỉ mở vạt áo bên phải của nàng ra. Lúc này nàng mới biết thì ra hần muốn xem vết thương của nàng. Nàng nhìn xuống bên vai phải đã được quần băng trắng cản thân của mình, lúc này mới cảm thấy đau, bả vai căng cứng không thể nhấc lên nổi.

Bàn tay Hứa Hằng thành thạo cởi băng gạc ra, nhẹ nhàng thoa một lớp thuốc quanh vết thương lõm sâu của nàng. Ánh mắt chăm chú không chút tạp niệm dán vào vết thương vẫn đỏ mầu máu, trong lòng hần có chút khó chịu.

“Tại sao lúc đó lại lao ra không chút do dự như vậy?”

“Thần thiếp không muốn người chết.” Tuệ Tâm thật thà trả lời.

Ánh mắt Hứa Hằng thoáng tối đi. “Vậy tại sao lại tránh đi?”

“Thần thiếp không muốn chết.” Tuệ Tâm hồ thẹn che mặt trả lời.

Hứa Hằng đưa tay đỡ lấy trán, gục đầu xuống, cổ nén tiếng thở dài cùng tiếng cười. Câu trả lời của nàng khiến hần có chút tức giận, nhưng cũng có chút buồn cười.

Thoa thuốc xong, hần lại cẩn thận băng bó lại cho nàng, chỉnh trang lại xiêm y của nàng. Sau đó lại như quen thói, trèo lên giường của nàng, thân hình cao lớn chiếm cứ lấy nửa cái giường của nàng, cánh tay rắn chắc nhẹ nhàng ôm lấy cơ thể nàng, cẩn thận hết cỡ để không chạm đến vết thương của nàng. Cằm của hần tì lên đỉnh đầu của nàng, giọng nói có chút phiền não.

“Lần sau đừng làm chuyện nguy hiểm một cách ngớ ngẩn như vậy. Trẫm có võ công, sẽ tự biết né tránh, người lao ra chỉ tổ làm vướng chân trẫm thôi.”

Tuệ Tâm âm ừ gật đầu, trong lòng có chút tủi thân. Nàng biết đúng là nàng chỉ gây vướng chân, đúng là nàng đã tránh đi vào giây phút then chốt nhất. Nhưng kết quả chẳng phải là mũi tên đó vẫn ghim vào người nàng hay sao? Hần có cần nói ra một câu vô tâm đến như vậy hay không? Khi nàng còn đang cân nhắc thì đã nghe thấy hần nói tiếp.

“Làm như vậy, khiến trẫm rất lo lắng, có biết không?”

Trái tim Tuệ Tâm dịu lại như có một dòng nước ấm áp nhẹ nhàng chảy qua. Khóe miệng của nàng không kim được mà cong lên, trong lòng cảm thấy thật ngọt ngào.

“Người có công cứu giá, trẫm đã ra chiếu phong người thành Thần tàn.” Hứa Hằng không ngần ngại nói.

Tuệ Tâm gật gật đầu, nàng lại được tăng cấp rồi.

Đêm ấy, nàng ngủ rất ngon, ngay cả trong giấc mơ, khóe miệng cũng cong lên.

Bởi vì bả vai phải bị thương, hai ngày sau đó Tuệ Tâm được đặc cách ở cùng xa giá với Hứa Hằng. Quả nhiên là xa giá của hoàng đế, độ xa hoa và tráng lệ vượt xa so với xa giá của những người khác. Nàng cứ tưởng rằng xa giá của nàng đã đủ xa xỉ rồi, vậy mà xa giá của hần thậm chí còn quá sức tưởng tượng của nàng.

Cũng bởi vì chuyện đã xảy ra, mà Quách Liễu và Kha Hưong Vi càng thêm căm ghét nàng. Có lần từ trên xa giá bước xuống cùng mọi người vào khách điểm ăn trưa, nàng nghe rõ mồn một tiếng hai người nói chuyện với nhau, rõ ràng là cố ý để nàng nghe thấy.

“Đẩy chúng ta vào trong, nhưng bản thân lại xông ra ngoài đỡ tên cho hoàng thượng. Đúng là kẻ dối trá hai mặt.”

“Nếu không mạo hiểm lao ra, sao cô ta có thể leo lên xa giá của hoàng thượng được chứ? Cô ta vẫn luôn là một kẻ bản thiêu như vậy.”

Tuệ Tâm hơi nhíu mày, nhận thấy sau lưng có một bàn tay vỗ thật nhẹ. Nàng quay người, nhìn thấy An Uyển Nhi dịu dàng cười với mình. Lâm Khả Giao đứng bên cạnh vẫn bộ dạng gầy yếu như thế, nhưng sắc mặt có vẻ đã khá hơn.

“Đừng bận tâm tới mấy lời nói đó. Đều là lời đồ kị tâm phào mà thôi.”

Tuệ Tâm mỉm cười, nhẹ nhàng lắc đầu. “Muội vốn dĩ không bận tâm đến mấy lời nói đó.”

Sau đó, nàng ngẫm nghĩ thế nào mà lại nói thêm một câu, thậm chí còn nói khá to để Kha Hưong Vi và Quách Liễu nghe thấy.

“Mấy lời nói như vậy dẫu sao cũng chỉ là đến từ những kẻ thua cuộc. Muội thấy không cần thiết phải quan tâm.”

Kha Hưong Vi và Quách Liễu giận đến tím người, nhưng mắt liếc thấy Hứa Hằng đang tiến đến gần nên không nói gì nữa.

Sáng hôm sau, Tuệ Tâm tỉnh giấc từ sớm, thấy Hứa Hằng vẫn đang ngủ say. Nàng rón rén xuống giường để không đánh thức hắn dậy. Xuống dưới sân sau của khách điểm, nàng tự kéo nước dưới giếng khoan lên để rửa mặt. Trong khi còn đang loay hoay, bất ngờ một bàn tay cầm chiếc khăn tay tắm thuốc mê nhanh như cắt vòng ra trước, bịt chặt lấy mũi nàng. Nàng hốt hoảng giãy dụa nhưng đã quá muộn, thuốc mê khiến nàng choáng váng, dần lịm đi, tất cả chìm vào trong bóng tối tịch mịch.

Không biết nàng đã ngất đi bao nhiêu lâu, chỉ biết rằng khi có cảm giác trở lại, nàng cảm thấy cơ thể mình như bị siết chặt, đau nhức. Nàng nặng nề mở mắt, nghe bên tai có tiếng ai đó gọi to.

“Lão đại, à tỉnh rồi.”

Nàng lơ mơ nhú mắt đôi mày, gắng gượng mở to đôi mắt nặng trĩu như chì. Vài ba tên nam nhân vóc dáng cao to vạm vỡ thấy nàng đã tỉnh thì đến vây xung quanh nàng, nhìn nàng bằng ánh mắt không mấy dễ chịu. Nàng nhận ra lúc này mình đang bị trói nghiêng vào một cây cọc gỗ lớn hình chữ thập, trong một sơn động tối tăm ẩm thấp. Bọn chúng trói nàng rất chặt, đến mức nàng không thể cựa quậy dù chỉ là một chút, cơ thể bị dây thừng nghiêng đến phát đau. Những kẻ lạ mặt kia, chỉ nhìn qua cũng thấy không mấy lương thiện, vẻ mặt bặm trợn hung dữ, ánh mắt gườm gườm nhìn nàng như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

Nhìn thấy nàng không tỏ vẻ chút hoang mang sợ hãi nào, cái kẻ được kêu là lão đại kia nâng cằm nàng lên, nhướng mày nhìn nàng.

“Ngươi không sợ?”

“Sợ chứ? Có ai rơi vào tình cảnh này lại không sợ?” Tuệ Tâm nhếch miệng cười. “Nhưng nếu ta tỏ ra sợ hãi, chẳng phải các ngươi sẽ càng thêm đắc ý sao?”

Hắn nheo nheo mắt, khóe miệng khê nhếch lên. Lưỡi kiếm sáng loáng sắc lạnh kề lên cổ nàng.

“Mạnh miệng lắm, để ta xem khoảnh khắc lúc sắp chết, ngươi có còn tỏ vẻ được như vậy nữa hay không?”

Tuệ Tâm bật cười, “Ta không nghĩ rằng ngươi sẽ giết ta. Chỉ ít thì không phải là lúc này.”

“Dựa vào đâu mà ngươi dám nói như vậy?”

“Ta không phải người đẹp nhất, cũng không phải là người có địa vị cao nhất trong đám phi tần của hoàng thượng. Vì thế mục đích các ngươi bắt cóc ta chỉ có thể là vì tư thù cá nhân. Nhưng nếu đã có thể qua mặt ngư lâm quân và thị vệ để vào tận sân sau của khách điểm để bắt ta, vậy thì chỉ có thể là do có kẻ đứng sau sai khiến, đồng thời tạo điều kiện để các ngươi hành động. Kẻ đó nếu không phải là Kha Hướng Vi thì cũng là Quách Liễu. Chỉ có điều, Kha Hướng Vi không phải là kẻ có đủ khả năng làm được việc ấy. Một kẻ hận ta đến tận xương tủy, lại có quyền lực đủ lớn để sai khiến và tiếp ứng cho các ngươi, chỉ có thể là Quách Liễu mà thôi. Với tính cách của cô ta, nhất định sẽ không để ta được chết một cách tử tế. Huống hồ, nếu các ngươi thật sự có ý định giết ta ngay. Nhất định sẽ không mất công bắt cóc ta về đây, lại trói ta lại như thế này.”

Hắn có chút sùng sốt trước những gì nàng nói, sau thoáng sững sờ, hắn tra kiếm vào bao, ngửa đầu cười to.

“Thông minh lắm, thú vị lắm. Tuy nhiên...” Hắn ngưng cười, ánh mắt độc địa nhìn thẳng vào vẻ quật cường của nàng. “...ta không thích nữ nhân quá thông minh.”

Nói xong, hắn quay người, nhanh như chớp chớp lấy sợi roi da treo bên thắt lưng của tên thuộc hạ, vung lên. Tiếng vun vút vang lên, ngọn roi như con rắn, xé gió lao đến, quật mạnh vào cơ thể nàng.

“Á!” Con đau đòn truyền đến khiến nàng không kim được hết lên. Vết thương do roi da gây ra đau rát đến độ khiến nàng cảm thấy cơ thể mình như rách toạc, toàn thân ớn lạnh. Nàng há miệng, hít từng ngụm không khí như cổ đè nén sự đau đớn, đôi lông mày nhíu chặt.

“Vút, vút...” Hắn lại tiếp tục quật thật mạnh, những vết roi chông chéo roi liên tiếp lên cơ thể của nàng, khiến nàng đau đớn kêu la. Đôi mắt nàng nhắm nghiền, gương mặt nhăn nhó đầy thống khổ. Còn những kẻ lạ mặt kia thì lại cười rộ lên đầy thỏa mãn và thích thú.

Bọn chúng liên tiếp quật roi vào người nàng, khắp cơ thể nàng dần kín đặc những vết đỏ kéo dài. Y phục trên người rách tả tơi, nhuộm màu máu, mái tóc nàng xõ tung tán loạn, trán nàng đỏ đầy mồ hôi lạnh, sắc mặt từ trắng nhợt chuyển dần sang tái mét. Khắp cơ thể nàng, không nơi nào không có vết thương. Vết thương ở bả vai còn chưa lành, lại bị roi da quật tới tấp lên người không chút nương tay, nàng đau đớn đến độ muốn chết đi, tiếng kêu la đau đớn vẫn vang lên, xen lẫn với những tiếng cười thỏa mãn độc ác.

Ngay khi nàng đau đớn đến ngất đi, bọn chúng lập tức tạt nước để cho nàng tỉnh lại, sau đó dùng ốt bột trộn với muối ăn, xát lên khắp cơ thể của nàng. Ốt bột và muối ăn xát vào vết thương đau xót không thể tả, nàng kêu lên đau đớn, nước mắt bất giác ứa ra. Bối kêu hét quá nhiều, cổ họng nàng cũng như muốn rách toạc, khản đặc.

Cả một ngày bị tra tấn một cách dã man, đến đêm chúng mới buông tha cho nàng để nghỉ ngơi. Lúc này, nhìn nàng đã không ra bộ dạng con người nữa. Mái tóc xõ tung rối bù, gương mặt tái mét, bờ môi nhợt nhạt, ánh mắt đờ đẫn. Những vết thương trên khắp người nàng rướm máu, đỏ rực, y phục chỗ rách chỗ lành. Nhìn nàng giống như một cái xác sống.

Lúc này nàng đã dần mất đi thần trí, thế giới xung quanh trong mắt nàng chỉ là một khoảng không trắng xóa. Khắp cơ thể nàng đau đớn đến không tả nổi, ngay cả một cơn gió thổi qua vết thương cũng khiến nàng đau đớn khôn cùng. Trong cơn mê man, nàng nhìn thấy Hứa Hằng, nhìn thấy ánh mắt rất dịu dàng của hắn. Nàng nhớ, rất nhớ vòng tay rắn chắc của hắn, nhớ những cái ôm dịu dàng của hắn, nhớ những đêm an yên ngủ trong vòng tay hắn. Lúc

này, nàng vô cùng nhớ hắn.

Mà ở tại khách điểm, người mà nàng đang nhớ tới lại như đang ngồi trên đồng lửa. Hắn thập phần tức giận, cầm lấy chén trà ném mạnh xuống đất. Chén trà nóng hổi rơi xuống, vỡ tan thành từng mảnh, nước trà bắn cả vào mấy người đang quỳ ở dưới đất.

“Vô dụng, trăm bảo các ngươi tìm một người thôi mà các ngươi cũng không tìm được. Phế vật!”

“Hoàng thượng tha mạng, hoàng thượng tha mạng.” Mấy quan viên kia hốt hoảng lạy lục, mồ hôi rơi đầy đầu.

“Cút, cút hết! Nếu không tìm ra nàng ấy thì sớm đem đầu đến đây gặp trăm.” Hứa Hằng đập bàn hét lớn, tất cả vâng vâng dạ dạ rồi vội vã lui xuống, dốc toàn lực tìm kiếm Tuệ Tâm, một giây một phút cũng không dám ngơi nghỉ.

“Hoàng huynh bớt giận.” Cố Duệ ở một bên ngáp ngừng nói. “Người của chúng ta phải đi đã tìm khắp trong trấn rồi vẫn không có tung tích gì. Đệ nghĩ có khả năng bọn chúng đã nhốt nàng tại một sơn động nào đó trên núi Vu Sơn. Sáng sớm mai, đệ sẽ dẫn quân đi rà soát khắp ngọn núi đó, có lẽ sẽ tìm thấy.”

“Lập tức đốt đuốc đi tìm ngay trong đêm nay. Trăm muốn ngay lập tức tìm ra nàng ấy.” Hứa Hằng đứng dậy, cầm lấy bảo kiếm, có vẻ như muốn trực tiếp đi tìm.

“Hoàng huynh, đừng nên quá mạnh động.” Cố Duệ vội vã can lại. “Ngọn núi đó địa hình hiểm trở, lại có nhiều sơn động, rất khó khăn trong việc tìm kiếm. Chúng ta vẫn chưa biết ai là kẻ bắt cóc nàng ấy, nếu là đám sát thủ lần trước, hoàng huynh đi chẳng phải là đã rơi vào bẫy của bọn chúng sao?”

“Ta không cần biết là kẻ nào, bằng mọi giá ta phải tìm được nàng ấy. Ngay cả đệ cũng đừng can ta.” Hứa Hằng hất tay Cố Duệ ra, ánh mắt sắc lạnh kiên định, bởi vì quá đỗi tức giận mà ngay cả hơi thở cũng nặng nề.

“Hoàng huynh, đệ không thể để cho huynh đi, quá nguy hiểm. Huynh là bậc cửu ngũ chí tôn, là rường cột của nước nhà. Nếu huynh có mệnh hệ gì, đất nước này sẽ ra sao? Mẫu hậu và đệ sẽ ra sao? Ngày mai, sáng sớm ngày mai, đệ sẽ dẫn theo những thị vệ tinh anh nhất đi tìm nàng ấy. Đem theo quá nhiều người, chỉ sợ chúng phát hiện ra sẽ làm hại tới nàng ấy. Nhất định đệ sẽ tìm được nàng ấy về cho huynh. Tin tưởng đệ, có được không?”

Cố Duệ sống chết ngăn cản Hứa Hằng, khiến hắn dần dịu lại. Cuối cùng đành gật đầu chấp thuận.

Cho đến tận nửa đêm, hắn cũng không sao chợp mắt nổi.

Khi nàng lao ra đỡ thay cho hắn một mũi tên, hắn nghe tim mình đau đớn đến nghẹt thở. Khi biết nàng bình an, hắn hạnh phúc. Khi nghe Y Vân hốt hoảng báo lại nàng đã mất tích. Hắn hoang mang lo sợ, cứ nghĩ đến việc nàng có thể không còn sống nữa, hắn lại cảm thấy lồng ngực như bị nén chặt, trái tim hắn cứ đập những nhịp đập bất an. Nàng đang ở đâu? Có bình an hay không?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ái Phi* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Trời vừa tờ mờ sáng, hai bóng người lén lút rời khỏi khách điểm. Chẳng bao lâu, hai người đó đã tới trước một sơn động bí mật trên sườn núi. Người trong hang thấy động liền tỉnh giấc, Tuệ Tâm cũng mơ màng mở mắt. Đứng trước mặt nàng là một bóng người to lớn quen thuộc, đi bên cạnh là Thanh Cúc, cung nữ thân cận của nàng ta. Nàng nhếch miệng cười, ngay cả khí lực để lên tiếng cũng không có.

Quách Liễu cảm thấy rất thỏa mãn trước bộ dạng của Tuệ Tâm lúc này, nàng ta cười lớn, vẻ hả hê vô cùng.

“Tiện nhân, nhìn ngươi lúc này, thật khiến ta vui sướng vô cùng.”

Tuệ Tâm gượng ngẩng mặt lên, từng thớ thịt trên người nàng đều căng đau, thật khó để tỏ ra mình không sao trước mặt ả độc phụ Quách Liễu này.

“Ta còn đang thắc mắc là sao nơi này đột nhiên lại thối đến thế, thì ra là do có con chồn hôi lớn mới vào.”

Quách Liễu tức giận, cầm lấy cây roi của gã nam nhân cầm đầu, quát mạnh lên cơ thể của nàng không chút nương tay.

“Tiện nhân, tiện nhân, tiện nhân!”

Lại một trận đòn roi giáng xuống thân thể của Tuệ Tâm. Nhưng lần này, nàng cắn chặt răng, không để bản thân phát ra tiếng kêu la nào. Quách Liễu tàn nhẫn đánh đập nàng, cho đến khi nàng ngất xỉu mới tạm dừng lại. Sau khi bị hất nước cho tỉnh lại, tâm trí của Tuệ Tâm càng trở nên mơ hồ. Nàng bắt đầu cười, cười một cách vô thức, giống như lên cơn điên vậy. Quách Liễu cầm lấy một thanh chùy thủ* đâm vào vết thương vẫn chưa lành bên bả vai phải của Tuệ Tâm. Vết thương cũ vẫn chưa lành, nay lại bị đâm vào khiến Tuệ Tâm càng thêm đau đớn. Không những vậy, Quách Liễu còn cố ý xoay tròn lưỡi dao, khiến xương thịt của nàng như bị khoét ra. Máu ròng ròng chảy xuống, nóng bỏng. Cả đời nàng chưa từng phải chịu đựng nỗi đau nào khủng

khiếp đến thế. Lúc này, nàng đã không còn chịu đựng nổi nữa, nàng thét lên, tiếng thét vang vọng khắp sơn động. Sau đó, nàng lại ngất lịm đi.

Quách Liễu đương nhiên không thể chi thỏa mãn như thế. Lại một lần nữa Tuệ Tâm bị hất nước cho tỉnh dậy, lúc này nàng thậm chí không thể mở mắt được nữa.

“Tiện nhân, dám tranh sủng với ta, dám sử dụng khổ nhục kế để câu dẫn hoàng thượng. Tiện nhân, ngươi đi chết đi.”

Quách Liễu vừa mắng chửi, vừa quật roi tới tấp vào người nàng. Tuệ Tâm dồn hết chút sức lực, cười lớn.

“Ngươi mới là tiện nhân. Từ trước tới nay, ngươi vẫn luôn muốn giành đua với ta. Lý Dịch Chi ngươi muốn giành, hoàng thượng ngươi cũng muốn giành. Nhưng ngươi vẫn mãi là kẻ thất bại dưới tay ta thôi. Ta sẽ chứng minh cho ngươi thấy. Nếu không phải nhờ vào cha ngươi, ngươi sẽ có được địa vị như ngày hôm nay sao? Đồ con heo xấu xí.”

“Ngươi...” Mất Quách Liễu long lên, nàng ta nắm lấy mái tóc dài của Tuệ Tâm giật ngược ra sau, bàn tay to béo và dơ bẩn đập vào mặt nàng, khiến khóe môi nàng rướm máu. “Chết đến nơi rồi còn già mồm. Ngươi muốn chết, ta sẽ cho ngươi chết.”

“Lão đại, nguy rồi!” Một tên tiểu tốt chạy vào hang, hốt hoảng kêu lên. “Quan binh đã tìm ra nơi này, đang kéo quân vây kín cửa hang rồi.”

Nghe thấy tin này, tên lão đại kia nhanh như chớp rút kiếm chém chết hết thuộc hạ của mình. Quách Liễu cũng nhanh tay dùng thủy chủ cửa đứt cổ Thanh Cúc, sau đó dùng thanh chủy thủ đó, chính xác đâm vào ngực trái của Tuệ Tâm. Tuệ Tâm rên lên một tiếng khe khẽ, sau đó toàn bộ thế giới chung quanh nàng chìm vào một khoảng không trắng xóa. Giây phút trước khi nhắm mắt, trong đầu nàng hiện lên hình ảnh một nam nhân quen thuộc...

Trong cơn mê man, nàng nhìn thấy Hứa Hằng thân mặc hoàng bào, ngồi bên giường nàng, cầm tay nàng, kéo nàng ngồi vào trong lòng mình. Cầm hân tì lên vai nàng, hơi thở quần quýt nóng ấm, bàn tay ôm siết lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng.

Nàng mỉm cười dựa đầu vào lồng ngực của hắn, ngón tay nghịch ngợm mon trón trên bàn tay của hắn. Chỉ là một cảnh tượng như thế thôi, mà sao hạnh phúc, sao ấm áp...

Không biết đã qua bao lâu, thế giới của nàng vẫn tĩnh mịch như thế. Đến khi nàng lơ mơ tỉnh dậy, toàn thân nàng đau giống như có hàng ngàn chiếc kim châm vào da thịt, từng thớ thịt như bị ai xé toạc, không thể cử động dù chỉ là một chút.

“Chủ tử, chủ tử, người tỉnh rồi. Yên Chi, mau tới Dưỡng tâm điện báo tin, chủ tử đã tỉnh rồi.”

Y Vân trên mặt roi đầy nước mắt, kích động hô lên. Yên Chi nghe thấy vậy, vội vàng chạy tới bên giường nằm của nàng, xác nhận đúng là nàng đã tỉnh, vội vàng vừa khóc vừa chạy đi. Tiểu Trắc Tử cũng chạy qua ngó một cái, sau đó lại vội vàng tới thái y viện mời thái y tới. Y Vân ngồi bên đầu giường nàng cứ khóc không ngừng, lần đầu tiên Tuệ Tâm nhìn thấy nha đầu này tỏ vẻ yếu đuối như thế.

“Chủ tử, rốt cuộc người cũng đã tỉnh. Hoàng thượng cùng chúng nô tì rất lo lắng cho người. Tạ ơn trời phật, tạ ơn trời phật, người đã tỉnh.”

Tuệ Tâm toàn thân không có sức lực, không nói một lời, mệt mỏi nhắm mắt lại. Rất nhanh, Hứa Hằng, Phương Ngọc thái hậu, Cố Duệ và cả Bảo Ngọc đã tới Thanh Y các, nhìn gương mặt vẫn còn tái nhợt của Tuệ Tâm, trong lòng Hứa Hằng thấy thật khó chịu.

Tuệ Tâm cảm nhận được có người vừa ngồi xuống bên giường mình, liền nặng nề mở mắt. Nhìn thấy gương mặt quen thuộc của Hứa Hằng, trong lòng nàng như có một dòng nước ấm chảy qua, vừa ấm áp, lại vừa có cảm giác an tâm. Nước mắt bất giác ứa ra, nhẹ nhàng rơi xuống.

“Hoàng thượng, thần thiếp thất lễ, không thể hành lễ với người, Mong người tha tội.”

“Lúc này mà còn hành lễ gì chứ? Nàng nằm yên đó cho trẫm.” Hứa Hằng nhíu mày.

“Ôn trời, ai gia thực sự rất lo cho con. Con đã hôn mê suốt hai ngày rồi đó.” Phương Ngọc thái hậu nắm tay Tuệ Tâm, gương mặt hờn hậu đầy nét lo lắng.

Tuệ Tâm muốn nói, nhưng trong lòng có ngàn vạn lời, không biết nên bắt đầu từ đâu. Nước mắt nàng cứ thế ứa ra, nghẹn ngào. Tay nàng khó nhọc nâng lên, tìm đến những ngón tay mạnh mẽ của Hứa Hằng, nắm lấy.

Cố Duệ tình mắt nhìn thấy, vốn dĩ cũng định cùng mọi người thăm Tuệ Tâm, nhưng suy nghĩ một chút, rốt cuộc cũng lên tiếng.

“Được rồi, mọi người đều đã biết Thần tần đã tỉnh, cũng đã ổn rồi. Để sau này hãy đến thăm có được không? Hoàng huynh mấy ngày nay đều rất lo lắng cho Thần tần, chúng ta nên để cho họ có không gian riêng một chút.”

Phương Ngọc thái hậu và Bảo Ngọc nghe nói vậy, lập tức đồng ý, cùng Cố Duệ rời khỏi Thanh Y các. Yên Chi và Y Vân cũng cùng Tiểu Trắc Tử rời khỏi, để lại Hứa Hằng và Tuệ Tâm ở trong phòng.

Tuệ Tâm nắm chặt lấy tay Hứa Hằng, nước mắt cứ ứa ra không ngừng.

“Hoàng thượng, lần này có thể hỏi câu ‘Ta vẫn chưa chết sao?’ được rồi chứ?”

Hứa Hằng vươn tay, dùng ngón tay lau đi nước mắt của nàng, không cảm thấy buồn cười mà chỉ thấy đau lòng, nói.

“Đồ ngốc! Lúc này mà còn nói những lời này?”

Tuệ Tâm khóc nức lên. “Thần thiếp cứ tưởng rằng mình chết rồi. Tưởng rằng sẽ không bao giờ được gặp lại người nữa.”

“Đừng khóc. Đã không sao nữa rồi.” Hứa Hằng dịu dàng nắm chặt lấy tay nàng. Hắn lúc này thật muốn ôm chặt nàng vào lòng, nhưng bởi vì người nàng toàn vết thương nên hắn không dám động vào. Khi Cố Duệ đưa được nàng toàn thân đầy thương tích trở về, hắn thật sự rất đau lòng. Khi ấy hắn chỉ muốn ngủ mê phăng thây, tru di cửu tộc những kẻ đã hành hạ nàng, nhưng rốt cuộc... Hắn là hoàng đế, là bậc cửu ngũ chí tôn, vậy mà lại không bảo vệ được nữ nhân của mình. Giây phút ấy, hắn cảm thấy bản thân bất lực biết bao nhiêu, hận chính mình biết bao nhiêu.

“Hoàng thượng.” Tiểu Mạnh Từ từ bên ngoài đi vào, ngập ngừng thông báo. “Bên Chung Linh cung vừa cho người tới báo, nói Quách phi cũng đã tỉnh, mời người đi giá qua đó.”

Đôi mày của Hứa Hằng cau lại, rốt cuộc chỉ là trong chốc lát đã trở lại về mặt bình thường, nhàn nhạt nói.

“Lát nữa trăm sẽ qua, Thần tần cũng chỉ vừa mới tỉnh, trăm sao có thể bỏ đi?”

“Hoàng thượng...” Tuệ Tâm dịu dàng nói. “Bên ấy đã cho mời thì người cũng không nên trì hoãn. Thần thiếp đã ổn rồi, cũng muốn nghỉ ngơi một chút. Người cứ đi đi, đừng quá lo lắng cho thiếp.”

“Vây... trăm sẽ qua đó.” Hắn nhìn nàng, ánh mắt tràn ngập vẻ áy náy, bàn tay nhẹ vỗ lên mu bàn tay của nàng an ủi. “Nàng nghỉ ngơi cho tốt, lát nữa trăm sẽ quay lại thăm nàng.”

Tuệ Tâm mỉm cười, ni mắt hơi sụp xuống. Nàng biết người bên đó sẽ không dễ dàng để hắn rời đi. “Thần thiếp...cung tiễn hoàng thượng.”

Hứa Hằng lưu luyến nắm tay Tuệ Tâm thêm một lúc mới chần chừ rời đi. Hắn vừa rời khỏi phòng, ánh mắt của nàng lập tức trở nên lạnh như băng.

“Y Vân.”

Y Vân từ bên ngoài vội vã đi vào. “Có nô tì, chủ tử có chuyện gì sai bảo?”

“Nói cho ta biết, chuyện gì đã xảy ra?”

“Chủ tử, nô tì cũng không biết gì nhiều. Hôm đó nô tì là người đầu tiên phát hiện ra chủ tử bị mất tích, liền lập tức bẩm báo với hoàng thượng. Hoàng thượng và vương gia đã cho người lục soát khắp nơi trong trấn nhưng vẫn không tìm thấy người. Rốt cuộc là sáng hôm sau vương gia phái người lên núi tìm mới cứu được người về. Nô tì có thăm dò được chút tình hình, nghe nói lúc đó Quách phi cũng có trong son động. Khi tìm thấy hai người thì cả hai đều đang trong tình trạng nguy kịch, chủ tử bị đâm trúng ngực trái. Nhưng có lẽ lúc đó vì quá vội vàng nên vết đâm bị lệch, người suýt chút nữa thì không giữ được mạng rồi. Quách phi cũng bị một dao đâm trúng ngực trái, nhưng vết đâm nông nên không nguy hiểm tới tính mạng. Ngoài ra những người trong son động và cả cung nữ theo hầu Quách phi cũng đều đã bị giết chết. Tên thủ lĩnh của đám người đó, sau một hồi chiến đấu với quan binh cũng đã tự sát. Nghe nói mục tiêu thật sự của hắn là Quách phi, hắn bắt cóc chủ tử là để quan binh tập trung vào việc tìm kiếm trật tự, nên lơ là việc bảo vệ những người khác thôi.”

Tuệ Tâm nhếch miệng cười nhạt. Ánh mắt càng lạnh thêm mấy phần.

Y Vân đứng bên cạnh càng nghĩ càng âm ứ, nước mắt bắt đầu vòng quanh, sụt sùi.

“Chỉ nghe thôi cũng thấy toàn là lời dối trá. Rõ ràng kẻ chủ mưu là á Quách Liễu kia, mục tiêu rõ ràng là chủ tử. Cô ta thấy chủ tử được sủng ái, không chịu được nên mới giở trò, vậy mà lại cứ thể bình an thoát tội. Còn nói cái gì mà trọng thương? Người khổ sở nhất chính là chủ tử. Khi vương gia đưa được người trở về, mạch đập của người rất yếu, hơi thở cũng sắp đứt đoạn, suýt chút nữa thì không giữ được mạng, khắp người toàn là vết thương. Càng nghĩ lại cảnh tượng ngày đó, nô tì càng cảm thấy sợ hãi trong lòng.”

Y Vân nói đến đây, nước mắt đã bắt đầu tí tách rơi xuống. Cuối cùng không kiềm được mà khóc đến thương tâm.

“Tất cả là tại nô tì, nô tì đã không hầu hạ tốt cho chủ tử, mới khiến người rơi vào cảnh nguy hiểm. Là nô tì vô năng, không làm tròn trách nhiệm của mình.”

Tuệ Tâm toàn thân bất động, gắng sức lắm mới có thể lấy ra được một tấm khăn tay lụa. Nhưng loay hoay thế nào cũng không đưa tới cho Y Vân được.

“Nha đầu ngốc, người khóc cái gì. Bọn chúng muốn làm, người cản được sao?”

Tuệ Tâm uất hận nắm lấy tấm chăn, những ngón tay siết chặt, ánh mắt trừng trừng nhìn lên màn thêu kim tuyến phía trên.

“Ta trước nay không tranh với đời, chỉ muốn sống một cuộc sống an nhiên tự tại. Nhưng cô ta lại luôn tìm cách bức ép ta. Trước đây cô ta sai người đánh Mạc Danh, ta vốn đã để trong lòng. Nhưng ta không phải không hiểu thân phận của bản thân mình. Ta sợ rằng nếu ta đắc tội với cô ta, sẽ khiến các người phải chịu liên lụy giống như Mạc Danh năm đó. Nhưng ta đã nhầm rồi. Ở nơi hậu cung này, sao có thể có được cuộc sống như ta hằng mong khi mà luôn có kẻ ganh ghét ta chứ? Cô ta đã muốn đầu, ta sẽ đầu tới cùng.”

Hứa Hằng bước vào trong Chung Linh cung, Quách Liễu đã tỉnh lại từ lâu, nằm trên giường tỏ vẻ đáng thương.

“Hoàng thượng, thần thiếp cứ tưởng rằng sẽ không còn sống sót để trở về gặp người được nữa.”

Hứa Hằng cười khẽ, một nụ cười hiền lành chứa đầy sủng ái, nhưng trong lòng hắt lại lạnh như băng đá. Cũng là một câu nói, nhưng từ hai miệng phát ra lại cho hắt hai cảm giác khác nhau. Một cái xót xa, một cái chỉ toàn là chán ghét. Trong lòng hắt nghĩ, nếu người này có thể chết đi thật thì thật là tốt.

“Ái phi chịu khổ rồi.”

Quách Liễu vươn bàn tay béo mập ra, nắm lấy tay áo Hứa Hằng, nũng nịu nói.

“Hoàng thượng, thần thiếp đau quá đi.”

Hứa Hằng nhẹ vỗ mu bàn tay của Quách Liễu. Hướng về phía Tiểu Mạnh Tử, cau mày nói.

“Thái y đâu? Còn không mau vào xem vết thương cho Quách phi?”

Tiểu Mạnh Tử cúi gập người, vâng vâng dạ dạ, rồi lập tức ra ngoài truyền thái y vào.

“Hoàng thượng, người xem cho thần thiếp.” Quách Liễu tiếp tục nũng nịu.

“Trẫm đâu phải thái y, sao biết xem bệnh chứ. Đừng trẻ con nữa, thái y đã vào rồi, mau ngoan ngoãn để thái y chẩn mạch đi.”

Hứa Hằng mỉm cười tỏ vẻ sủng nịnh, nhưng ánh mắt của hắt lại tối đi một chút. Nếu là đau, một người khác còn đau hơn. Một người khác đã thật sự suýt chết trong vòng tay hắt. Khi Cố Duệ đưa được nàng trở về khách điểm, toàn thân nàng đều là máu đỏ, không có chỗ nào trên cơ thể nàng không có vết thương. Hắt thậm chí còn không nghe được tiếng thở của nàng. Ngay cả khi nàng đã tỉnh dậy, hắt cũng không thể ở bên nàng lâu, còn chưa nói được gì nhiều đã bị mời tới đây.

Khốn khiếp!!!

Tại Thanh Y các, tiếng khóc nức nở của Y Vân vẫn vang lên khe khẽ, khiến Tuệ Tâm thật sự thấy phiền lòng.

“Thôi nào, đừng khóc nữa. Mau mời thái y vào đi, người ta đã đứng chờ lâu rồi.”

Y Vân gạt đi nước mắt, cuống cuống nói.

“Nô tì quên mất, nô tì sẽ mời thái y vào ngay đây.”

Tuệ Tâm nằm trên giường, mệt mỏi nhắm mắt lại. Nàng nghe thấy tiếng cửa mở ra, tiếng bước chân chậm rãi mà vững chắc đến gần bên giường nằm của nàng. Nàng đưa tay ra, một chiếc khăn lụa được phủ lên cổ tay nàng, những ngón tay chạm vào cổ tay nàng qua một lớp lụa. Vị thái y kia trầm ngâm một chút rồi mới lên tiếng.

“Thể trạng hiện tại của nương nương rất yếu, có những vết thương đã nhiễm trùng, vết thương ở ngực cũng khá đáng lo ngại. Vi thần sẽ kê những phương thuốc tốt nhất, cũng sẽ nỗ lực hết sức để chữa trị cho nương nương.”

“Làm phiền thái y rồi.” Tuệ Tâm vẫn không mở mắt, mệt nhọc nói.

“Đây là trách nhiệm của vi thần, nương nương không cần khách sáo.”

“Ừm...” Tuệ Tâm chậm rãi mở mắt. Ngay khi nhìn thấy vị thái y vừa chẩn mạch cho mình, Tuệ Tâm tròn tròn mắt vì kinh ngạc.

Đã qua hơn hai năm, dù có cảm thấy chút quen thuộc, nhưng nàng không nhận ra giọng nói của hắt.

Nhưng gương mặt này, ánh nhìn này thì nàng tuyệt đối không quên được, không phải thực sự rất quen hay sao?

Lý Dịch Chi, sao hắt lại ở đây?

*Chữ thủ: Kiếm ngắn hoặc dao găm. Là loại binh khí ngắn lấy đâm là chính. Hình dạng giống kiếm nhưng ngắn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ái Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Lý Dịch Chi ngẩng đầu nhìn nàng, nét mặt không chút thay đổi.

“Nương nương có vẻ kinh ngạc khi nhìn thấy vi thần?”

Tuệ Tâm hơi nhú mồm, nhìn hẩn với vẻ cảnh giác.

“Ngươi... là thái y?”

“Thần đã đỗ kì thi tuyển chọn thái y của triều đình năm nay. Lý Dịch Chi cung kính đáp. “Thần cũng là thái y chịu trách nhiệm chữa trị cho nương nương.”

Lý Dịch Chi là thái y chữa trị cho nàng? Là chữa trị cho nàng hay là hại nàng? Nàng làm sao đoán biết được. Nhìn thấy được vẻ nghi ngờ trong đáy mắt của Tuệ Tâm, Lý Dịch Chi hơi nhíu mày.

“Nương nương an tâm, thần tuyệt đối sẽ không làm hại gì đến ngọc thể của nương nương.”

Tuệ Tâm cười nhạt. “Dựa vào đâu để ta có thể tin tưởng ngươi?”

“Dựa vào chính y đức của thần.” Lý Dịch Chi khẳng khái đáp. “Huống hồ khi nương nương được đưa về hoàng cung, tính mệnh chỉ như ngọn đèn trước gió. Nếu vi thần thật sự có ý muốn nương nương phải chết, vậy thì chỉ cần nói rằng thương thể của nương nương đã quá nặng, không thể cứu chữa được nữa. Như vậy chẳng phải là xong sao? Đâu cần phải hết lòng cứu chữa cho nương nương làm gì?”

“Y đức của ngươi không phải là thứ đáng để ta tin tưởng.” Tuệ Tâm lạnh lùng đáp. “Hơn nữa, trong hoàng cung cũng không phải chỉ có mình ngươi là thái y. Ngươi không chữa trị được, không có nghĩa là người khác không chữa trị được. Huống hồ, nếu ta chết, mạng của ngươi cũng khó mà giữ được. Ngươi độc lòng cứu ta, chẳng qua cũng chỉ là vì chính mình mà thôi. Giờ ngươi cứu ta, nhưng sau này ngươi có ngầm ngầm hạ độc thủ ta hay không, làm sao ta có thể biết được?”

Lý Dịch Chi trầm ngâm nhìn nàng rồi khẽ thở dài. “Có lẽ vì những ân oán trước kia khiến nương nương nghi ngờ vi thần. Nhưng vi thần hoàn toàn không hề có ý muốn hãm hại nương nương. Ngược lại vi thần chính là muốn giúp đỡ nương nương. Chắc nương nương cũng hiểu, khi Quách phi đã có lòng ám hại nương nương thì tất hẳn đã có sự sắp xếp trong cung từ trước. Vi thần chính là vì muốn cứu nương nương nên khi người vừa về tới Thanh Y các, thần đã vội vã tới đây ngay. Nếu vi thần thật sự muốn hại nương nương thì quá dễ dàng rồi, chỉ cần sử dụng một chút ít tiểu xảo là đã có thể khiến nương nương chết một cách tự nhiên nhất mà không ai có thể nghi ngờ. Đến lúc ấy, cũng sẽ chẳng có ai truy cứu.”

Tuệ Tâm hơi nheo mắt, cảm thấy lời nói của Lý Dịch Chi cũng không hẳn là không có lý.

“Ngươi nói... ngươi muốn giúp ta?”

“Đúng vậy, chắc hẳn nương nương cũng biết rằng ở trong hoàng cung này, thái y chính là người chăm sóc sức khỏe cho các nương nương. Người dễ dàng ra tay nhất với nương nương chính là thái y. Thế nên, nương nương hoàn toàn có thể tin dùng vi thần.”

Tuệ Tâm lãnh đạm nhìn Lý Dịch Chi, cố gắng nhìn ra xem trong lời nói của hẩn có chút nào giả dối hay không.

“Ngươi đã từng bỏ rơi ta để ở bên Quách Liễu. Nay ta với ả thâm thù cừ hận. Cứ cho là ngươi thật lòng muốn giúp đỡ ta thì ai dám chắc rằng ngươi sẽ không thay đổi một lần nữa?”

Lý Dịch Chi cúi đầu, gương mặt anh tuấn thoáng chút ưu tư. “Nhân duyên của thần và Quách phi đã đứt đoạn từ lâu. Tình cảm của vi thần dành cho người ấy cũng đã hết. Nhưng xưa kia là vì thần nợ người. Là bởi vì thần đã khiến nương nương phải chịu tổn thương. Hơn nữa, nhờ những lời nói trước đây của nương nương mà vi thần mới tỉnh ngộ, tiếp tục chuyên tâm theo gia phụ học nghề y nên mới có được ngày hôm nay. Giờ đây, thần muốn trả lại ân tình đó cho người. Nếu được, thần thật sự muốn được quay trở lại như trước kia, là tri kỷ tâm giao của người.”

Tuệ Tâm lặng im nhìn tấm màn thêu kim tuyến đang khẽ lay động, cố ý lờ đi bốn chữ “tri kỷ tâm giao” của Lý Dịch Chi. Trong lòng mông lung suy nghĩ. Lát sau, nàng mới lên tiếng, giọng nói và ánh mắt đã hòa hoãn đi ít nhiều.

“Được rồi, ngươi lui xuống trước đi. Ta muốn nghỉ ngơi một chút.”

Y Vân tiễn chân Lý Dịch Chi ra ngoài, sau đó trở lại vào phòng, mang theo một chậu nước ấm cùng khăn sạch để lau người cho Tuệ Tâm.

Cơ thể được lau bằng khăn ấm khiến Tuệ Tâm cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Nàng nghiêng đầu, nhẹ nhàng hỏi Y Vân.

“Y Vân, ngươi cảm thấy lời nói của Lý Dịch Chi có đáng tin hay không?”

Y Vân đắm chiều suy nghĩ một lúc rồi đáp. “Chuyện này nô tì không dám nghị luận. Chủ tử quen biết Lý thái y đã lâu, là người hiểu rõ con người của ngài ấy hơn nô tì. Chủ tử là người sáng suốt, tất hẳn trong lòng đã có tính toán riêng của mình. Có điều chủ tử không biết, khi Vương gia đưa chủ tử về khách điểm, tính mạng của chủ tử vẫn còn giữ lại được. Nhưng trên đường hồi kinh, vết thương của chủ tử bị nhiễm trùng dẫn đến sốt cao. Thái y đi theo đoàn xa giá đã cho người dùng thuốc nhưng vẫn không thuyên giảm. Khi về đến hoàng cung, là nhờ Lý thái y cùng các vị thái y khác dốc hết sức lực mới có thể đưa được người từ Quý môn quan trở về. Hoàng thượng tin tưởng nên mới để Lý thái y điều trị cho người.”

Tuệ Tâm trong lòng vẫn còn băn khoăn suy nghĩ. Những lời của Lý Dịch Chi quả thật rất có lý. Muốn nàng chết là điều quá dễ dàng đối với hẩn, hẩn hoàn toàn không cần phải giữ lại mạng của nàng. Nhưng sau những chuyện đã xảy ra trước đây giữa nàng và hẩn, liệu nàng có nên tin tưởng hẩn hay

không? Nếu là Lưu Tuệ Tâm trước kia, hẳn là nàng sẽ không chút do dự mà tin hẳn, thật sự là người hiểu hẳn nhất. Nhưng...nàng của hiện tại đối với Lý Dịch Chi chẳng có chút hồi ức nào, những gì nàng biết về hắn chỉ là những dòng nhật kí mà Lưu Tuệ Tâm đích thực đã để lại mà thôi. Tin hay không tin? Quyết định của nàng sẽ có ảnh hưởng rất lớn đến cuộc sống của nàng sau này. Nàng có nên đánh cược một lần hay không?

Buổi chiều, khi Tuệ Tâm ngủ dậy đã nghe Tiểu Trắc Tử bẩm báo có khách nhân đến thăm. Nhìn người đàn ông ngọc thụ lâm phong vận một thân y phục gấm màu tím đậm đứng trước mặt mình, trong lòng nàng cảm kích vô hạn. Nàng gắng gượng ngồi dậy, quỳ trên giường hành lễ.

“Tuệ Tâm đa tạ ơn cứu mạng của Vương gia.”

Cố Duệ vội vã xua tay, vẻ mặt ái ngại nói. “Thần tâu đừng khách sáo, bốn vương chỉ làm tròn bổn phận của mình mà thôi. Sao dám nhận đại lễ của thần tâu nương nương chứ?”

“Vương gia có ơn cứu Tuệ Tâm từ cõi chết trở về, sao Tuệ Tâm có thể không cảm kích? Y Vân, mau rót trà mời Vương gia.” Tuệ Tâm nằm lại xuống giường, mỉm cười với Cố Duệ. “Vương gia liệu có thể cho Tuệ Tâm biết chuyện đã xảy ra ngày hôm ấy hay không? Tuệ Tâm thật sự rất tò mò, sao người có thể tìm ra sơn động đó?”

Cố Duệ nhấp một ngụm trà, bắt đầu hồi tưởng lại. “Cũng không có gì đặc biệt. Thật ra bốn vương và hoàng huynh đã sớm nghĩ đến việc mất tích của nương nương là do Quách phi đứng đằng sau giờ trở. Sáng hôm ấy, ta đang định dẫn quân đi lục soát tất cả các sơn động trên núi thì tình cờ nhìn thấy Quách phi và Thanh Cúc đang lén lút rời khỏi phòng. Trong lòng ta cảm thấy nghi ngờ, nên đã lén rắc một loại bột hương lên bậc thềm của cửa trước và cửa sau của khách điểm. Loại hương liệu này rất đặc biệt, mùi người không thể ngửi thấy, nhưng lại có thể thu hút côn trùng. Quả nhiên khi Quách phi rời khỏi khách điểm, gót giày đã giẫm phải loại hương liệu đó. Để tránh rút dây động rừng, ta không dám dẫn người bám theo hai người họ mà phải đợi nửa tuần hương sau mới dám dẫn quân lần theo dấu vết mà Quách phi để lại. Bước chân Quách phi đi qua đến đâu, côn trùng bu lại ở đó, thế nên bốn vương mới có thể dễ dàng tìm ra. Chỉ tiếc là bốn vương không thể đến sớm hơn, bắt gọn đám người kia. Ngay cả tên cầm đầu cũng tự sát, còn khiến cho nương nương suýt chút nữa thì mất mạng.”

“Định sự tại nhân, thành sự tại thiên. Sao có thể trách Vương gia được chứ?” Dù là gì đi nữa thì nàng vẫn phải nói với hắn một tiếng cảm ơn. “Tuệ Tâm có điều này ngu muội không rõ, hy vọng Vương gia có thể giải đáp những khúc mắc trong lòng Tuệ Tâm.”

“Thần tâu cứ nói.”

“Phụ thân của Quách phi vốn là đại thần trong triều. Nhưng dẫu sao cũng là thần tử, lý ra nên thuần phục dưới chân Hoàng thượng. Nhưng sao Tuệ Tâm luôn cảm thấy ông ta có phần hống hách ngang ngược. Mà Hoàng thượng lại có phần nhượng bộ đối với Quách tể tướng. Liệu có phải là Tuệ Tâm cá nghĩ quá rồi hay không?”

Cố Duệ im lặng, đưa mắt nhìn Y Vân. Tuệ Tâm thấy thế cũng liếc mắt nhìn theo. Y Vân thấy cả hai đột nhiên nhìn mình, liền biết ý lui ra ngoài. Khi trong phòng chỉ còn lại hai người. Cố Duệ mới bày ra vẻ mặt nghiêm trọng, nghiêng người về phía nàng, nhỏ giọng thì thầm.

“Thực ra...đây là một chuyện cực kỳ hệ trọng, thế nên...” Cố Duệ đột nhiên ngừng lại, nét mặt căng thẳng nhìn về phía cửa sổ, sau đó nhìn quanh khắp căn phòng. Tuệ Tâm thấy thái độ của hắn như vậy, trống ngực trong lòng đánh liên hồi, chờ nghe những gì hắn sắp nói. Nhưng, Cố Duệ đột nhiên lại quay sang nhìn nàng, toét miệng cười. “...ta thấy nương nương vẫn nên hỏi hoàng thượng thì hơn. Bản thân ta không dám nhiều lời.”

“...” Nếu đã không muốn nói, còn ra vẻ nghiêm trọng cái gì chứ?

Cố Duệ khoái chí nhìn vẻ mặt như ăn phải kiến hôi của Tuệ Tâm liền bật cười đầy sáng khoái.

“Được rồi, bốn vương không quá rầy Thần tâu nghỉ ngơi nữa. Nhìn Thần tâu có vẻ khỏe hơn, khí sắc cũng đã tốt lên nhiều rồi. Bốn vương cũng an tâm rồi. Bốn vương xin phép cáo từ.”

“Tuệ Tâm...cung tiễn Vương gia.” Tuệ Tâm ghen hờn hồi lâu, rốt cuộc chỉ có thể học ra một câu nói này.

Cố Duệ vừa rời khỏi, An Uyển Nhi và Lâm Khả Giao cũng tới thăm nàng. Cùng nàng trò chuyện cho khuây khỏa. Cả hai người bọn họ đều rất lo lắng cho nàng. Lâm Khả Giao tuy yếu đuối, bệnh tật, nhưng lại có một đôi mắt sáng và nụ cười rạng rỡ thanh thuần như nắng mai. An Uyển Nhi thì lại dịu dàng hiền hậu, cả hai người đều khiến cho Tuệ Tâm cảm thấy trong lòng thư thả hơn.

Đúng như Tuệ Tâm đã nghĩ, ngày hôm đó Hứa Hằng ở lại Chung Linh cung cùng Quách phi mà không trở lại Thanh Y các thăm nàng. Nàng chỉ cảm thấy buồn phiền một điều, gả vào hoàng cung chẳng khác nào bát nước đổ đi. Nàng xảy ra chuyện lớn như vậy mà phụ mẫu lại không thể vào cung thăm nàng. Khi đã nhập cung, dù nàng có sống hay chết cũng không phải là điều mà họ có thể quản được nữa. Nói không chừng hai người bọn họ còn chẳng biết là nàng đã xảy ra chuyện cũng nên.

Phận làm phi tử, thật khổ trăm bề.

Ngày hôm sau, sau buổi thiết triều Hứa Hằng lập tức tới Thanh Y các thăm Tuệ Tâm. Nàng thấy hắn bận rộn như vậy, phải mang tấu chương tới chỗ nàng để phê duyệt. Trong lúc phê duyệt tấu chương còn không an tâm mà nhìn về phía nàng liên tục. Trong lòng nàng không nhịn được mà nở một nụ cười ngọt ngào.

Lại được ở gần bên hắn, ở trong vòng tay ấm áp của hắn, đột nhiên lại khiến nàng cảm thấy như vậy cũng không tệ.

Thời gian dần trôi qua, thương thế của Tuệ Tâm đã dần thuyên giảm. Lý Dịch Chi đối với nàng chăm sóc hết sức tận tình khiến nàng dần gỡ bỏ đi sự nghi

ngờ đối với hắn.

Một buổi chiều, nàng ngồi bên bàn trà, nhìn những vết thương đã dần lành sẹo, chỉ có hai vết thương bên bả vai phải và bên ngực trái là không cách nào xóa bỏ, để lại vết sẹo lõm thật xấu xí. Một thân thể đẹp đẽ nõn nà như vậy mà lại có sẹo, khiến nàng cảm thấy có chút phiền lòng. Hai vết sẹo này, một nhắc nhở cho nàng nhớ về sự thù hận và căm ghét của nàng dành cho Quách Liễu, còn một là để nhắc cho nàng nhớ, thời khắc mà nàng nhận ra tình cảm mình dành cho Hứa Hằng đã dần thay đổi.

Hứa Hằng thì lại có vẻ không bận tâm đến những vết sẹo trên cơ thể nàng cho lắm. Trong mắt hắn, cái thân hình gầy còm này dù có sẹo hay không thì cũng vẫn xấu xí như vậy mà thôi. Cái mà hắn để ý tới, có lẽ chính là kẻ đã khiến cho nàng có những vết sẹo này.

Yên Chi bê tới cho nàng một đĩa bánh quế hoa, mỉm cười nói.

“Những vết thương của chủ tử đã sắp lành hẳn rồi. Hoàng thượng rất lo lắng cho chủ tử, ngày nào cũng tới thăm. Thật khiến cho nô tì vui mừng.”

Tuệ Tâm không trả lời, chỉ gật đầu một cái, tỏ ý đã nghe.

Yên Chi vẫn cười nói. “Nô tì thấy Hoàng thượng thực rất quan tâm đến chủ tử. Sự sùng ái của Hoàng thượng dành cho chủ tử, thật ít ai có được.”

Tuệ Tâm lắc đầu cười nhạt “Ngươi đừng quá ngây thơ như vậy. Có được sự sùng ái của Hoàng thượng chưa chắc đã có được trái tim của Hoàng thượng. Hoàng cung này, cũng giống như một kĩ viện chỉ có một khách làng chơi vậy. Trên đời này, thứ không đáng tin nhất chính là trái tim của đế vương.”

Yên Chi nghe thấy nàng nói những câu này, sắc mặt tái xám, vội lắc vai nàng ngăn cản. Nàng còn chưa kịp nói gì đã nghe thấy từ phía cửa liền truyền đến một giọng nói trầm thấp đầy phẫn nộ.

“Nàng vừa mới nói gì?”

Tuệ Tâm giật mình quay lại, thấy Tiểu Mạnh Tử nét mặt hoảng hốt đứng cạnh Hứa Hằng đang tràn ngập giận dữ.

Hứa Hằng sai những bước lớn đi tới bên bàn trà, tay siết chặt lấy cằm của nàng, nâng mặt nàng lên, ép nàng đối diện với ngọn lửa phẫn nộ trong ánh mắt của hắn.

“Trẫm hỏi, nàng vừa mới nói gì?”

Tuệ Tâm nhắm nghiền đôi mắt, cảm nhận cơn đau từ cằm truyền đến, đôi môi cắn chặt không trả lời.

Hứa Hằng cau mày thật chặt, bàn tay hắn càng thêm siết chặt.

“Hoàng thượng, Hoàng thượng, xin Hoàng thượng tha thứ cho chủ tử. Xin Hoàng thượng khai ân.” Yên Chi quỳ rạp trên mặt đất, hốt hoảng cầu xin.

“Cút! Cút hết ra ngoài cho trẫm!” Hứa Hằng gào lên.

“Hoàng thượng, Hoàng thượng...” Yên Chi vẫn quỳ xuống van xin, nhưng đã bị Tiểu Mạnh Tử kéo ra ngoài. Nếu còn tiếp tục ở lại cầu xin, nói không chừng đến chính nàng cũng phải chịu hậu quả.

“Luu Tuệ Tâm, nàng giỏi lắm.” Hứa Hằng cười nhạt. “Nàng ý rằng mình được sùng ái nên muốn nói gì thì nói sao? Buông ra những lời đại nghịch bất đạo như vậy, nàng không cần cái mạng của mình nữa phải không?”

Ngọn lửa trong đáy mắt Hứa Hằng dường như càng thêm lớn, hắn mạnh tay buông cằm nàng ra, lực tay mạnh một cái, khiến nàng ngã xuống đất. Hắn phất ống tay áo, rời khỏi tầm điện. Khi bước chân hắn dừng lại nơi cửa. Nàng nghe thấy hắn lớn tiếng nói.

“Thần tâu buông lời bất kính, dĩ hạ phạm thượng, phạt cấm túc ba tháng. Không có sự cho phép của trẫm, bất cứ ai cũng không được đến thăm.”

Nói xong, hắn dứt khoát rời khỏi. Yên Chi và Y Vân vội vã chạy vào, nâng nàng đứng dậy. Trên gương mặt nàng lộ ra một loại cảm xúc mà không ai đoán biết được là gì. Đôi mắt nàng bình lặng, giống một mặt hồ không chút gợn sóng.

Lần này, nàng biết hắn thực sự giận nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sùng Ái Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Chuyện Tuệ Tâm bị cảm xúc nhanh chóng lan truyền khắp hoàng cung. Kẻ há hê, người cười nhạo, nhưng đương sự là nàng thì lại tỏ ra khá thoải mái. Y Vân và Yên Chi thì thật sự hết nói nổi với chủ tử của mình, thấy hàng ngày nàng chỉ chủ tâm luyện đàn, không màng đến chuyện đã bị Hứa Hằng thất sủng. Rốt cuộc là trong đầu nàng đang nghĩ gì vậy?

“Chủ tử, nô tì thật không hiểu nổi người nữa. Rõ ràng là hoàng thượng quan tâm đến người như vậy, vậy mà người lại luôn tỏ vẻ né tránh, thậm chí còn buông lời oán trách. Người thử nói xem, không phải nô tì muốn trách cứ chủ tử, nhưng người thật sự quá cố chấp rồi.”

Tuệ Tâm im lặng không trả lời, những ngón tay vẫn lướt trên dây đàn. Một lát sau, nàng dừng lại, lãnh đạm hỏi.

“Ta bị cảm xúc đã bao lâu rồi?”

“Đã được một tháng rồi.” Yên Chi thờ dãi.

Tuệ Tâm gật đầu. “Y Vân, người làm bánh hạt dẻ rất ngon nhỉ?”

Y Vân ngó ra một lúc rồi mới trả lời. “Vâng, chủ tử muốn ăn sao?” Sao đột nhiên lại muốn ăn bánh hạt dẻ?

Tuệ Tâm lại lướt những ngón tay thon dài trên dây đàn, tạo thành những âm thanh tuyệt mỹ. “Mạnh tổng quản chẳng phải rất thích ăn bánh hạt dẻ sao? Làm một ít mang tới cho ngài ấy đi.”

Y Vân và Yên Chi tròn mắt ngạc nhiên, sau đó Y Vân vội vàng nói. “Nô tì sẽ đi làm ngay đây.”

Tuệ Tâm vẫn cứ chuyên tâm đánh đàn, trong đáy mắt gọi lên một loại ý tứ sâu xa.

Tại Dưỡng Tâm điện, Cố Duệ vừa bước tới bên ngoài cửa đã nghe thấy bên trong vang lên tiếng chén trà bị đập vỡ. Sau đó là tiếng quát tháo đầy phẫn nộ của Hứa Hằng.

“Trẫm bảo các người điều tra vụ tham ô hối lộ của các quan viên Phúc Kiến, vậy mà đến nay vẫn chưa tra ra hết? Vô dụng, mỗi tháng các người nhận bổng lộc của triều đình là để làm gì hả?”

Tiếng đập đầu cùng tạ lỗi của các vị đại thần bên trong cũng vang lên. Sau đó, chỉ một tiếng “Cút!” của Hứa Hằng mà đều vội vã rời khỏi Dưỡng Tâm điện. Tiểu Mạnh Tử tiến chân các vị quan viên ra ngoài liền bị Cố Duệ kéo tay, hỏi nhỏ.

“Đã một tháng rồi, Hoàng thượng vẫn tức giận như vậy sao?”

“Vẫn như vậy.” Tiểu Mạnh Tử len lén nhìn vào bên trong, cúi đầu thì thầm. “Cả tháng nay Hoàng thượng lúc nào cũng mang tâm trạng không thoải mái, cung nhân hầu hạ không tốt một chút liền nổi trận lôi đình. Cũng không đến nghỉ tại cung của nương nương nào, chỉ đến chỗ của An phi uống trà hai lần. Vương gia, ngay cả tiểu nhân cũng thấy thật khó mà hầu hạ.”

Cố Duệ huýt sáo, nén lại nụ cười đang nở trên môi, thùng thình bước vào, bày ra một vẻ mặt nghiêm túc.

“Hoàng thượng, các quan nhân lại làm việc không tốt sao?”

Hứa Hằng mặt nặng trịch, quăng tấu chương lên thư án, hừ một tiếng.

Cố Duệ khẽ lắc đầu, mỉm cười. “Nếu đã không đành lòng, cần gì tự hành hạ mình như thế chứ? Chẳng phải hoàng huynh cũng không vui về gì sao?”

Hứa Hằng ngả người về sau, dựa đầu vào Long ý*, nhắm mắt lại.

Ngày hôm ấy, khi nghe thấy nàng nói những câu nói đó, hắn thực sự vô cùng tức giận. Hắn đối với nàng không bạc, cũng nhiều lần tỏ ra dễ dãi với nàng, nhưng nàng lại cho rằng tình cảm của hắn là thứ không đáng tin? Nếu nàng chưa từng thử, sao có thể khẳng định?

“Thật ra huynh tức giận là vì huynh rõ ràng là dành cho người ta một thứ tình cảm lộ liễu nhất, chân thành nhất, nhưng người ta lại cứ luôn một mực phủ nhận nó phải không?”

Hứa Hằng đã đôi lần tự hỏi, rốt cuộc bản thân mình có thật sự yêu nàng hay không. Nhưng trong tất cả những phi tử của hắn, hắn chỉ thật sự quan tâm đến một mình nàng, nhưng nhớ mình nàng, và chỉ lo lắng cho nàng. Hắn cũng không thể hiểu vì sao bản thân mình lại như thế, rõ ràng là cảm thấy nàng rất không vừa mắt, nhưng càng ngày, hắn lại càng quen với nụ cười của nàng. Từng cái nhăn mày, từng điệu bộ ngó ngán, từng câu nói ầu trĩ của nàng, hắn đều nhớ rất rõ. Hơn hai năm qua, những gì hắn cho nàng không nhiều, nhưng tất cả đều là thật tâm. Vậy mà, nàng lại khước từ nó.

Hứa Hằng liếc nhìn Cố Duệ, không trả lời, chỉ hừ một tiếng.

“Được rồi, được rồi, cứ như vậy hoài, người cảm thấy khó chịu chỉ có mình huynh thôi. Nếu không đành lòng thì hãy mau tha lỗi cho người ta đi.” Cố Duệ cười khê. “Vốn định đến tìm hoàng huynh để cùng chơi cờ. Nhưng xem ra không được rồi. Thần đệ cáo lui trước.”

Nói xong, Cố Duệ chấp tay ra sau lưng, thoải mái rời khỏi Dưỡng tâm điện. Còn Hứa Hằng, sắc mặt đã xấu lại càng thêm xấu.

Mà lúc đó, ở bên ngoài, Tiểu Mạnh Tử nhận được một hộp bánh hạt dẻ từ Y Vân. Hắn nhướng mày, cười đáp.

“Sao hôm nay ta lại có lộc ăn thế này? Y Vân cô nương, như vậy là ý gì đây?”

Y Vân nâng khăn tay che miệng cười, dịu dàng trả lời. “Ý gì chứ? Chỉ là hôm nay nô tì có làm một ít bánh hạt dẻ cho Thần tẩn nương nương, nương nương nhớ tới Mạnh tổng quản rất thích ăn loại bánh này nên có lòng bảo nô tì mang sang cho ngài. Đây là chút tâm ý của nương nương, hy vọng ngài không chê.”

Tiểu Mạnh Từ đón lấy giỏ trúc đựng hộp bánh, nở một nụ cười sâu xa. “Nương nương cũng thật có tâm tư. Những nương nương khác tìm trăm phương ngàn kế để lấy lòng hoàng thượng, cũng không ai nghĩ tới phải lấy lòng một nô tài nhỏ bé như ta.”

Tiểu Mạnh Từ ở bên cạnh Hứa Hằng bao nhiêu năm nay, ít nhiều cũng nắm rõ được tâm tư của Hứa Hằng. Hắn có thể cảm nhận được Hoàng thượng có một sự quan tâm đặc biệt đến vị Thần tẩn nương nương này. Thậm chí, ngay cả trước khi vị nương nương này nhập cung. Mà hắn, tuy cảm thấy vị nương nương này thật sự quá xấu xí, khiến người khác kinh hãi, nhưng tâm tính có vẻ thuần hậu, không kiêu cách, cũng không ra vẻ như những nương nương khác. Hắn thậm chí còn cảm thấy vô cùng ngạc nhiên khi lần đầu đến tuyên chỉ thị tẩm, nàng tuy đã che giấu nhưng vẫn để lộ sự không nguyện ý của mình. Mà trong hoàng cung này, ai lại không muốn nhận được ân sủng của Hoàng thượng chứ? Chỉ riêng nàng là không. Bởi vậy, hắn đối với vị nương nương này, có chút kính trọng, cũng có phần hảo cảm. Nhưng chuyện lần này, thực sự vô cùng khó giải quyết.

“Mạnh tổng quản sao lại nói như vậy chứ?” Y Vân nói. “Nương nương của chúng tôi chỉ là có chút lòng thành mà thôi, tuyệt không có ý gì khác. Nếu là có, cũng chỉ là đám nô tài như chúng tôi lo lắng mà thôi. Nương nương của chúng tôi tâm tư thuần hậu, không ham tranh sủng, không màng thế sự. Nay lại vì đắc tội với hoàng thượng mà bị cấm túc ba tháng, phận làm thần tử như Y Vân cũng cảm thấy phiền lòng thay.”

“Ta muốn nhắc nhở Y Vân cô nương một chút. Lần này hoàng thượng thực sự rất tức giận, muốn người người giận thật sự không dễ dàng đâu.”

“Y Vân đương nhiên biết.” Y Vân hạ thấp giọng, kề tai Tiểu Mạnh Từ nói nhỏ. “Nhưng ngài không cảm thấy rằng, muốn tháo dây, phải tìm người buộc dây sao?”

Người có thể làm hoàng thượng người con giận, chỉ có thể là Thần tẩn nương nương, Lưu Tuệ Tâm.

Khi Y Vân trở về Thanh Y các, Tuệ Tâm vẫn đang chơi đàn. Lúc đầu, nàng không hiểu vì sao dạo này chủ tử của mình lại chăm chỉ luyện đàn đến vậy. Lúc này, dường như nàng đã hiểu được một chút rồi.

“Sao rồi?” Tuệ Tâm không ngẩng đầu lên, lãnh đạm hỏi.

“Mọi chuyện đã ổn thỏa, chỉ còn chờ gió đông.” Y Vân cung kính nói.

“Ừm.” Tuệ Tâm nghiêng nghiêng mái đầu, mái tóc đen dài chảy tràn trên bờ vai thon nhỏ. Đôi môi nàng khẽ gợi cười, ánh mắt chứa đựng một tâm ý sâu xa.

Đêm, sau khi phê duyệt xong tấu chương, Hứa Hằng mệt mỏi xoa xoa hai vai, đứng dậy rời khỏi Dưỡng Tâm điện, muốn đi tản bộ cho bớt mệt mỏi. Tiểu Mạnh Từ đi hầu theo sau, ngập ngừng hồi lâu mới dám lên tiếng.

“Hoàng thượng, nô tài nghe nói hoa Ngân Hạnh ở Phương Ý cung đã nở rất đẹp, người có muốn tới đó thưởng thức một chút không?”

Từ Dưỡng Tâm điện đi tới Phương Ý cung, nhất định phải đi qua Thanh Y các.

Hứa Hằng nhíu mày, suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng gật đầu.

Đi tới gần Thanh Y các, tâm trạng của Hứa Hằng càng thêm nặng nề, hắn đang định quay lại, không muốn đi tiếp nữa thì nghe thấy Tiểu Mạnh Từ thốt lên.

“Hoàng thượng, người xem, thật nhiều đèn trời.”

Hứa Hằng ngẩng đầu nhìn, quả nhiên có rất nhiều đèn trời đang từ từ bay lên bầu trời đêm. Ít nhất cũng phải hơn mười cái.

“Hình như là từ Thanh Y các bay lên.” Tiểu Mạnh Từ ra vẻ ngây ngô, nói tiếp.

Hứa Hằng nhíu mày, nhìn những chiếc đèn trời đang tỏa sáng trên nền trời đêm. Dường như hắn còn nghe văng vẳng đâu đây tiếng đàn ca. Hắn nói.

“Tiểu Mạnh Từ, người nghe xem, có phải tiếng ai đang hát hay không?”

Tiểu Mạnh Từ đóng tai nghe ngóng, gật gù đầu. “Bẩm, hình như đúng là vậy.”

Hứa Hằng đứng im bất động, nhớ lại những lời nói của Cố Dụệ chiều nay, lại nhớ đến một người đã một tháng nay không gặp, thoáng chốc liền chìm vào suy tư. Rốt cuộc, hắn cũng chẳng suy nghĩ được lâu, bước chân lại tiếp tục đi về phía trước, thẳng hướng Thanh Y các.

Càng tới gần, tiếng đàn hát càng rõ. Hắn có thể nghe thấy thật rõ tiếng hát trong trẻo da diết, như đang ai oán giữa đêm khuya tịch mịch.

“Đừng để cho thời gian làm cho tình yêu của thiếp trở nên mệt mỏi.

Đừng để thiếp phải chờ đợi thứ nhân gian gọi là chân tình.

Ánh trăng mờ, soi tỏ bóng hồng nhan.

Hỏi tình lang liệu có hiểu lòng thiếp?

Tình đã trao nhưng lại không dám ngỏ.

Nhân gian khó kiếm chân tình, sợ lòng người sớm chiều đổi thay.

Thiếp hỏi chàng yêu thiếp nhiều hay không?

Chàng ngoảnh đi không một lời hồi đáp.

Giọt lệ châu rơi trong đêm dài thẫm lặng.

Suốt đêm dài ngóng đợi bóng hình ai.

Nhan sắc ấy dần hao gầy vì nhớ thương.

Trái tim chàng thiếp không sao nắm bắt được.

Chỉ có thể nhờ ánh trăng kia nhắn gửi chút tâm tư

Bóng dáng ai tựa cửa chờ người giữa đêm cô liêu tịch mịch

Người có hiểu cho lòng này hay không?”

Đây là nàng đang hát sao? Những câu hát này có chẳng mang một ý nghĩa nào đó?

Hứa Hằng lặng yên nghe nàng hát, rồi cuộc cũng do dự bước vào Thanh Y các. Tiểu Mạnh Tử thấy tình hình có vẻ suôn sẻ, trong lòng cảm thấy vô cùng vui mừng. Vội vàng hô lớn.

“Hoàng thượng giá đáo.”

Những cung nhân trong Thanh Y các đang thả đèn trời, nghe thấy tiếng hô vang đó, lập tức quỳ sụp xuống hành lễ. Tiếng đàn trong tẩm cung cũng im bật. Hứa Hằng đứng trước cửa tẩm cung, ánh mắt lạnh nhạt nhìn nữ nhân đang sững sờ, từ từ đứng lên bên trong. Ánh mắt hắn liếc về phía Y Vân đứng bên cạnh, tay vẫn còn đang giữ một chiếc đèn trời chưa châm lửa. Y Vân thấy Hứa Hằng nhìn về phía mình, vội vã nói ngay.

“Những chiếc đèn trời này đều được nương nương tự tay chép Kim cang kinh, cùng những lời cầu nguyện cho Hiên Viên quốc và Hoàng thượng.”

Hứa Hằng đột nhiên cảm thấy thật khó xử, trong lòng hắn nặng trĩu như có thứ gì đè nặng. Hắn quay người, định bước đi thì nghe thấy tiếng của Tuệ Tâm gọi giật lại.

“Hoàng thượng.” Tuệ Tâm nhẹ giọng nói. “Đã tới đây rồi, không muốn vào uống chút trà sao?”

Bước chân của Hứa Hằng do dự hồi lâu ở ngưỡng cửa, rồi cuộc cũng không đành lòng rời đi. Hắn xoay người, ngồi xuống bàn trà, quay lưng lại với nàng.

“Các người lui xuống cả đi.” Tuệ Tâm phẩy tay ra lệnh, Tiểu Mạnh Tử và cả những người khác đều lui hết xuống. Tuệ Tâm nâng bình trà, rót ra thứ trà ướp hoa sen, được hãm bằng những giọt sương tinh khiết buổi sáng. Sau khi đặt chén trà xuống trước mặt Hứa Hằng, nàng ngồi xuống, lặng im nhìn bóng lưng ngao ngễ của hắn.

“Hoàng thượng vẫn còn giận thần thiếp sao?”

Hứa Hằng im lặng không trả lời, chỉ cầm chén trà lên, nhấp một ngụm.

“Thật sự thì thần thiếp vẫn không nghĩ rằng mình sai.” Tuệ Tâm cười nhạt.

Con giận trong lòng Hứa Hằng vốn đã nguôi ngoai đi ít nhiều, nay lại vì câu nói của nàng mà bộc phát. Cho tới tận bây giờ nàng vẫn không chịu nhận sai? Hứa Hằng giận dữ quay người lại, vốn định mắng nhiếc nàng, nhưng lại bất gặp ánh mắt tĩnh lặng như làn nước hồ thu của nàng, trong đáy mắt chứa đựng một nỗi buồn sâu kín. Những lời mắng nhiếc lại vốn đã lên đến môi lại không thể thốt ra.

“Thần thiếp thực sự rất sợ.” Tuệ Tâm cúi đầu, nở một nụ cười nhợt nhạt. “Không ai là không biết thần thiếp là một nữ nhân vừa xấu xí vừa điêu ngoa. Ở nơi hậu cung ba ngàn giai lệ này, nơi đâu cũng thấy mỹ nhân, vậy mà thần thiếp ngay cả so với một nữ nhân cũng không sánh bằng. Thần thiếp không có tài, không có đức, càng không có sắc. Vừa ngang bướng, vừa không lễ độ, lại không hiểu rõ cung quy. Thần thiếp có thể nhận được sự ân sủng của Hoàng thượng, vốn là nên mừng rỡ, nhưng thần thiếp lại chỉ có thể cảm thấy thụ sủng nhục kinh.”

Một giọt nước mắt rơi xuống, vỡ tan trên mu bàn tay của nàng. “Thần thiếp vốn luôn nghĩ bản thân mình nhất định sẽ không thể lấy được một phu quân tốt đẹp. Vậy mà không ngờ tới lại có thể tiến cung, trở thành phi tử của đấng nam nhân hoàn mỹ nhất thiên hạ, lại là người đứng đầu quốc gia, là rường cột của nước nhà. Vốn nghĩ rằng như vậy đã quá đủ may mắn, vậy mà thần thiếp thậm chí còn có thể nhận được sự sùng ái của người. Sau đó thần thiếp liền mông lung suy nghĩ, cảm thấy rằng những gì mình có được ngày hôm nay, chẳng phải đều nhờ vào địa vị của gia phụ hay sao?”

Hứa Hằng lặng yên nghe những lời nàng nói, lông mày dần nhíu lại.

Tuệ Tâm nâng tay lau đi nước mắt, thần thờ nhìn về phía ngoài cửa sổ.

“Cây mỗi năm một mùa thay lá, lòng người liệu có thay đổi hay chẳng. Hay thật ra những gì thần thiếp nghĩ mình đạt được chỉ toàn là hư tình giả ý? Thần thiếp thật sự sợ, rất sợ. Nếu một ngày nào đó, thần thiếp yêu người bằng tất cả tâm can, nhưng người lại chẳng hề ngó ngàng gì đến thần thiếp. Nếu một ngày địa vị của gia phụ lung lay, vậy thì thiếp... biết phải làm sao đây? Thần thiếp thà tin rằng, người không hề yêu thiếp. Thà tin rằng những gì đã xảy ra chỉ là mộng ảo. Nhưng rốt cuộc, một tháng qua, thiếp vẫn nhớ người đến đau lòng.”

Hứa Hằng lúc này không còn giữ được vẻ bình thản nữa, hấn đứng dậy, tiến đến bên cạnh nàng, kéo nàng đứng lên. Hai tay hấn áp lên gương mặt nàng, đôi mắt hấn chăm chú nhìn gương mặt đầm nước mắt của nàng.

“Nếu chưa từng thử, sao biết được trầm có yêu nàng hay không?”

“Hoàng thượng...” Tuệ Tâm nức nở kêu lên, ôm chặt lấy hấn, dựa vào lồng ngực vững chãi quen thuộc của hấn.

Hứa Hằng nâng gương mặt nàng lên, hôn lên đôi mắt mong nước của nàng, hôn lên chóp mũi của nàng, hôn lên cánh môi anh đào của nàng. Đêm nay, cơ thể nàng phảng phất hương hoa, vẩn vút bên cánh mũi của hấn. Vòng eo nhỏ của nàng nằm trọn trong vòng tay của hấn. Nàng vươn tay, cởi bỏ đi áo ngoài của hấn, cũng tự cởi đi y phục của chính mình.

Đêm ấy, hai người lại hòa hợp như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Long ý: Ghế ngồi của vua

P/S: Lời bài hát là mình tự nghĩ ra nên ko hay lắm, mn thông cảm =w=

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ái Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Sáng sớm, khi những chú chim cất tiếng hót đầu tiên của buổi sớm mai, báo hiệu một ngày mới đã bắt đầu. Tuệ Tâm mơ màng mở mắt. Trước mặt nàng là một gương mặt đã trở nên quá đỗi thân thuộc. Hai mắt hấn nhắm lại, rèm mi dày cong cong, đôi lông mày rậm giãn ra mang theo vẻ yên bình. Sau cuộc hoan ái đêm qua, cả hai người đều chưa mặc lại y phục. Bởi vậy nên cơ thể trần trụi của nàng lúc này hoàn toàn áp sát vào người hấn. Nhiệt độ cơ thể của hấn như đang truyền sang nàng, khiến người nàng dần nóng ran, hai má cũng trở nên ửng đỏ. Cánh tay rắn chắc mạnh mẽ của hấn đang đặt trên eo nàng, thể hiện quyền chiếm hữu bá đạo. Cơ thể hấn, quả thực rất cường tráng, vô cùng quyến rũ. Nàng tủm tỉm cười, nhân lúc hấn còn chưa tỉnh dậy, im lặng ngắm gương mặt của hấn. Tuy rằng ngũ quan của hấn có chút khó coi, nhưng nhìn lâu cũng cảm thấy thuận mắt. Tuy rằng gương mặt hấn luôn nghiêm nghị, cau có, nhưng lại khiến cho nàng thấy được sự mạnh mẽ và kiên định của hấn. Mỗi khi ở cạnh hấn, nàng luôn có cảm giác an toàn, không sợ hãi bất cứ điều gì. Ừm... hấn thấy nàng xấu xí, nàng cũng thấy hấn khó coi, hai người họ xem ra đúng là một đôi trời định. Nàng chăm chú ngắm nhìn hấn, trong lòng cảm thấy vô cùng vui vẻ. Cho đến khi cảm giác được bàn tay ai đó đặt ở eo mình hơi dùng sức, nàng mới ngượng ngùng cụp mắt. Hứa Hằng mắt vẫn không mở, lãnh đạm lên tiếng.

“Nhìn đủ chưa?”

Tuệ Tâm hơi sùng sốt, sau đó mặt dày trả lời.

“Thần thiếp cảm thấy vẫn chưa đủ.”

Hứa Hằng mở mắt nhìn nàng. Nụ cười đang nở rộ trên môi nàng thoáng vụt tắt. Trong đôi mắt hấn, là sự lạnh lẽo, cũng là sự xa cách. Ánh mắt ấy khiến nàng rung mình ớn lạnh. Nàng không hiểu, tại sao đột nhiên hấn lại dùng ánh mắt này để nhìn nàng?

Hứa Hằng lên tiếng, giọng hơi khàn.

“Trầm tự hỏi, tại sao lại yêu nàng? Cũng tự hỏi trầm yêu nàng nhiều đến mức nào mà vẫn cam tâm tình nguyện dù biết rõ bản thân mình đang bị lừa?”

Tuệ Tâm sùng sốt nhìn hấn, toàn thân bỗng chốc lạnh toát.

Hứa Hằng nhìn gương mặt thất thần của nàng, trong lòng tự giễu chính mình. Hắn yêu nàng từ bao giờ, vì lí do gì? Chính hắn cũng không thể tự trả lời được. Là ngay từ lần đầu tiên gặp nàng? Là khi thấy nàng tìm đủ mọi cách tránh né thân cận cùng hắn trong khi những người khác vẫn luôn ham muốn hắn? Là lúc nàng kiên nhẫn đứng chờ hắn suốt hai canh giờ, vì hắn mà mưa dưới cơn mưa. Là vì những điệu múa mềm mại uyển chuyển của nàng. Là những khi nhìn nàng nhong nhong một cách ầu trĩ. Hay chính là vào thời khắc nàng lao tới chấn thay cho hắn một mũi tên? Tình yêu của hắn lúc này, không phải là một tình yêu khắc cốt ghi tâm, cũng không phải một tình yêu khiến hắn có thể đau thấu tận tâm can. Tình cảm của hắn dành cho nàng, đậm đặc như nước, nhẹ tựa phù vân. Vì nàng mà trở nên vui vẻ, vì nàng mà khó chịu trong lòng, lại vì nàng mà thay đổi từng chút, từng chút một. Hắn tự cảm thấy mình đối xử với nàng không bạc, vậy mà lần trước nàng phủ nhận tình cảm của hắn, lần này lại muốn lợi dụng hắn.

Hứa Hằng rời giường, tự mặc lại y phục. Nhìn cũng không muốn nhìn nàng nữa.

Mất thấy Hứa Hằng đã muốn rời đi, Tuệ Tâm quên mất rằng mình còn chưa mặc lại y phục, hốt hoảng nhảy xuống giường, lao đến ôm hắn từ đằng sau.

Cảm nhận được thân hình nóng bỏng mềm mại ôm lấy mình, Hứa Hằng cau mày nói.

“Buông ra.”

Tuệ Tâm bướng bỉnh vùi đầu vào hõm lưng hắn, nghẹn ngào nói.

“Thần thiếp không buông.”

Giọng Hứa Hằng lạnh lùng, mang theo áp lực tức giận rất lớn.

“Trẫm nói người buông!”

“Thần thiếp tuyệt đối không buông.” Tuệ Tâm bật khóc. “Nếu lúc này thần thiếp buông tay, người nhất định sẽ không bao giờ quay trở lại đây nữa, cũng sẽ hiểu lầm thần thiếp cả đời. Thần thiếp không muốn.”

Thân mình Hứa Hằng cứng đờ trong giây lát, giọng nói rồi cuộc cũng mềm mỏng đi nhiều. Vừa giống như là tức giận, lại như thể bắt đầu đi.

“Mau buông tay, trẫm còn phải lên triều.”

Tuệ Tâm cứ như miếng cao da chó, sống chết cũng không chịu buông tay. Nàng cứ thế vùi gương mặt nhỏ nhắn của mình vào lưng hắn mà khóc.

Hứa Hằng đưa tay lên gỡ tay nàng, nhưng nàng càng bám chặt hơn, gỡ thế nào cũng không được. Mà nếu mạnh tay thì hắn lại sợ làm đau nàng. Rốt cuộc, hắn vẫn là không đành lòng.

Hứa Hằng buông thông tay xuống, thờ dài.

“Rốt cuộc thì nàng muốn gì?”

Tuệ Tâm nức nở nói, hai hàng nước mắt vẫn lăn dài.

“Thiếp thừa nhận, chuyện ngày hôm qua là do thiếp cố tình dàn xếp. Thiếp thừa nhận muốn nhận lại sự sủng ái của người để tự lợi. Nhưng thần thiếp có thể thề, những gì thần thiếp nói đêm qua, hoàn toàn không phải dối trá.”

Nàng đã từng muốn trốn tránh tình cảm của hắn, đã từng hoài nghi hắn. Nàng không phải kẻ ngốc, nàng đương nhiên có thể nhận ra sự quan tâm đặc biệt của hắn dành cho nàng. Nhưng nàng lại không dám tin. Nếu nàng là một bậc mỹ nhân quốc sắc thiên hương thì dù bên cạnh hắn có nhiều nữ nhân xinh đẹp mỹ miều đến đâu cũng không khiến nàng nao núng. Nhưng nàng trong mắt mọi người lại chỉ là một nữ nhân xấu xí thô lỗ. Còn hắn lại là người mang thân phận không thường, chỉ cần hắn lên tiếng, muốn bao nhiêu nữ nhân mà không có? Trước giờ trong lịch sử, nào có mấy vị vua nào không có hậu cung, cả đời chỉ thủy chung yêu một người đâu cơ chứ? Đến khi nhìn thấy vẻ tức giận của hắn ngày hôm đó, nàng mới cảm nhận được rõ ràng rằng tình cảm hắn dành cho nàng là chân thật và hắn đã dành cho nàng một sự quan tâm chân thành. Nàng biết, trong lòng hắn có nàng. Bởi thế nên nàng mới muốn có lại sự sủng ái của hắn, muốn hắn lại tiếp tục quan tâm và yêu thương mình như xưa. Khi nghĩ tới việc làm thế nào để có được sự sủng ái của hắn, nàng cũng đã tự khinh bỉ chính bản thân mình. Ngày xưa, chính nàng là người đã nói rằng không muốn dựa vào sự sủng ái của hắn để có được địa vị. Chính nàng đã nói rằng không muốn cất công tìm cách để hắn chú ý tới mình. Nhưng rốt cuộc, nàng vẫn đi ngược lại lời nói của mình năm xưa. Những gì nàng đã nói, bảy phần thật lòng, ba phần dối trá, nhưng nàng vẫn không thể nào phủ nhận được rằng nàng đang tính kế trên tình cảm của hắn.

Nàng không nghĩ tới, hắn lại có thể đoán được...

“Bài hát hôm qua và cả những gì thiếp nói, tất cả đều là những lời thật lòng của thiếp. Thiếp không dám khẳng định tình cảm thần thiếp dành cho người là tình yêu. Nhưng người thật sự rất quan trọng đối với thiếp. Ngày ấy, khi thiếp nhìn thấy mũi tên đó bay về phía người, nghĩ đến việc người có thể sẽ phải chết, thần thiếp cảm thấy rất hoảng sợ. Những đêm khi nghe cung nhân thông báo rằng người sẽ ngủ lại cung của những phi tần khác, cả lúc nhìn thấy ánh mắt vừa nảy của người, đều khiến thần thiếp cảm thấy rất đau lòng. Nhưng thần thiếp cũng không thể biết được rằng, chính thần thiếp cũng đang khiến người tổn thương. Hoàng thượng, người có thể giận thần thiếp, nhưng đừng bỏ mặc thần thiếp. Cũng đừng lạnh lùng với thần thiếp, thiếp sẽ cảm thấy đau lòng.”

Hứa Hằng nghe được những lời này, liền cảm thấy mềm lòng. Trong lòng hắn có chút ngọt ngào, dịu giọng nói.

“Được rồi, mau buông trẫm ra đi. Ướt hết long bào của trẫm rồi.” Hắn ngừng lại một chút rồi trầm giọng căn nhắc, vẻ như ghét bỏ. “Bắn chết đi được!”

Tuệ Tâm ngẩng đầu, biết rõ hắn không nhìn thấy mình nhưng vẫn bắt mắt lờm lờm hắn một cái. Thật là... lúc này rồi mà còn lo nàng làm bẩn áo hắn.

Tuệ Tâm buông lỏng cánh tay, Hứa Hằng xoay người lại, vốn định nói cái gì đó nhưng lại há miệng á khẩu. Đôi lông mày của hắn nhíu chặt lại, trên mặt nổi lên mấy vết đỏ khả nghi. Nàng lúc này, không mặc bất cứ thứ gì trên người.

Mà buổi sáng sớm, lại là lúc dục vọng của nam nhân ở mức sung mãn nhất. Tắm thân nuốt nà, trắng tựa bạch ngọc. Những đường cong tuyệt mỹ hiện hiện rõ dần tâm trí hắn đến với những suy nghĩ mờ ám. Nơi đồi núi nhấp nhô gợi cảm, cả vùng đất bí hiểm quyến rũ kia, nhiều lần khiến hắn thần hồn điên đảo, đưa hắn đến vùng cực lạc của khoái cảm. Đối mặt với cảnh tượng này, bất cứ nam nhân nào cũng khó mà có thể kiềm chế được. Huống hồ, đây lại là người mà hắn yêu. Hứa Hằng khụ khụ ho khan hai tiếng, trầm giọng nói với vẻ không thoải mái.

“Mau mặc y phục vào.”

Tuệ Tâm ngo ngác nhìn xuống. Sau đó... hóa đá.

Nàng sinh ra ở thời hiện đại, vốn được tiếp nhận những tư tưởng tiến bộ. Nhưng suy cho cùng, nàng vẫn chỉ là một nữ nhân. Giữa ban ngày ban mặt, nàng khỏa thân hoàn toàn, đứng trước mặt một nam nhân. Dù rằng người đó chính là phu quân của nàng, từng cùng nàng là chuyện thân mật, không chỗ nào trên cơ thể nàng là chưa từng nhìn qua thì cũng khiến nàng xấu hổ muốn chết. Nàng theo phản xạ bản năng, đưa hai tay lên che ngực, sau đó lại phát hiện ra chỉ che ngực thôi thì không đủ. Nàng hốt hoảng kinh hô lên một tiếng, vội lăn lên giường, dùng chăn che kín người.

Gương mặt nàng nóng rực, đỏ bừng, đôi mắt hầy còn ướt nước, hoe đỏ, giống như một chú thỏ con đang run rẩy trốn trong chăn. Hứa Hằng nhìn thấy cảnh tượng này, cảm thấy vô cùng khôi hài, không kìm được bật lên tiếng cười vui vẻ.

Tuệ Tâm càng thêm ngượng ngùng, trốn trong chăn, âm ức bĩu môi. Nếu không phải tại hắn, nàng sẽ gấp gáp đến độ quên cả mặc y phục sao? Thôi quên đi, hắn là Hoàng đế, hắn muốn cười thì cười. Nàng nhin.

Hứa Hằng được một tràng cười sáng khoái, tâm tình trở nên rất tốt. Hắn nhìn nàng, dịu dàng nói.

“Nếu nàng mệt thì hãy cứ ngủ thêm chút nữa đi. Buổi chiều trẩm sẽ tới thăm nàng.”

Tuệ Tâm gật đầu, trong lòng cảm thấy ngọt ngào vô hạn. Mỗi lần hắn ngủ lại chỗ nàng, buổi sáng trước khi rời đi đều sẽ dặn nàng ngủ thêm một chút. Nam nhân này, cho đến giờ cũng chưa từng quên rằng nàng là một kẻ rất ham ngủ. Đợi tới khi Hứa Hằng rời đi, Tuệ Tâm vô cùng thoải mái nằm xuống, ngủ một giấc thật ngon. Ngay cả khi ngủ say, trên môi cũng thấp thoáng ý cười.

Việc Tuệ Tâm được xóa bỏ lệnh cấm túc trước thời hạn, lại có thể nhận được sự sủng ái của Hứa Hằng như trước khiến cho hậu cung một lần nữa dậy sóng. Những kẻ ghét nàng thì lại cảm thêm phần căm hận. Những người yêu mến nàng đều tỏ ra vui mừng hoan hỉ. Những phi tần không được sủng hoặc họa hoàn lắm mới được diện thánh thì lại càng thêm ghen tị với nàng, cũng vô cùng chua xót cho chính bản thân. Cảm thấy việc được Hoàng thượng đề mắt tới ngày càng xa vời, họ không nên nổi nổi thất vọng cùng đau lòng. Những kẻ không liên quan như đám cung nữ và thái giám thì lại có thêm chuyện mới để bàn luận. Ai cũng nói rằng nàng đúng là hồ ly tinh, giỏi quyến rũ nam nhân. Là người quý kẻ đa đoan, dùng yêu thuật dụ hoặc tâm trí Hoàng thượng. Nhưng phản ứng cũng như những lời đồn đại của những người khác cũng chẳng ảnh hưởng gì đến Tuệ Tâm. Bởi lúc này, nàng cùng Hứa Hằng đang ngập tràn trong men say tình ái, hạnh phúc vô hạn.

Hứa Hằng bình thường nghiêm nghị là vậy, khi ở cùng nàng lại vô cùng dịu dàng, yêu chiều.

Từ sau ngày hôm đó, ngày nào cũng vậy, cứ hễ thiết triều xong, hắn sẽ lại cố gắng phê duyệt tấu chương bằng tốc độ nhanh nhất. Sau đó tới Thanh Y các tìm nàng, cùng nàng dùng bữa, ngắm nàng ca múa, nghe nàng đàn. Đêm đến, sẽ cùng nàng ở trên giường, nghiêm túc thực hiện công việc chế tạo người.

Nàng tuy chìm đắm trong hạnh phúc, nhưng cũng vẫn không quên lo lắng cho hắn. Buổi tối khi cùng hắn dùng bữa, nàng nói với hắn rằng đừng nên làm việc quá sức, thỉnh thoảng cũng phải nghỉ ngơi, còn dặn hắn nên ăn nhiều đồ ăn bổ dưỡng để bồi bổ cơ thể. Hắn nghe xong, gật đầu, lập tức cho gọi người thu dọn bàn ăn, không nói hai lời liền kéo nàng đến bên giường, biến nàng thành món ăn khuya.

Hừm, trước giờ nàng vẫn luôn cảm thấy hắn là một vị hoàng đế đạo mạo thanh cao, sao càng ngày càng giống một tên hôn quân ham mê sắc dục rồi?

Có một ngày, Hứa Hằng nằm trên tràng ki đọc sách, Tuệ Tâm nằm gối đầu trên bụng hắn, ngẩng đầu nhìn hắn.

“Hoàng thượng, thần thiếp nghe nói hậu cung ba năm tuyển tú một lần. Từ khi thiếp vào cung đến nay, tính ra cũng đã sắp tới hạn định rồi.”

Hứa Hằng khẽ ừm một tiếng, điềm nhiên lật sách sang trang khác, tiếp tục đọc.

Nhìn thấy vẻ thản nhiên như vậy của hắn, nàng đột nhiên cảm thấy hàm răng của mình thật ngứa ngáy, rất muốn cắn người.

Còn đang ôm một bụng buồn bực, nàng đã nghe tiếng hắn cười khẽ.

“Trẩm đã cho hủy kì tuyển tú năm nay rồi.”

Tuệ Tâm nghe vậy, vui như mở cờ trong bụng nhưng vẫn giả bộ ngạc nhiên nói.

“Như vậy sao được chứ? Hậu cung càng nhiều người thì càng thêm phức. Có thêm người sinh thêm nam tử nối dõi cho Hoàng thượng chẳng phải sẽ tốt hơn sao? Huống hồ đã gần ba năm rồi, vẫn chưa có phi tử nào mang long chủng. Hoàng thượng không vội, nhưng con dân Hiến Viên quốc ắt hẳn đã sốt ruột lắm rồi.”

Hứa Hằng mỉm cười, néo néo cái mũi của nàng, yêu chiều nói.

“Vậy nàng sớm sinh cho trẫm là được rồi.”

Tuệ Tâm hí mắt, trong lòng vô cùng vui vẻ, miệng nở một nụ cười rạng rỡ. Nàng suy nghĩ một chút, vui vẻ hỏi.

“Vậy người nghĩ thử xem, nên sinh hoàng tử hay sinh công chúa thì tốt? Hẳn là sinh hoàng tử thì tốt hơn đúng không?”

Hứa Hằng nghịch lọn tóc của nàng, dịu dàng đáp.

“Trẫm không thể không có nam tử để nối ngôi, nhưng trẫm rất muốn có một công chúa...” Hứa Hằng dừng lại một chút, nhìn nàng, trong giọng nói mang theo ý cười. “...để thương, hoạt bát, đáng yêu. Còn phải thật xinh đẹp, tuyệt đối không thể xấu xí giống nàng.”

Tuệ Tâm bắt mắt lườm hắn, không khách khí đưa tay ra cầu hấn một cái. Hừ, nam nhân này, rõ ràng chết mê chết mệt nàng vậy mà vẫn còn dám chê nàng xấu. Muốn xinh đẹp, chẳng phải dễ lắm sao? Chỉ cần béo lên là được rồi.

Hứa Hằng thấy đáng vẻ hung hăng của nàng, bật cười, néo mũi nàng.

“Nàng đúng là được sủng ái sinh hư. Ngày ấy giống như một con mèo nhỏ run rẩy trước trẫm, giờ thì to gan rồi, dám tỏ thái độ này cho trẫm xem.”

Tuệ Tâm vô cùng kiêu căng vênh mặt lên, cười tự mãn.

“Nếu không phải vì người sủng ái thiếp, thiếp sẽ dám to gan như vậy sao?”

Hứa Hằng cười cười, nhóm người dậy, ôm trọn nàng vào lòng. Bàn tay hắn siết chặt eo nàng, cảm tựa lên vai nàng, khẽ thì thầm.

“Tâm nhi, mau chóng sinh một hài tử cho trẫm.”

Tuệ Tâm gật gù đầu, cười hạnh phúc. Nàng sẽ sinh cho hắn một công chúa đáng yêu, một hoàng tử dũng mãnh. Nàng sẽ cùng hắn nắm tay nhau, từng ngày nhìn ngắm hài tử lớn lên. Lúc này, nàng quên mất, trong hậu cung, không chỉ mình nàng có thể sinh con cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ái Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Ngày mừng bảy tháng tư là đại lễ mừng thọ của Phương Ngọc thái hậu. Để chuẩn bị cho ngày lễ đặc biệt này, Tuệ Tâm lại một lần nữa dùng đến sở trường của mình. Nàng tích cực chuẩn bị một tiết mục múa đặc sắc nhất từ trước tới giờ. Giữa tiết mục múa, nàng sẽ dùng một dải lụa vắt qua xà nhà để thực hiện động tác phi thăng vũ, múa trên không trung. Tuy rằng khá nguy hiểm, nhưng nếu thành công, nhất định sẽ đem lại hiệu quả rất tốt.

Ngày tổ chức dạ yến, Tuệ Tâm dậy thật sớm để sửa soạn, dù không ai công nhận nàng xinh đẹp, nàng cũng phải khiến mình trở nên thật lộng lẫy. Thân mặc một kiện váy màu thiên thủy bích thêu bướm vờn ngàn hoa, một đôi giày đính trâm trâu, thắt lưng bạc, tóc búi cầu kỳ cài trâm ngọc. Làn da trắng mịn chỉ cần một lớp phấn trâm trâu đã khiến gương mặt nàng như bùng sáng, đôi mắt đẹp tựa làn nước thu ba, rèm mi lay động như lông chim trả, đôi môi đỏ mọng như trái anh đào. Nếu không phải vì con mắt thâm mỹ của người thời đại này có vấn đề, nàng nhất định đã được xưng tụng là bậc quốc sắc thiên hương.

Sau khi tô phấn điểm trang xong, Y Vân nâng tay đưa Tuệ Tâm tới Từ Ninh cung dự yến tiệc. Trong Từ Ninh cung, tuy quan viên phi tần chưa tới đủ, nhưng cũng đã tính là nhiều, Phương Ngọc thái hậu cùng hoàng thượng ngồi trên ngai vàng giữa chính điện, lấy hai người bọn họ là trung tâm, các tần phi cùng quan lại chia làm hai sườn mà ngồi. Tuệ Tâm lặng lẽ quét mắt nhìn một lượt khắp các tần phi, thấy ai cũng xiêm y rực rỡ, phấn son kĩ càng liền không khỏi le lưỡi. Quả nhiên những dịp như thế này là cơ hội tốt nhất để thu hút ánh mắt của Hứa Hằng. Vừa lúc đó nàng ngẩng lên nhìn, thấy Hứa Hằng cũng đang liếc mắt về phía này, trong lòng không khỏi tự mãn một chút, ngực cũng ưỡn lên cao hơn. Trong lúc nàng đang xuân phong đắc ý thì Tiều Mạnh Tử khom người đi tới bên Hứa Hằng, nói. “Hồi bẩm hoàng thượng, giờ nghênh phúc đã đến.”

Hứa Hằng gật đầu, phẩy tay một cái, tức thì cửa điện, nguyệt môn, nghi môn, cửa phòng, nội môn, tất cả đều được mở ra thật rộng. Các quan viên cùng tần phi cũng đã đến đông đủ, đang lục tục ngồi vào chỗ ngồi của mình. Lúc này tiếng chuông trên bảo điện bỗng ngân vang, bách quan văn võ cùng toàn bộ chúng phi tần rồi rút đứng dậy, giơ cao chén rượu, đồng thanh hô lên. “Chúng thần cung chúc thái hậu thiên thu vạn đắc, nhật nguyệt tinh quang, bách niên giai lão.”

Phương Ngọc thái hậu mặt cười rạng rỡ, tay nâng chén rượu, hài lòng cười nói. “Bổn cung cảm ơn chúng ái khanh.”

Đại lễ mừng thọ, quan trọng trước hết chính là lễ vật dâng tặng. Sau khi toàn bộ nội cung đã cạn chén rượu mừng, lập tức có tới hết người này đến người khác dâng lên đủ loại kỳ trân dị bảo. Tuệ Tâm nhìn đồng lễ vật này tới hoa mắt. Trời ạ, chỉ một món này thôi cũng đủ khiến nàng sống sung túc cả một đời rồi.

Sau khi các đại thần đã dâng lễ vật xong, không thể thiếu các lễ vật của chúng phi tần. Không lâu sau, liền có một vị thái giám rống hống kêu to.

“Quách phi nương nương dâng lễ.”

Tuệ Tâm nhướng mày, nhìn về phía cửa lớn hóng hót.

Chỉ thấy mười mấy thái giám theo hàng đi tới, mỗi người bưng một khay lễ vật. Vòng tay bạc nạm ti trĩu song khâu nạm trên châu, huyết hải san hô biển Nam Hải, tượng tổng tử quan âm bạch ngọc thượng hạng... Vô số loại bảo vật hiếm có khó tìm trong thiên hạ. Quả nhiên là phong cách của Quách gia, lấy lễ vật để người. Tuy rằng đều là đồ quý giá, nhưng lại chẳng có chút thành ý, ngược lại còn mang cảm giác phong trần thế tục.

Phượng Ngọc thái hậu gật đầu mỉm cười tỏ vẻ hài lòng, các cung nhân viên đi tới nhận lấy lễ vật. Sau đó, vị thái giám kia tiếp tục xướng to.

“An phi nương nương, Lâm tần nương nương dâng lễ...”

Nghe đến hai cái tên này, Tuệ Tâm vô vàn háo hức ngóng chờ.

Chỉ thấy từ phía cửa chính điện, hai thân ảnh song song cùng nhau bước vào. Một người vận y phục bạch nhung màu trần bì thêu hoa, tóc búi kiêu hãnh yên phù dung kẻ, đỉnh đầu cài trâm linh lung thảo đầu điểm phi thúy. Thất lung mẫu đơn tơ vàng ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn xinh đẹp động lòng người. Một đôi mắt sáng long lanh tựa sao trên bầu trời, một nụ cười điểm nhẹ phảng phất tựa hoa khai, tựa như đoá hoa sen vươn cao trên mặt hồ mùa hạ, xinh đẹp mà thanh nhiên, điểm lệ mà thanh thoát, mang một nét đẹp thanh thư, thanh thủy xuất phù dung.

Người còn lại mặc váy gấm đỏ thêu kim tuyến, bên trong là bộ áo bó nguyệt sắc điệp văn lộ ra đuôi váy thêu trăm hoa mẫu đơn, tóc đen búi thành kiêu phù dung quy vân, tư thái dung dung hoa lệ, gương mặt điểm tinh diệu dàng, mang một loại nét đẹp tĩnh lặng, tựa như cả đời vô oán vô cầu.

Đi trước hai người là hai tiểu thái giám, đem một phiến giấy dài đặt trên bàn gỗ lim khắc hoa, hai bên đều để nghiên mực và bút lông.

An phi và Lâm tần chậm rãi đi tới, tay ngọc nâng lên, cùng lúc chấp bút, trên tờ giấy tuyết trắng, hai ngòi bút múa vừa nhanh nhẹn lại vừa uyển chuyển. Nét mặt của hai người rất chăm chú, vẻ thanh nhã toát lên trong từng cử động.

Trải qua nửa khắc đồng hồ sau, hai người rút cục dừng bút, hai tiểu thái giám đứng hai bên nhanh nhẹn đi tới, nhắc tấm giấy lên, để tất cả mọi người cùng nhau chiêm ngưỡng.

Trong điện liền vang lên tiếng kêu kinh ngạc thật lớn. An Uyển Nhi và Lâm Khả Giao đã cùng nhau họa lên một bức tranh vẽ Phượng Ngọc thái hậu gương mặt hiền từ phúc hậu, đang ngồi trên một đoá hoa sen tĩnh đế, toàn thân tỏa ánh hào quang, giống như đức Phật bà. Hai phía đều có đề thơ, sử dụng thể chữ cuồng thảo, vừa thể hiện được nét tài hoa, vừa thể hiện học vấn và trí tuệ của hai người. Quả nhiên là một món quà vô cùng quý giá lại thanh tao khác hẳn với món quà giá trị nhưng lại đầy tục khí của Quách Liễu.

“Tốt lắm, tốt lắm” Phượng Ngọc thái hậu vẻ như vô cùng hài lòng, gật đầu nói liền hai tiếng tốt. Nói đoạn quay sang nói với Hứa Hằng, “Hai nha đầu này quả thật rất có tài, ai gia rất vừa lòng với món quà này.”

Các đại thần phía dưới cũng tấm tắc ngợi khen, Hứa Hằng cười lớn, sáng khoái nói. “Hai vị ái phi dâng lễ vật có tâm, ban trà.”

Lập tức có hai vị cung nữ bưng khay trà tới, dâng trà cho An phi và Lâm tần.

Sau khi An Uyển Nhi và Lâm Khả Giao lui xuống, vị thái giám kia lại một lần nữa hô to.

“Thần tần nương nương dâng lễ.”

Ngay khi nghe thấy, mọi người đều giương mắt nhìn về phía Tuệ Tâm đang thông thả đứng dậy. Ai cũng thầm đánh giá nàng, nữ nhân gầy gò xấu xí này, chính là người được hoàng thượng sủng ái nhất hiện nay. Mọi người không chỉ tò mò về tư sắc của nàng, mà còn thắc mắc nàng sẽ tặng gì cho thái hậu.

Tuệ Tâm duyên dáng đi tới giữa đại điện, thanh nhã nhún mình hành lễ với hoàng thượng và thái hậu. Đi phía sau nàng là Y Vân bưng một khay gỗ lót lụa đỏ, bên trên là một chiếc hộp nhỏ nạm ngọc.

“Thần thiếp kính chúc thái hậu thiên thu vạn phúc, vạn thọ vô cương. Nhân ngày đại thọ của thái hậu, thần thiếp mạo muội dâng tặng một món quà mọn. Tuy không phải là thứ quý giá gì, nhưng đây chính là tâm ý của thần thiếp dành cho thái hậu.”

Nói xong, nàng xoay người lại, cầm lấy chiếc hộp nhỏ, nâng lên.

“Trong chiếc hộp này là bột phấn dưỡng nhan do chính tay thần thiếp tự làm, kính dâng thái hậu ngự lãm.”

Nàng vừa nói xong, trong đại điện liền lập tức truyền đến tiếng cười khúc khích không thể che giấu. Các phi tần người nào người nấy nhìn nhau cười, có người còn không khách khí nói thẳng.

“Thái hậu là người đại tôn đại quý, chỉ có thể dùng những loại phấn tiến cống tốt nhất, sao có thể dùng một loại bột phấn tạp nham được chứ? Há chẳng phải là đang muốn hủy hoại làn da ngọc ngà của mình sao?”

Chỉ thấy nàng vô cùng điềm tĩnh mỉm cười, lại có vẻ hơi khinh thường nói.

“Bột phấn này là dùng ngọc trai thượng hạng, nắm linh chi ngàn năm, nụ hoa hồng ngâm sương phơi khô, bột vàng cùng với một số loại thuốc bắc bí truyền nghiền thành bột tạo thành. Bột vàng và bột ngọc trai có tác dụng dưỡng nhan vô cùng tốt, có thể giúp đem lại làn da tươi trẻ, chống lão hóa, có thể khiến thái hậu ngày một trẻ ra nếu dùng thường xuyên, làn da sẽ căng hơn và xóa bớt nếp nhăn. Nắm linh chi, nụ hoa hồng và thuốc bắc sẽ khiến làn da của người nịn mướt và trắng hồng như làn da thiếu nữ. Ngoài việc có thể trực tiếp thoa lên mặt để làm phấn trang điểm, nếu mỗi ngày thái hậu hòa một ít bột với sữa tươi để thoa lên mặt thì chỉ trong vòng một tháng, sẽ thấy làn da đẹp lên trông thấy.”

“Thật sự thần kỳ như vậy sao?” Phương Ngọc thái hậu vô cùng phấn khích, có chút nghi hoặc hỏi lại. Phàm là nữ nhân trong thiên hạ, ai mà lại chẳng muốn mình trở nên xinh đẹp hơn? Huống hồ đã là người lớn tuổi, người nào mà chẳng muốn níu giữ thanh xuân của mình? Nay có một loại phấn tốt đến như vậy để dùng, sao có thể không phấn khích được? Không cần phải nói, nếu như loại phấn này thực sự có hiệu quả như vậy thì đây hiển nhiên chính là món quà tốt nhất, trân quý nhất dành tặng cho thái hậu.

Tuệ Tâm mỉm cười, điềm đạm gật đầu. “Đương nhiên là thật ạ, xin người hãy cứ nhìn vào làn da của thần thiếp thì biết.”

Nói không ngoa chút nào thì trong số những phi tần của Hứa Hằng, Tuệ Tâm là người có làn da đẹp nhất, mịn màng không tí vết, lại trắng trẻo. Mỗi lần trang điểm, nàng có thể không cần thoa phấn, chỉ cần tô ít son môi cũng đã là quá đủ. Các phi tần khác, dù cố gắng dưỡng da đến mấy, thì làn da vẫn không tránh khỏi có chút xấu xí, dù dùng loại phấn thượng hạng nhất cũng chỉ có thể che đi được trong chớp lát. Bởi vậy, nhìn vào làn da của Tuệ Tâm, Phương Ngọc thái hậu hoàn toàn không có chút nghi ngờ nào về tính hiệu quả của loại bột phấn nàng dâng tặng, phượng nhan mừng rỡ, cười đến xán lạn.

“Tốt lắm, tốt lắm, món quà này, ai gia rất vừa lòng.”

Tuệ Tâm đặt lại hộp phấn lên khay, để Y Vân dâng lên cho thái hậu. Sau đó, nàng nhún mình một cái, nhã nhặn nói.

“Để mừng ngày đại thọ của thái hậu, thần thiếp đã chuẩn bị một tiết mục múa. Hy vọng người không chê.”

“Sao có thể chê? Sao có thể chê chứ?” Phương Ngọc thái hậu thái hậu cười tít cả mắt. “Ai gia chính là rất mong chờ. Nghe nói tiết mục lần này của con rất đặc sắc, ai gia cùng tất cả mọi người đều muốn được mở mang tầm mắt một phen.”

Tuệ Tâm mỉm cười nhún mình, bàn tay giơ lên ra hiệu, tiếng nhạc du dương lập tức vang lên. Mỗi khi biểu diễn một điệu múa, Tuệ Tâm đều cố ý chọn những bộ y phục có chất liệu vải mỏng, nhẹ, rũ, để những cái lắc chân lắc tay của nàng đều khiến tà váy tung bay, tựa như một chú bướm xinh đẹp đang nhón nhơ bay lượn. Điệu múa của nàng vẫn tuyệt mỹ như trước, khiến mọi người chăm chú ngắm nhìn. Đến giữa điệu múa, ước chừng như đã tới thời điểm thích hợp, nàng vung mạnh cánh tay, một dải lụa từ trong ống tay áo tung ra. Bằng một cách chuẩn xác, nàng hướng tay lên trời vung mạnh, dải lụa mềm mại bay vút qua xà ngang của đại điện. Hai tay nàng nắm lấy hai đầu dải lụa, quán thành vài vòng quanh cánh tay thật chắc chắn. Bàn chân thon nhỏ của nàng lướt một vòng tròn quanh đại điện, sau đó lấy đà bật lên. Tất cả mọi người chứng kiến cảnh này đều ồ lên kinh ngạc, khi nhìn thấy nàng như một tiên tử đang bay lượn trong không trung. Hai tay đã được quán chặt vào tấm lụa kia nên Tuệ Tâm vô cùng thoải mái tạo dáng trên không, đều là những động tác cần độ khó cao và vô cùng nguy hiểm. Màn múa của nàng khiến cho mọi người thập phần kinh ngạc, họ sững sờ nhìn ngắm theo từng động tác của nàng.

Nhưng vào cái lúc khi nàng đang treo mình trên không trung như thế, một dải lụa đột nhiên đứt phụt, Tuệ Tâm hốt hoảng kêu to lên, cảm nhận được cơ thể mình đang rơi tự do xuống dưới như một con diều đứt dây mất kiểm soát.

Hứa Hằng cả kinh đứng bật dậy, những người xung quanh cũng thót tim. Chỉ trong tích tắc, một thân ảnh dùng khinh công lao lên, đỡ được Tuệ Tâm. Toàn thể đại điện rơi vào cảnh hỗn loạn. Hứa Hằng từ trên ngai vàng chạy tới bên cạnh Tuệ Tâm. Trái tim trong lồng ngực hắn đang đập những nhịp đập bất an, nếu như không phải Cố Duệ kịp thời đỡ được Tuệ Tâm thì hậu quả sẽ như thế nào, hắn thật không dám nghĩ đến.

Tuệ Tâm gương mặt tái mét được Cố Duệ ôm trong tay, vừa thấy Hứa Hằng đã đến bên cạnh, nàng liền nắm lấy tay hắn, yếu ớt nói “Hoàng thượng.” Sau đó lập tức ngất xỉu. Hứa Hằng ôm lấy Tuệ Tâm, trong nháy mắt như thể bị sét đánh trúng, toàn thân cứng ngắc. Sau đó hắn điên cuồng gào lên.

“Truyền ngự y! Mau truyền ngự y cho trẫm.”

Không biết là bao lâu sau, Tuệ Tâm rốt cuộc cũng tỉnh lại. Nàng nhìn thấy mình đang nằm trên chiếc giường gỗ từ đàn khắc hoa quen thuộc của mình, bên cạnh là Hứa Hằng với vẻ mặt vô cùng lo lắng.

“Hoàng thượng?” Tuệ Tâm yếu ớt kêu.

“Nàng bị ngã xỉu vì kinh hãi quá độ.” Hứa Hằng nắm lấy tay nàng, dịu dàng nói. “Không sao cả, mọi chuyện ổn rồi.”

“Bữa tiệc...”

“Nàng không cần quan tâm đến chuyện đó đâu.” Hứa Hằng vuốt ve mái tóc của nàng. “Nàng cảm thấy trong người như thế nào rồi?”

“Thần thiếp không sao.”

Y Vân đứng bên cạnh, sục sục lau nước mắt. “Đều tại chúng thần bất cẩn, đã không để ý kĩ tới vật dụng của nương nương.”

“Được rồi, đây chỉ là sự cố. Ta cũng bình an vô sự, người đừng tự trách mình.”

Lúc này, đột nhiên có giọng nói gấp gáp từ bên ngoài vọng vào. “Nương nương, thần đã điều tra ra, dải lụa này...”

Tiểu Trác Tử về như vội vã chạy vào, chưa vào tới nội điện đã nghe thấy tiếng của hắn, trên tay hắn cầm theo dải lụa, nhìn qua thì thấy chính là dải lụa ban này nàng đã dùng để múa. Vừa vào tới nội điện, hắn mới phát hiện ra Hứa Hằng đã rời buổi tiệc để đến ở bên cạnh Tuệ Tâm nên vội vàng quay xuống khấu đầu.

“Nô tài tham kiến hoàng thượng.”

“Đứng dậy đi. Người nói, người vừa mới phát hiện ra cái gì? Dải lụa này làm sao?” Hứa Hằng cau mày.

“Bẩm...bẩm hoàng thượng, không có chuyện gì, không có chuyện gì ạ?” Tiểu Trác Tử vội giấu dải lụa ra sau lưng, ấp úng trả lời.

“Nói! Trẫm lệnh cho người nói.” Hứa Hằng trừng mắt, giọng đánh lại.

Tiểu Trác Tử ấp úng một hồi, cuối cùng cũng chịu lên tiếng.

“Bẩm hoàng thượng, nương nương trước giờ vẫn luôn sống thanh nhàn, không muốn dây dưa đụng chạm với ai nên hạ thần không dám để người biết chuyện. Nương nương hẳn là cũng muốn chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, nếu lớn chuyện, hẳn là cả nương nương và hoàng thượng đều phải phiền lòng. Nhưng giờ hoàng thượng đã có lệnh, hạ thần không dám không nói. Người nhìn xem, dải lụa này là loại tơ lụa thượng hạng, nhẹ nhưng lại rất chắc chắn, không chỉ có mình nương nương mà ngay cả hai nam nhân cao to vạm vỡ đu vào cũng không thể làm đứt dải lụa này. Vì vậy hạ thần đã cảm thấy nghi ngờ.” Tiểu Trác Tử đưa dải lụa cho Hứa Hằng. “Người nhìn xem, có người đã lên mãi mòn một mặt của tấm lụa này, khiến cho kết cấu của vải yếu đi. Làm như vậy, nó sẽ bị đứt khi nương nương đang múa. Hơn nữa, nếu không ai để ý đến thì sẽ không bị phát hiện, vì vết đứt rất tự nhiên, không giống với vết đứt do bị dao cứa.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ái Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

“Ý người nói là, sự việc ngày hôm nay không phải là một tai nạn. Mà là có người cố ý muốn hãm hại Thần tần?” Hứa Hằng sa sầm nét mặt.

“Bẩm Hoàng Thượng, thần e rằng đúng là như thế ạ.” Tiểu Trác Tử thận trọng đáp lời.

Hứa Hằng siết chặt dải lụa trong tay, ánh mắt trở nên u ám.

“Thật là quá đáng” Yên Chi khóc rầm rức. “Nương nương của chúng ta trước nay không tranh với đời, lúc nào cũng chỉ sống cuộc sống thanh nhàn. Dù được Hoàng Thượng sủng ái cũng không ý sủng sinh kiêu. Tại sao lại có những kẻ vô pháp vô thiên, luôn tìm cách hãm hại nương nương như vậy? Lần trước nương nương đã suýt mất mạng rồi, người đó còn cảm thấy chưa đủ hay sao? Lần này...nếu lần này mà không có vương gia ra tay cứu giúp, chắc là nương nương đã...đã...”

“Yên Chi, đừng nói bậy.” Tuệ Tâm không hài lòng đánh gãy lời Yên Chi, sau đó nhẹ niu tay áo Hứa Hằng. “Hoàng Thượng, có thể là do sự cố nào đó nên tấm vải mới bị đứt mà thôi. Thần thiếp không sao, cũng không phải là chuyện gì lớn, người không cần truy cứu trách nhiệm, cũng không cần tìm hiểu xem ai đứng sau chuyện này. Thần thiếp không muốn người phải bận tâm suy nghĩ đến những chuyện không đáng.”

Hứa Hằng vỗ nhẹ lên mu bàn tay của Tuệ Tâm, giọng nói rất nhẹ. “Trẫm tự biết cân nhắc. Nàng cứ nghỉ ngơi đi, đêm nay trẫm sẽ lại tới thăm nàng.”

“Thần thiếp cung tiễn Hoàng Thượng.” Vì không thể hành lễ như bình thường nên Tuệ Tâm chỉ có thể nói với theo.

“Được rồi, nghỉ ngơi đi.”

Hứa Hằng vỗ nhẹ đầu Tuệ Tâm, nhìn nàng an ổn nhắm mắt rồi mới khẽ gạt đầu, phát áo rồi đi.

Qua một lúc thật lâu sau, sau khi xác định Hứa Hằng đã đi xa khỏi Thanh Y các, Tuệ Tâm mới chậm rãi mở mắt.

“Nương nương, người không nghỉ ngơi một chút sao?” Y Vân bưng khay trà đến bên giường, cười nói.

“Ta không khát.” Tuệ Tâm chống tay lên giường, uể oải ngồi dậy. “Ta có làm sao đâu mà phải nghỉ ngơi.”

“Chủ tử cũng thật là...” Y Vân nhăn mặt. “Cũng đâu cần phải mạo hiểm như thế chứ? Hôm nay, dù đã biết trước nhưng chúng em vẫn thót tim một phen

đấy.”

“Không chấp nhận mạo hiểm sao có thể đạt được mục đích?” Tuệ Tâm nhếch miệng cười. “Hôm nay các ngươi làm tốt lắm.”

“Tất cả cũng là nhờ vào nương nương cả, chúng nô tì cũng chỉ là nghe lời mà làm thôi.” Y Vân mỉm cười.

“Phải đấy, lúc nương nương ngắt xiu làm nô tì thót hết cả tim. Dù đã biết trước rồi nhưng lúc đó nô tì vẫn cứ tưởng rằng người thực sự bị chấn kinh quá độ đến ngắt xiu đấy.” Yên Chi khoa trương vỗ vỗ ngực, ra vẻ kinh hãi.

Tuệ Tâm bật cười, đôi mắt hơi nheo lại, lạnh lẽo. “Nếu không nhờ có các ngươi, một mình ta cũng không làm nên chuyện được. Lại có Lý thái y giúp chúng ta diễn vở kịch này. Ta nghĩ chắc hẳn giờ này trong lòng Hoàng Thượng cũng đã có tính toán.”

“Nương nương, người nghĩ liệu Hoàng Thượng có tin rằng chuyện này là do Quách phi làm hay không?” Y Vân dè dặt hỏi.

“Có cũng được, không có cũng được.” Tuệ Tâm giơ tay, ngắm nghía những ngón tay được sơn đỏ bằng cánh hoa của mình. “Tuy nhiên lần trước cô ta hại ta suýt mất mạng, lần này dù không chỉ đích danh thì hẳn là Hoàng Thượng cũng sẽ nghĩ đến cô ta đầu tiên. Dẫu sao thì trong hoàng cung này, ngoài cô ta ra cũng đâu có ai dám ngang ngược làm loạn đến mức ấy.”

“Vậy là chúng ta có thể nhân cơ hội này để lật đổ cô ta rồi.” Yên Chi vui mừng nói.

“Ngươi quá ngây thơ rồi đấy.” Y Vân nhủ mi nói. “Nương nương bày ra màn kịch này, không phải muốn lật đổ cô ta mà là để Hoàng Thượng có tâm lý dễ phòng. Chỉ cần Hoàng Thượng có một chút ý nghĩ rằng việc nương nương được sủng ái sẽ dẫn đến việc trở thành mục tiêu để người ta hãm hại thì Hoàng Thượng nhất định sẽ bảo hộ nương nương chu đáo hơn. Hơn nữa, nếu Hoàng Thượng có lòng hoài nghi việc này là do Quách phi làm, thì nhất định người sẽ càng thêm chán ghét cô ta.”

Tuệ Tâm mỉm cười hài lòng. “Nói hay lắm, quả nhiên Y Vân rất hiểu ý ta.”

Yên Chi phụng phịu bĩu môi, tỏ vẻ giận hờn. “Được rồi, chỉ có Y Vân là thông minh, nô tì chính là ngu ngốc rồi.”

Nét mặt cùng bộ dạng của Yên Chi khiến Tuệ Tâm và Y Vân cùng bật cười.

Buổi tối, Hứa Hằng thật sự tới Thanh Y các thăm Tuệ Tâm. Trời vẫn còn sớm, vậy mà nàng đã chìm trong giấc ngủ say. Hấn nhẹ nhàng đi tới bên giường, nhìn nàng. Đôi lông mày nhíu chặt lại ngay cả khi đang ngủ, hai tay túm chặt lấy tấm chăn đắp trước ngực, hoàn toàn là một bộ dạng không an tâm. Nàng đột nhiên cựa quậy mình, lông mày càng nhíu chặt, vầng trán lấm tấm những giọt mồ hôi li ti. Sau đó, nàng giật mình một cái, thẳng thốt tỉnh dậy, trong đôi mắt chứa đầy sự sợ hãi.

“Nàng sao vậy?” Hứa Hằng vội ngồi xuống bên mép giường, vòng tay ôm lấy vai Tuệ Tâm, để nàng tựa vào vai hấn.

Tuệ Tâm dường như vẫn chưa thoát khỏi cơn mê, ngẩn người một lúc rồi mới chậm chậm ngước lên nhìn hấn, chậm rãi nhả từng từ.

“Thiếp không sao. Chỉ là nằm mơ thấy ác mộng thôi.”

“Nàng đã nằm mơ thấy gì?”

Tuệ Tâm im lặng không nói, chỉ dựa vào người hấn, nhắm mắt tìm sự an bình.

“Chẳng lẽ là nằm mơ thấy chuyện sáng nay?” Hứa Hằng nhíu mày.

Tuệ Tâm không trả lời câu hỏi của Hứa Hằng, chỉ vòng tay ôm lấy eo hấn, dụi đầu vào ngực hấn, khẽ thì thầm bằng giọng nói nhẹ như gió thoảng. “Có thể ôm thần thiếp một chút không?”

Hứa Hằng ôm lấy Tuệ Tâm, tựa cằm lên đỉnh đầu của nàng. “Trăm ôm nàng ngủ.”

Tuệ Tâm mỉm cười, dựa hấn người vào người Hứa Hằng, để hấn đỡ nàng nằm ngả xuống giường. Nàng nằm gọn trong vòng ôm của hấn, ngoan ngoãn và yên bình như một chú mèo nhỏ.

“Hoàng Thượng đêm nay nghỉ tại đây sao?”

“Ừm.” Hứa Hằng trả lời ngắn gọn.

Tuệ Tâm khe khẽ thở dài, thì thầm.

“Hay là... người tới chỗ phi tần nào khác đi.”

“Nàng đang sợ sao?” Hứa Hằng gia tăng lực tay hơn một chút, ôm nàng chặt hơn.

“Thần thiếp đã có được quá nhiều rồi, nếu quá tham lam cầu thứ không thuộc về mình, nhất định sẽ bị trời phạt. Hậu cung ba ngàn giai lệ, nếu như người quá sủng ái thần thiếp, vậy sẽ khiến những phi tử khác tích oán rất sâu, cũng sẽ rất cô độc.” Tuệ Tâm buồn bã nói.

“Đang nói lung tung cái gì vậy chứ?” Hứa Hằng cau mày. “Trẫm không phải nam sủng hậu cung, mỗi hôm phục vụ một người. Trẫm muốn sủng ái ai là chuyện của trẫm. Huống hồ trước nay nàng vốn không đòi hỏi bất cứ thứ gì. Chính trẫm mới là người muốn ở bên nàng.”

Tuệ Tâm hạnh phúc dụi dụi đầu vào ngực Hứa Hằng, mẫn nguyện nhắm mắt, muốn ngủ. Trong lòng nàng, vừa hạnh phúc, vừa áy náy, lại vừa có tự si và bản thân. Ở lâu nơi hậu cung này, con người nàng đã thay đổi mất rồi. Trốn tránh bao nhiêu năm, rốt cuộc vẫn bị cuốn vào cuộc chiến nơi hậu cung này. Nàng khẽ ngáp, dần chìm vào trong giấc ngủ.

Buổi sáng thức giấc, nhìn gương mặt Hứa Hằng đang say ngủ kề cận gần bên, Tuệ Tâm thấy trong lòng thật yên bình. Nàng gợn ngón tay trở lên nhẹ nhàng vuốt ve từng đường nét trên gương mặt hắn. Trong lúc đang thích thú nghịch ngợm, tay nàng bị một bàn tay to bắt lấy. Hứa Hằng áp tay nàng lên môi mình, khẽ hôn.

“Mới sáng sớm đã nghịch ngợm.”

Tuệ Tâm cười hi hi, rút tay lại. “Hoàng Thượng mau lên triều đi.”

Hứa Hằng dịu dàng hôn lên trán Tuệ Tâm, ngồi dậy mặc áo bào, chuẩn bị lên triều.

Từ sáng đến chiều, không biết có bao nhiêu người tới thăm nàng. Từ Thái hậu hạ giá tới thăm, cho tới An phi, Lâm tần, cùng rất nhiều chúng phi cấp thấp khác. Nàng vốn được Thái hậu yêu mến, lại là sủng phi của Hoàng Thượng, đương nhiên rất nhiều người tới Thanh Y các. Thật lòng thăm hỏi cũng có, mà xiêm nịnh cũng có. Ngoại trừ Thái hậu, An phi và Lâm tần ra, những người khác có tới Thanh Y các cũng đều nhận được một câu nói y hệt nhau: “Thần tần đang nghỉ ngơi an dưỡng, không tiện tiếp khách.”

Trong số những người tới thăm Tuệ Tâm, chỉ có duy nhất Quách phi là không tới. Khiến cho những lời đồn đại rộ lên trong Hoàng cung. Chẳng cần biết sự thật thế nào, tất cả mọi người đều vô thức liên tưởng đến tai nạn của Thần tần trong ngày đại thọ của Thái hậu chính là do người nào đó gây ra.

Rốt cuộc, sự thật về tai nạn lần ấy cũng chỉ khiến hoàng cung xôn xao một thời gian, rốt cuộc cũng dần dần chìm xuống.

Trời đã bắt đầu vào hạ, Tuệ Tâm dần thay những bộ y phục của mình thành những bộ y phục mỏng manh hơn.

Những ngày gần đây, Hứa Hằng vẫn chuyên sủng nàng như trước, không vì e ngại rằng nàng có thể bị nguy hiểm mà lạnh nhạt với nàng, khiến cho những cung phi khác tích oán không thôi.

Buổi chiều, khi cùng Y Vân đi dạo ở Ngự Hoa viên, khi đi qua hồ sen, Tuệ Tâm đột nhiên buông lời cảm thán.

“Lại đến mùa hè rồi, ta thật muốn đi bơi quá đi.”

“Nương nương biết bơi sao?” Y Vân ngạc nhiên hỏi.

Ở Hiên Viên quốc, những ái nữ nhà quý tộc trước giờ chỉ cần chuyên tâm vào cầm, kỳ, thi, họa, chỉ cần trở thành một nữ nhân tài sắc vẹn toàn, công dung ngôn hạnh là được. Có biết bơi hay không vốn dĩ cũng không phải chuyện gì quan trọng. Thế nên khi biết Tuệ Tâm có thể bơi, Y Vân đương nhiên cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

“Đương nhiên. Ta bơi rất giỏi đấy.” Tuệ Tâm cười đắc ý, vô cùng tự mãn. “Lâu rồi ta không được bơi, thật sự thèm được đi bơi quá đi.”

Y Vân cười cười. “Nô tì nghe nói trong hoàng cung có tri thủy Thanh Dục tuyền, nơi đó rất rộng, nước vô cùng trong, mùa đông thì ấm, mùa hè thì mát. Hay là khi nào nương nương thử nói với Hoàng Thượng xem sao.”

“Thật hả?” Hai mắt Tuệ Tâm sáng rỡ, vô cùng vui mừng. “Khi nào trời ấm lên hẳn, ta nhất định sẽ nói với người mới được.”

Hai chủ tử vừa đi, vừa ha ha cười nói, không để ý tới ở con đường nhỏ bên cạnh lùm cây có hai bóng người.

“Nương nương, có phải trong lòng người đang có tính toán gì không?”

Điềm Điềm, nô tì thân cận mới bên cạnh Quách Liễu cúi đầu hỏi nhỏ.

Trong đáy mắt Quách Liễu lóe lên một tia sáng, khóe môi nhếch cao. “Cô ta đã muốn bơi, có phải chúng ta cũng nên giúp cô ta một chút không?”

“Chủ tử, người muốn làm gì?”

“Có phải dạo này cô ta thường đi dạo ở Ngự Hoa viên vào giờ này không?”

“Đúng vậy ạ.”

Quách Liễu không nói nữa, chỉ cười. Hai người vô thanh vô tức rời khỏi Ngự Hoa viên, trên khóe môi còn vương nụ cười độc địa.

Bình Nam vương gia Cố Duệ, bình thường không cần tham gia việc triều chính, thỉnh thoảng vẫn tiến cung tìm hoàng huynh của mình nói chuyện, đánh cờ, thưởng trà. Nói chung chính là vô cùng nhàn rỗi, vô cùng hưởng thụ cuộc sống tiêu điều tự tại.

Như mọi khi, Cổ Duệ nhân lúc buổi thiết triều kết thúc, tranh thủ tới tìm hoàng huynh của mình nói chuyện. Khi đi qua hồ sen bên Ngự Hoa viên, đột nhiên cảm thấy có ám khí bay tới, liền nhẹ nhàng xoay người né tránh. Không ngờ tới, khi vừa tránh được ám khí, bàn chân dẫm lên đám cỏ lại trơn trượt, cứ thế ngã xuống hồ sen.

Mà đau khổ nhất là, hần lại không biết bơi.

“Cứu!!!”

Cổ Duệ ngập lặn trong nước, chỉ có thể đau khổ thốt lên một câu cầu cứu. Chết tiệt, tại sao cái hồ sen này lại sâu đến thế? Tại sao trong Ngự Hoa viên lúc này lại không có người?

Lúc này, cũng là lúc Tuệ Tâm cùng Y Vân đi dạo, hai người đang hi hi ha ha cười nói thì nhìn thấy có người đang chới với giữa hồ sen.

“Nương nương, hình như có người rớt xuống hồ sen.” Y Vân hốt hoảng chỉ về phía hồ sen nói.

Tuệ Tâm nheo mắt, nhìn thật kỹ, liền phát hiện ra người bị rớt xuống hồ sen chính là vương gia. Hơn nữa, xem chừng là sắp đuối nước đến nơi rồi. Nàng vội vàng chạy đến theo quán tính, không kịp suy nghĩ liền nhảy xuống.

Y Vân đứng trên bờ, hốt hoảng gào to.

“Người đâu, mau tới đây! Vương gia bị rơi xuống nước. Người đâu, mau tới đây!!!”

Tuệ Tâm tuy bơi giỏi nhưng kỹ năng cứu người lại không có. Tuy rằng chẳng mất bao lâu để có thể bơi đến chỗ Cổ Duệ, nhưng hần là nam nhân, trong cơn hoảng loạn lại không không chèo được mình, cứ liên tục giẫy giụa. Nàng không những không kéo được hần lên bờ, mà ngược lại còn bị hần chìm xuống nước theo. Bản thân đã uống ba bốn ngụm nước, người lại không thể cử lên được. Nàng tức khí, nắm lấy hai tai hần, hét to.

“Vương gia, nếu không muốn cả hai cùng chết thì hãy mau bình tĩnh lại đi. Ngài đang kéo cả hai chúng ta chìm xuống nước đó.”

Cổ Duệ hai tai lù lù, vốn dĩ không thể nghe rõ nàng nói gì. Vẫn cứ thế ấn đầu nàng xuống, kết quả bản thân vì đuối nước mà ngất xỉu. Còn Tuệ Tâm cũng bị hại tới suýt thì chết đuối. Lúc này, các thị vệ vì nghe thấy tiếng kinh hô của Y Vân đã kịp thời chạy đến, Hứa Hằng cũng đã tới nơi, kéo theo đó là một đoàn cung phi quân là áo lượt. Tuệ Tâm chật vật mãi mới túm lấy được Cổ Duệ, cũng may lúc đó có các thị vệ nhảy xuống cứu giúp nên cuối cùng cũng đã đưa được hần lên bờ.

Khi lên được tới bờ, toàn thân Tuệ Tâm ướt sũng, y phục mỏng manh dán vào cơ thể. Y Vân vội vã choàng áo vào cho nàng, tránh để người khác nhìn thấy những cảnh không hay. Lúc này, Cổ Duệ đang được đặt nằm trên thảm cỏ, hơi thở yếu ớt, thoi thóp, sắc mặt tái nhợt. Hứa Hằng vội gào lên.

“Thái y, mau gọi thái y cho trẫm!”

Tuệ Tâm toàn thân nhếch nhác, chạy đến bên cạnh Cổ Duệ, đưa tay lên mũi hần. Hơi thở của hần yếu ớt như vậy, nếu chờ thái y đến, chắc hần cũng đã sớm đi gặp các vị tiên vương rồi.

“Không kịp nữa đâu. Ngươi, mau công ngược vương gia lên, để đầu vương gia chúc xuống dưới, chạy một vòng, mau lên.” Tuệ Tâm chỉ tay vào một thị vệ đứng gần nhất, ra lệnh.

Thị vệ kia y lệnh, lập tức làm theo. Sau khi công ngược Cổ Duệ chạy một vòng nhỏ, liền đặt hần nằm lại lên thảm cỏ như cũ. Tiếp đó, Tuệ Tâm đẩy nghiêng mặt hần ra, dùng tay móc sạch dị vật, nhảy nhót trong miệng hần ra rồi đan tay vào nhau, đặt lên ngực hần ấn xuống. Lúc này, nàng hoàn toàn chỉ mang ý niệm cứu người, không có suy nghĩ gì khác. Lượng nước trong cơ thể của Cổ Duệ được tống ra không ít, nhưng hơi thở của Cổ Duệ vẫn rất yếu ớt, sắp tắt tới nơi. Tuệ Tâm không còn cách nào khác, vạn bất đắc dĩ phải dùng đến cách cuối cùng – hô hấp nhân tạo.

Một tay nàng bịt mũi Cổ Duệ, một tay bóp cằm hần để miệng hần mở ra. Sau đó, nàng cúi đầu, áp môi mình lên môi hần, trong sự kinh ngạc của tất cả mọi người. Tuệ Tâm dùng sức hà hơi vào miệng Cổ Duệ, sau mấy lần lặp đi lặp lại, Cổ Duệ đã ộc hết nước ra, đồng thời mơ màng tỉnh lại.

Mặc dù lúc này, việc nàng thành công cứu sống Cổ Duệ vương gia, khiến Hứa Hằng cùng mọi người hết sức vui mừng. Nhưng đồng thời, lúc này mọi người cũng đang nhìn nàng với vẻ vô cùng kì quái.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ái Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Tuệ Tâm nhìn thấy Cổ Duệ đã tỉnh thì có thể thở phào nhẹ nhõm. Lúc này nàng đã hết mọi lo lắng căng thẳng, toàn thân như bị ai rút hết sức lực. Nàng ngồi phịch xuống thảm cỏ, thở hổn hển. Nàng định nhào người lên, xem xét tình hình của Cổ Duệ thì bà vai đã bị ai đó nắm lấy. Nàng quay đầu lại thì

thấy Hứa Hằng sắc mặt xám xịt, hần kéo tay nàng đứng dậy, gần như ấn nàng cho Y Vân.

“Đưa Thần Tàn trở về cung, gọi thái y tới bắt mạch, đừng để Thần tàn bị lạnh sinh bệnh.”

Y Vân theo lệnh, vội vàng vàng vội kéo Tuệ Tâm rời khỏi Ngự Hoa viên. Trước khi rời đi, nàng còn ngẩng ngốc nhìn lại, thấy thái y đang hốt hải chạy đến, một số người thì đang nhìn theo nàng với ánh mắt vô cùng...khó tả.

Tại tẩm điện của Thanh Y các, Tuệ Tâm quần trên mình một lớp chăn dày, hai tay ôm chén trà hoa cúc nóng hổi, ngồi thu lu như một cái kén tằm.

“Nương nương, sao người lại có thể hồ đồ như vậy được chứ? Trước mặt Hoàng Thượng cùng bao nhiêu người lại có thể cùng vương gia môi kè môi như vậy. Tiếp xúc thân mật với vương gia ở dưới nước đã là điều khó chấp nhận được lắm rồi. Nương nương không biết rằng hậu quả của nó sẽ lớn đến thế nào sao?” Y Vân cùng Yên Chi không kìm được lên tiếng giáo huấn Tuệ Tâm.

“Hai em không bị rơi xuống nước mà não cũng bị ủng thủy được sao? Y Vân, lúc đó em cũng có ở đó, cũng hiểu rõ tình hình lúc ấy nghiêm trọng đến thế nào mà? Nếu ta không làm như thế, vương gia sẽ chết đấy.” Tuệ Tâm có phần bức bối nói. Nàng có lòng tốt cứu người, vậy mà lại làm như nàng đã làm chuyện kinh thiên động địa gì vậy.

“Nhưng mà sao người lại phải hôn vương gia cơ chứ?” Y Vân vẫn không thôi cảm râm.

“Cái đó không gọi là hôn.” Tuệ Tâm điên đầu giải thích. “Cái đó gọi là hô hấp nhân tạo, người ta dùng cách đó để cấp cứu cho người bị đuối nước.”

“Nô tì chưa từng nghe đến cái gì gọi là hô hấp nhân tạo cả.” Y Vân thờ dãi. “Nô tì chỉ biết là có thể nương nương sẽ gặp phải rắc rối lớn sau chuyện này thôi.”

“Chuyện gì đến sẽ đến. Là phúc thì không phải là họa, là họa thì muốn tránh cũng không tránh được.” Tuệ Tâm phẩy tay nói.

“Nương nương, Lý thái y đã tới.” Tiểu Trác Từ từ bên ngoài tiến vào, cung kính nói.

“Mời Lý thái y vào.” Tuệ Tâm nhàn nhạt trả lời. Thực chất thì nàng cũng đâu có sao đâu cơ chứ? Chẳng qua vì người ở thời đại này, nhất là người trong hoàng cung, ai nấy cũng đều có vẻ như vô cùng yếu ớt. Đụng chuyện gì cũng phải mời thái y tới chẩn mạch. Thậm chí dù không có chuyện gì cũng phải mời tới để bắt mạch bình an.

Lý Dịch Chi tiến vào, phủ lên cổ tay nàng một chiếc khăn tay lụa mỏng, chuyên tâm bắt mạch. Sau khi chẩn mạch xong, hần cất đồ nghề vào tráp thuốc, kính cẩn nói.

“Thân thể nương nương không có gì đáng ngại cả. Vì thần sẽ kê một số đơn thuốc để bồi bổ cơ thể. Nương nương chỉ cần uống đúng giờ là được.”

“Khỏi đi.” Tuệ Tâm phẩy tay, tỏ vẻ chán ghét. “Nếu không có gì đáng ngại thì đừng bắt ta phải uống thuốc. Tiểu Trác Từ, có nghe ngóng được gì hay không?”

“Nương nương.” Tiểu Trác Từ nói nhỏ. “Theo những gì thần thám thính được thì có vẻ như vương gia đã bị ai đó tấn công?”

“Tấn công?” Tuệ Tâm chau mày.

“Khi vương gia đi qua hồ sen, có người đã phóng ám khí về phía ngài ấy. Tuy rằng tránh được ám khí là một điều quá dễ dàng, nhưng ngài ấy lại không ngờ rằng chỗ thâm cò đã bị ai đó đổ dầu lên.”

“Thế nên ngài ấy mới bị ngã xuống hồ sen?” Tuệ Tâm trầm ngâm suy nghĩ, cảm thấy chuyện này thật sự không hề ổn chút nào. Nàng thật sự không nghĩ ra có kẻ nào lại muốn nhắm vào Cố Duệ. Hần là một vị vương gia tiêu dao tự tại, không tham gia triều chính, không bàn chuyện hậu cung, vậy thì có ai lại muốn nhắm vào hần được cơ chứ?

“Nương nương, như vậy có lẽ nào có người cố tình muốn nhắm vào nương nương?” Y Vân lo lắng nói.

“Khó có khả năng.” Tuệ Tâm lập tức bác bỏ. “Nếu là nhắm vào ta thì là vì mục đích gì? Không ai biết ta biết bơi, cũng không ai có thể dám chắc hoàn toàn rằng ta sẽ xuất hiện lúc vương gia rơi xuống nước. Nếu là nhắm vào ta, thì chẳng phải quá mạo hiểm rủi sao? Hơn nữa, việc vương gia bị rơi xuống nước, vốn dĩ không gây ảnh hưởng gì đến ta, vậy thì sao có thể nói là muốn nhắm vào ta được.”

“Dù là nhắm vào ai đi chăng nữa thì thiết nghĩ từ nay nương nương cũng nên cẩn trọng hơn.” Lý Dịch Chi đột nhiên lên tiếng. “Hiện giờ nương nương đang là sủng phi của Hoàng Thượng, đương nhiên trở thành mục tiêu hãm hại của các nương nương khác trong hậu cung. Nếu chẳng may trúng phải cạm bẫy, nhẹ thì bị thất sủng, nặng thì có thể mất mạng như chơi.”

“Ta biết rồi.” Tuệ Tâm gật đầu, uống hết chén trà nóng trên tay, im lặng không nói tiếp.

Buổi tối, Tuệ Tâm tưởng rằng Hứa Hằng sẽ không tới Thanh Y các nên đã đi nghỉ từ sớm. Khi nàng đang trong giấc ngủ say thì bỗng cảm thấy cơ thể như bị đè nặng, sau đó, một đôi môi quen thuộc áp chặt lên môi nàng, chiếc lưỡi ướt át cạy mở miệng nàng, chui vào trong khoang miệng, quấn lấy lưỡi nàng. Nàng mơ mơ màng màng mở mắt, phát hiện ra Hứa Hằng đang hôn mình. Một nụ hôn sâu mạnh mẽ, dường như chứa đựng cả sự phẫn nộ. Tuệ Tâm ú ớ ở đáp lại nụ hôn của Hứa Hằng một cách vụng về trong cơn mơ ngủ. Nàng có là đồ ngốc cũng phát hiện ra hần đang tức giận.

Sau khi gặm cắn đôi môi của nàng đã đôi, Hứa Hằng mới chịu buông nàng ra, gục đầu vào hõm vai của nàng, im lặng. Một sự im lặng đến đáng sợ.

Tuệ Tâm vòng tay ôm lấy bờ vai rộng lớn của Hứa Hằng, chờ hắn lên tiếng.

“Nàng không có điều gì muốn nói với trẫm sao?” Hứa Hằng im lặng thật lâu, cuối cùng không nhịn nổi mà lên tiếng.

“Thiếp chính là đang chờ nghe người trách móc thiếp.” Tuệ Tâm cười khê.

Hứa Hằng ngẩng đầu lên nhìn nàng, ánh mắt hắn thâm trầm, có chút trách móc, lại có phần không đành lòng.

“Thái y nói, nhờ được cung cấp dưỡng khí kịp thời, Cố Duệ mới có thể sống nổi. Nàng làm tất cả mọi chuyện, bất chấp việc tính mạng của mình bị nguy hiểm, cũng bất chấp việc thanh danh của mình bị bôi nhọ, thì sao trẫm có thể trách nàng?” Hứa Hằng cúi thấp đầu, để đôi môi mình chạm vào đôi môi nàng, thật khê. “Nhưng, khi nhìn thấy nàng làm như vậy, trong lòng trẫm vẫn vô cùng khó chịu.”

“Thiếp biết.” Tuệ Tâm cảm thấy trong lòng có chút ngọt ngào, cũng cảm thấy vô cùng hoan hỉ. “Dù là vạn bất đắc dĩ, nhưng thần thiếp cũng cảm thấy có lỗi với người.”

Hứa Hằng lật người, nằm xuống bên cạnh Tuệ Tâm, để nàng gối đầu lên tay mình.

“Cố Duệ nói rằng có người cố tình phóng ám khí về phía đệ ấy, cũng nói rằng trên thảm cỏ có đồ dầu. Là loại dầu quế thơm dùng để chải đầu, chỉ các phi tần trong hậu cung mới dùng. Tuy nhiên, sự việc lần này cũng chỉ có thể dùng một từ “sự cố” để kết luận.” Hứa Hằng vuốt ve một lọn tóc nhỏ của nàng, không vui nói. “Không thể giúp nàng lấy lại thanh danh. Nàng có cảm thấy ủy khuất hay không?”

Tuệ Tâm vùi đầu vào ngực hắn, bờ vai mảnh dẻ khê lay động, càng lúc lại càng mảnh liệt. Sau đó, nàng ngước lên nhìn hắn, đôi mắt vương chút nước long lanh, hắn là đã cười đến mức muốn chảy nước mắt.

“Hoàng Thượng, thần thiếp không hề biết rằng mình lại có thanh danh để được khôi phục nữa đây. Người quên rồi sao? Thần thiếp chính là xú nữ điều ngoa nổi danh khắp kinh thành. Không chỉ vậy còn là người không có tài, cũng chẳng có đức, từ trên xuống dưới, hoàn toàn không còn chỗ để bị bôi đen nữa. Thần thiếp cũng nào có bận tâm mệnh lười thiên hạ. Bời thần thiếp...” Tuệ Tâm ôm eo Hứa Hằng thật chặt, vùi đầu vào ngực hắn. “...đã có được điều tốt đẹp nhất trên thế gian rồi.”

Hứa Hằng ngăn người một lúc rồi bật cười sáng khoái. Hắn ôm nàng thật vui vẻ, ôm thật chặt. Tuệ Tâm cũng rất thoải mái dựa vào ngực hắn. Lúc này, đôi mắt nàng dần từ vui vẻ trở nên lạnh lẽo. Thật ra, nàng vốn dĩ rất quan tâm. Người không có thanh danh là Lư Tuệ Tâm, không phải nàng. Từ khi xuyên không đến thế giới này, nàng đã luôn cố gắng cải thiện bản thân, khiến cho mọi người hoàn toàn quên đi trước đây Lư Tuệ Tâm là người như thế nào. Ai dám phá hoại thanh danh của nàng, nàng nhất định sẽ không tha cho kẻ đó.

Lúc này không thể làm gì, vậy thì nàng sẽ ghim lại, sau này trả đủ cả vốn lẫn lãi.

Chuyện ồn ào rớt cuộc cũng qua đi, bởi vì Hứa Hằng đã ra lệnh cấm không cho phép ai buông lời xằng bậy về chuyện của Cố Duệ và Tuệ Tâm. Thế nên, dù là bất cứ ai cũng không dám nhắc đến sự cố ngày hôm đó nữa.

Tuy nhiên, Tuệ Tâm không ngờ rằng việc Cố Duệ ngã xuống nước ngày hôm đó chỉ là bước đầu tiên trong một kế hoạch nhằm hãm hại nàng.

Vì tiết trời dần nóng hơn, nên Tuệ Tâm thường xuyên tới đình Vọng Nguyệt hóng gió. Một hôm, khi tới đình Vọng Nguyệt, nàng thấy trong phòng ngập tràn một loại hương thơm thanh mát nhẹ nhàng. Nàng khoan khoái hít vào một hơi, quay đầu hỏi Y Vân.

“Đây là mùi hương của hoa gì vậy nhỉ?”

Y Vân hít vào một hơi dài, nghĩ mãi cũng không ra.

“Nô tì cũng không rõ nữa.”

Tuệ Tâm nghiêng đầu, chớp chớp mắt suy nghĩ một chút, rớt cuộc nhún vai, cũng chẳng thêm bận tâm nữa.

Những ngày sau đó, mỗi lần tới đình Vọng Nguyệt, Tuệ Tâm đều ngửi thấy hương thơm này. Y Vân liền giúp nàng đi tìm hiểu, mới biết rằng đó là hoa Tử Yên, mới được trồng bên cạnh đình Vọng Nguyệt. Tuệ Tâm tò mò nhìn xem, thấy đó là một loài hoa nhìn rất lạ mắt, cũng rất đẹp, cánh hoa mềm mỏng như cánh bướm màu tím nhạt. Bởi vì rất yêu thích loài hoa này, nên nàng cũng thường xuyên lui tới Vọng Nguyệt đình hơn.

Sau một thời gian dài không dám lui tới hoàng cung, rớt cuộc một ngày kia, Bình Nam vương gia Cố Duệ cũng buồn chán tới tìm hoàng huynh của mình đối ẩm. Khi đi ngang qua Hải Đường cung, hắn va phải một tiểu thái giám. Tiểu thái giám kia lập tức quỳ xuống, rồi rít xin tha tội. Cố Duệ rất rộng lượng phẩy tay miễn lễ cho hắn.

Đi thêm một đoạn khác, lại có một thái giám khác đi tới, kính cẩn cúi đầu hành lễ với hắn.

“Vương gia, nương nương của nô tài muốn gặp mặt người, liệu người có thể bớt chút thời gian hay không?”

Cố Duệ nhíu mày. “Nương nương của người?”

“Chính là Thần tảo nương nương. Vì chuyện vương gia bị ngã xuống nước lần trước nên nương nương có chuyện muốn nói với ngài.”

Cố Duệ vỗ chiết phiến lên đầu, như thể bưng bình.

“Phải rồi, lần ấy ta vẫn chưa nói lời cảm tạ với nương nương, thật là quá sơ suất rồi. Ta sẽ lập tức tới Thanh Y các ngay.”

“Nương nương của chúng thần hiện tại đang ở đình Vọng Nguyệt hóng gió.”

Cố Duệ nghe nói vậy, không chút nghi ngờ, liền đi tới đình Vọng Nguyệt, không để ý tới nụ cười hiểm độc vừa nở trên môi thái giám kia.

Khi Cố Duệ tới nơi, chỉ có mình Tuệ Tâm ở đó. Hắn có chút ngạc nhiên khi thấy nàng không có người theo hầu, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều. Hắn chấp hai tay thành quyền, có phần kính cẩn.

“Thần tảo nương nương.”

Tuệ Tâm quay đầu, ngạc nhiên khi thấy Cố Duệ. Nàng đứng bật dậy, chớp mắt nhìn hắn.

“Vương gia?”

“Lần trước bốn vương bị rơi xuống nước, chính là nhờ có nương nương cứu giúp. Vậy mà bốn vương lại chưa có dịp nói lời cảm tạ. Thật sự bốn vương rất biết ơn nương nương.”

“Đó là chuyện mà Tuệ Tâm cần phải làm thôi. Vương gia đâu cần khách khí như vậy chứ.” Tuệ Tâm xua xua tay nói.

“Phải rồi, nương nương tìm bốn vương là có chuyện gì muốn nói?”

“Ta? Tìm vương gia?” Tuệ Tâm chỉ tay vào mình, ngạc nhiên hỏi?

“Chẳng phải nương nương tìm ta có chuyện muốn nói sao?” Lần này đến lượt Cố Duệ kinh ngạc.

Cả Tuệ Tâm và Cố Duệ đều lập tức cảm thấy không ổn. Tuệ Tâm nhắc váy, vội vàng muốn rời khỏi đình Vọng Nguyệt, nhưng hai chân cảm thấy mềm nhũn, tê dại. Mà điều không hay là Cố Duệ cũng có cảm giác y hệt như vậy. Tuy nhiên, chuyện tồi tệ không dừng lại ở đó, bởi vì Tuệ Tâm bắt đầu cảm thấy cơ thể mình nóng lên một cách kì lạ. Trong cơ thể nàng cảm thấy vô cùng nhộn nhạo khó chịu. Giống như... giống như bị ai đó hạ xuân dược. Hơn nữa, loại xuân dược này lại có dược lực rất mạnh, tác dụng cũng rất nhanh. Tuệ Tâm bắt đầu cảm thấy mặt mình hoa lên, cơ thể nóng bừng khó kiềm chế. Lúc này, cả nàng và Cố Duệ đều đã bị mất hết lí trí, chỉ còn lại khao khát xác thịt. Nàng đưa tay, cởi áo ngoài, rồi cởi tới thắt lưng. Mà ở phía đối diện, Cố Duệ cũng đang làm một hành động y như vậy.

Mặt khác, ở Ngọc Lộ cung lúc này. Quách Liễu cùng rất nhiều cung phi khác đứng đầy trong nội điện. Trên tràng kỷ khắc hoa là Phụng Ngọc thái hậu đang nửa nằm nửa ngồi, nét mặt phức tạp.

“Người nói... Thần tảo cùng vương gia có tư tình sao?”

“Bẩm thái hậu, thần thiếp không dám có nửa lời gian dối. Đây là loại chuyện không thể chấp nhận được, nên thần thiếp mới mạo muội cùng các tỉ muội đến đây tìm người, mong người chủ trì công đạo. Tuyệt đối không thể để loại chuyện dơ bẩn này xảy ra trong hậu cung được.” Quách Liễu khẳng định.

“Thái hậu, chuyện này thật sự không có khả năng.” An phi đứng một bên nhả nhận lên tiếng. “Thái hậu là mẫu thân của vương gia, ắt hẳn là người hiểu rõ vương gia nhất. Huống hồ ai mà chẳng biết vương gia là người cương trực liêm chính, không ham mê nữ sắc. Dù học vấn có không cao thì cũng không thể nào làm ra chuyện bại hoại như vậy. Thần tảo muội muội lại là người được hoàng thượng sủng ái, cũng đã tiến cung lâu như vậy, há lại không hiểu rõ cung quy? Nếu nói vương gia cùng Thần tảo muội muội tư thông, thần thiếp quả thật không dám tin.”

“Thần thiếp cũng nghĩ như vậy. Chuyện này thật sự quá khó tin.” Lâm tần ở một bên cũng nhẹ giọng phân bua.

Phụng Ngọc thái hậu đau đầu day day tâm mi. Bà đương nhiên không tin vào loại chuyện này, nhưng đây lại không phải là chuyện mà Quách Liễu có thể bịa đặt ra. Chỉ sợ là có người cố ý bày trò ám hại. Hậu cung chưa có chủ, phạm là việc lớn đều phải do bà giải quyết. Nếu ngày hôm nay bà không đưa ra được một đáp án làm hài lòng các chúng phi, chỉ e rằng hậu cung sẽ bất ổn. Nhưng nếu thực sự bắt được gian tình, vậy thì chẳng phải hậu cung đại loạn sao? Cố Duệ và Tuệ Tâm cũng khó có thể tránh khỏi tội chết. Bà nâng mắt, nhàn nhạt quét qua những gương mặt phía dưới. Cuối cùng cũng không thể tránh khỏi, đành thẳng người ngồi dậy.

“Được, nếu đã là như vậy thì cùng nhau đến đình Vọng Nguyệt một chuyến đi.”

Phụng Ngọc thái hậu đi đầu, theo sau là một đoàn phi tử hùng hậu, rất nhanh chóng đã tiến đến đình Vọng Nguyệt. Khi đi tới nơi, bên trong đình vọng ra tiếng nam nữ hoan ái, tuy nhỏ vụn, nhưng nếu để ý lắng nghe thì sẽ thấy. Quách Liễu trong lòng vô cùng hả hê, nâng khăn tay lên che miệng.

“Thái hậu, người nghe xem. Thần thiếp không nói sai chứ?”

Sắc mặt Phụng Ngọc thái hậu tối sầm hẳn đi, bà nheo mắt, lạnh lùng lên tiếng.

“Vào đi. Ai gia muốn xem rốt cuộc là có ai đang ở trong đó.”

Nếu đây là sự thật, thì bà nhất quyết không thể dung thứ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ái Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Khi Phương Ngọc thái hậu cùng các cung phi khác tiến vào trong đình, tiếng hoan ái càng thêm rõ ràng. Tiếng rên rỉ của nữ nhân cùng tiếng thờ nặng nề của nam nhân khiến cho mọi người phải đỏ mặt. Từ trong gian trong, vọng ra tiếng nữ nhân như đang van lơn, khẩn cầu.

“A...nhẹ một chút...”

Giọng nói này, là của Tuệ Tâm.

Lúc này, người thì đắc ý, người thì lo lắng, người thì kinh ngạc, người thì tức giận tột độ. Phương Ngọc thái hậu mắt phượng nheo lại, toàn thân tỏa ra hàn khí. Dù Tuệ Tâm là phi tử mà bà rất yêu thích, Cố Duệ lại là nhi tử của bà, nhưng dám làm loại chuyện này trong hậu cung, bà nhất định không thể tha thứ được. Bà liếc nhìn những thị vệ đi phía sau ra hiệu rồi nhắc chân đi vào gian trong của đình Vọng Nguyệt. Quách Liễu dẫn đầu đám phi tử đi theo sau, đắc ý dạt dào.

Một đám người lũ lượt kéo vào gian trong, khiến hai thân ảnh đang quấn lấy nhau trên giường dừng lại. Bên trong tấm trường theo hoa rủ kín, ai cũng có thể thấy nam nhân kia kéo chăn lên, phủ lên người nữ nhân nằm dưới.

“Trong hậu cung này lại có kẻ dám coi thường kỉ cương, thông gian với người ngoài. Đây là chuyện ai gia không thể dung thứ. Các người còn không mau ra đây cho ai gia?” Phương Ngọc thái hậu tức giận nói lớn. Thiên tử phạm pháp, phạt như thứ dân. Dù là hoàng nhi của bà, cũng nhất quyết không thể tha thứ. Tuệ Tâm là phi tử của huynh trưởng, là ái phi của hoàng thượng, có lí nào hấn lại làm ra loại chuyện đại nghịch bất đạo như vậy chứ?

Quách Liễu vô cùng đắc ý, tiến lên phía trước một bước, lớn giọng nói với những thị vệ đứng sau.

“Các người còn đứng ngây ra đó làm gì? Không mau vào lôi đôi gian phu dâm phụ đó ra đây?”

Thị vệ nghe lệnh, hùng hổ tiến lên. Lúc ấy, từ trong trường rủ mảnh che vang lên một giọng nam nhân trầm thấp. Vì dục vọng nên giọng nói của hắn có chút khàn khàn.

“Gian phu dâm phụ?”

Giọng nói vừa dứt, một bàn tay to vén tấm rèm che, để lộ một gương mặt nam nhân thâm trầm.

“Người nói trầm là gian phu, vậy chẳng phải người cũng là dâm phụ sao?”

Tất cả những người có mặt tại đình Vọng Nguyệt đều tròn mắt kinh ngạc. Quách Liễu vừa nhìn thấy Hứa Hằng, hai chân mềm nhũn, vội vàng quỳ xuống đất. Mà những người khác, ngoại trừ Phương Ngọc thái hậu thái hậu ra cũng loạt quỳ xuống hô lên.

“Hoàng...hoàng thượng.”

Quách Liễu trong lòng cả kinh, sắc mặt còn trắng hơn cả giấy. Tại sao lại như vậy? Tại sao lại như vậy? Tại sao hoàng thượng lại ở đây?

Tuệ Tâm sắc mặt ửng đỏ, trèm chăn che kín người chỉ để lộ gương mặt nhỏ nhắn, ánh mắt mờ mờ nhìn mọi người. Bị bắt gặp trong tình cảnh này, thật là không hay chút nào. Hứa Hằng một thân hàn khí thẳng lưng ngồi chắn trước nàng, đôi mắt nheo lại, khóe miệng hơi nhếch, nở một nụ cười mang hương vị nguy hiểm. Nửa thân dưới của hắn được che chắn cẩn thận bằng một tấm chăn mỏng, phần thân trên chỉ khoác hờ một chiếc áo lót bằng lụa tơ tằm màu trắng, quyến rũ vô cùng.

Phương Ngọc thái hậu cũng kinh ngạc, mày phượng nhíu sâu, uy nghiêm lên tiếng.

“Hoàng thượng chẳng phải lúc này đang cùng Hình bộ thượng thư bàn chuyện công vụ hay sao? Tại sao lại ở đây, hơn nữa lại còn...” Nói đến đây, bà bỏ lửng câu nói, gương mặt hơi ửng hồng. Người cổ đại vốn kín đáo, nhìn thấy loại chuyện này, đương nhiên không thể nói rõ ra được.

Mà Quách Liễu lúc này đang quỳ dưới đất sắc mặt càng lúc càng xấu, mồ hôi lạnh không ngừng rơi xuống. Tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này? Tại sao hoàng thượng lại có mặt ở đây mà không phải là vương gia? Đột nhiên mọi chuyện lại xoay chuyển theo chiều hướng không thể ngờ tới như vậy, phải làm thế nào bây giờ?

“Nhi thần cùng Hình bộ thượng thư bàn chuyện chính sự đã xong, chợt nhớ tới ái phi gần đây rất thích tới đây thưởng hoa hóng mát nên mới tới tìm nàng. Nhất thời kìm lòng không nổi. Chỉ có điều, nhi thần lại không nghĩ rằng lại có nhiều người đến chứng kiến thế này.” Giọng nói của Hứa Hằng càng âm

lạnh hơn, khiến không khí trong phòng càng thêm lạnh lẽo.

Mà những câu nói này của hắn lại khiến sắc mặt của những người đang quỳ phía dưới thiên biến vạn hóa. Không ai là không nghe ra, Hứa Hằng không gọi Tuệ Tâm là Thần tẫn, mà lại gọi là ái phi. Hơn nữa, câu nói “kìm lòng không nổi” đủ để chứng minh Hứa Hằng sủng ái Tuệ Tâm đến mức độ nào. Các cung phi vốn chưa từng được sủng ái hoặc đã lâu không được sủng ái trong lòng tràn đầy uất hận. Nhưng câu nói sau đó của hắn lại khiến rất nhiều người hả hê, bởi họ biết rằng lần này Quách phi sẽ khó mà tránh khỏi đại họa. Tuy Tuệ Tâm được sủng ái khiến nhiều người ghen tức, nhưng trước nay nàng cư xử với mọi người rất đúng mực. Không ý sủng sinh kiêu, cũng không vì được sủng ái mà hồng hách. Đối với những người không mang ý thù địch, thái độ của nàng trước giờ vẫn là không nể không nhạt. Đối với những người vẫn luôn đối chọi với nàng, nàng cũng chưa từng thể hiện ra ngoài mặt. Trái lại, Quách Liễu ý vào gia thế cũng như địa vị trong cung của mình, rất hay tỏ ra hồng hách, không coi ai ra gì. Chuyện lần này, dù là Tuệ Tâm gặp họa, hay là Quách Liễu gặp họa, cũng đều khiến họ hả hê như nhau cả.

Phượng Ngọc thái hậu liếc mắt nhìn về phía người đã gây nên cục diện này, cười nhạt.

“Là Quách phi kéo theo rất nhiều cung phi tới tổ giác Thần tẫn cùng vương gia có tư tình. Muốn ai gia đến đây chủ trì công đạo.”

“Thì ra là như vậy.” Nụ cười trên môi Hứa Hằng càng thêm sâu. Bất chợt, hắn chớp lấy tách trà phía đầu giường, nhắm về phía Quách Liễu, ném mạnh.

Tách trà rơi xuống trước mặt Quách Liễu, vỡ tan. Quách Liễu cùng mọi người giật nảy mình, đầu lại càng cúi sâu hơn một chút.

“Thần tẫn là phi tử của trẫm, Cố Duệ là hoàng đệ của trẫm. Ngươi lại dám cuồng ngôn loạn ngữ nói hai người bọn họ có tư tình. Lại còn muốn đi tổ giác với mẫu hậu? Ngươi như vậy, cũng xứng làm phi sao?”

Hứa Hằng phần nộ quá lớn, trong thanh âm ngập tràn tức giận. Quách Liễu quỳ dưới đất toàn thân run lẩy bẩy, tưởng chừng như sắp ngất đến nơi. Vốn dĩ muốn giáng bầy hăm hại Tuệ Tâm, nhưng không ngờ tình thế lại xoay chuyển, tự mình hại mình.

Tuệ Tâm liếc mắt nhìn Quách Liễu, trong ánh mắt lạnh đi mấy phần.

“Quách Liễu buông lời xằng bậy, gây chuyện thị phi, làm náo loạn chốn hậu cung, dĩ hạ phạm thượng. Phạt vạ miệng, phế bỏ tước phi, giáng xuống làm quý nhân. Cẩm túc ba tháng, không có lệnh của trẫm, tuyệt đối không được phép ra ngoài tầm cung nửa bước.”

Một lời này của Hứa Hằng nói ra khiến Quách Liễu ong ong đầu óc, ngã ngồi xuống đất. Phế...phế bỏ tước phi? Giáng xuống làm quý nhân? Nói vậy chẳng phải cấp bậc sẽ còn thấp hơn cả ả tiện phụ kia sao?

Những người khác trong lòng hết sức mừng thầm. Tuy rằng ai cũng đã biết hoàng thượng đã nương nhẹ cho Quách Liễu. Vì nếu là người khác, không bị đánh đòn cho tới chết thì cũng là bị biếm vào lãnh cung, cả đời không được nhìn thấy mặt trời rồi. Nhưng nhìn Quách Liễu bị giáng xuống hai cấp bậc, không còn được ngồi ở vị trí cao cao tại thượng kia nữa, có ai lại không mừng thầm cơ chứ?

Phượng Ngọc thái hậu im lặng nãy giờ, rốt cuộc cũng nhàn nhạt lên tiếng.

“Được rồi, chuyện ngày hôm nay sờ dĩ như vậy cũng là do hoàng thượng hành sự quá lỗ mãng. Các vị cung phi cũng nên hồi cung nghỉ ngơi đi thôi. Hoàng thượng, đã là như vậy rồi thì đừng phụ lòng ai gia. Ai gia nóng lòng muốn ấm tôn tử rồi.”

Câu nói này của bà, hoàn toàn không nghe ra chút ý trách cứ nào, trái lại lại khiến người khác có cảm giác như thể “thông đồng làm bậy”. Lúc này ai cũng đã hiểu ra, tuy rằng Tuệ Tâm chỉ mang tước Tần, nhưng địa vị thực sự của nàng thực chất lại cao hơn rất nhiều.

Nói xong, bà bình thân mỉm cười, xoay người rời đi. Những phi tử khác cũng vội vã rời khỏi đình Vọng Nguyệt. Quách Liễu thì bị thị vệ kéo xuống, phạt vạ miệng.

Khi tất cả đã rời đi hết, Hứa Hằng xoay người, nhìn Tuệ Tâm vẫn đang cuộn chặt mình trong chăn. Hắn thở dài, ôm lấy nàng, tựa cằm lên vai nàng. Hai người cứ ôm nhau im lặng như thế. Một lúc lâu sau, hắn buông nàng ra, cởi bỏ lớp chăn dày quấn trên người nàng, tỉ mỉ mặc lại y phục cho nàng. Hắn mặc lại hoàng bào, ẩm nàng lên, cứ thế ôm nàng trở về Thanh Y các.

Trở về Thanh Y các, Tuệ Tâm ngồi thu lu trên giường, im lặng. Y Vân đứng một bên, khóc nức nở.

“Cũng chỉ tại nô tì sơ suất, suýt chút nữa hại đến nương nương.”

“Được rồi, đừng có lúc nào cũng tự trách mình như vậy. Lỗi đâu phải ở ngươi chứ?” Tuệ Tâm phiền não day day thái dương nói.

Vốn dĩ là Y Vân luôn đi theo hầu hạ Tuệ Tâm, nhưng ban nãy khi đang hầu trà cho Tuệ Tâm, có người của phủ Nội Vụ tìm tới, nói là có tờ tấu thượng đẳng của Tây Nam tiến cống, mỗi nương nương đều được lĩnh hai xấp vải. Bình thường Y Vân vẫn luôn là người đi lĩnh đồ của phủ Nội Vụ nên Tuệ Tâm liền bảo Y Vân đi lĩnh vải. Không ngờ rằng, trong lúc Y Vân rời đi, lại xảy ra chuyện lớn như vậy.

Hứa Hằng ngồi bên cạnh, tay nắm chặt tay Tuệ Tâm. Lúc này, tay nàng vẫn còn run rẩy, khiến hắn có chút đau lòng. Vốn dĩ hắn muốn trách phạt Y Vân, nhưng suy cho cùng Y Vân cũng là theo lệnh của Tuệ Tâm mà rời đi, hơn nữa hắn hiểu rõ tính nàng trước nay luôn không thích trách phạt hạ nhân, thế nên nếu nàng đã nói không phải lỗi của Y Vân thì chính là lỗi của Y Vân.

Hứa Hằng phẩy tay một cái, những người ở trong nội điện đều lui cả ra ngoài. Khi mọi người vừa lui ra, Tuệ Tâm liền dựa vào người Hứa Hằng đầy mệt mỏi. Lúc này, người nàng có thể dựa vào cũng chỉ có hắn.

Nghĩ đến chuyện xảy ra ngày hôm nay, nàng không khỏi cảm thấy có chút kinh sợ. Quách Liễu quả thật quá nham hiểm rồi, lần này cô ta không chỉ muốn lấy mạng nàng mà còn còn muốn nàng phải thân bại danh liệt. Ở thời đại này, nam nhân tam thê tứ thiếp chỉ là chuyện bình thường. Nhưng nếu nữ nhân mà hồng hạnh vượt tường thì nhất định sẽ nhận lấy một cái chết rất thảm, hơn nữa còn mang lấy tiếng xấu muôn đời. Còn nếu như là phi tần trong hậu cung thì kết quả nhất định là còn thảm hơn. Tuệ Tâm còn nhớ, trong lần xuất cung tới Vân Lô tự thắp hương đầu năm, một phi tần trong cung đã thông dâm với một thị vệ. Sau khi bị bắt được, thị vệ kia bị phạt côn đến chết, còn phi tần kia thì nhận lấy một kết cục hết sức thảm khốc. Phi tần đó bị trói nghiêng vào một cây cột chữ thập, mười ngón tay bị dụng cụ hành hình kẹp đến nát những khớp xương. Hơn nữa còn có một thị vệ cầm côn đứng bên cạnh, đánh mạnh vào vùng ngực, vùng bụng và phần thân dưới. Sau khi trải qua một trận hành hình đáng sợ như vậy, phi tần đó bị đánh đến đập nát lục phủ ngũ tạng, khung xương cũng bị đánh gãy, toàn thân đều là máu tươi. Sau khi nghe được chuyện này, mặt mũi liền biến hóa như cầu vồng bảy sắc, hết xanh mét đến tím ngắt rồi lại chuyển sang trắng bệch. Một người sống ở xã hội hiện đại như nàng hiển nhiên là không thể chịu đựng nổi những chuyện như thế này. Nếu như lần này nàng cùng Cố Duệ thực sự xảy ra sự cố ngoài ý muốn, vậy thì chẳng phải nàng cũng sẽ phải gánh hậu quả giống như phi tần kia sao? Huống hồ Cố Duệ lại là hoàng đệ của Hứa Hằng. Loạn luân với em chồng, tội chồng lên tội, chết cũng không có đất dung thân.

Hứa Hằng chạm tay lên vùng cánh tay đã được băng bó cẩn thận của Tuệ Tâm. Ngón tay hắn xoa nhẹ lên đó, ánh mắt trở nên thâm trầm. Ban này, trước khi bản thân hoàn toàn mất đi lý trí, Tuệ Tâm liền đập chén trà xuống đất, dùng một mảnh sứ vỡ đâm lên cánh tay mình, muốn dùng sự đau đớn để khiến bản thân mình tỉnh táo trong chốc lát. Thế nhưng được lực quá mạnh, vẫn khiến nàng choáng váng đầu óc. Đúng lúc Tuệ Tâm sắp bị xuyên được làm cho mê muội thì Hứa Hằng đẩy cửa bước vào, chỉ dùng một quyền đã đánh ngất Cố Duệ. Tiếp đó là có hai thị vệ đi vào, khiêng Cố Duệ rời đi. Còn bản thân hắn thì ở lại, cùng nàng đồng lang cộng chằm, đồng giường cộng hôn, giúp nàng thoát khỏi kiếp nạn lần này.

Tuệ Tâm ôm eo Hứa Hằng, dựa vào ngực hắn, thì thầm.

“Chuyện hôm nay rốt cuộc là như thế nào? Đến giờ thần thiếp cũng vẫn không sao hiểu nổi.”

Hứa Hằng vén những sợi tóc mai lòa xòa bên trán nàng sang một bên, thanh âm trầm thấp nói.

“Trên đường tới đình Vọng Nguyệt, Cố Duệ đã bị một tiểu thái giám đụng phải. Trên người tiểu thái giám đó có phấn hương, khi đụng phải đã có tình để bám lên người Cố Duệ. Loại phấn hương này vô thanh vô sắc, mùi hương rất nhẹ, Cố Duệ lại không phải là người tinh tế nên rất khó phát hiện ra. Khi tới Vọng Nguyệt Đình, mùi hương của loại phấn này kết hợp với mùi hương của hoa Tử Yên, sẽ tạo thành một loại xuân dược có được lực vô cùng mạnh. Thế nên nàng và đệ ấy mới khó kiểm soát dục vọng của mình như vậy.”

Tuệ Tâm nghe được sự thật mà rung mình kinh sợ. Nghĩ tới loài hoa đẹp mà mình rất mực yêu thích kia lại suýt đẩy mình vào chỗ chết, nàng không khỏi hoang mang. Quách Liễu lần này cũng có thể xem như là thông minh, lại dùng cách âm hiểm kín kẽ như vậy để hãm hại nàng. Nàng vui đầu vào ngực Hứa Hằng, nước mắt cứ lặng lẽ rơi xuống.

“Trước nay thần thiếp chưa từng tranh đấu với ai, cũng không có tâm phòng người. Nay bị cuốn vào những âm mưu hiểm độc nơi hậu cung này, thật không tránh khỏi sợ hãi. Quách Liễu nhiều lần muốn dồn thần thiếp vào chỗ chết, lần này lại còn muốn thiếp thân bại danh liệt. Cứ nghĩ tới việc cô ta suýt chút nữa đạt được mục đích của mình, thần thiếp quả thực muốn khóc thật to.”

Hứa Hằng dịu dàng vuốt tóc nàng. “Trầm biết.”

Tuệ Tâm vẫn nức nở. “Nếu lần này không có người, chắc hẳn thần thiếp khó tránh khỏi cái chết.”

Hứa Hằng không nói gì, chỉ ôm lấy nàng.

“Thần thiếp thật quá may mắn khi được người yêu thương và che chở như vậy.”

Hứa Hằng hừ mũi, giọng nói có vẻ tự mãn.

“Nói nhảm, ngay cả người mà trăm yêu thương mà trăm cũng không bảo vệ được thì sao có thể bảo bọc cho con dân trong thiên hạ của trẫm?”

“Hoàng thượng, lần này người giáng Quách Liễu xuống thành Quý Nhân, làm vậy liệu có được hay không?” Chẳng phải trước giờ hắn vẫn luôn chữa cho cô ta chút mặt mũi sao? Lần này không những giáng liền hai cấp mà còn phạt và miệng nữa.

“Lần này cô ta tự rước họa vào thân, ai có thể cứu cô ta chứ? Tuy rằng bình thường trẫm vì phụ thân của cô ta mà để cô ta tác oai tác quái, nhưng lần này có thể nào thì cô ta cũng không thể nói gì được. Hơn nữa, dạo gần đây trẫm đang âm thầm triệt bỏ vây cánh của Quách gia, thế lực của Quách gia đã mỏng đi nhiều rồi.”

Tuệ Tâm gật gù đầu, nép vào hắn như chú chim nhỏ. Nàng biết mình không thể dựa vào sự bảo bọc của hắn cả đời. Nhưng được hắn che chở bảo vệ, nàng thấy thật tốt.

~~~~~

Lời tác giả: Lúc đầu mình có tìm hiểu về các hình phạt dành cho phụ nữ ngoại tình thời phong kiến để lấy tư liệu viết truyện cho chương này, nhưng sau khi tìm hiểu xong thì thấy tất cả những hình phạt đó đều rất khủng khiếp nên mình chỉ lấy 1 hình phạt nhẹ nhàng nhất trong đó là kẹp tay thôi, còn hình phạt còn lại là mình đã lấy từ 1 tài liệu nào đó mà mình đã đọc cách đây khá lâu và nhớ được mang máng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ái Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Lại qua thêm một chốc lát nữa, Tuệ Tâm cảm thấy có phần khúc mắc, lại ngẩng đầu lên hỏi hần.

“Nếu đã là như vậy thì tại sao Quách Liễu lại không dùng xuân dược đó với người chứ?”

Hứa Hằng cốc đầu Tuệ Tâm, nhún mi nói.

“Nha đầu ngốc. Chẳng phải dạo gần đây trẫm thường xuyên qua đêm ở nơi này sao? Trẫm cũng chẳng phải kẻ ngốc, khi nhìn thấy hoa Tử Yên được đặt trong Chung Linh cung, trẫm đã tỏ ý không hài lòng rồi. Chỉ là trẫm ít khi lui tới Vọng Nguyệt đình nên không ngờ rằng Quách Liễu lại đem loài hoa này tới đó trồng để giăng bày nàng.”

Tuệ Tâm gật gật đầu, phu quân của nàng thật là quá sáng suốt.

Mặt khác, ở Chung Linh cung, người vừa bị giáng xuống làm quý nhân đang điên cuồng phát tiết. Quách Liễu như một ả điên đang không ngừng đập phá, gương mặt vụn vỡ vì giận giữ.

Cung nữ thân cận của Quách Liễu không dám lên tiếng khuyên nhủ, chỉ đành phụ họa nắn chỉnh Tuệ Tâm vài câu.

Quách Liễu phát tiết xong, người đứng ở giữa điện lúc ấy mới chậm rãi lên tiếng.

“Không ngờ Thần tần lần này có thể biến hung hóa cát, việc dữ hóa lành.”

Quách Liễu quắc mắt giận dữ.

“Lý Dịch Chi, lúc này ngươi còn có thể cảm thán cho cô ta được nữa sao?”

Lý Dịch Chi nhún vai, vẻ thản nhiên.

“Không nói câu ấy thì thần biết nói câu gì lúc này đây? Chủ tử, thuốc cũng đã đưa người, chỉ là mưu kế của người thất bại, đầu thế trút giận lên hạ thần chứ?”

“Lần này không những không hạ bệ được ả, trái lại chính bản thân ta lại bị hạ tới hai cấp bậc. Lý Dịch Chi, ngươi nghĩ xem tiếp theo ta nên làm thế nào?”

Lý Dịch Chi trầm tư suy nghĩ một chút, chậm rãi lên tiếng.

“Hoàng thượng hiện giờ vô cùng sủng ái Thần tần, dạo gần đây cũng không lui tới chỗ chủ tử nữa, mà thế lực của gia phụ lúc này cũng đã không được như trước. Trải qua chuyện lần này, thần nghĩ người vẫn nên án binh bất động một thời gian thì hơn.”

Quách Liễu siết chặt nắm đấm tay, gương mặt méo mó vì tức giận. Cứ thế im lặng bỏ qua? Thật là không cam tâm.

Sau chuyện ầm ĩ ở Vọng Nguyệt đình, vị thế của Tuệ Tâm ở trong cung ngày càng cao, tuy nhiên nàng lại giữ thái độ an tĩnh tuyệt đối, bình thường không mở cửa đón khách, cũng rất ít khi ra ngoài. Còn những tần phi khác thấy Quách Liễu bị hạ bệ cũng lên mặt, thậm chí còn hạ hê chế giễu, nhưng cũng chỉ là làm trò sau lưng. Bởi vì tuy Quách Liễu bị hạ cấp phẩm nhưng thế lực của Quách gia vẫn không thể xem thường, hơn nữa suy cho cùng, trong số những tần phi ở hậu cung thì Quách Liễu vẫn là người xinh đẹp nhất. Tuy bây giờ Quách Liễu đã bị giáng xuống làm quý nhân, nhưng nếu sau này cô ta có cơ hội lật mình, vậy chẳng phải những kẻ đắc tội với cô ta bây giờ đều gặp xui xẻo rồi sao?

Buổi tối, Tuệ Tâm đang ngồi dùng bữa thì thấy Y Văn e dè đi vào, ngập ngừng thông báo.

“Nuơng nuơng, đêm nay Hoàng Thượng đã lật thẻ bài của An phi, nói nuơng nuơng cứ đi nghỉ ngơi sớm, không cần chờ đợi người.”

Tuệ Tâm ngăn người một chút rồi gật đầu, điềm tĩnh đáp. “Ta biết rồi.”

Nàng nhếch môi cười, nụ cười có chút chua chát.

“Uyển Nhi tỷ tỷ xinh đẹp hiền lương, là người hiểu lý lẽ, tính cách lại dịu dàng nhu mì, được Hoàng Thượng sủng ái cũng là chuyện thường tình.”

Dạo gần đây Hứa Hằng thường xuyên tới Thanh Y các của nàng, nàng cũng biết rõ hần thật sự yêu nàng. Thế nên nàng mới quên đi mất một sự thật rằng nơi hậu cung này, dù có được sủng ái đến mấy thì nàng cũng không phải nữ nhân duy nhất của hần. Dù rằng An Uyển Nhi là tỷ muội tốt của nàng, dù rằng tỷ ấy là người xứng đáng được Hứa Hằng sủng ái, dù rằng nàng đang cố tỏ ra thản nhiên thì cũng không thể che lấp được sự thật rằng trong lòng nàng đang rất đau.

Lúc này, tại Cam Túc cung, An phi vận một thân y phục hoàng phi thanh nhã mà quý phái, điểm dặm mỉm cười với Hứa Hằng.

“Hôm nay là ngày gì mà Hoàng Thượng lại đại giá quang lâm đến tẩm cung của thần thiếp thế này? Thật khiến cho thần thiếp thụ sủng nhục kinh.”

Hứa Hằng cười khẽ, từng cái nhấc mày liếc mắt đều toát lên vẻ phong tình vạn chủng. Hắn chậm rãi nhấp một ngụm rượu thoảng hương hoa thơm lừng, từ tốn nói.

“Trẫm tới tẩm cung của ái phi của mình cũng đâu phải chuyện gì lạ?”

“Thần thiếp chỉ là đang thấy lạ thôi. Người không sợ Tuệ Tâm muội muội sẽ ghen sao?” An phi cúi đầu, che miệng cười.

“Nàng ấy với nàng là hảo tỷ muội, nàng ấy sẽ không ghen với nàng đâu.”

“Hoàng Thượng, người nói ra câu này, nếu không phải là quá vô tình thì cũng là không hiểu rõ muội ấy. Muội ấy mà nghe thấy người nói vậy nhất định sẽ rất buồn.”

“Được rồi.” Hứa Hằng đặt ly rượu xuống, tỏ vẻ không mấy hài lòng. “Cũng đã lâu rồi trẫm không tới đây, đừng có lần nào cũng nhắc tới nàng ấy.”

An phi thấy Hứa Hằng không vui, lập tức im bặt. Một lúc sau, nàng vừa rót rượu cho Hứa Hằng, vừa nhã nhặn hỏi chuyện.

“Nghe nói hôm nay trên đại điện, các đại thần đã đề xuất điều gì đó khiến Hoàng Thượng không vui?”

“Đúng vậy, là về chuyện lập hậu.”

An phi khẽ à lên một tiếng, rồi gật đầu. Hậu cung đã năm năm không có chủ, các đại thần lo lắng cũng không phải là chuyện lạ. Trước đây khi còn là thái tử, Hứa Hằng cũng từng có thái tử phi, nghe nói tình cảm của hai người rất tốt. Tuy nhiên, vị thái tử phi kia lại không may qua đời sớm vì bạo bệnh. Sau đó, Hứa Hằng không lấy thêm thê tử, đến khi lên ngôi rồi cũng không vội tuyển phi, càng không vội lập hậu. Bởi mới lên ngôi, lại bận rộn kiến tạo lại quốc gia nên hắn luôn gạt đi mọi ý kiến lập hậu. Cho đến ba năm trước, dưới sức ép của các vị đại thần, cùng ý chỉ của thái hậu, hắn mới đồng ý tuyển tú nhập cung. Suy cho cùng, việc lập hậu hiện giờ đã là vô cùng cần thiết.

“Trong lòng hoàng thượng đã có quyết định hay chưa?” An phi mỉm cười dò hỏi.

“Đã có rồi.” Hứa Hằng điểm tỉnh gật đầu.

“Tuệ Tâm muội muội hẳn sẽ vui lắm đây.” An phi phấn khởi cười nói.

“Đúng vậy, nàng ấy nhất định sẽ rất vui. Hai người vốn là hảo tỷ muội mà.” Hứa Hằng mỉm cười.

An phi có chút ngơ ngác. “Chuyện muội ấy vui mừng và chuyện chúng thần thiếp là hảo tỷ muội thì có liên quan gì tới nhau chứ?”

“Ý của trẫm là...” Hứa Hằng đặt ly rượu xuống, điềm nhiên nói. “...nàng ấy hẳn là sẽ rất vui mừng khi thấy hảo tỷ tỷ của mình được phong làm hoàng hậu.”

“Hoàng Thượng!” An phi kinh ngạc đứng bật dậy, đôi mắt mở to nhìn Hứa Hằng. “Người nói sao? Thần thiếp sao có thể là hoàng hậu?”

“Nhìn bộ dạng thụ sủng nhục kinh của nàng kia.” Hứa Hằng thâm trầm nhìn nàng.

“Hoàng Thượng.” An phi vội vàng quỳ xuống, lắp bắp nói. “Thần thiếp một là không có công với xã tắc, hai là chưa giúp gì cho long mạch, ba là gia thế không hiển hách, ngôi vị này thần thiếp thật sự không dám nhận.”

“Đây không phải là điều nàng có thể quyết định.” Hứa Hằng thong dong đi tới gần giường ngủ khắc hoa của An phi, chậm rãi cời hoàng bào, để lộ ra lớp áo trong bằng lụa tơ tằm trắng muốt. “Hôm nay trẫm nói với nàng điều này không phải là để hỏi ý kiến của nàng. Ngày hai mươi bảy tháng sau sẽ làm lễ sắc phong, nàng hãy chuẩn bị cho thật tốt.” Hứa Hằng ngồi xuống bên mép giường, nhìn nàng, giọng nói mang theo tính cưỡng chế. “Trẫm mệt rồi, đi ngủ thôi.”

An phi đứng dậy, chậm rãi đến bên giường, trên gương mặt vẫn đầy vẻ không thể tin nổi. Nàng sẽ là hoàng hậu ư?

Trưa hôm sau, khi Hứa Hằng tới Thanh Y các thì Tuệ Tâm đang ngồi dùng bữa trưa. Nhìn thấy hắn, nàng không nấn nhá không nhặt mỉm cười, đứng dậy hành lễ cho có lệ rồi lại ngồi xuống, điềm nhiên dùng bữa tiếp.

Hứa Hằng không để ý thái độ vô lễ của Tuệ Tâm, ngồi xuống bên bàn, bắt đầu dùng bữa.

Cả hai người cứ thế trầm mặc dùng bữa. Dùng xong, Tuệ Tâm đứng dậy, muốn bỏ mặc Hứa Hằng, cứ thế đi nghỉ trưa, nhưng bàn tay đã bị hắn nhanh chóng bắt lấy. Ngay sau đó, nàng bị kéo vào một cái ôm ấm áp quen thuộc, cả cơ thể nằm gọn trong lòng hắn. Hứa Hằng để Tuệ Tâm ngồi trên đùi mình, mỉm cười nghịch một lọn tóc nhỏ của nàng.

“Hình như có người đang ghen?”

Tuệ Tâm không trả lời, chỉ im lặng nhìn về phía xa xăm.

“Càng ngày càng lớn mật. Ngay cả bộ mặt này cũng dám bày ra cho trẫm xem. Nếu để người ngoài nhìn thấy thì còn ra thể thống gì nữa?” Hứa Hằng nhăn mày nói, tuy là vậy trong giọng nói lại không hề mang chút thanh âm tức giận, chỉ có sự sùng nịnh cùng đồ dành. “Được rồi, đừng giận dữ nữa. Trẫm có chuyện muốn nói với nàng.”

Tuệ Tâm dựa đầu vào vai hắn, thờ dãi. Nàng không phải là người không hiểu lý lẽ, cũng không phải người có thể giận dữ quá lâu. Nàng biết nếu hắn chỉ chuyên sùng nịnh nàng mà bỏ bê hậu cung cũng không phải là chuyện tốt. Nhưng nếu đã yêu, ai lại không có chút ghen tuông chứ?

“Người muốn nói chuyện gì với thần thiếp?”

Hứa Hằng thấy Tuệ Tâm cuối cùng cũng chịu thỏa hiệp, vô cùng hài lòng hôn nhẹ lên trán nàng. “Chắc nàng cũng có nghe nói về chuyện các đại thần dâng tấu muốn trẫm lập hậu? Trẫm cũng đã đáp ứng với các đại thần rồi.”

Tuệ Tâm khẽ gật đầu. “Vậy nên Hoàng Thượng quyết định lập An phi tỷ tỷ làm hoàng hậu rồi?”

Hứa Hằng ngăn người một thoáng rồi bật cười. “An phi nổi tiếng là thông tuệ, tinh tế, thấu hiểu lòng người. Không ngờ tới, nàng mới là người đoán được tâm ý của trẫm.”

“Cũng không phải là chuyện gì khó đoán. Xét trên mọi phương diện, An phi chính là người xứng đáng nhất. Tỷ ấy hiền lành, nhân hậu, phong thái nho nhã, quý phái, từng câu nói, từng cử chỉ đều toát lên vẻ hiền lương thực đức của bậc mẫu nghi thiên hạ. Tỷ ấy không những là người có nhan sắc xinh đẹp, mà còn thông minh, hiểu lẽ phải, là người có học vấn uyên thâm lại có tài năng, cầm, kì, thi, họa, thêu thùa, may vá cái gì cũng giỏi. Trong hậu cung này, có ai sánh được với tỷ ấy. Hơn nữa, tuy An phi không phải là người có gia thế hiển hách nhất, nhưng đó chính là điểm có lợi nhất. Nếu người lập thần thiếp hoặc Quách quý nhân làm hoàng hậu, nhất định sẽ không phải quyết định đúng đắn. Thế lực hai nhà Lư, Quách vốn đã lớn mạnh, tuyệt đối không thể nắm giữ cả quyền hành trong hậu cung. Tuy rằng phụ thân của thần thiếp nhất mực trung thành với người, nhưng phía Quách gia nhất định sẽ phản đối. Để An phi lên làm hoàng hậu, Hoàng Thượng vừa không phải lo lắng về việc hậu cung thao túng triều chính, lại vừa có tiếng thơm là người trọng nhân cách lễ nghĩa chứ không phải vì gia thế mà lập hậu. Hoàng Thượng, thần thiếp nói có đúng hay không?”

Hứa Hằng hài lòng hôn lên trán nàng, sùng nịnh nói. “Ái phi của trẫm thật thông minh.” Hắn nâng mặt nàng lên, nhìn thẳng vào mắt nàng. “Lần này phong hậu, trẫm cũng sẽ phong phi cho các phi tử khác. Lâm tần tuy sức khỏe không tốt, nhưng cũng đoan trang, hiền hậu, trẫm sẽ phong nàng ấy là Hiền phi. Vu quý nhân tính tình đoan chính, an phận thủ thường, được khen là đôn hòa, nhân hậu, trẫm trước sẽ phong nàng ấy làm Vu tần, sau sẽ phong làm Đức phi.”

Tuệ Tâm vốn không phải người ham chức tước, địa vị. Nhưng nghe thấy Hứa Hằng nói vậy thì trong lòng cũng có chút mong chờ, liền cắt ngang lời hắn.

“Vậy thì thiếp cũng sẽ ở trong tứ phi phải không?”

Hứa Hằng nhìn nàng cười. “Nàng không được phong phi.”

Không được phong phi?

Tuệ Tâm tròn tròn mắt.

Nàng như thế mà lại không được phong phi?

Ngay lúc đó, Hứa Hằng mỉm cười, điềm tĩnh nói tiếp. “Nàng sẽ là Hoàng quý phi.”

Hoàng quý phi?

Đôi mắt Tuệ Tâm lại tròn to hơn một chút. Hoàng. . .hoàng. . .hoàng quý phi? Hoàng quý phi chính nhất phẩm, một người tại vị? Chính là cái vị trí dưới một người mà trên cả vạn người. Trong hậu cung chỉ đứng sau mỗi Hoàng hậu và Thái hậu? Nàng thậm chí còn chưa được phong Phi, liền một lúc tấn phong vượt cấp ba bậc đến chính nhất phẩm Hoàng quý phi? Phong hiệu Hoàng quý phi chỉ có một người tại vị, nói cách khác, không một ai có thể đứng ngang hàng với nàng, nàng chỉ đứng sau mỗi Hoàng hậu. Lần tấn phong hậu cung lần này, chẳng phải nàng là người được cái lộc to nhất rồi sao?

Nhìn vẻ ngạc nhiên của Tuệ Tâm, Hứa Hằng không nén nổi cười lớn. Tuệ Tâm sau một hồi kinh ngạc, liền cắt lời cảm thán.

“Hoàng thượng, tấn phong vượt ba cấp như vậy liệu có hợp luật lệ không vậy?”

“Nàng đã được tấn phong vượt hai cấp một lần rồi, lần này còn sợ không hợp quy củ nữa hay sao?”

Tuệ Tâm gật gù. Nói cũng đúng. Huống hồ hắn là Hoàng Thượng, hắn nói được chính là được.

“Sau này, trẫm sẽ phải thường xuyên tới chỗ của Uyển Nhi hơn một chút, tránh để người khác nói nàng ấy là Hoàng hậu không được sùng. Nàng sẽ không vì thế mà giận trẫm chứ?”

Tuệ Tâm im lặng, nói không chính là nói dối. Nhưng nàng cũng không thể nói là có. Thân là Hoàng đế, nàng biết hắn cũng có rất nhiều chuyện là thân bất do ki. Nàng lặng đi, cố ý không trả lời câu hỏi của hắn.

“An tử tử được tấn phong Hoàng hậu, thần thiếp phải tới chúc mừng tử ấy một tiếng mới được.” Nói đoạn, nàng muốn rời khỏi vòng ôm của hắn, nhưng lại bị hắn giữ lại.

“Không vội. Nàng cùng trẫm nên bàn chuyện chính sự thì hơn.”

“Humm?”

“Hậu cung tuyển tú đã được ba năm. Trẫm cũng không tuyển thêm tú nữ. Nhưng từng ấy năm vẫn chưa có phi tử nào hạ sinh long tử cho trẫm. Nàng không nghĩ tới sẽ sinh cho trẫm một tiểu hài tử đáng yêu sao?”

Nói xong, tay hắn rất phối hợp, không đứng đắn chu du trên người nàng.

Tuệ Tâm đỏ mặt, đẩy tay hắn ra, thẹn thùng nói.

“Bây giờ đang là ban ngày.”

“Được.” Hứa Hằng kể sát tai nàng, nóng bỏng nói. “Đêm nay trẫm cùng nàng chế tạo hài tử.”

Gương mặt của Tuệ Tâm càng thêm ửng đỏ, đánh nhẹ vào vai hắn. Cái đồ hỗn đản này.

Hứa Hằng tươi cười ôm ngang eo của Tuệ Tâm, nhìn những đồ ăn vừa dùng xong vẫn còn ở trên bàn.

“Sao lại ăn ít như vậy? Là vì giận trẫm sao?”

“Không có, dạo này trời nóng quá, thần thiếp ăn gì cũng thấy không ngon miệng. Mỗi bữa dùng thiện cũng không được nhiều. Dầu sao thì thần thiếp cũng không thấy đói.”

“Như vậy sao được? Không ăn uống cho tốt, sao có thể khỏe mạnh?” Hứa Hằng cau mày nói. “Người đâu, truyền thái y tới bắt mạch cho Thần tần.”

Cung nhân nghe lệnh, vội vã tới viện thái y mời Lý Dịch Chi tới bắt mạch. Bắt mạch xong, Hứa Hằng ở một bên nói.

“Thần tần nói dạo gần đây thời tiết nóng nực nên ăn không ngon. Người kê cho nàng ấy một phương thuốc, giúp nàng ấy ăn ngon miệng hơn một chút.”

Lý Dịch Chi đóng nắp thuốc lại, cung kính chấp tay nói.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, sức khỏe của nương nương không có gì đáng ngại. Theo hạ thần thấy, cũng không cần phải kê thuốc ngon miệng cho nương nương. Trái lại...”

“Trái lại làm sao?”

“Thần sẽ kê cho nương nương một phương thuốc an thai, để nương nương dưỡng thai cho thật tốt. Chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng nương nương, nương nương đã có hỷ mạch.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ái Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

“Người... người nói cái gì?” Tuệ Tâm kinh ngạc kêu lên. Hắn vừa nói gì? Nói rằng nàng... nàng... nàng đã có thai?

Hứa Hằng cũng ngây người một chút, vội vã nói. “Người nói Thần tần đã có thai ư?”

“Bẩm Hoàng Thượng, đích xác là như vậy. Thần tần nương nương đã có thai rồi.”

Y Vân, Yên Chi cùng toàn bộ cung nhân có mặt ở đó mừng rỡ quý sụp xuống, đồng lòng hô vang. “Chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng nương nương.”

Hứa Hằng một tâm trạng vui vẻ kích động, liền ngựa đầu cười lớn. Lập tức sai người ban thưởng cho toàn bộ hậu cung. Tin tức Tuệ Tâm mang long thai nhanh chóng được loan truyền khắp hoàng cung, khiến rất nhiều phi tử ghen tức, cầm khăn lụa khóc đến tê tâm liệt phế. Có người thờ ơ không đếm xỉa. Lại có người nổi loạn đập phá, buông lời chửi rủa. Quả là muôn hình vạn trạng, đủ loại phản ứng. Duy chỉ có An phi và Lâm tần sau khi biết tin liền vui mừng hi hả, vội vã mang các loại dược phẩm trân quý nhất đến cho Tuệ Tâm bồi bổ sức khỏe. Tuệ Tâm là phi tử đầu tiên trong hậu cung mang thai nên nhận được sự quan tâm rất lớn, các phi tử khác dù trong lòng nguyện ý hay không cũng đều gửi lễ vật tới mừng. Thái hậu thì vô cùng mừng rỡ, dặn dò Ngự thiện phòng phải nấu những món bổ dưỡng nhất để tẩm bổ cho Tuệ Tâm. Những ngày này, Tuệ Tâm đóng cửa miễn tiếp khách, lễ vật nào cũng

không nhận, những loại dược liệu thu nhận cũng đều kiểm tra rất kỹ lưỡng, tuyệt đối không để xảy ra chuyện gì sơ sót. Khoảng thời gian này, vùng Trục Đãi – Giang Nam gặp hạn hán kéo dài, tham quan lộng hành, khiến Hứa Hằng vô cùng bận rộn với việc triều chính, rất ít khi có thời gian đến thăm nàng.

Tiểu Mạnh Tử hồi báo nói Hứa Hằng đã mấy đêm không ngủ để phê duyệt tấu chương, khiến cho Tuệ Tâm hết sức xót xa, buổi đêm bèn hầm chút canh bỏ đem đến cho hắn. Tới Đường Tâm điện, nàng cũng không để Tiểu Mạnh Tử lên tiếng truyền báo mà nhẹ nhàng nhấc gót đi vào bên trong. Hứa Hằng một tay chống cằm, đang ngủ gục bên thư án, dưới ánh nến mờ tỏ. Tuệ Tâm nhìn thấy mà trong lòng vô cùng xót xa. Nàng rón rén đi tới gần bên, cúi áo choàng đắp lên người hắn. Hứa Hằng khẽ cựa mình, mở mắt nhìn nàng với vẻ ngái ngủ.

Tuệ Tâm sắp xếp lại đồng tấu chương, áy náy hỏi. “Thần thiếp làm Hoàng Thượng thức giấc ư?”

“Không đâu.” Hứa Hằng day day tâm mi, khẽ lắc đầu. “Đêm đã khuya, nàng không ở lại tâm điện nghỉ ngơi, lại tới đây làm gì?”

“Hoàng thượng mấy ngày liền thức đêm lo việc nước đến quên ăn quên ngủ, thần thiếp làm sao có thể an giấc?” Tuệ Tâm ngồi xuống bên cạnh Hứa Hằng, giúp hắn xoa hai bên thái dương. “Thần thiếp có hầm canh mang đến đây, người dùng canh rồi nghỉ ngơi chút đi.”

Hứa Hằng cầm lấy tấu chương, lắc đầu. “Trẫm còn rất nhiều việc cần giải quyết. Nàng mau trở về nghỉ ngơi cho thật tốt đi.”

Tuệ Tâm vòng tay ôm lấy eo Hứa Hằng từ đằng sau, dựa đầu lên bả vai của hắn, nhe răng nói. “Hoàng Thượng không ăn không ngủ như vậy, khiến thần thiếp lo lắng, sao có thể ngủ được. Thần thiếp biết người đang lo lắng cho con dân thiên hạ, nhưng người là rường cột nước nhà, nếu chẳng may ngã bệnh, long thể bất an thì ai có thể gánh vác mọi việc thay người đây? Thần thiếp chỉ là bậc nữ nhi vô tri, nhưng thần thiếp hiểu, nếu muốn làm tốt mọi việc thì trước hết cần giữ cho tinh thần mình ổn, thân thể khỏe mạnh, không phải sao? Hoàng Thượng, là vì thần thiếp cũng được, vì hài tử của chúng ta cũng được, vì lê dân bách tính cũng được, người hãy nghỉ ngơi một chút đi được không?”

Hứa Hằng thở dài, cuối cùng cũng chịu bỏ tấu chương xuống. Hắn dùng canh xong thì kéo theo Tuệ Tâm tới bên giường, ôm nàng nằm ngủ. Vì quá mệt mỏi nên Hứa Hằng lập tức chìm vào giấc ngủ. Dù vậy, sáng hôm sau hắn vẫn dậy rất sớm để kịp giờ lên triều, nhìn Tuệ Tâm còn đang say ngủ, hắn nở một nụ cười dịu dàng. Buổi tối, Hứa Hằng không ở Đường Tâm điện mà đem hết tấu chương tới Thanh Y các. Tuệ Tâm ở một bên mài mực giúp Hứa Hằng, vừa làm vừa ngáp liên tục. Hứa Hằng dừng bút, nhàu mày hỏi.

“Nàng mệt mỏi lắm sao?”

Tuệ Tâm che miệng, lắc đầu. “Không có, chỉ là không hiểu sao dạo gần đây thần thiếp đặc biệt thèm ngủ, cơ thể cũng khá mệt mỏi, uể oải.”

Hứa Hằng chồm mi, lớn tiếng gọi. “Người đâu, truyền thái y.”

Lý Dịch Chi nhận lệnh, rất nhanh đã tới Thanh Y các.

“Thân thể của nương nương hoàn toàn khỏe mạnh, thần không nhận thấy có bất cứ điều gì bất thường trong mạch tượng của nương nương cả. Nương nương bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, thèm ngủ từ khi nào?”

Tuệ Tâm trầm tư suy nghĩ một lúc rồi đáp. “Hình như là từ sau khi mang thai không lâu, cũng đã được khoảng nửa tháng rồi. Có phải vì bổn cung đang mang thai nên thể chất có phần thay đổi hay không?”

Lý Dịch Chi trầm ngâm nghĩ ngợi, rốt cuộc khẽ lắc đầu. “Thần hoàn toàn không cảm nhận được điều gì bất thường cả. Phương thuốc an thai mà thần kê cho nương nương cũng hoàn toàn an toàn. Có lẽ đúng là vì nương nương đang mang thai nên thể chất thay đổi, dẫn đến việc thèm ngủ hơn bình thường. Dầu sao thì dễ cho an tâm hơn, Hoàng Thượng và nương nương nên mời thêm các vị thái y khác đến xem sao?”

Bởi vì đây là đứa con đầu tiên, lại là của Hứa Hằng và Tuệ Tâm nên hắn vô cùng cẩn trọng. Hắn cho gọi tất cả thái y trong thái y viện tới Thanh Y các, nhưng tất cả các thái y đều nói y hệt Lý Dịch Chi.

Chẳng lẽ là do hắn quá đa nghi rồi sao?

Việc Trục Đãi gặp hạn hán kéo dài khiến cho Hứa Hằng cùng các vị đại thần hết sức đau đầu. Tuệ Tâm liền đem hết những thứ của cải quý giá của mình ra, đồng thời nhờ đến sự trợ giúp của Lưu gia để cứu trợ cho người dân ở vùng hạn. Hành động của nàng khiến Hứa Hằng cùng thái hậu rất vừa lòng, đồng thời tạo dựng được danh tiếng. Thế nên các phi tử khác cũng đem ít nhiều đồ trang sức và của cải của mình ra để quyên góp cứu trợ, đồng thời nhờ đến sự giúp đỡ của gia tộc của mình. Hoàng cung cũng thắt chặt chi tiêu, số tiền cứu trợ được gửi đến Trục Đãi ngày một lớn, vấn đề lương thực và thuốc men cho người dân vùng nạn nhờ thế mà cũng được giải quyết.

Suốt hơn ba tháng chìm trong nắng nóng, rốt cuộc cũng có một ngày trời ban mưa. Người dân Trục Đãi hạnh phúc sung sướng đón cơn mưa đầu tiên suốt ba tháng trời. Ai ai cũng nói là nhờ có Hứa Hằng là một vị minh quân nên con dân mới có thể thoát khỏi nạn hạn lần này.

Thời gian chậm chậm trôi qua, Tuệ Tâm đã mang thai được hai tháng, nạn hạn hán cũng đã được giải quyết, ngày sắc phong ngôi hoàng hậu, hoàng quý phi và hoàng phi cũng đã tới.

Ngày sắc phong, Tuệ Tâm khoác lên mình bộ y phục quý phi màu đỏ rực thêu phượng hoàng màu vàng kim rực rỡ, đuôi váy là những đóa Mẫu Đơn vương nở rộ. Ngày hôm nay, nàng tự thấy mình xinh đẹp một cách khó tin, ngay cả phong thái cũng khác hẳn trước đây. Quả nhiên, khi khoác lên mình bộ cánh quyền lực cao quý, ai cũng sẽ giống như trở thành một người khác.

Bình nam vương gia Cố Duệ từ sau sự việc bất gian thông dâm lần trước không lui tới hoàng cung nữa. Hậu cung tranh đấu không từ thủ đoạn, đến chính

bản thân hẳn cũng suýt chút bị lôi vào những âm mưu hiểm độc để tranh giành sự sủng ái. Nếu hẳn không cẩn thận nói không chừng sẽ có ngày chết bất đắc kì tử, nên nếu không có lệnh truyền thì hẳn sẽ không vào cung, đâu có vào cũng không nán lại lâu. Lần này hoàng cung làm lễ sắc phong, hẳn là hoàng đệ duy nhất của Hoàng Thượng nên cũng có mặt, còn mang theo rất nhiều lễ vật chúc mừng.

Như lời Hứa Hằng đã nói từ trước, lần này ngoại trừ việc tấn phong ngôi hậu thì còn tấn phong ngôi hoàng quý phi cho nàng và ngôi hoàng phi cho Lâm tần và Vu quý nhân. Vì xuất thân quyền quý, lại đang mang long thai nên không ai nói gì về việc nàng được tấn phong làm hoàng quý phi.

Tuệ Tâm cung kính quỳ trên đệm bồ đoàn, nghe lễ bộ thượng thư tay nâng kim sách, tuyên đọc chiếu thư sắc phong.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, Thần tần Lưu thị, tính tình uyển thuận, lớn lên tài đức, quý mà không thị, khiêm mà ích quang. Nay trẫm lập vị hoàng quý phi chính nhất phẩm tại vị. Hiệu là Tuệ, gọi là Tuệ quý phi. Khâm thờ!”

Tuệ Tâm hơi ngẩn ra một chút, nhìn lên thấy Hứa Hằng mỉm cười dịu dàng mà nhu tình. Tuệ? Là chữ Tuệ trong tên của nàng? Hẳn lấy chữ Tuệ trong tên của nàng để làm phong hiệu cho nàng?

Tuệ Tâm cúi đầu, cung kính nhận tấu.

“Thần thiếp lĩnh nhận, tạ chủ long ân. Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Sau khi làm nghi lễ sắc phong, Tuệ Tâm ngồi ở vị trí hoàng quý phi, nhìn An Uyển Nhi ngồi ở vị trí dành cho hoàng hậu, sóng đôi cùng Hứa Hằng, trong lòng có hơi khó chịu. Dù đã chuẩn bị sẵn tinh thần, nhưng nàng vẫn cảm thấy không được thoải mái cho lắm.

Để mừng An Uyển Nhi lên ngôi hậu, Tuệ Tâm cũng đã chuẩn bị một tiết mục chúc mừng. Nàng một thân hoàng phục hoàng quý phi lộng lẫy, uyển chuyển đi tới giữa đại điện, cung kính hành lễ nói.

“Thần thiếp trước nay vẫn luôn hiến một vũ khúc, nhưng nay đang mang thai, không tiện nhảy múa, đành dâng tặng Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu nương nung một khúc hát, mong hoàng thượng cùng nương nung không chê cười.”

Nói đoạn, nàng ngồi xuống bên cây đàn tranh, những ngón tay thon dài nhẹ nhàng gảy, dạo lên một bản nhạc. Nàng chậm chậm cất tiếng, tiếng hát trong trẻo, nhẹ nhàng như tiếng gió thổi, tiếng hạc bay, nhưng lại mang theo chút man mác buồn.

“Chàng ấy sẽ là tân lang của người

Từ nay về sau chàng ấy sẽ là một nửa của cuộc đời người

Tất cả những gì về chàng đều sẽ có liên quan mật thiết đến người

Người ấy sẽ là tân nương của chàng

Là người mà người khác đã dùng cả tấm lòng để giao lại vào đôi tay chàng

Chàng phải dùng cả cuộc đời mình chăm sóc, đối đãi với người ấy

Khổ đau hay hạnh phúc phải cùng nhau chia sẻ

Nhất định duyên phận phải rất đặc biệt

Mới có thể cùng một đường, bước vào cùng một nhà

Chàng ấy yêu người bao nhiêu phần

Người phải đáp lại bấy nhiêu phần

Tìm kiếm hạnh phúc có thể

Từ nay về sau không chỉ có một mình nữa

Mọi nơi mọi khắc đều là hai người

Người hy sinh cho đi bao nhiêu phần

Tình yêu sẽ viên mãn bấy nhiêu phần”

Lời bài hát rõ ràng là lời chúc mừng cho Hứa Hằng cùng Uyển Nhi, nhưng cả hai người đều nghe hiểu, lời chúc ấy của nàng có biết bao đau lòng, có biết bao xót xa. Nàng mang tâm trạng như thế nào khi hát lên những câu hát này, Hứa Hằng hiểu rõ chứ. Nhưng hẳn không thể làm khác được. Hẳn biết nàng hiểu cho hẳn, nhưng trong lòng nàng cũng chẳng mấy thoải mái. Người hẳn yêu nhất là nàng, nhưng người đường đường chính chính ngồi trên ngôi vị cao cao tại thượng, tôn quý nhất hậu cung, sánh đôi cùng hẳn lại không phải là nàng. Hẳn chỉ có thể cho nàng vị trí thứ hai, nhưng hẳn có thể tự hứa với lòng mình sẽ yêu nàng cả một đời, chở che bao bọc nàng cả một đời. Dầu nàng không phải là hoàng hậu thì trong lòng hẳn, nàng vẫn là người quan trọng

nhất.

Tuệ Tâm kết thúc bài hát bằng một nụ cười gượng. Có phải nàng đã làm khó Hứa Hằng quá rồi hay không? Rõ ràng nàng hiểu, đây không phải thời đại của nàng, hẳn cũng không phải người nam nhân có thể thuộc về riêng nàng. Hẳn là hoàng đế, nơi đây là cố đại. Một nữ nhân được cho là xấu xí như nàng, được hẳn yêu thương đã là niềm hạnh phúc rất lớn lao rồi, nàng còn muốn đòi hỏi gì nữa? Huống hồ đâu phải nàng không hiểu lí do hẳn lập An Uyển Nhi thành hoàng hậu? Dẫu là như vậy, nàng vẫn cảm thấy trong lòng thật khó chịu. Nàng vốn không cần ngồi trên ngôi vị hoàng hậu, nhưng nhìn thấy An Uyển Nhi ngồi bên cạnh hẳn, nàng lại thấy chạnh lòng, cũng giống như biết bao đêm nàng rơi nước mắt khi cung nhân thông báo hẳn ngủ lại tại tẩm điện của một vị cung phi nào đó không phải là nàng. Một người sống ở thế kỉ hiện đại như nàng, biết bao lần đã dằn vặt giữa tình cảm và lí trí. Nàng không phải người không biết thấu tình đạt lý, nhưng nàng cũng chỉ là bậc nhi nữ tầm thường, biết ghen tuông, cũng sẽ biết đau lòng.

Tuệ Tâm thở dài một hơi, nàng phải cố tập quen đi mới được, tuyệt đối không thể ghen tuông hờn dỗi nữa.

An Uyển Nghi, người nay đã trở thành hoàng hậu, mỉm cười đón hậu nói.

“Vẫn biết muội muội giỏi vũ khúc, không ngờ tiếng ca cũng ngọt ngào thánh thót như vậy, bổn cung thật sự rất thích.”

“Tạ ơn nương nương tán thưởng.” Tuệ Tâm cúi người hành lễ, nhẹ nhàng lui xuống.

Đến giữa buổi tiệc, Tuệ Tâm cảm thấy bụng của mình âm ỉ đau, cơ thể cũng mệt mỏi. Một lúc lâu sau, bụng của nàng vẫn cứ âm ỉ như thế, nàng cảm thấy mồ hôi lạnh đang chảy xuống hai bên thái dương.

“Yên Chi, Y Vân, ta cảm thấy không khỏe, chúng ta về thôi.” Nàng thì thầm nói với Yên Chi và Y Vân đứng đằng sau, Yên Chi nhìn nàng, lo lắng thốt lên.

“Nương nương, sắc mặt người xấu quá, người có sao không?”

Tuệ Tâm không trả lời, vịn vào tay Yên Chi đứng dậy, nói với vẻ khó nhọc. “Hoàng thượng, thần thiếp cảm thấy không được khỏe, thần thiếp xin phép cáo lui trước.”

Hứa Hằng nhìn gương mặt tái mét của Tuệ Tâm, nhú mày lo lắng. “Ái phi không sao chứ?”

Tuệ Tâm vừa định trả lời thì một cơn đau dội đến khiến nàng khụy xuống, hai tay nàng ôm lấy bụng, gương mặt tái mét đầy thống khổ. Cơn đau càng lúc càng dữ dội khiến mồ hôi lạnh đổ xuống nhiều hơn. Cơn đau quặn thắt ruột gan ngày càng mạnh mẽ nên dù có Y Vân đang đỡ tay nàng thì nàng vẫn cứ ngã gục xuống đất. Hứa Hằng vội vã bật dậy, không quản đến chuyện gì liền lao đến bên cạnh nàng.

Tuệ Tâm hai tay ôm bụng, cả người co lại như một con tôm, nàng đau đến mức đầu óc choáng váng, mồ hôi lạnh cứ rịn ra từng giọt. Nàng cảm thấy bụng đau quặn, dường như có cái gì đó ứ ất đang chảy từ bên trong bụng nàng xuống dưới chân nàng.

“Máu! Nương nương chảy máu!” Yên Chi kinh hoàng hét lên.

Hứa Hằng nhìn xuống, thấy máu đang thấm ướt y phục của Tuệ Tâm, dần chảy tràn xuống nền đất. Trong thoáng chốc, hẳn thấy người mình lạnh toát, hẳn bế nàng lên, điên cuồng gào to.

“Ngự y, mau tới đây.”

Tuệ Tâm như đang chìm trong một khoảng không gian đầy hỗn độn. Bên tai nàng là hàng ngàn, hàng vạn thanh âm ồn ào không thể xác định, bụng nàng quặn thắt từng cơn, mồ hôi lạnh đổ xuống như mưa, nàng có thể cảm nhận được dòng máu nóng cứ thế chảy xuống từ bụng nàng. Tâm trí của nàng mơ hồ không nhận thức rõ, nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được đứa bé trong bụng đang dần rời xa nàng. Nước mắt nàng rơi xuống, mặn đắng. Nàng mơ màng quơ tay, túm lấy được ống tay áo của một ai đó.

“Cứu... mau cứu... hải tử của ta... mau...”

Cơn đau càng thêm quặn thắt, nước mắt nàng rơi xuống như mưa, nàng khóc nghẹn.

“Cứu... cứu con của ta... con của ta... cứu...”

Nàng nghe thấy mơ hồ bên tai có một giọng nói thâm trầm đang điên cuồng quát lớn.

“Mau tới xem cho nàng ấy. Nhất định phải cứu lấy hải tử của trẫm!!!”

Rồi nàng lịm dần đi, thế giới xung quanh chìm vào bóng đêm vô định.

Không biết qua bao lâu sau, Tuệ Tâm mơ màng tỉnh giấc. Cả cơ thể nàng đau đớn, đặc biệt là vùng bụng đau đớn như có hàng vạn mũi kim châm. Hứa Hằng đang ngồi bên giường của nàng, tay nắm chặt lấy tay nàng, gương mặt ảm đạm không che giấu hết được sự đau đớn. Yên Chi và Y Vân dù đã cố gắng kìm nén tiếng thút thít, nhưng cũng không cách nào giấu được đôi mắt hoe đỏ. Tuệ Tâm siết lấy tay Hứa Hằng, nước mắt nàng ứa ra, nghẹn ngào.

“Hoàng thượng, hải tử... hải tử của thần thiếp...” Nàng đau nghẹn con tim, thều thào. “Hải tử của thần thiếp... đã mất rồi phải không?”

Hứa Hằng nhắm nghiền đôi mắt, hàng lông mày cau lại thật chặt, thật lâu sau mới lên tiếng.

“Chúng ta... rồi sẽ lại có hài từ nữa thôi mà.”

Tuệ Tâm bật khóc, những giọt nước mắt đau đớn cứ thế rơi xuống không ngừng, đau buốt tận con tim, toàn thân nàng lạnh toát, run lẩy bẩy.

Nàng đã cố gắng hết mức, nhưng vẫn không cách nào giữ được đứa bé này.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ái Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Tuệ Tâm níu lấy tay áo Hứa Hằng, đau đớn hỏi.

“Tại sao??? Con của thiếp... tại sao???”

Hứa Hằng nhắm nghiền đôi mắt, cổ nén nổi đau, nhưng đôi lông mày nhíu chặt đã nói lên hết những cảm xúc trong lòng hắn.

“Nàng... bị đầu độc?”

“Đầu độc?” Tuệ Tâm trần trối nhìn hắn. Đồ ăn trong buổi tiệc sắc phong đều được kiểm tra kỹ lưỡng, tuyệt đối không thể có vấn đề. Vật dụng đựng thức ăn cũng vậy. Nàng sao có thể bị người ta đầu độc?

“Không phải trong bữa tiệc hôm nay.” Đôi mắt Hứa Hằng tối lại. “Nàng đã bị đầu độc khoảng một tháng nay. Ngày hôm nay, chất độc mới phát tác, thế nên...”

Tuệ Tâm thấy người mình lạnh toát. Nàng đã bị đầu độc khoảng một tháng nay ư? Đứa trẻ này không phải tự nhiên mà mất đi, mà là bị ai đó cố tình ám hại ư?

“Nương nương, xin người hãy nén đau thương.”

Tuệ Tâm vô hồn nhìn về phía người vừa lên tiếng, đang quỳ giữa nội điện. Nàng nhếch miệng, vớ lấy một vật thể gì đó gần tay mình nhất, ném về phía hắn. Nước mắt nàng trào ra, đau đớn khôn tả.

“Lý Dịch Chi, ta đã cho ngươi một cơ hội, ta đã tin tưởng ngươi. Vậy mà ngươi lại ám hại ta, khiến đứa con chưa kịp chào đời của ta phải bỏ mạng. Cái gọi là y đức mà ngươi đã từng nói đâu rồi???”

“Nương nương, xin nương nương minh xét.” Lý Dịch Chi cúi đầu thật sâu, hốt hoảng nói. “Hạ thần tuyệt đối không làm những chuyện như vậy.”

“Thuốc an thai của ta đều là do ngươi kê, nếu không phải là ngươi thì có thể là ai chứ? Nếu như không phải là ngươi, có lý nào ngươi lại không phát hiện ra ta bị đầu độc???”

“Nương nương, thuốc của người đúng là do hạ thần kê đơn, nhưng thuốc của người là do người khác bốc. Hơn nữa thuốc trước khi được đưa tới cho người đều được các thái y trong thái y viện kiểm tra kỹ lưỡng, sao hạ thần có thể giả trò? Việc hạ thần không thể phát hiện ra người bị hạ độc là vì người bị hạ độc, nhưng lại không phải là độc. Đó là một loại độc được sử dụng với liều lượng rất nhỏ, nếu sử dụng đúng liều lượng thì nó sẽ là một loại thuốc an thai. Gần đây nương nương ăn không ngon miệng, ngủ không đủ giấc cũng là vì lý do này. Trong ngày hôm nay, nương nương có dùng canh nhân sâm, bởi vì kết hợp với nhân sâm nên mới khiến cho độc phát tác, thế nên người mới...”

Trong buổi lễ sắc phong, nàng nhất định sẽ được ban một chén canh nhân sâm, đây vốn là tục lệ từ trước đến nay của Hiến Viên quốc. Chứng tỏ kẻ này đã có tính toán từ trước. Đôi mắt Tuệ Tâm hoe đỏ, nàng ngửa đầu, cười lớn. Tiếng cười thê lương đau đớn vang vọng khắp Thanh Y các. Con của nàng, đứa con vô tội của nàng

“Phải khiến cho kẻ đó tổn nhiều tâm tư để ám hại ta rồi. Ha ha ha ha... Con của ta, con của ta...”

Nàng đau đớn đến độ muốn chết đi ngay lập tức.

“Trẫm đã cho các thái y khác kiểm tra, trong thuốc an thai của nàng thật sự không có vấn đề. Trẫm nhất định sẽ điều tra ra chuyện này.” Hứa Hằng ôm chặt vai Tuệ Tâm, ánh mắt tối đi đầy tàn nhẫn. Hắn tuyệt đối sẽ không tha cho kẻ đã làm chuyện tày trời này.

Việc Tuệ Tâm mất đi đứa con khiến nàng vô cùng đau đớn. Nàng không thiết ăn uống, cũng chẳng khóc nổi nữa. Giờ đây nàng như một cái xác không hồn. Trái lại, điều đó lại khiến những nữ nhân khác trong hậu cung vô cùng hả hê vui sướng. Bởi vì quá đau lòng nên Tuệ Tâm không muốn gặp bất cứ ai, kể cả Hứa Hằng.

“Nương nương, người hãy ăn một chút gì đi. Người đã không ăn không uống gì suốt ba ngày nay rồi. Hiện giờ cơ thể của người rất yếu, tuyệt đối không nên nhịn ăn như thế đâu.” Yên Chi đứng bên cạnh giường nằm của Tuệ Tâm, bắt lực nắn nỉ. Tuệ Tâm vừa mới sảy thai xong, trong người lại vẫn còn cái loại độc được chết tiết gì đó kia, cơ thể của nàng trở nên yếu hơn, vậy mà giờ nàng lại tự hành xác mình bằng cách nhịn ăn như thế. Cứ như vậy, nàng sẽ ngã quỵ mất.

Tuệ Tâm nằm lặng im, ánh mắt vô hồn nhìn lên tấm màn hoa đang khẽ lay động. Nàng nhắm mắt lại, không trả lời. Nàng thậm chí còn không muốn trả lời. Nàng đói, cũng rất khát, nhưng nàng lại không muốn ăn một chút gì cả. Hơn nữa, thủ phạm hại chết con của nàng còn phải đền tội, vậy thì nàng sao có thể ăn gì?

Y Vân ở một bên cũng đau lòng khôn nguôi, nàng quỳ xuống, liên tục đập đầu xuống đất. Tiếng trán nàng đập vào sàn nhà vang lên rất rõ, vàng trán trắng dần ửng đỏ.

“Nương nương, chúng nô tì biết nương nương vô cùng đau lòng, nhưng xin nương nương đừng tự hành hạ mình như thế. Ngay cả Hoàng Thượng người cũng không muốn gặp, trong lòng Hoàng Thượng cũng rất đau, cũng rất khổ tâm. Nương nương, nô tì cầu xin người, xin người hãy ăn một chút gì đi, nếu không thì sẽ không thể chịu được mất.”

Một mảnh phiếm hồng nhuộm đỏ vàng trán của Yên Chi, khuôn mặt trắng nõn roi đầy nước mắt, vàng trán lấm tấm máu đỏ, nhìn vô cùng thương tâm.

“Yên Chi!” Y Vân hốt hoảng kêu lên, vội vàng chạy tới bên Yên Chi. “Cô chảy máu rồi.”

Tuệ Tâm nhú mày nhìn xuống, thấy Yên Chi quả thật đập đầu mạnh đến chảy máu rồi.

“Yên Chi, mau ngừng.” Tuệ Tâm nghiêm giọng quát lên, nhưng bản thân lại chẳng có chút khí lực nên giọng nói vô cùng yếu ớt.

“Chùng nào người còn chưa chịu ăn uống gì, thì nô tì còn vẫn sẽ quỳ ở đây, nhất định không đứng dậy.”

“Y Vân, mau đỡ Yên Chi đứng dậy.” Tuệ Tâm cau mày nói.

Tuệ Tâm muốn Y Vân ngăn cản Yên Chi, không ngờ Y Vân không những không cản Yên Chi lại, lại còn quỳ xuống bên cạnh Yên Chi, một mặt roi đầy nước mắt.

“Nương nương, nếu người còn tiếp tục không chịu ăn uống gì thì nô tì cũng sẽ như Y Vân, quỳ mãi không đứng dậy.”

“Các người...” Tuệ Tâm phiền muộn giọng ngời dậy. “Được rồi, các người mau đứng lên đi.

Rốt cuộc, nàng vẫn bị hai người bọn họ ép phải ăn.

Tuệ Tâm chậm chạp múc từng thìa cháo bát bảo, khó nhọc nuốt xuống miếng cháo mà nàng cảm thấy chẳng mấy ngon miệng.

“Các người thật là...có cần thiết phải làm như vậy hay không?”

Y Vân sờ sờ lên vết thương đã được tự tay Tuệ Tâm băng bó cẩn thận, cười mẫn nguyện nói.

“Chúng nô tì chỉ là những đứa trẻ bị bán vào cung từ khi còn nhỏ, vốn dĩ không có người thân, không có cha mẹ, lại không có bằng hữu thực sự. Vậy mà nương nương lại luôn đối xử với chúng nô tì vô cùng tốt, luôn coi chúng nô tì như tì muội, chúng nô tì làm sai cũng không trách phạt. Người xem, sao chúng nô tì đành lòng nhìn thấy người suy sụp như thế chứ? Người đau lòng, nô tì cũng rất đau lòng.”

Tuệ Tâm dùng xong đồ ăn liền nhàn nhạt nói. “Y Vân, Yên Chi, các người gọi tất cả mọi người trong Thanh Y các đến đây cho bốn cung.”

Yên Chi và Y Vân tuy thấy lạ nhưng cũng không hỏi gì, liền đi gọi toàn bộ cung nhân tới đại điện.

Tuệ Tâm ngồi chính giữa đại điện, ánh mắt thâm trầm nhìn một lượt, sau cùng mới nghiêm nghị cất giọng.

“Bốn cung trước nay không bạc đãi ai bao giờ. Chuyện xảy ra lần này khiến bốn cung vô cùng đau lòng, mà người có khả năng hãm hại bốn cung nhất rất có thể là những người thường xuyên kề cận với bốn cung. Các người theo bốn cung đã nhiều năm, trước nay đều tận tâm tận lực phục vụ bốn cung. Từ khi bốn cung không được sủng ái cho đến khi đứng ở vị trí này, các người luôn dốc lòng dốc sức, cũng đều là những người bốn cung hết mực tin tưởng. Bốn cung không muốn nghi ngờ bất cứ ai trong số các người, nhưng nếu để cho bốn cung biết được trong số các người có lòng phản phúc. Lúc ấy...” Ánh mắt của Tuệ Tâm lập tức trở nên sắc lạnh. “Đừng trách bốn cung vô tình bạc nghĩa.”

“Chúng nô tì đã rõ. Tuyệt đối không có hai lòng, tuyệt đối không phản bội nương nương.” Toàn thể cung nhân của Thanh Y các đồng lòng hô vang.

“Được rồi, lui xuống cả đi.” Tuệ Tâm phiền muộn phát tay, toàn thể cung nhân liền nhanh chóng lui xuống.

“Nương nương, Hoàng Thượng tới tìm người, người có muốn gặp hay không?” Yên Chi ngập ngừng nói.

Tuệ Tâm đắn đo một chút, cuối cùng đành thờ dãi gật đầu.

Hứa Hằng rất nhanh chóng đi vào, ngồi bên cạnh Tuệ Tâm, xót xa vuốt ve gương mặt nàng. “Sao lại gầy đến thế này?”

Tuệ Tâm cười âm thầm. “Lại càng xấu hơn rồi phải không?”

Hứa Hằng vươn tay, ôm Tuệ Tâm vào lòng. “Đồ ngốc này, nói cái gì vậy chứ?”

Tuệ Tâm dựa đầu vào lồng ngực Hứa Hằng, ủy khuất rơi nước mắt. “Thần thiếp có lỗi, không thể giữ được hoàng tự.”

“Nàng đừng nói vậy chứ. Như vậy chẳng phải là cũng đang trách kẻ làm phụ thân này sao? Trẫm vẫn đang cho người điều tra chuyện lần này, chỉ là không biết thủ phạm dùng cách nào để hạ được nên vẫn có chút khó khăn.” Hứa Hằng đau lòng nói.

“Hoàng Thượng không nghĩ rằng là do Quách Liễu hoặc Lý Dịch Chi làm sao?” Tuệ Tâm nhẹ giọng hỏi.

“Tuyệt đối không phải là hai người đó.” Hứa Hằng khẳng định.

“Sao người có thể khẳng định như vậy?”

“Vì Lý Dịch Chi không làm, hần cũng nói rằng không phải là Quách Liễu làm.”

“Hoàng Thượng tin lời hần sao?” Tuệ Tâm ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn Hứa Hằng.

“Đương nhiên là có thể tin.” Hứa Hằng để Tuệ Tâm ngồi lên đùi mình, điều chỉnh một tư thế thoải mái cho cả hai người. “Nàng nhớ chuyện nàng và Cố Duệ bị ám hại lần trước chứ?”

“Đương nhiên là thần thiếp nhớ.” Có liên quan gì chứ?

“Lần đó chính là Lý Dịch Chi mật báo cho trẫm đến cứu nàng.”

Tuệ Tâm kinh ngạc nhìn Hứa Hằng, chờ đợi hần nói tiếp. Nàng ghét nhất chính là kiểu nói chuyện này của hần, luôn không nói hết một lượt, lần nào cũng phải đợi nàng hỏi mới chịu nói tiếp.

“Chuyện là như vậy, Lý Dịch Chi vốn dĩ luôn lo sợ rằng Quách Liễu sẽ dụng tâm độc ác với nàng, thế nên khi Quách Liễu tìm tới Lý Dịch Chi, hần cũng làm bộ như quy thuận theo nàng ta. Lần đó Quách Liễu nhờ Lý Dịch Chi hiến xuân dược, vốn là để quyến rũ trẫm, trẫm là nhờ Lý Dịch Chi báo trước mới biết rằng loại dược đó khi kết hợp với hoa Tử Yên mới phát huy tác dụng nên ngay khi nhìn thấy loại hoa đó đã tỏ ý không thích. Quách Liễu vì không muốn làm cho trẫm phật ý nên đành đem hết toàn bộ hoa Tử Yên dời đi chỗ khác. Vì vậy kế hoạch ban đầu vốn là quyến rũ trẫm, sau lại đổi thành hãm hại nàng. Lý Dịch Chi một mặt giúp đỡ Quách Liễu, một mặt mật báo cho trẫm, thế nên hôm đó trẫm mới có thể đến cứu nàng kịp thời.”

“Hoàng Thượng không nghĩ rằng đó chỉ là bước đệm cho sự việc lần này sao?”

“Không cần thiết.” Hứa Hằng khẽ lắc đầu. “Chỉ một sự việc lần trước đã đủ khiến nàng gánh phải tội chết rồi, còn cần phải chờ nàng có thai, rồi lại hãm hại nàng sao?”

Tuệ Tâm cúi đầu im lặng, nói cũng đúng.

“Huống hồ, Lý Dịch Chi nhất định sẽ không phản bội trẫm.”

Tuệ Tâm nhìn Hứa Hằng với vẻ thắc mắc.

“Bởi vì phụ thân của hần là Lý Nghiêm.” Hứa Hằng nhếch miệng, nở một nụ cười thâm trầm khó hiểu.

Tuệ Tâm vẫn nhìn hần với vẻ khó hiểu. Hứa Hằng mỉm cười, đưa tay lên xoa đầu nàng.

“Nàng không hiểu được đâu.”

Tuệ Tâm đã không còn cố chấp không ăn không uống nữa, cũng cố gắng để bản thân mạnh mẽ hơn. Y Vân và Yên Chi nói đúng, nàng không thể suy sụp được, nàng nhất định phải thật khỏe mạnh, phải tìm cho ra kẻ đã ám hại nàng.

Buổi tối, An Uyển Nghi, nay đã là Hoàng hậu tới Thanh Y các để thăm Tuệ Tâm.

“Thấy muội muội tinh thần mình hẳn, thân thể khỏe mạnh, tâm trạng cũng tốt hơn rồi, bổn cung cũng cảm thấy an tâm.” Hoàng Hậu vẫn nở nụ cười đôn hậu như thế, ánh mắt ngập tràn sự quan tâm và lo lắng.

“Thần thiếp tạ ơn nương nương quan tâm.” Tuệ Tâm mỉm cười. “Yên Chi, Tiểu Trác Từ đâu rồi? Chuyện ta sai hần đã làm xong chưa?”

“Bẩm nương nương, Tiểu Trác Từ đang ở bên ngoài. Không hiểu vì lý do gì mà nãy giờ hần cứ như thể muốn trốn đi vậy?” Yên Chi khó hiểu đáp.

Tuệ Tâm nhũn mảy, nói. “Gọi hần vào đây đi.”

Tiểu Trác Từ dường như rất bất đắc dĩ đi vào, vừa vào tới nơi đã cúi đầu thật thấp.

“Bồn cung bảo người đi điều tra những kẻ khả nghi, người có làm xong chưa?”

“Hồi bẩm nương nương, những kẻ đáng nghi thần đã âm thầm điều tra hết rồi, không phát hiện ra sự mờ ám nào.”

“Đã qua nhiều ngày như vậy rồi, hung thủ ám hại bồn cung vẫn chưa lộ diện. Nếu có thể tìm ra kẻ đó, bồn cung nhất định sẽ khiến kẻ đó nhận một kết cục thật xứng đáng.”

“Xoảng!” Một chén trà cứ thế mà rơi xuống, vỡ tan trên nền đất.

“Hoàng Hậu nương nương, người sao vậy?” Tuệ Tâm nhíu mày nhìn những mảnh vỡ sắc nhọn trên đất, lại nhìn đến An Uyển Nhi sắc mặt biến đổi, nghiêng đầu hỏi.

“Không có gì, chỉ là sợ ý chút thôi, nước trà nóng quá.” An Uyển Nhi bối rối nói.

“Yên Chi, mau dọn dẹp chỗ này đi. Tiểu Trác Từ, người lui xuống đi.”

“Muội muội, cũng đã khuya rồi, bồn cung không làm phiền muội nghỉ ngơi nữa.” An Uyển Nhi đứng dậy, cười gượng gạo, bộ dạng muốn rời khỏi.

“Chẳng phải vừa mới đến sao?” Tuệ Tâm nhíu mày.

“Bồn cung chỉ là muốn đến xem muội một chút, nếu đã không còn vấn đề gì thì bồn cung yên tâm rồi.”

An Uyển Nhi vội vàng cáo lui rồi rời khỏi Thanh Y các, giống như thể đang chạy trốn điều gì đó vậy.

Buổi tối hôm sau, Tuệ Tâm cùng Y Vân dạo bước giữa Ngự Hoa viên, Y Vân liền hỏi Tuệ Tâm.

“Nương nương, chuyện lần này người không nghĩ là do Hoàng Hậu nương nương làm sao?”

Tuệ Tâm không trả lời, vẫn thẳng lưng bước đi, nét mặt lộ vẻ dăm chiêu suy nghĩ.

“Người không cảm thấy thái độ của Hoàng Hậu nương nương hôm qua rất lạ sao? Hơn nữa, trong khoảng thời gian người mang thai, cũng chỉ có Hoàng Hậu là người có thể tiếp xúc gần nhất với người, nói không chừng chính là Hoàng Hậu nương nương đã tìm cơ hội hạ độc thủ.”

“Hoàng Hậu nương nương tuy xuất thân không hiển hách, nhưng lại là người tài mạo song toàn, tính tình hiền lương, đôn hậu, được toàn thể hậu cung tôn trọng, quý mến, lại là người rất được Hoàng Thượng sủng ái. Nay lại được phong hậu, người nói xem, Hoàng Hậu nương nương có lý do gì để hãm hại bồn cung chứ? Hơn nữa, không hiểu sao bồn cung vẫn luôn cảm thấy Hoàng Hậu nương nương trước giờ đối xử với bồn cung hết sức thật tâm. Bồn cung hoàn toàn không có lý lẽ gì để nghi ngờ. Huống hồ, những thứ đồ phía Hoàng Hậu nương nương đưa tới Thanh Y các đều được kiểm tra cẩn thận, hoàn toàn không có vấn đề gì. Từ hồi bồn cung có thai, Hoàng Hậu nương nương cũng không đến thăm bồn cung thường xuyên vì biết bồn cung cần an dưỡng. Vậy thì sao có thể có cơ hội để hạ độc cơ chứ?” Tuệ Tâm nhẹ giọng nói. Không hiểu sao, nàng lại có cảm giác rất tin tưởng An Uyển Nhi. Nói rằng An Uyển Nhi hạ độc nàng, nàng quả thực không dám tin.

Y Vân thở dài. “Nô tì biết nương nương là người thiện lương, nhưng chẳng phải chính nương nương đã nói rằng sống ở trong hoàng cung, nhất định phải cân trọng sao? Hoàng Hậu nương nương đâu có được sủng ái đến vậy thì cũng không bằng nương nương, hiện nay ai mà chẳng biết người được Hoàng Thượng yêu thương nhất chính là nương nương chứ? Tham vọng của con người chính là vô hạn, bước một bước lại muốn bước thêm bước nữa, leo một bậc lại muốn leo lên một bậc cao hơn. Trở thành Hoàng Hậu thì sao chứ? Đứng đầu hậu cung thì sao chứ? Vẫn không phải là người được sủng ái nhất, lại chưa mang hoàng tử. Nếu như sau này nương nương có thể sinh hạ hoàng tử, mẫu nhờ từ quý, chẳng phải ngôi vị Hoàng Hậu kia sẽ bị lung lay bất cứ lúc nào sao? Trong hoàng cung này, đâu phải ai cũng giống như nương nương, chỉ cầu một cuộc sống an ổn, bình yên chứ? Những người trong hậu cung này, nếu không vì bản thân thì cũng vì gia tộc, nếu không vì quyền lực, địa vị thì cũng là vì tiền bạc, của cải. Chẳng ai có thể dễ dàng thỏa mãn với những gì mà mình đang có cả.”

Tuệ Tâm cup mi, không nói. Thật sự là như vậy sao?

“Nương nương.” Y Vân đột nhiên níu tay áo Tuệ Tâm, chỉ về một phía. “Kia...kia chẳng phải Tiểu Trác Từ sao? Còn có...người kia...là Hoàng Hậu nương nương.”

Tuệ Tâm nhíu mày nhìn theo hướng chỉ của Y Vân, quả nhiên là ở một góc khuất phía sau hòn giả sơn là hai thân ảnh đang đứng chìm trong bóng tối. Dù vậy, không khó để nhận ra rằng, hai người kia, một người chính là tỷ muội tốt của nàng, một người chính là nô tì tâm phúc thân cận của nàng, An Uyển Nhi và Tiểu Trác Từ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ái Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Tuệ Tâm và Y Vân đứng nép vào một bên để đảm bảo rằng không bị hai người kia nhìn thấy. Tuệ Tâm nhú mồm, cố lắng tai nghe hai người họ đang nói gì, nhưng vì khoảng cách quá xa nên những gì nàng làm đều là vô ích.

“Y Vân, người nghĩ xem bọn họ đang nói chuyện gì?”

“Nô tì không biết.” Y Vân thì thầm. “Nhưng nhìn dáng vẻ lén lút của họ, chắc chắn không phải là điều gì tốt đẹp. Nương nương, ngày hôm nay, thái độ của hoàng hậu rất lạ, ban đêm hai người bọn họ lại hẹn nhau ở nơi vắng vẻ như thế này. Nương nương, chuyện có người ám hại khiến nương nương không giữ được hoàng tự không phải đã quá rõ ràng rồi sao?”

Tuệ Tâm mím môi, bàn tay nắm chặt, đôi mắt không ngừng nhìn về phía hoàng hậu và Tiểu Trác Tử. Là thật sao? Người đã ám hại nàng là người mà nàng vẫn luôn tin tưởng?

Khi Tiểu Trác Tử trở về phòng thì đã khuya, vừa mở cửa bước vào phòng thì có người vỗ vai hắn từ phía sau, khiến hắn giật nảy mình.

“Nhìn người xem, có cần phải như vậy không? Làm gì mà lén lút như ăn trộm bị bắt gặp vậy chứ?” Thái giám Phí Thanh nhìn gương mặt hốt hoảng đến mức trắng bệch của Tiểu Trác Tử, thấy trong lòng cũng hốt hoảng theo. “Người đi đâu này giờ vậy? Nương nương cho gọi người kia.”

“Được được, đi đây, đi ngay đây.” Tiểu Trác Tử cười cười, quệt mồ hôi lau trên trán, vội vàng tìm đến tấm điện của Tuệ Tâm.

“Nương nương cho gọi nô tì à?” Tiểu Trác Tử tuy không hiểu tại sao đột nhiên Tuệ Tâm lại cho gọi mình vào lúc đêm muộn như thế này, nhưng cũng không nghĩ gì nhiều. Nhưng hắn thấy lạ khi lên tiếng đã được một lúc rồi mà Tuệ Tâm vẫn chống tay lên cằm, đôi mắt nhắm hờ như thể đang ngủ. Hồi lâu sau, nàng mới chậm rãi mở mắt, nhìn nhát nói.

“Tiểu Trác Tử, người đi đâu cả buổi tối vậy, ta cho người tới gọi người mấy lần nhưng đều không thấy người ở trong phòng.”

“Mong nương nương tha tội, là do tối nay tiểu nhân không biết ăn nhầm phải cái gì, đau bụng cả đêm, sau khi đi mao xí xong liền tới tìm vị huynh đệ làm bên y phòng xin chút thuốc, thế nên mới để nương nương phải chờ.” Tiểu Trác Tử khầu đầu nói.

Nghe xong câu trả lời đó, đôi mắt của Tuệ Tâm liền tối đi, nàng nhanh như chớp cầm lấy tách trà bên tay mình, ném thẳng về phía Tiểu Trác Tử, chén trà vỡ tan thành từng mảnh, văng cả lên mặt của Tiểu Trác Tử khiến hắn khiếp đảm không hiểu vì sao, vội vàng khầu đầu sâu hơn, thậm chí còn không thể nào nói lên lời. Làm sao hắn có thể biết được tại sao tự nhiên nương nương của hắn lại nổi giận chứ?

Tuệ Tâm nhếch miệng cười lạnh, gằn giọng nói. “Đến giờ bốn cung mới biết ở giữa ngự hoa viên có mao xí, cũng lần đầu tiên biết được hoàng hậu nương nương là người của y phòng.”

Tiểu Trác Tử nghe Tuệ Tâm nói thế gương mặt lập tức xám ngoét, lắp bắp nói. “Nương... nương nương nói gì, tiểu nhân không hiểu.”

“Người còn dám nói dối trước mặt nương nương? Nói, nửa đêm canh ba người lén lút gặp hoàng hậu nương nương ở ngự hoa viên để làm gì?” Y Vân đứng bên cạnh lên tiếng, giọng nói vô cùng sắc lạnh.

Tiểu Trác Tử đầu cúi thấp càng sâu, mồ hôi lạnh trên trán rịn ra, đôi mắt hắn đảo liên tục, nhưng lại không thể nghĩ ra được bất cứ lý do nào để biện hộ.

Tuệ Tâm cười lạnh, tiếng cười gằn lạnh lẽo vang lên rất nhỏ nhưng đủ rõ. “Bốn cung trước giờ đối với các người không bạc, luôn hết lòng tin tưởng các người, coi các người như người thân của mình. Vậy mà ta lại không thể ngờ, người tâm phúc nhất của ta lại là kẻ phản phúc, ám hại đứa con còn chưa chào đời của ta. Quả thực là nuôi ong tay áo.” Nàng càng nói càng lớn tiếng, đến những câu cuối cùng gần như đã hét lên.

“Nương nương, oan cho nô tì, nô tì thật sự không phải là người ám hại nương nương. Ôn nghĩa của nương nương đối với nô tì lớn như trời biển, sao nô tì có thể làm việc ăn cây táo rào cây lê như vậy chứ? Xin nương nương hãy tin tưởng nô tì, nô tì tuyệt đối không phải là người hạ độc nương nương.” Tiểu Trác Tử trong cơn hoảng loạn nói liền một mạch, sau đó khựng lại suy nghĩ một lúc liền tiếp tục kêu oan. “Hoàng hậu nương nương cũng không hề liên quan đến chuyện này, xin nương nương minh xét.”

Không nhắc đến thì thôi, nhắc đến hoàng hậu nương nương thì lại càng khiến nàng thêm phần uất. Người hãm hại nàng, là tỷ muội thân thiết nhất với nàng, là nô tì thân tín của nàng. Nàng siết chặt nắm đấm tay, dẫn mạch xuống bàn.

“Nói hay lắm, vậy người nói đi, người cùng hoàng hậu nương nương nói chuyện gì?”

“Chuyện này...” Tiểu Trác Tử ấp úng hồi lâu, mở miệng mấy lần nhưng rốt cuộc lại không thể nói được gì, chỉ đành bất lực nói “Tiểu nhân thật sự bị oan, xin nương nương minh xét.”

“Đủ rồi!” Tuệ Tâm đã chẳng còn hơi sức để tức giận nữa, nàng lạnh lùng nhìn Tiểu Trác Tử đang quỳ dưới đất, lạnh lùng nói. “Giải hắn xuống, nhốt lại, sáng sớm mai cho người đến mời hoàng hậu nương nương, nói rằng bốn cung đã tìm được kẻ ám hại hoàng tự.”

Tiểu Trác Tử nghe thấy Tuệ Tâm nói thế, mặt cắt không còn một giọt máu, vội vã gào hoảng lên. “Nương nương, nô tì bị oan, hoàng hậu nương nương bị oan. Nương nương, xin nương nương minh xét.”

Dù hấn có kêu oan thế nào đi chăng nữa thì cũng có ai tin hấn chứ? Một thị vệ dùng giẻ bịt miệng hấn lại để tránh cho hấn làm ồn, sau đó liền trói nghiêng hấn lại đưa ra ngoài.

Sáng sớm hôm sau, hoàng hậu nghe tin báo liền vội vã tìm đến Thanh Y các, nét mặt vô cùng căng thẳng.

“Nghe nói muội đã tìm ra kẻ ám hại muội?”

“Đúng vậy.” Tuệ Tâm cười lạnh, nói với thị vệ đứng cạnh. “Đưa hấn lên đây.”

Quả nhiên, vừa nhìn thấy Tiểu Trác Tử bị hai thị vệ giải lên, gương mặt hoàng hậu lập tức biến sắc. Nàng áp úng chỉ tay vào Tiểu Trác Tử, vẻ mặt không tin nổi nói.

“Người này... người này...”

Tuệ Tâm vừa quan sát vẻ mặt của hoàng hậu, vừa mỉm cười. “Đúng vậy, chính là tổng quản nội cung của muội, là nô tài thân tín của muội. Đúng là có nằm mơ cũng không ngờ tới.”

Hoàng hậu chớp chớp đôi mắt, vẻ mặt hoang mang. “Vây... vậy muội tính xử trí thế nào?”

Tuệ Tâm nhếch miệng, nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, thản nhiên nói. “Ám hại hoàng tử, giải đến hình bộ.”

“Hình bộ?” hoàng hậu gần như thất thanh kêu lên. Cung nhân phạm lỗi, thường thì chỉ bị đưa tới phủ nội vụ, chỉ có những ai là trọng phạm thì mới đưa tới hình bộ. Những người bị đưa vào hình bộ hầu hết đều cầm chắc cái chết, không những thế còn chết vô cùng thảm. “Muội muội, muội đã điều tra kỹ lưỡng chưa? Ý của ta là... liệu có thể nào có sự nhầm lẫn nào không?”

“Hửm?” Tuệ Tâm cười nhạt. “Ý của nương nương là sao? Chẳng lẽ nương nương muốn nói là muội muội hàm oan cho người vô tội ư?”

Hoàng hậu ghen hờn không nói được gì, chỉ có thể quay sang nhìn Tiểu Trác Tử đang bị trói nghiêng dưới đất, gương mặt như thể sắp khóc đến nơi.

“Được rồi, giải đi.” Tuệ Tâm phất tay, hạ lệnh.

“Không được!” Hoàng hậu đột nhiên đứng bật dậy, nói lớn. “Không được giải hấn đi.”

Tuệ Tâm một thân bá khí, không thèm để tâm đến lời ngăn cản của hoàng hậu, lạnh lùng nói. “Giải đi!”

“Bỏ cung nói không được!” Hoàng hậu gương mặt đã tái xám, nghiêm giọng nói. “Muội muội, bản cung cảm thấy có lẽ có ẩn tình gì ở đây, trước hết hãy điều tra kỹ một chút có được hay không?”

“Tại sao?” Tuệ Tâm chậm rãi đứng dậy, cười nhạt. “Nếu không phải chuyện đã rõ mười mươi, sao thần thiếp dám thông báo cho nương nương chứ? Hấn là nô tài trong cung của muội, vậy mà nương nương lại có thể khẳng định rằng có ẩn tình ở đây ư? Tại sao nương nương lại cho rằng hấn vô tội, sao phải bảo hộ cho một tên nô tài? Chẳng lẽ... nương nương sợ đưa hấn đến hình bộ rồi thì sẽ bị điều tra ra kẻ đứng sau hấn là ai ư?”

“Muội nói vậy là có ý gì?” Hoàng hậu vốn nghe không hiểu, nhưng khi bắt gặp ánh mắt Tuệ Tâm đang nhìn mình, bỗng chốc liền vỡ lẽ, không tin nổi nhìn nàng. “Muội đang ám chỉ rằng bản cung là người sai Tiểu Trác Tử ám hại muội sao?”

Tuệ Tâm không trả lời, chỉ nhếch miệng cười như ngầm thừa nhận. Hoàng hậu sững sờ nhìn nàng, đôi mắt chứa đựng sự kinh ngạc tột độ. “Tuệ Tâm, ta chưa từng có chút suy nghĩ nào làm hại đến muội. Sao muội lại có thể có suy nghĩ hoang đường như vậy chứ?”

“Có hay không, trong lòng người chẳng phải là rõ nhất sao?” Tuệ Tâm lạnh lùng nhìn hoàng hậu,

“Tuệ Tâm, chuyện ám hại muội tuyệt đối không phải là do bản cung làm, cũng tuyệt đối không thể là do Tiểu Trác Tử làm, hãy tin bản cung. Trước nay bản cung đối xử với muội không hề có chút giả dối.” Hoàng hậu dường như sắp khóc tới nơi, hai mắt đã hoe đỏ, bộ dạng như thể vô cùng oan ức.

Tiểu Trác Tử bị trói chặt dưới đất, lại bị nhét giẻ vào mồm, muốn nói cũng không thể nói được gì, giống như người câm ăn hoàng liên, chỉ có thể phát ra những âm thanh vô nghĩa như đang rên rỉ trong cổ họng. Nhìn vào tình cảnh hiện nay, hấn rút cuộc như thể bạo phát, hết sức giãy giụa để khiến miếng giẻ rời ra khỏi miệng. Ngay lập tức, hấn gần như gào lên.

“Nương nương, tuyệt đối không phải là hoàng hậu nương nương làm, cũng không phải là nô tài làm. Nếu nương nương đã quả quyết như vậy, nô tài tình nguyện đến bộ hình để chứng minh sự trong sạch của mình.”

“Người bị điên sao?” hoàng hậu liền mắng Tiểu Trác Tử, nước mắt đã bắt đầu rơi xuống. “Nếu người thật sự bị đưa đến đó, dù người có thật sự trong sạch hay không thì cũng khó có thể bảo toàn tính mạng, người không muốn sống nữa sao?”

Tiểu Trác Tử lặng lẽ cười. “Nô tài chỉ là một thái giám tổng quản nhỏ bé, nếu chủ tử đã có ý nghi ngờ, thì nô tài đem cái chết của mình ra để đối lấy sự trong sạch ra cũng có sao? Trái lại, hoàng hậu nương nương, người là chủ lục cung, thân phận cao quý biết nhường nào, hà cớ gì phải bảo vệ cho một nô tài nhỏ nhoi không quen không biết như thần chứ? Người làm vậy, không những khiến người khác cảm thấy nghi ngờ, mà còn có thể khiến nô tài phải chết thảm hơn.”

“Người...” Nước mắt như chuỗi hạt châu bị đứt cứ rơi xuống, hoàng hậu cứ thế bắt lực rơi nước mắt mà không biết phải làm sao. Chẳng lẽ nàng đành lòng trở mặt nhìn hán bị giải đến hình bộ như vậy sao?

“Hoàng thượng giá đáo.” Bên ngoài vang lên tiếng thông truyền khiến bên trong đột nhiên rơi vào một mảnh tĩnh lặng. Khi Hứa Hằng bước vào, nhìn thấy trong điện một mảnh hỗn loạn, liên nhú mày khó hiểu.

“Trong này rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì vậy?”

Tuệ Tâm không đáp, hoàng hậu thì cứ khóc nức nở, cũng không dám nói, rốt cuộc là Tiểu Trác Tử vừa lẻ vừa bò đến bên chân của Hứa Hằng, khóc nói.

“Hoàng thượng, nô tài không phải là người ám hại hoàng tử của nương nương và hoàng thượng, lại càng không thể là hoàng hậu nương nương làm chuyện đó. Tuyệt đối không có chuyện hoàng hậu nương nương sai thân làm như vậy. Nếu như hoàng thượng cùng nương nương vẫn quả quyết cho rằng chuyện đó là do nô tài làm thì nô tài nguyện dùng cái chết để chứng minh cho sự trong sạch của mình.”

Hứa Hằng im lặng một lúc lâu, sau đó chỉ thấy mày kiếm khẽ nhú, hán nhẹ giọng nói.

“Hoàng hậu, nàng trở về cung đi, để người khác nhìn thấy bộ dạng của nàng lúc này thì còn ra thể thống gì nữa?”

“Hoàng thượng...” Hoàng hậu nghẹn ngào nói.

“Người đâu, còn không mau đưa hoàng hậu về cung?” Hứa Hằng nhú mày càng sâu, sau đó nhìn xuống Tiểu Trác Tử nói.

“Hiện tại có lẽ hoàng quý phi không muốn nhìn thấy hán, tạm thời đưa hán đến chỗ của hoàng hậu đi.”

Hoàng hậu nghe vậy trong mắt không giấu nổi vẻ nhẹ nhõm cùng vui sướng, Tiểu Trác Tử thì kinh ngạc đến đờ người. Sắc mặt Tuệ Tâm thì lập tức tối sầm.

Thị vệ nghe lệnh, liền lôi Tiểu Trác Tử ra ngoài. Những người khác cũng vô thanh vô tức mà lui xuống, trong tầm điện vốn dĩ đang ồn ào náo loạn, phút chốc liền im lặng đến lạ thường, mà còn là một loại im lặng vô cùng lạnh lẽo. Tuệ Tâm đứng quay lưng lại với Hứa Hằng, cười nhạt.

“Hoàng hậu nương nương bị hàm oan đến mức đáng thương như vậy, hoàng thượng không tới Hàm Phúc cung an ủi sao?”

Hứa Hằng nhú mày, bước tới nắm lấy hai vai Tuệ Tâm, xoay người nàng lại, nhìn vào đôi mắt lạnh lẽo chứa đầy sự khinh miệt của nàng, hán không hài lòng nâng cằm nàng lên, có chút bức mình nói.

“Nàng như vậy là có ý gì đây?”

Tuệ Tâm hất tay Hứa Hằng ra, quay người bước đi.

“Thần thiếp chẳng có ý gì cả.”

Hành động này hiển nhiên khiến Hứa Hằng cảm thấy bức mình, hán kéo tay nàng lại, bắt nàng đối diện với mình, đôi lông mày cau chặt.

“Có phải trẫm đã quá nuông chiều nàng rồi hay không hả? Bây giờ lại còn dám bày ra thái độ này với trẫm.”

Tuệ Tâm nhìn hán với ánh mắt hán học đã ngăn ngán nước mắt, gắt lên.

“Đúng vậy, thần thiếp chính là được sủng sinh kiêu, là ý thể làm loạn đấy. Hải tử của thần thiếp chưa chào đời đã bị người ta hại chết, người làm thân phụ của nó không chịu làm chủ cho nó, nên thần thiếp không cần biết là dùng cách nào cũng phải đòi lại công đạo cho nó.”

Hứa Hằng nhú mày càng sâu, vốn dĩ con giận đã dâng cao, nhưng khi nghe đến hải tử đã mất, trong lòng lại âm ỉ đau, rốt cuộc lại không biết phải nói sao nữa, đành nén con giận xuống.

“Nàng cho rằng hoàng hậu đã sai Tiểu Trác Tử ám hại nàng hay sao? Dựa vào đâu?”

Tuệ Tâm trong lòng vẫn âm ứ, chỉ ngoảnh mặt đi không nói khiến Hứa Hằng cảm thấy có chút bất lực.

“Nàng không chịu nói thì sao trẫm có thể định tội? Trẫm là hoàng đế, không thể định tội mà không có lý do được?”

Tuệ Tâm im lặng một chút rồi kể cho Hứa Hằng nghe mọi chuyện. Hứa Hằng nghe xong chỉ có thể cười khổ. Bình thường Tuệ Tâm vốn dĩ là người thông minh, vậy mà lần này vì liên quan đến hải tử mà giận đến mất lý trí.

“Chỉ vì như vậy mà nàng hoài nghi hai người họ ư?”

Tuệ Tâm im lặng, sau khi bình tĩnh hơn mới thấy đúng là mình đã quá vô lý. Không chút bằng chứng đã vội quy tội cho hai người họ. Nhưng nếu không phải, vậy thì hành động mập mờ của họ là sao?

Hứa Hằng kéo Tuệ Tâm ngồi xuống ghế, chậm rãi nói.

“Hai người bọn họ tuyệt đối không phải là người hãm hại nàng.”

Tuệ Tâm nhũn mày, nếu nói là nàng không bằng không chứng đã vội định tội người khác, vậy thì hẳn dựa vào đâu mà nói bọn họ vô tội? Nhưng sự thực thì Hứa Hằng vẫn luôn biết được nhiều chuyện hơn nàng, chẳng lẽ là lần này hẳn cũng biết được ẩn tình gì sau chuyện này?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ái Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36-1

Hứa Hằng gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn, chậm rãi nói.

“Việc nàng nhìn thấy Tiểu Trác Tử và hoàng hậu lén lút nói chuyện ở ngự hoa viên, có lẽ không như nàng nghĩ đâu.”

Tuệ Tâm im lặng nhìn hẳn.

Hứa Hằng nhẹ nắm lấy bàn tay Tuệ Tâm, có chút ngập ngừng nói.

“Thật ra... trẫm và hoàng hậu chưa từng viên phòng.”

Tuệ Tâm tròn tròn mắt kinh ngạc. Chưa... chưa từng viên phòng? An Uyển Nghi, nữ nhân vẹn tài vẹn đức, “xinh đẹp” bậc nhất hậu cung, là ái phi được sủng ái nhất của hắn, vậy mà lại chưa từng cùng hắn viên phòng? Nếu nói vậy, chẳng phải hoàng hậu lại càng có lý do để hận nàng hơn sao? Đúng như Y Vân đã nói, kẻ không được sủng ái, hữu danh vô thực như An Uyển Nghi, nhìn thấy nàng không những được sủng đến tận trời mà còn mang long thai, hẳn là hận nàng đến thấu xương. Chính vì vậy nên mới...

Hứa Hằng liếc mắt cũng biết Tuệ Tâm đang nghĩ gì, liền gõ lên trán nàng.

“Nàng lại đang nghĩ linh tinh đi đâu vậy? Chẳng phải trẫm đã nói là không phải bọn họ sao?”

Nói cũng đúng, vậy thì nguyên nhân đằng sau chuyện này là gì?

“An Uyển Nghi, nàng ấy cũng giống nàng trước đây, luôn tìm cách tránh né trẫm. Mỗi lần trẫm đến cung của nàng ấy, nếu không phải là cơ thể nàng ấy không tiện thì cũng là nàng ấy bị bệnh, không thể thị tẩm. Dầu sao thì bản thân trẫm cũng chưa từng có ý muốn ép buộc nàng ấy nên chưa từng gần gũi với nàng ấy.”

Tuệ Tâm càng cảm thấy mù mờ. Nàng là vì sợ bản thân mình quá lún sâu, lại không thể giữ được trái tim hắn. Vậy còn hoàng hậu thì là vì lý do gì?

“Trước đây, An Uyển Nghi từng yêu một thư sinh họ Trác, hai người họ từng thề non hẹn biển, nguyện kết tóc se duyên. Thư sinh họ Trác kia tuy gia cảnh nghèo hèn, nhưng là người có tài văn chương, lại có chí tiến thủ, chỉ cần thêm một, hai năm dùi mài kinh sử, ắt sẽ đỗ trạng nguyên. Lúc ấy môn đăng hộ đối, liền có thể cùng An Uyển Nghi nên nghĩa phu thê. An tri phủ biết ái nữ của mình yêu một người có tài, đường công danh rộng mở, trong lòng rất lấy làm vui mừng, không những cho tên thư sinh kia ở lại nhà mình, còn không tiếc tiền của giúp hắn học thành tài. Chẳng ai ngờ đâu, một ngày kia, thư sinh họ Trác kia bỗng dưng biến mất cùng rất nhiều của cải của An phủ. An Uyển Nghi sau khi nhận ra người mình yêu chỉ là một kẻ vô lại lừa gạt tình cảm cũng như của cải nhà mình thì vô cùng đau đớn, khóc lóc ròng rã suốt mấy ngày, trước muốn quyên sinh, sau muốn quy y cửa Phật. Rốt cuộc sau này vì đạo hiếu liền tiến cung, trở thành phi tần của trẫm.”

“Thư sinh họ Trác kia, chẳng lẽ chính là... Tiểu Trác Tử?” Tuệ Tâm kinh ngạc đưa ra phỏng đoán.

“Đúng vậy, chính là hắn.” Hứa Hằng gật đầu xác nhận.

“Không thể nào!” Tuệ Tâm tròn tròn mắt nói. “Nếu đúng là hắn có tài như vậy, nếu không thì trạng nguyên thì cũng có thể dùng số của cải kia sống cuộc đời sung sướng, hà tất phải vào cung làm một hoạn quan thấp cổ bé họng, ra luôn vào cúi chứ.” Hơn nữa, lại còn không thể làm đàn ông được nữa.

“Nàng thử nghĩ xem là tại sao?” Hứa Hằng khẽ nhướn mày, môi phớt nụ cười nhẹ.

Tuệ Tâm cúi đầu suy nghĩ, trong chớp mắt liền có câu trả lời.

“Chẳng lẽ... An tri phủ thực ra là kẻ dối trá?”

“Thông minh lắm.” Hứa Hằng cười hài lòng. “An tri phủ đã hứa rằng nếu Tiểu Trác Tử thi đỗ trạng nguyên thì sẽ gả An Uyển Nghi cho hắn, đồng thời ra vẻ giúp đỡ hắn học thành tài. Nhưng thực ra ông ta là một con cáo già xảo quyệt, ông ta biết rõ nếu kịch liệt ngăn cản, hai người họ nhất định sẽ không chịu chia lìa, thậm chí còn có thể dẫn đến hậu họa khó lường. Vì thế, một mặt ông ta ngọt nhạt với Tiểu Trác Tử và An Uyển Nghi, một mặt bày mưu tính

kể, ép Tiểu Trác Tử vào cung làm hoạn quan, sau đó làm như thể Tiểu Trác Tử đã cướp tài sản của An phủ rồi bỏ đi vậy. Ông ta vốn dĩ muốn gả An Uyển Nghi cho một người có chức tước địa vị cao. Đúng lúc ấy, trầm lại ra chiếu tuyền tú, ông ta liền thay đổi ý định, đưa con gái tiến cung. An Uyển Nghi đương nhiên không biết được sự giả dối của phụ thân mình, thực sự tin rằng Tiểu Trác Tử là kẻ bội tình bạc nghĩa, lại vì chữ hiếu, vì quá tuyệt vọng, liền đồng ý tiến cung. Nàng ấy không hề biết rằng, người mình yêu đã bị phụ thân của mình đẩy vào cung làm thái giám.

Nói như vậy, trước nay Tiểu Trác Tử luôn tìm cách tránh né mỗi khi hoàng hậu tới Thanh Y các là vì biết rõ nàng nay đã là nữ nhân của hoàng thượng, còn hoàng hậu vốn dĩ vẫn không hề hay biết gì cả. Ngày hôm đó, nếu không phải vì nàng gọi hấn lên, bọn họ sẽ không gặp mặt. Vậy thì lúc đó, hai người họ lên lút nói chuyện trong Ngự Hoa viên, nếu không phải là trách móc, hờn hận thì cũng là tình xưa tìm về ư? Nàng...nàng thật sự hiểu lầm bọn họ ư?

“Trầm chính vì biết rõ quá khứ của nàng ấy nên lần nào cũng coi như không biết gì, không bao giờ đụng đến nàng ấy. Mỗi lần trầm tới cung của nàng ấy cũng đều phê duyệt tấu chương cả đêm, nếu có ngủ cũng chỉ là nằm cạnh, không hề có chuyện gì khác xảy ra. Cũng chính vì như thế nên trầm mới an tâm giao ngôi vị hoàng hậu cho nàng ấy. Bởi vì trầm hiểu rõ, trong hậu cung này, nàng ấy là người duy nhất không có tình cảm với trầm, không có chút dục vọng, không ham mê địa vị quyền lực, không cầu bất cứ điều gì, là người đức hạnh, đoan chính nhất, cũng là người thật tâm đối đãi với nàng nhất. Để nàng ấy làm hoàng hậu, trầm sẽ không sợ nàng bị chèn ép, lại càng không sợ rằng nàng sẽ bị nàng ấy hãm hại.” Hứa Hằng nắm lấy tay Tuệ Tâm, chân thành nói. “Chuyện đã rõ ràng như vậy rồi, nàng có còn giận trầm nữa hay không? Có còn hận bọn họ hay không?”

Tuệ Tâm không biết phải nói gì, nàng quả thật rất muốn khóc. Nàng làm ầm ĩ một trận như vậy, rốt cuộc là đã trách oan người vô tội, còn làm tổn thương đến người thật sự đối đãi tốt với nàng.

Nước mắt nàng lăn chã rơi, nàng đã bị thù hận làm cho mờ mắt mất rồi.

Hứa Hằng đau lòng ôm lấy Tuệ Tâm, nói. “Trầm hiểu cảm giác của nàng. Trong lòng nàng chịu bao nhiêu tổn thương, trầm đều hiểu rõ. Vậy mà người làm phụ quân như trầm lại không thể tìm ra kẻ đã hại chết đứa con của chúng ta, trầm thật có lỗi với nàng.”

Tuệ Tâm không nói gì, cứ im lặng ôm hấn như thế, nước mắt rơi như thể chẳng bao giờ cạn.

Buổi sáng hôm sau, khi Tuệ Tâm đến tìm hoàng hậu, không nói không rằng liền lập tức quỳ trước mặt hoàng hậu khiến nàng được một phen hoảng hốt.

“Tuệ Tâm, muội làm gì vậy? Mau đứng lên đi.”

Tuệ Tâm nức nở. “Tuệ Tâm hồ đồ, đã hàm oan cho tỷ tỷ, trong lòng muội quả thật rất lấy làm hổ thẹn, thật không có cách nào để đối diện với tỷ tỷ.”

“Muội nói ngốc nghếch cái gì vậy?” hoàng hậu cũng sụt sùi nói. “Nếu tỷ là muội thì tỷ cũng sẽ làm như muội thôi. Mau đứng dậy đi, đừng quỳ như vậy, ta thật sự không nhận nổi đâu.”

“Tỷ tỷ không trách muội ư?” Tuệ Tâm mắt ngấn nước, ngược lên hỏi.

“Không hề, sao ta lại trách muội chứ?” hoàng hậu đỡ Tuệ Tâm đứng dậy, xúc động nói. “Nếu không phải nhờ muội, chắc Trác Vân sẽ trốn tránh ta cả một đời. Nếu không có muội, làm sao ta có thể biết xưa kia phụ thân mình đã lừa mình cơ chứ?” Nhắc đến chuyện năm xưa, trong lòng hoàng hậu xúc động càng mạnh, liền đưa khăn tay lên lau nước mắt.

Hai người bọn họ, một tỷ một muội, đột nhiên ôm lấy nhau, òa khóc như hai đứa trẻ.

Sau đó, trong cung liền rộ lên một tin. Tiểu Trác Tử phạm phải lỗi lớn, khiến cho một người nổi tiếng ôn hòa với nô tài như Tuệ Tâm cũng phải nổi trận lôi đình. Trong con nóng giận liền cách chức tổng quản nội vụ của hấn, đồng thời đuổi hấn ra khỏi Thanh Y các. Lại nói, hấn quả thật là người tốt số, vừa bị đuổi khỏi Thanh Y các thì liền được hoàng hậu nương nương thu nhận. Tuy nhiên, đây chỉ là một tin tầm phào nhỏ nhặt được vài cung nhân truyền tai nhau mà thôi, về phần Tiểu Trác Tử đã phạm lỗi gì, tại sao lại được hoàng hậu nương nương thu nhận thì không ai thèm quan tâm, suy cho cùng, hấn cũng chỉ là một tên nô tài nhỏ nhoi mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Ái Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.